

АРТЪР ХЕЙЛИ

Вечерните НОВИНИ

БЕСТСЕЛЪР ОТ КЛАСАЦИЯТА НА

The New York Times

АРТЪР ХЕЙЛИ

ВЕЧЕРНИТЕ НОВИНИ

Превод: Мариана Екимова-Мелнишка

chitanka.info

Артър Хейли смята за свои приятели всички, които са купили неговата книга, а те са 150 милиона души в 30 страни. Самият той е англичанин по рождение, канадец по паспорт, но действието на неговите модерни епоси за напрегнатото ежедневие в различни професионални сфери — „Летище“, „Хотел“, „Колела“, „Болница“ и най-новия „Вечерните новини“ — се развива предимно в САЩ. Сюжетите избира според интереса на хората към една или друга област от живота. Така е и с последния му засега бестселър „Вечерните новини“. Хейли винаги се е възхищавал от магията на телевизионната журналистика, а в Перу научил много неща за терористичната организация „Сендеро Луминосо“, но го посъветвали да не отива чак в базата им в Андите, за да не го сполети съдбата на трима убити там журналисти. Книгата си подготвял около три години. Както и предишните, „Вечерните новини“ съдържа не само информация, но и посланието, че „зложниците никога не бива да бъдат спасявани с цената на отстъпки пред похитителите“.

В неотдавнашно интервю А. Хейли обяви, че последната му книга ще бъде „Реторта“, а после иде изпробва силите си в късия разказ.

Мариана Мелнишка

*На Шийла и Даяна
със специална благодарност,
както и на
многото мои приятели в телевизията,
доверили ми информация, която не биха
документирали.*

Бележка на автора: В романа на Фредерик Форсайт „Денят на Чакала“, публикуван през 1971 год., един убиец успява да се сдобие с британски паспорт чрез фалшификация. Във „Вечерните новини“ с такъв паспорт — но по различен начин — се сдобива един терорист. Описанието на процедурите, използвани от него, е плод на мои лични проучвания.

Признавам, че идеята е на Фр. Форсайт.

А. Х.

ЧАСТ ПЪРВА

1

В нюйоркската централа на телевизионната компания Си Би Ей научиха за катастрофирания еърбус „А 300“, който се приближавал в пламъци към аерогарата „Форт Уърт“ край Далас, няколко минути преди да започне първата емисия на централния вечерен осведомителен бюлетин.

В осемнайсет часа и дваайсет и една минути източно време шефът на бюро на Си Би Ей в Далас предаде по телефона на един от дежурните край „подковата“ в Ню Йорк: „Очакваме всеки момент на летището «Форт Уърт» да стане голяма самолетна катастрофа. Еърбус, пълен с пътници, се сблъскал във въздуха с частен самолет. Малкият самолет паднал. Еърбусът гори и се опитва да се приземи. Полицията и линейките крещат като луди по радиото.“

— Какъв ужас! — възкликна някой от „подковата“. — Ще имаме ли снимки?

На „подковата“, това гигантско писалище, около което седяха дванайсет души, се съставяше и осъвременяваше главният информационен блок на програмата всеки делничен ден от рано сутрин до последната секунда в ефир вечер. Конкурентите в Си Би Ес му казваха „аквариума“, в Ей Би Си го наричаха „обръча“, а в Ен Би Си това бе просто „бюрото“. Но предназначението на всички тези работни места бе едно и също.

Смяташе се, че там са събрани най-кадърните във всяка телевизионна компания, способни най-вярно да преценяват и най-точно да решават всякакви въпроси, свързани с информационния поток: отговорният редактор на отдел „Новини“, водещият, редактори, режисьори, репортери и съответните им помощници. Като инструменти в оркестър там бяха подредени половин дузина компютри, телекси, цяла фаланга от телефони, последна дума на дизайна, и телевизионни монитори, на които може да бъде извикано всичко — от нередактиран още филмов материал до приготвена за излъчване част от информационна емисия, или пък някое предаване на конкурентна компания.

„Подковата“ беше на четвъртия етаж в сградата на Си Би Ей сред голямо открито пространство; от едната му страна бяха кабинетите на по-старшите от екипа, където по всяко време на деня те можеха да се спасят от трескавата атмосфера около „подковата“, за да работят на спокойствие. И днес, както обикновено, начело на „подковата“ седеше Чък Инсън, отговорен редактор на отдела. Мършав и с остър език, той беше ветеран в журналистиката, който на младини бе работил на печатарска машина и все още имаше почти патриархално предпочитание към новините от страната пред тези от чужбина. Петдесет и две годишен, по стандартите на телевизията той минаваше за възрастен, макар че не даваше никакви признаци за намалела енергия дори и след четири години на служба, каквато често изпепеляваше други само за две. Чък Инсън не обичаше да се церемони; не понасяше глупациите и празните приказки. Просто защото при тази напрегната работа нямаше време за тях.

Беше сряда, средата на септември, и точно в този момент, напрежението бе стигнало връхната точка. Цял ден от рано сутрин се осъвременяваше, обсъждаше, поправяше и оформяше централния информационен блок, като се подбираха новините и се подреждаха по значение. Кореспонденти и ръководители на екипи по цял свят бяха направили своите предложения, получили бяха инструкции и бяха отговорили. Докато мине през всичките фази на обработка, информационният поток за деня беше сведен до осем кореспондентски съобщения, средно по минута и половина до две, а към тях две видеохроника с четец и още четири информации без картина, всяка по около двайсет секунди.

А ето че сега изведнъж заради сензационната новина от Далас, пристигнала за по-малко от осем минути преди началото на информационната емисия, целият блок от новини трябваше да бъде пренареден. Макар никой да не знаеше колко още информация ще постъпи и дали ще има снимки, за да се включи съобщението от Далас, трябваше да се махне поне една от заплануваните новини, а останалите да се посъкратят. Поредността по време и по значение изискваше и съществени размествания. Те щяха да продължат и след началото на емисията. Често се налагаше да се постъпва така.

— Важно за всички! Пренареждаме блока — отчетливо нареди Инсън. — Започваме с Далас. Кроф дава предисторията и развоя.

Дойде ли вече телеграма?

— Току-що пристигна по АП — отговори Крофърд Слоун, водещият емисията, който четеше бюлетина на Асошиейтед прес, подаден му от принтера само преди секунди.

Слоун — с изсечени черти на лицето, прошарена коса и издадена напред долна челюст, познат на близо седемнайсет милиона души, които го гледаха почти всяка делнична вечер — заемаше привилегировано място на „подковата“, отдясно на дежурния по емисия. Кроф Слоун беше и ветеран в журналистиката, постепенно изкачил йерархическата стълбица, особено след като се бе отличил като кореспондент на Си Би Ей във Виетнам. След задължителния репортерски стаж в Белия дом, последван от трите години на диспечерския стол за емисия, той се бе превърнал вече в истинска национална институция, един от най-елитните журналисти в средствата за масова информация.

Само след няколко минути Слоун щеше да се отправи към студиото за директно предаване. Междувременно щеше да допълни своята новина номер едно с полученото по телефона, добавяйки и още няколко факта от информацията на Асошиейтед прес. Текстът щеше да си състави сам. Не всички водещи си пишеха сами материалите, но Слоун предпочиташе при възможност да е авторът на онова, което ще чете. Само че сега трябваше да бърза.

Повторно се разнесе високият глас на Инсън. Преглеждайки отново първоначалния ред на новините, шефът нареди на един от тримата си помощници:

— Махни Саудитска Арабия. Съкрати Никарагуа с петнайсет секунди...

Слоун трепна, като чу решението да се махне саудитската новина. Беше важно и професионално издържано съобщение от две и половина минути на блискоизточния кореспондент на Си Би Ей за бъдещите планове на саудитците относно продажбата на петрол. Утре кореспонденцията щеше вече да е неизползваема, защото се знаеше, че и други телевизионни компании я имат и щяха да я излъчат още тази вечер.

Слоун не възразяваше срещу решението Далас да е на първо място, но той би махнал новината от Конгреса за финансовите машинации на един американски сенатор. Законодателят тихомълком

увеличил с осем милиона долара и без това гигантската сума по някакъв законопроект, за да се отблагодари на свой личен приятел, участвал активно в предизборната му кампания. Работата излязла наяве благодарение на усърдието, проявено от един репортер.

Макар и по-пъстра, вашингтонската новина беше по-маловажна, тъй като нямаше нищо необичайно в един корумпиран конгресмен. Но подходът на Чък Инсън подразни водещия: отново новина от чужбина, на която Слоун отдаваше значение, щеше да отиде в кош.

Отношенията между двамата — отговорен редактор и водещ, — поначало не много добри, напоследък се бяха влошили поради разногласията от точно такова естество. По всичко личеше, че принципните различия между тях се засилваха, и то не само за подбора на новините с предимство всяка вечер, но и за подхода към тях. Слоун например предпочиташе да се спре само на няколко теми, но да ги представи задълбочено, докато Инсън се стремеше да вмести колкото може повече от събитията на деня, дори и „телеграфен стил“, както обичаше да казва.

При други обстоятелства Слоун би настоял да не се лишават от саудитската информация и вероятно би успял, защото водещият бе също и редактор, така че имаше право да добави и нещо по свое усмотрение. Само че точно сега нямаше време за това.

Забързан, Слоун заби пети в пода и с ловкостта на привичка отблъсна назад стола си на колелца, после го плъзна встрани, докато се озова пред клавиатурата на компютър. Съсредоточи се, изолира се мислено от шумотевицата наоколо си и взе да пише изреченията, с които щеше да започне тазвечершната емисия.

„Току-що научихме, че далаското летище «Форт Уърт» ще стане може би свидетел на истинска трагедия. Имаме информация, че само преди няколко минути във въздуха са се сблъскали два пътнически самолета, единият от които тежко натоварен еърбус на авиокомпанията «Мъскегон». Това станало над град Гейнсвил, щата Тексас, северно от Далас, и според Асошиейтед прес другият самолет — малък, както се предполага — е паднал. До този момент няма сведения нито за съдбата му, нито за жертви на земята. Еърбусът е в пламъци, но все още лети, а екипажът му се опитва да го добере до Далас, за да го приземи на «Форт Уърт». Край пистите вече чакат пожарни и линейки.“

Докато пръстите му се надбягваха по бутоните, през ума му мина мисълта, че едва ли някой от зрителите ще изключи апарата си преди края на цялата информационна емисия тази вечер. Но за всеки случай накрая добави с едно изречение и поканата за следващите новини, след което натисна копчето на принтера. Напечатаният текст щеше да излезе и по канала в студиото, така че докато стигнеше до него на долния етаж, информацията му вече щеше да е готова за четене от монитора.

Докато Слоун се запъти с бърза крачка към стълбището за третия етаж, Инсън нервно питаше един от редакторите:

— Къде, по дяволите, има снимки от „Форт Уърт“?

— Никаква надежда, Чък. — Редакторът, притиснал с рамо телефонната слушалка до ухото си, говореше със завеждащия Вътрешна информация в централната зала. — Горящият самолет вече е близо до летището, а нашият снимачен екип е На дваисет мили оттам. Няма да успеят.

Ако раздаваха медали за опасна Служба в областта на телевизионната журналистика, гърдите на Ърни Ласал, завеждащ информацията от страната, щяха да са окичени като коледна елха. Макар и само дваисет и девет годишен, той се бе отличил като специален кореспондент на Си Би Ей по събитията в Ливан, Иран, Ангола, Фолкландските острови, Никарагуа и други горещи точки с високия си професионализъм и безстрашие в най-напечени ситуации. Макар че тях все още ги имаше по света, Ласал следеше сега не по-малко опасната на моменти вътрешна обстановка в САЩ от удобен тапициран стол в стъкления си кабинет, от който се виждаше цялата информационна зала.

Със стегната фигура и дребен кокал, Ласал беше енергичен човек, грижлив и към брадата, и към облеклото си — типичен млад и амбициозен професионалист, биха казали някои. Като завеждащ информацията от страната, той имаше големи задължения и беше един от двамата шефове на информационните екипи. Другият редактор отговаряше за новините от чужбина. И двамата имаха бюра и в залата, където сядаха, щом обстановката около някое събитие се нажежеше особено много, за да го следят отблизо. Случаят с еърбуса ставаше напечен, следователно Ласал трябваше да е на мястото си в залата.

Тя се намираше един етаж по-долу от „подковата“. Там беше и студиото, разположено така, че гледката към „нажежената“ информационна зала да служи за фон на водещия. Апаратната, където режисьорът свързваше отделните части на емисията, се намираше в сутерена на сградата.

Изминали бяха седем минути, откакто шефът на филиала в Далас бе изпратил първото съобщение за пострадалия еърбус, който се приближава към летището. Ласал затръшна един телефон и вдигна слушалката на друг, докато погледът му следеше новото съобщение на Асошиейтед прес, появило се току-що на монитора до него. Докато полагаше най-големи усилия да осигури предаването на всички подробности около новината, той държеше в течение и „подковата“ за развоя на събитията.

Именно Ласал предаде не особено окуражаващата вест за местонахождението на най-близкия снимачен екип на Си Би Ей: все още на двайсет мили от мястото на събитието, колкото и бясно да хвърчат натам, пренебрегвайки всякакви ограничения на скоростта. Защото този ден бе особено натоварен за кореспондентското бюро в Далас и всички снимачни екипи и подвижни телевизионни станции заедно с репортерите бяха по събития, за зла участ все далеч от летището.

Не след дълго щяха все пак да пристигнат някакви снимки, но едва след самото събитие, и на тях нямаше да се види рискованото кацане на еърбуса, което сигурно щеше да бъде забележително и може би катастрофално. Но за първата емисия на вечерния информационен бюлетин, който се предаваше чрез сателит до по-голямата част от Източното крайбрежие и част от Средния запад, едва ли щеше да има видеоматериал. Единственото успокоение беше, че — както бе успял да научи шефът на бюрото в Далас — други телевизионни станции също нямаха снимачни екипи на летището, макар, че и те като Си Би Ей бяха ги изпратили натам.

От репортерското си бюро Ърни Ласал, който все още се занимаваше с телефоните, наблюдаваше и подготовката за предаването на живо от ярко осветеното студио, където тъкмо влизаше Крофърд Слоун. У телевизионните зрители, които го гледаха, докато чете новините, се създаваше илюзията, че водещият се намира в самата информационна зала. Но всъщност между тях имаше дебело стъкло,

изолиращо звука, така че не му пречеха никакви шумове, освен когато режисьорът нарочно ги пускаше за фон.

Часът беше 18,28, две минути преди първото включване в ефир.

* * *

Щом Слоун зае мястото си на водещ с гръб към залата и с лице към трите камери в центъра, се появи гримьорната. Само десет минути по-рано го бяха гримирали в малката стаичка до кабинета му, но след това се бе изпотил. Момичето попи челото му, напудри го, прекара гребен през косата му и я пръсна с лак.

— Благодаря, Нина — измънка той с леко нетърпение и насочи вниманието си към материалите в ръцете си, за да провери дали думите, с които смяташе да започне съобщението си, бяха същите, изписани вече и на монитора пред него, от чийто екран щеше да чете, за да изглежда, че гледа право в зрителите. Четци с по-малък опит понякога обръщаха и напечатаните листа пред себе си, но само като предохранителна мярка за в случай, че компютърът откаже.

— Една минута! — отчетливо се чу гласът на режисьора в студиото.

Все още на бюрото си, Ърни Ласал внезапно се сепна, наостри уши, едва не скочи. Само минутка преди това шефът на бюрото в Далас се бе извинил, че прекъсва за момент, защото му звънял другият телефон. Докато чакаше, Ласал чуваше гласа на колегата си оттатък, но не отличаваше думите. Но ето че шефът в Далас се бе върнал и съобщението му предизвика широка усмивка по лицето на завеждащия Вътрешната информация.

Ласал вдигна слушалката на червения вътрешен телефон върху бюрото, свързващ го с мястото на всеки, който участваше в подготовката на информационната емисия.

— Говори завеждащият „Вътрешна“, Ласал. Добри вести. Ще получим картина от „Форт Уърт“ в Далас. Партридж, Ейбърмс и Ван Кан са вече на летището и чакат транспорт до пистата. Ейбърмс току-що съобщила в бюрото в Далас, че са на мястото на събитието и ще предават. Освен това една от колите с подвижна сателитна антена е вече на път към летището, където ще пристигне всеки момент.

Запазено е и време по сателитния канал Далас-Ню Йорк. Очакваме снимките да се получат още за първата емисия.

Колкото и да се опитваше да бъде лаконичен, Ласал не можеше да прикрие задоволството в гласа си. Сякаш в отговор сподавено ликуване се издигна от „подковата“ нагоре по отвореното стълбище. В студиото Крофърд Слоун се извъртя със стола си и радостен, махна на Ласал с вирнати палци.

Един от помощниците постави пред завеждащия „Вътрешна“ изписан лист, той го погледна и добави в микрофона:

— Ейбръмс изпраща и следното съобщение: „Двеста осемдесет и шест пътници в еърбуса са в беда. Сблъскването е станало с частен «Пайпър Шайен», който е паднал в Гейнсвил, и всички в него са загинали. Има пострадали и сред населението, но не се знае нито броят им, нито колко тежко са ранени. Единият от двигателите на еърбуса се е откъснал и той се опитва да се приземи само с другия. Кулата съобщава, че пламъците са от мястото на липсващия двигател.“ Край на съобщението.

Ласал си помисли колко професионална е информацията, получена от Далас през последните няколко минути. И нищо чудно, като се има предвид кой я предава: Ейбръмс, Партридж и Ван Кан бяха един от елитните екипи на информационния отдел на Си Би Ей. Рита Ейбръмс, която бе започнала като репортер, а сега бе редактор, се отличаваше както със способност бързо да преценява обстановката, така и с изобретателност при гонене на новината до дупка, без оглед на трудности и пречки. Хари Партридж пък беше един от най-добрите кореспонденти в бранша. Негова специалност бяха репортажите от бойни действия (и той като Крофърд Слоун беше отразявал войната във Виетнам), но на него винаги можеше да се разчита, че ще се представи отлично и във всяка друга ситуация. А операторът Мин Ван Кан, виетнамец, но вече с американско поданство, беше известен с великолепните си кадри, заснети нерядко с риск за живота му, който той винаги пренебрегваше. Щом и тримата бяха на мястото на събитието в Далас, доброто му отразяване беше гарантирано.

Вече бе шест и трийсет и една и първата емисия на вечерния осведомителен бюлетин бе започнала. Ласал се пресегна към командния пулт зад гърба си, включи звука на монитора над главата си и чу гласа на Крофърд Слоун с новина номер едно за „Форт Уърт“ в

Далас. В кадъра се появи ръката на някого от репортерите, която му подаде написан текст. Това явно бе допълнителното съобщение, продиктувано току-що от Ласал, и след като му хвърли поглед, Слоун го вмъкна в предварително подготвения си текст — нещо, което му се удаваше превъзходно.

Съобщението на Ласал се бе отразило и върху настроението около „подковата“ горе. Въпреки напрежението и припряността там всички се оживиха и обнадеждиха, че събитията в Далас са в добри ръце и че скоро оттам ще пристигнат снимки и повече подробности. Скупчени заедно, Чък Инсън и останалите наблюдаваха екраните, спореха, взимаха решения, цепеха секундата на две, правеха нови допълнителни съкращения и размествания. Очевидно съобщението за корумпирания сенатор ще падне в края на краищата. Личеше си, че всеки се занимава с онова, което най-добре умее да прави, за да се направи максималното за минимум време. Разменяха се кратки реплики, изпъстрени с думи от професионалния жаргон.

— Към тази информация няма видеоматериал.

— Това го свий колкото можеш — само да се маркира.

— Съобщи в апаратна: сваляме номер шестнайсет, „Корупция“. Но ще го върнем, ако не получим нищо повече от Далас.

— Последните петнайсет секунди от това тук са стара песен. Няма да занимаваме хората с познати неща я.

— Бабите в Омаха едва ли го знаят.

— Толкова по-зле за тях. Махай го.

— Готов съм с първия блок. Ще отхапя от рекламите. С четирийсет секунди сме в повече.

— Конкуренцията с какво разполага от Далас?

— С предисторията, като нас.

— Трябва ни един буфер и незабавно съкращение на наркоинформацията.

— Махни този параграф. И без това нищо не казва.

— Трудно ще вместиш кофа лайна в яйчена черупка.

Ако някой случайно попадне на тази сцена, би си помислил: „Хора ли са това? Няма ли сърца? Не изпитват ли съчувствие, поне капчица тъга? На никого ли не минава през ума, че в оня самолет, дето лети към Далас, има триста ужасени човешки същества, които може скоро да умрат? Никой ли не се интересува от тях?“

Но който знае как се правят новините, ще му отговори: „Много от хората тук ги интересува, разбира се, и те ще тъгуват, вероятно веднага след излъчването на емисията. Други ще бъдат разтърсени от ужаса едва като се приберат у дома и може дори да поплачат. Само че точно сега никой няма време за това. Такива са новинарите. Работата им е да отразяват парада на текущите събития, лоши или добри, при това бързо, изчерпателно и толкова ясно, че да го «прочете и онзи, който тича», както гласи едно старо журналистическо правило.“

Ето защо в 18,40, десет минути след началото на половинчасовия централен осведомителен бюлетин, главният въпрос пред всички около „подковата“, а и за онези, които бяха в залата, в студиото и в апаратната, беше: дали ще пристигне скоро репортаж от „Форт Уърт“ в Далас?

За групичката от петима журналисти на летището в Далас историята бе започнала няколко часа по-рано, за да достигне кулминационната си точка в 17,10 средноамериканско време.

Петимата бяха Хари Партридж, Рита Ейбръмс, Мин Ван Кан, Кен О'Хара, тонтехникът на екипа, и Греъм Бродерик, кореспондент на „Ню Йорк Таймс“. Същата сутрин още по тъмно те бяха отлетели от Салвадор за Мексико, откъдето след известно забавяне и смяна на полетите се бяха озовали в Далас, и сега почти всички чакаха различни самолети — всеки в своята посока.

И петимата бяха изморени, но не от днешното дълго пътуване, а от близо два месеца, прекарани сред несгоди и опасности, докато отразяваха няколко отвратителни войни в най-неприятните части на Латинска Америка. Очаквайки повикване, сега те седяха в едно от денонощно работещите барчета на летището, на терминал 2Е. Обстановката тук бе едновременно модна и практична. Преградата му имитираше градинска стена със зелени растения, а отгоре висяха платна на светлосини карета, зад които бяха скрити розови лампи. Кореспондентът от „Таймс“ каза, че му приличало на един публичен дом в Мандалей.

От масата си близо до прозореца те виждаха стоянката на самолетите и изход двайсет. От него Хари Партридж трябваше да замине след няколко минути за Торонто със самолет на „Американ Еърлайнс“. Току-що бяха съобщили обаче, че полетът се отлага с един час.

Партридж, дългнест като върлина, с неизменния разрошен русоляв кичур, все още имаше момчешки вид, въпреки че минаваше четиридесетте и косата му заедно с кичура започваше да посивява. Настроен вече отпускарски, той не се трогна нито от закъснението на самолета си, нито от нещо друго. Предстояха му три седмици почивка и развлечения, което точно сега му бе жизнено необходимо.

Рита Ейбръмс щеше да лети най-напред до Минеаполис-Сейнт Пол, а отпуската си щеше да прекара в Минесота във фермата на една

приятелка. Там имаше уговорена среща с един по-високопоставен свой колега, който беше женен, и тя си мълчеше за всякакви подробности около пътуването си. Мин Ван Кан и Кен О'Хара се прибираха у дома си в Ню Йорк. Греъм Бродерик — също.

Тримата — Партридж, Рита и Мин — често работеха заедно като екип. Сега за пръв път ги придружаваше и тонтехникът О'Хара. Той беше млад, блед, слаб като щека и повечето свободно време прекарваше над списанията за електроника, едно от които четеше и сега.

Чуждият елемент в групата беше Бродерик, но тъй като често го изпращаха да отразява събития заедно с телевизионни журналисти, с повечето от тях беше в добри колегиални отношения. Точно в този момент обаче репортерът на „Таймс“, закръглен, важен, дори малко горделив, издаваше враждебност. Трима от групата си бяха попиинали. Изключение правеха Ван Кан, който пиеше само минерална вода, и О'Хара, който през цялото време си държеше биричката и отказа да му поръчат нова.

— Слушай какво, заможно копеле такова — обърна се Бродерик към Партридж, извадил вече портфейла от джоба си. — Казах, че този път аз черпя, и толкова. — Той остави банкнота от двацет долара и една от пет върху таблата, на която сервитьорът им бе донесъл три двойни скоча и една сода. — Бедното вестникарче няма нужда от благотворителност само защото за два пъти повече работа взимам два пъти по-малко пари от теб.

— За Бога, Брод! — намеси се Рита. — Защо не смениш тая стара изтъркана плоча?

Понякога Рита говореше твърде високо и двамата униформени служители от охраната на летището, които, обикаляйки, тъкмо минаваха през бара, обърнаха любопитно глави. Като ги забеляза, Рита им се усмихна и махна с ръка. Полицайте огледаха групата и отрупаните около нея камери и звукозаписна техника, върху които ясно личеше емблемата на Си Би Ей, после и двамата отвърнаха на усмивката и се отдалечиха.

Забелязал всичко, Хари Партридж си помисли: възрастта на Рита й личи днес. Макар да бе привличала много мъже със силната си сексуалност, по лицето й вече имаше издайнически бръчици. Освен това възискателността й, която я караше да бъде еднакво безмилостна и

към себе си, и към сътрудниците си, избиваше понякога в наставническа маниерност, в повечето случаи отблъскваща. Сега имаше, разбира се, съвсем непосредствена причина за това — цялото напрежение и тежка работа през последните два месеца.

Рита беше на четиридесет и три и допреди шест години все още се явяваше на екрана със своите информации, но не така често, както когато бе по-млада и по-очарователна. Всички осъждаха несправедливата система, според която печатът на възрастта по лицето не пречеше на мъжете репортери да излизат пред камера, докато жените стигаха до положението на отритнати държанки. Няколко от тях се бяха опитали да се борят срещу тази практика. Кристин Крафт, репортерка и водеща, бе повдигнала въпроса пред съда, но загуби.

Вместо да започва битка, която знаеше, че няма да спечели, Рита стана редактор на екип и пожъна триумфални успехи не пред, а зад камерата. Не остави на мира главните редактори, докато не ѝ възложиха някои от най-трудните външнополитически събития, на които обикновено изпращаха мъже. Шефовете ѝ упорстваха известно време, но после склониха и командироваха Рита заедно с Хари направо там, където и боевете, и условията на живот бяха най-тежки.

Бродерик, който дълго претегля забележката на Рита, рече:

— Надувате се, като че кой знае каква работа вършите. Тая емисийка, дето запълвате вечер, събира само трохите от събитията по света. Колко беше — деветнайсет минути ли?

— Ако си решил да се заяждаш с нас — дружелюбно му отвърна Партридж, — поне не дезинформирай: все пак за вестник работиш. Минутите са дващест и една и половина.

— И седем за реклами — добави Рита, — от които впрочем идва голямата заплата на Хари, дето те кара да позеленяваш от яд.

Рита не само никому не прощава, но и надушва завистта като хрътка, помисли си Партридж. Журналистите от вестниците бяха винаги много чувствителни към разликата между техните заплати и тези на колегите им от телевизията. Докато Партридж получаваше годишно двеста и петдесет хиляди долара, Бродерик, първокласен професионалист, едва ли взимаше повече от осемдесет и пет хиляди. Той продължи в потока на собствените си мисли, все едно, че никой не ги беше прекъснал:

— Цялата дневна продукция на вашия информационен отдел не би запълнила и половин страница на нашия вестник.

— Глупаво сравнение — не му остана дължна Рита. — Всеки знае, че една снимка струва колкото хиляда думи. А ние предаваме стотици снимки и фактически отвеждаме хората на самото място на събитието да го видят със собствените си очи. Никой вестник досега не го е постигнал.

Без да оставя новото двойно уиски, от което отпиваше по малко, Бродерик махна пренебрежително с другата си ръка.

— Въобраззвявате си. — Езикът му малко се преплете.

Мин Ван Кан, който обикновено не приказваше много, попита:

— Защо мислиш така?

— Вие да не сте слепци? С телевизионните новини е свършено вече. Вие винаги само сте маркирали събитията, а сега местните канали правят и това, като използват сложна техника да си предават сами онова, което става в далечни страни, и ви ръфат като хищници труп.

— Виж какво — каза Партридж, все още в добро настроение, — това чувам да го разправят от години. Но я ни виж! Ние сме силни, защото хората гледат новините по националната телевизия заради качеството им.

— Съвсем прав си — намеси се Рита. — А ти, Брод, грешиш и за местните телевизии, че ставали все по-добри. Не е вярно. По-лоши стават. Някои от онези, дето напуснаха националните компании и отидоха в местните с големи надежди, после се върнаха възмутени.

— От какво? — попита Бродерик.

— От това, че шефовете на местните телевизии използват новините, за да си правят реклама, да печелят популярност и да трупат печалби. С тази нова техника, за която говориш, задоволяват само най-примитивния зрителски вкус. А като се случи да изпратят кореспондент на някое голямо външно събитие, обикновено той е неопитен, повърхностен и не може да се мери по професионализъм и рутина с репортерите от националните телевизионни мрежи.

Хари Партридж се прозя. Разговори като този бяха под нивото му — само запълваха времето, без да изискват никакво интелектуално усилие; и друг път си бяха чесали с това езиците. В този момент усети, че наоколо става нещо.

Двамата полицаи, които явно не бързаха за никъде, още се мотаеха из бара, но изведнъж спряха и напрегнато се вслушаха в радиостанциите си. Предаваше се някакво съобщение. Партридж успя да долови откъслечни думи: „...състояние на готовност втора степен... сблъскване във въздуха... лети към писта седемнайсет, ляво... всички служители от охраната да се явят...“ И полицаите, забързани, напуснаха бара.

Другите от групата също бяха чули.

— Хей! Да не би... — понечи да каже Мин Ван Кан. Рита скочи на крака.

— Отивам да видя какво става. — И изхвъркна от бара.

Ван Кан и О'Хара се заеха да събират камерите и магнетофона. Партридж и Бродерик — багажа си.

Единият от полицаите още не беше се отдалечил. Рита го настигна при едно от гишетата за приемане на пътници от „Американ Еърлайнс“, като не пропусна да забележи, че е красив младеж с телосложение на футболист.

— Аз съм от телевизионната компания Си Би Ей. — И показва картата си.

— Да, знам. — Той я погледна с нескрито възхищение.

При други обстоятелства, мина ѝ през ума, би го посветила в насладите на любовта с по-възрастна жена. Но за съжаление сега нямаше време.

— Какво става? — попита Рита.

— Отнесете се до централната информационна служба — отвърна полицаят след кратко колебание.

Но Рита беше нетърпелива.

— И това ще направя, но после. Има нещо спешно, нали? Хайде, кажете ми.

— „Мъскегон Еърлайнс“ са загазили. Един от еърбусите им се сблъскал във въздуха с друг самолет. Лети насам в пламъци. Ние сме в състояние на готовност втора степен, което значи, че всички съоръжения за аварийни случаи са изпратени към писта седемнайсет, ляво. Голяма беля може да стане. — Гласът му беше сериозен.

— Искам екипът ми с камерата да отиде на пистата. Колкото може по-скоро. Откъде да минем?

Полицаят поклати глава:

— Ако сте без придружител, ще ви арестуват. Не може да се излиза извън охраняваната зона.

Рита си спомни, че веднъж някой ѝ беше разправял как охраната на далаското летище се славела с отзивчивостта си към журналистите.

— Можете ли да се обадите оттук на „Информация“ — посочи тя радиостанцията на полица. — *Хайде, моля ви!*

Настойчивостта ѝ подейства. Полицаят се свърза с „Информация“. Като взе журналистическата карта на Рита, той продиктува данните и обясни какво иска тя.

— Кажи им да дойдат най-напред в Службата за сигурност и да получат журналистически пропуски срещу подпис.

Рита изстена и посегна към радиостанцията.

— Нека аз да говоря.

Полицаят натисна копчето на предавателя и ѝ го подаде. Тя заговори припряно във вградения микрофон:

— Нямаме никакво време, разберете. Ние сме информационен екип на телевизията. Имаме право на достъп навсякъде. После ще попълним каквито искате документи. Но, моля ви, моля, пуснете ни да отидем веднага на пистата.

— Почакайте така. — Настъпи пауза, после един делови и авторитетен глас каза: — Добре, веднага тръгвайте към изход деветнайсет. Помолете някой да ви покаже как да излезете на рампата. Там се огледайте за колата със сигнална лампа. Тръгвам да ви посрещна.

Рита стисна полица за лакътя.

— Благодаря ви, приятелю.

И забърза обратно към Партридж и другите, които тъкмо излизаха от бара. Последен беше Бродерик. На вратата репортерът от „Ню Йорк Таймс“ хвърли пълен със съжаление поглед към неизпитите уискита, които беше платил.

Рита им съобщи набързо каквото беше узнала, а на Партридж, Мин и О’Хара каза:

— Това може да е голям удар. Отивайте на пистата. Не губете никакво време. Аз ще завъртя няколко телефона и ще дойда при вас. — Погледна часовника си: 17,20, което значи 18,20 в Ню Йорк. — Ако действаме бързо, ще успеем за първата емисия. — Но дълбоко в себе си се съмняваше.

Партридж кимна, приел нареждането на Рита. Отношенията между кореспондента и редактора в един телевизионен екип не бяха точно регламентирани. По правило редактор като Рита Ейбъръмс носеше отговорност за целия екип, включително и за кореспондента, а при евентуален провал на мястото на събитието поемаше и вината. Но ако всичко минеше добре, похвалите получаваше кореспондентът, чиито образ и име се появяваха на екрана, макар че редакторът също имаше заслуга за визуалното представяне на новината, а беше и съавтор на текста. Но със старши кореспонденти като Хари Партридж, „Тежката стъпка“, установеният ред често се нарушаваше, като кореспондентът поемаше цялата работа, а продуцентът или биваше пренебрегнат, или трябваше да се подчинява. Но когато Партридж и Рита работеха заедно, не даваха и пет пари за йерархията. Целта им беше единствено да изпратят най-добрите репортажи, които с общи усилия можеха да направят.

Докато Рита бързаше към обществения телефон, Мин и О'Хара вече се бяха отправили към изход деветнайсет, търсейки откъде да излязат за рампата. Греъм Бродерик, изтрезнял на бърза ръка от развоя на събитията, ги следваше по петите. На една от вратите към изхода пишеше: ЗОНА С ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП. АВАРИЕН ИЗХОД. АЛАРМЕНА СИГНАЛИЗАЦИЯ.

Камионетката с тримата от Си Би Ей и кореспондента на „Таймс“ се приближаваше към писта седемнайсет Л. Символите на маркировката означаваха посоката — сто и седемдесет градуса или почти юг, лявата от две успоредни писти. Както на всяко летище, тези означения бяха изписани с едри бели цифри и буква върху самата писта. Върнън, водачът им от Информационната служба, обясняваше:

— Пилотът на авирирал самолет избира онази писта, която му е най-удобна за кацане. Тук, на това летище, тя е обикновено едно — седем — ляво, защото е широка почти седемдесет метра и е най-близо до аварийните служби.

Колата спря на една рульожка направо на седемнайсет Л, откъдето най-добре щеше да се вижда подходът и кацането.

— Тук ще е студиото ви от мястото на събитието — каза Върнън.

Пристигнаха още съоръжения за аварийни случаи и някои от тях спираха около тях. Имаше седем жълти коли на летищната противопожарна охрана — четири машини за пяна от типа „Ошкош М

15“, две с телескопична стълба и две по-малки за бърза намеса. Няколко синьо-бели полицейски коли изсипаха пожарникари, които отвориха багажниците на колите, измъкнаха оттам сребристи костюми и се напъхаха в тях. Полицаяте от охраната са обучени да гасят и пожари, обясни Върнън. По радиото в колата му се носеше непрекъснат поток от заповеди. Под надзора на един лейтенант в жълта лимузина пожарните коли се подредиха на равни разстояния покрай пистата по цялата ѝ дължина. Линейки, извикани от съседни квартали, се стичаха към летището и се събираха встрани от пистата.

Партридж пръв бе изскочил и застанал до колата, записваше нещо в бележника си. Бродерик правеше същото, но не така припряно. Мин Ван Кан се бе покатерил на покрива на колата и изправен, оглеждаше небето на север през обектива на нагласената си вече камера. Зад него Кен О'Хара мъкнеше кабелите и магнетофона.

Аварираният самолет се появи в зрителното им поле почти внезапно на около пет мили с гъст черен дим зад него. Мин вдигна камерата и я закрепил на рамото си, плътно притиснал око до окуляра.

Работлив, надежден и почтен — такъв го познаваха всички, — Мин бе един от най-добрите телевизионни оператори. За Си Би Ес бе работил още във Виетнам, най-напред като носач на апаратурата на един американски оператор, който снимал сраженията в джунглата. От него бе научил как се работи с камерата. А когато американецът загинал, случайно настъпвайки мина, Мин сам-самичък го пренесъл да бъде погребан, а после се върнал с камерата му в джунглата и продължил да снима. В Си Би Ес не си спомняха някой някога да го е назначавал. Той просто бе станал един от тях.

Когато през 1975 г. падането на Сайгон стана неизбежно, Мин, жена му и двете му деца бяха между малцината щастливци, евакуирани от двора на американското посолство с военни хеликоптери до корабите на Седми американски флот. Мин снимаше през цялото време тази операция и голяма част от материала му влизаше във вечерните информационни емисии.

В обектива все по-ясно се очертаваше силуетът на приближаващия се еърбус. Все по-ясно се виждаше и сиянието на яркия пламък с непрекъснатата струя дим зад него. Личеше, че огънят излиза оттам, където е бил откъсналият се двигател, а сега стърчеше

само пилонът му. Мин и останалите наблюдаващи недоумяваха как пожарът още не е погълнал целия самолет.

В колата Върнън беше настроил радиото на вълните на летищния предавател. Чуваше се разговорът на кулата с екипажа на еърбуса. Диспечерът, който следеше приближаването му на радара, предупреди със спокоен глас:

— Намирате се малко под глисадата, отклонение вляво от курса... Вече сте на глисадата и на курса...

Но пилотите на еърбуса очевидно трудно поддържаха височината и дори курса. Самолетът се движеше наклонен към пострадалото дясно крило. Носът му току се отклоняваше встрани и после, след някакви бързи и енергични действия в пилотската кабина, се насочваше отново към пистата. Ту се снижаваше, ту се издигаше нагоре, но неравномерно, защото, щом загубеше твърде много височина, се опитваха да го изтеглят поне малко. Всички на земята негласно и напрегнато си задаваха един и същи въпрос: като е стигнал дотук, ще успее ли да кацне? Но отговорът изглеждаше неясен.

По радиото се чу гласът на единия от пилотите:

— Кулата, чувате ли ме... имаме проблем с колесника... отказ на хидравличната система... — Последва мълчание... — Ще опитаме да спуснем резервния колесник... ето сега!

Няколко секунди по-късно отново се чу спокойният глас на диспечера:

— „Мъскегон“, виждаме колесника ви. Имайте предвид, че пламъците са близо до предните десни колела.

Нямаше съмнение, че ако огънят погълне предните десни гуми, което бе много вероятно, тази част на колесника ще рухне при допира с пистата и самолетът ще се килне надясно, докато се носи по нея с голяма скорост.

Камерата на Мин работеше, а пръстите му нагласяха вариообектива. През него той също виждаше пламъците, стигнали вече до гумите. Еърбусът навлезе в територията на летището... Приближаваше се, оставаше му по-малко от четвърт миля до пистата... щеше да стигне до земята, но пламъците ставаха по-големи, по-буйни, подхранвани очевидно от горивото, а две от четирите десни колела вече горяха и гумата им се топеше... Едното експлодира като огнен гейзер.

Горящият еърбус бе вече над пистата и летеше със сто и петдесет мили в час. Като минаваше покрай чакащите аварийни коли, те една по една излизаха на пистата и се втурваха след него с максималната си скорост и свистящи гуми. Първи бяха две от жълтите пожарни, а останалите ги следваха плътно.

Щом колесникът докосна настилката на пистата, избухна и второто дясно колело, веднага след него и третото. Изведнъж дясната страна на колесника остана без гуми и колелата опряха на джанти. В същия момент се чу зловещо стържене на метал, разхвърчаха се искри, вдигна се облак от прах и парчета цимент... Като по чудо пилотите успяха да задържат някак самолета на пистата... Той продължи да се движи по инерция, изминавайки голямо разстояние... Най-сетне спря. Тогава лумна пожарът.

Без да намаляват скоростта си, пожарните коли се приближиха до него и след секунди го заобливаха с пяна. Гигантски струи се издигаха с невероятна скорост и трупаха сякаш планини от крем за бръснене.

Някои от пасажерските изходи на самолета се отваряха, спускаха се аварийните трапове. Отворена бе предната врата на десния борд, но останалите бяха блокирани от огъня. На левия борд, далеч от пламъците, се отвори другата предна врата и още една, по средата на корпуса. Някои от пътниците се спускаха вече по траповете.

Но на опашката още не се бе отворил нито един от аварийните изходи от двете ѝ страни.

От вътрешността на самолета през трите врати излизаше пушек. Част от пътниците бяха вече на земята. Тези, които се появиха последни, кашляха, много от тях повръщаха и всички бързаха да си поемат въздух.

Пожарът отвън бе започнал да затихва под планините от пяна, изсипани на единия борд.

Мин Ван Кан продължаваше да снима всичко, което ставаше наоколо му, със съзнанието единствено на професионалист, изключвайки всякакви други мисли, макар да си даваше сметка, че няма друг оператор на мястото на това събитие и че камерата му е съхранила нещо особено и небивало. След злополуката със самолета на „Хинденбург“ едва ли друга катастрофа в авиацията е била заснета с такива подробности от очевидец.

Бързината на спасителните операции говори добре за подготовката на летището да действа при аварийни случаи, помисли си Партридж. Той чу капитана на пожарникарите да казва, че почти сто и деветдесет пътници са напуснали вече самолета и са живи. Не се знаеше обаче какво е станало с другите близо сто души. Един от пожарникарите, свалил газовата маска да обърше потта от лицето си, каза:

— О, боже! Задните седалки са тъпкани с мъртъвци. Там трябва да е било най-задимено.

Ето защо никой не бе отворил задните четири аварийни изхода.

Появиха се и членовете на екипажа, категорично отказвайки всякаква помощ. Капитанът — с четири нашивки и с прошарена коса — не можеше да скрие сълзите си, като гледаше наоколо, знаейки вече и за многото мъртви. Мин, който не се и съмняваше, че въпреки жертвите пилотите ще бъдат посрещнати като герои, загдето успяха да приземят самолета, засне в едър план лицето на капитана с изписаната по него болка. Това се оказа и последният му кадър, защото нечий глас се провикна:

— Хари! Мин! Кен! Стига толкова. Бързо! Взимайте всичко и идвайте при мен! Ще предаваме за Ню Йорк чрез сателит.

Беше гласът на Рита Ейбърмс, пристигнала с автобусчето на Информационната служба. Недалеч вече се виждаше и обещаният предавател със сателитна антена. „Чинията“, която можеше да се свива като ветрило при придвижване, сега бе разгърната и насочена към небето.

Мин се подчини на нареждането и свали камерата от рамото си. С автобуса, докарал Рита, бяха пристигнали още два телевизионни екипа, единият от които бе филиал на Си Би Ей, както и журналисти от вестниците и фотографи. Мин знаеше, че те, а и другите, които тепърва щяха да дойдат, ще продължат да отразяват развоя на събитието. Но най-ценния материал, изключителните кадри от катастрофирания самолет, притежаваше само Мин, който със скрита гордост си мислеше, че скоро неговият филм ще се гледа по цял свят и ще влезе в историята.

* * *

Върнън ги откара с колата на Информационната служба до сателитната антена. Още по пътя Партридж взе да нахвърля текста, който му предстоеше да предаде.

— Не приказвай повече от минута и три четвърти — посъветва го Рита. — Щом си готов, запиши се на магнетофона и направи един финален кадър в едър план. В това време аз ще изпратя суровия материал в Ню Йорк.

Партридж кимна в знак на съгласие и Рита погледна часовника си: 17,43 или 18,43 в Ню Йорк. До края на първата емисия на централния осведомителен бюлетин имаше още петнайсетина минути телевизионно време. Партридж продължаваше да пише, като беззвучно изговаряше думите и често променяше написаното. Мин подаде на Рита двете безценни видеокасети и постави в камерата нова за записа на Партридж и финалния кадър с него.

Върнън ги стовари непосредствено до колата със сателитната антена. С тях беше и Бродерик, който щеше да продължи до летището, за да предаде своето съобщение до Ню Йорк по телефона. На раздяла им каза:

— Много съм ви признателен. И не забравяйте утре да си купите „Ню Йорк Таймс“, ако искате да имате по-задълбочен поглед върху събитието.

* * *

О'Хара, който много си падаше по хубавата техника, оглеждаше с нескрит възторг апаратурата, натъпкана в колата със сателитната антена.

— Ох, куклички, какви са хубави — възхищаваше им се той.

Чинията, пет метра в диаметър, беше разгърната, насочена нагоре, и двайсеткиловатовият ѝ генератор работеше. Вътре, в малката апаратна с устройства за монтаж и излъчване, нагъсто подредени на стелажи, един техник — вторият член на малкия автомобилен екипаж, настройваше предавателя на съоръжението на вълновия обхват на сателита Спейснет-2 на почти четирийсет хиляди километра над тях. Предадено така, всичко щеше да стигне до транспондер двайсет и едно на сателита и моментално щеше да се върне в Ню Йорк за презапис.

В колата Рита работеше редом с техника и ловко постави касетите на Мин на монтажния пулт, гледайки в монитора. Както и предполагах, помисли си тя, материалът е превъзходен. При нормални обстоятелства, когато в екипа им имаше и монтажист, той и редакторът заедно подбираха откъси от видеоматериала и на фона на магнетофонния запис свързваха частите в логическа последователност. Но всичко това изискваше поне четирийсет и пет минути, понякога и повече, а днес нямаше време. Затова, без да се колебае, Рита избра няколко от най-драматичните сцени, а операторът ги излъчи в суров вид, както бе казала на Хари.

Седнал на метална стълба отвън до колата, Партридж довърши материала си и след като уточни набързо някои неща с Мин и тонтехника, записа текста.

Оставяйки място за встъплението на водещия, което щеше да се пише в Ню Йорк и да съдържа въвеждащите факти, Партридж започна:

„В една отдавнашна война пилотите наричаха такова приземяване «на едно крило и на единия късмет». Имаше дори и песен с такова име. Но това, което се случи днес, едва ли някога ще бъде възпято.

Еърбусът на «Мъскегон Еърлайнс» от Чикаго, почти напълно натоварен, бе само на сто километра от далаското летище «Форт Уърт», когато стана сблъскването във въздуха...“

Като всеки опитен телевизионен журналист, и Партридж не преразказваше точно онова, което вървеше в момента на екрана. Този специфичен похват, наричан „малко встрани от картината“, се усвояваше трудно, а някои изобщо не успяваха да го овладеят. Други професионалисти не го признаваха, понеже текстът беше един вид акомпанимент на картината и рядко се разбираше без нея. Номерът, използван от Хари Партридж и други като него, беше да не се описва с думи заснетата сцена. Телевизионният зрител добре вижда какво става и не се нуждае от словесно описание. Но не бива и да му се отвлича вниманието с информация, прекалено отдалечена от картината. Цялата работа беше въпрос на точно балансиране, и то главно по инстинкт.

Журналистът, работещ за телевизията, знаеше и още нещо: ако искаш новината ти да въздейства най-силно, поднеси я с неизгладени изречения и не дотам стройни параграфи. По-добър ефект има накъсаната мисъл. Фактите трябва да създават напрежение, глаголите

да са силни и динамични; целият текст трябва да вибрира. И най-сетне смисълът трябва да се допълва от гласа и интонацията на кореспондента — освен отличен репортер, той трябва да е и актьор. Всички тези неща Партридж владееше до съвършенство, ала днес се чувстваше малко затруднен: не бе погледнал видеоматериала, което обикновено бе задължително. Но знаеше горе-долу в каква последователност са епизодите. Финала на репортажа си той прочете в кадър — само главата и раменете му, с поглед, насочен право в камерата. Зад гърба му продължаваше суетнята около злополучния еърбус.

„Очаквайте допълнителна информация за по-трагичните подробности... Броят на мъртвите и ранените... Но едно е ясно отсега: рисковете от сблъскване между самолети се увеличават... както по летищата, така и в пренаселеното ни вече небе... От «Форт Уърт» в Далас предаде Хари Партридж, информационна редакция на Си Би Ей.“

В колата Рита пое видеокасетата със записания текст и Хари в едър план. Доверявайки се пак изцяло на Хари, когото познаваше твърде добре и не бе нужно да губи от ценното време да го прослушва, тя се разпореди всичко да бъде незабавно предадено за Ню Йорк. А когато няколко секунди по-късно гледаше и слушаше излъчвания материал, можеше само да му се възхищава. И като си спомни за какво бяха спорили само половин час преди това в барчето на аерогарата, си помисли: „При такъв многостранен талант и висок професионализъм какво чудо има, че Хари Партридж получава многократно по-висока заплата от кореспондента на «Ню Йорк Таймс»?“ А навън Партридж изпълни и другото си задължение на репортер — информация за радиостанцията на Си Би Ей, съставена по бележките, които си беше водил, и записана „на прима виста“.

Осеметажната сграда на Си Би Ей в източната част на Манхатън имаше типичната за Ню Йорк фасада от червеникавокафяв пясъчник и с нищо не правеше впечатление. Някогашна мебелна фабрика, тя бе запазила само черупката на първоначалната конструкция, а интериорът ѝ многократно бе преустройван и нагаждан според различните изисквания на какви ли не наематели. Външен човек, попаднал там без придружител, непременно се загубваше из постепенно образувалия се лабиринт от пресичащи се коридори.

В това неугледно свърталище Си Би Ей притежаваше везирски съкровища от електронни машинарийки, по-голямата част от които се помещаваха на територията на техническата служба, два етажа под нивото на улицата, наричани понякога „катакомбите“. Там, между помещенията с най-разнообразни предназначения, се намираше един жизненоважен отдел с прозаичното име Апаратната. В нея пристигаха всички репортажи, предавани от екипите на Си Би Ей по света чрез сателит и по-рядко по кабел. Пак оттам записаните вече информационни емисии тръгваха към телевизионните зрители през някой от предавателите и отново чрез сателит. Работата в Апаратната се отличаваше с голяма припряност, опънати нерви, бързи решения и настойчиви заповеди, особено непосредствено преди и по време на централния вечерен осведомителен бюлетин. В такива моменти, ако не знае какво става, човек би помислил, че е попаднал в изпусната от контрол лудница или в някакъв кошмар от сложна техника. Впечатлението му само би се засилило от околния полумрак, необходим за наблюдаването на цяла гора от телевизионни екрани. Но всъщност в залата се действаше синхронизирано, бързо и умело. Грешките там можеха да имат катастрофални последици и рядко се случваха.

Сърцето на Апаратната бяха половин дузина грамадни и съвършени ролкови уредби, монтирани към конзоли с телевизионен монитор над всяка от тях. Работеше се с магнитна лента, широка два и половина сантиметра, която бе най-висококачествена и надеждна. Пред

всяка уредба седеше опитен оператор — бързо да приема, монтира и препредава записите, съобразно инструкцията за всеки от тях. Операторите, по-възрастни от повечето работещи в сградата, бяха малко чудаци, перчеха се с небрежното си облекло и вдигаха доста шум около себе си. Поради това един коментатор ги нарече веднъж „пилотите изстребителите“ на телевизията.

Всеки делничен ден, около час преди времето за вечерните новини, един от главните редактори напускаше мястото си край „подковата“ и слизаше пет етажа по-надолу да ръководи работата в Апаратната. Там той влизаше в ролята на диригент и ръкомахайки, даваше нареждания на висок глас, докато следеше на мониторите целия постъпващ материал за вечерните новини, нареждаше къде да се прави допълнителен монтаж и постоянно осведомяваше колегите си горе кои от очакваните информации вече са постъпили и какво е качеството на всяка от тях на пръв поглед.

В Апаратната всичко пристигаше винаги спешно и в последния момент. И редактори, и кореспонденти, и репортери в телевизионното поприще имаха навика да дообработват и доизглаждат материалите си до последния момент, та повечето от тях идваха в трийсетте минути преди емисията или дори след като тя беше започнала. Случваше се първата част на една кореспонденция да минава през видеоманетофона и направо да се излъчва, а втората част още да постъпва в друг апарат. В такива моменти се разчиташе изцяло на ловкостта на операторите, напрегнати и плувнали в пот.

Най-често като че ли дежуреше Уил Казазис, роден в Бруклин и наследил темперамента на родителите си гърци. Неговата емоционалност се оказа подходяща за работата му, още повече, че никога не губеше контрол над себе си. Той се случи на смяна и когато пристигна репортажът от „Форт Уърт“ в Далас — най-напред видеоматериалът на Мин Ван Кан в суров вид, после звукозаписът на Хари Партридж и накрая самият той в едър план.

Беше 18,48 и оставаха още десет минути новини. Току-що ги бяха прекъснали за поредната реклама.

Казазис се обърна към оператора, който бе приел материала:

— Бързо го синхронизирай. Сложи целия текст на Партридж и най-хубавото от видеоматериала. Имам ти пълно доверие. Хайде, действай!

Чрез един от помощниците си Казазис бе уведомил „подковата“, че от Далас вече предават. На свой ред Чък Инсън се осведоми по телефона от студиото:

— Как е?

— Фантастично! Прекрасно! Точно каквото може да се очаква от Хари и Мин.

Тъй като нямаше време сам да гледа материала и вярваше безрезервно на Казазис, Инсън разпореди:

— Пускаме го след тази реклама. Имай готовност.

Оставаше по-малко от минута, а операторът, изпотен въпреки климатичната инсталация, продължаваше да сглобява трескаво картина, репортерски текст и звукови ефекти.

Нареждането на Инсън беше повторено на водещия и на репортера до него, който вече му пишеше въвеждането и подаде листчето на Крофърд Слоун; на свой ред той му хвърли един поглед, смени набързо една-две думи и кимна за благодарност. Миг след това на монитора пред водещия, където се изписваха началните думи на всяка следваща новина, се появи встъплението на репортажа от Далас. В Апаратната режисьорът броеше секундите до края на рекламата:

— Десет... Пет... четири... две...

При сигнала, даден с ръка, Слоун започна със сериозно изражение: „В началото на емисията ви съобщихме, че близо до Далас във въздуха са се сблъскали пътнически самолет на компанията «Мъскегон Еърлайнс» и един частен самолет. Частният самолет се е разбил. Всички са загинали. Еърбусът, обхванат от пламъци, успя преди няколко минути да извърши аварийно кацане на далаското летище «Форт Уърт». Има много загинали. Ето какво предаде току-що оттам кореспондентът на Си Би Ей — Хари Партридж.“

Неистовото монтиране на материала в Апаратната бе завършило само няколко секунди преди това. На мониторите в цялата сграда и на милиони телевизионни екрани в Източните и Среднозападните щати, както и отатък границата с Канада, се появи страховито приближаващ се еърбус в пламъци, на чийто фон се разнесе гласът на Партридж: „В една отдавнашна война пилотите наричаха...“

Изключителният репортаж заедно с видеоматериала успя да влезе като последната новина в първата емисия на централния вечерен информационен бюлетин.

Малко по-късно щеше да бъде включен и във втората емисия. Както обикновено, щяха да го препредадат и телевизионните филиали в Източните щати, които не излъчват първата емисия, почти всички в Средния запад, а повечето западни телевизии щяха да направят запис на втората емисия за по-късните си новини. Репортажът на Партридж щеше да бъде, разбира се, новина номер едно и във втората вечерна информационна емисия на Си Би Ей. И макар че конкурентните телевизии сигурно вече бяха осигурили за по-късните си емисии собствени снимки от мястото на събитието, но *след* самото събитие, видеоматериалът на Си Би Ей, заснет *по време* на събитието, си оставаше единствен за цял свят и щеше да бъде многократно повтарян през следващите дни.

Двете минути между края на първата емисия и началото на втората Крофърд Слоун използва да телефонира на Чък Инсън.

— Виж какво, мисля, че трябва да върнем саудитската новина в емисията.

— Знаеш ли, ти си човек с влияние. Защо не уредиш още пет минути телевизионно време?

— Не ми е до шеги. Този факт е съществен.

— И скучен като петрола. Казах не.

— А какво ще стане, ако аз кажа да?

— Много работи, за които впрочем ще си поговорим утре. А дотогава аз разпореждам какво да влезе в емисията.

— Което включва или поне предполага и трезва преценка за значението на всяка външнополитическа новина.

— Знам си служебните задължения, а от твоите времето скоро ще те освободи — каза Инсън. — О, щях да забравя, с тая история в Далас ти се справи чудесно — и тук, и там.

Без да отговаря, Слоун тракна слушалката на пулта. После се сети и каза на репортера до себе си:

— Поръчай на някого да се свърже по телефона с Хари Партридж в Далас. Ще говоря с него през следващата пауза. Искам да го поздравя заедно с целия му екип.

— Петнайсет секунди — чу се отново гласът на режисьора.

Добре, реши Слоун, утре ще има разговор с Инсън и ще си разчистят най-послед сметките. Може би Инсън вече не е нужен и е време да си върви.

* * *

Чък Инсън не проговори и не се усмихна на никого, когато след края на втората емисия се върна в кабинета си да вземе десетина списания за четене, като се прибере. Ориста на отговорния редактор на новините бе непрекъснато да чете, да чете, да чете, за да е осведомен по всички въпроси във всички области. Където и да се намира, независимо по кое време, Инсън го смяташе за задължение да вземе било вестник или списание, или някаква книга с публицистика, пътеписи или научна тематика, все едно от кого дори — така както другите хора се чувстваха длъжни да държат чаша кафе, носна кърпичка или цигара. Често се събуждаше нощем и четеше или слушаше новини на къси вълни. Чрез домашния си компютър имаше достъп до най-големите информационни служби и всяка сутрин в пет часа ги преглеждаше поред. Докато отиваше с колата си на работа, слушаше новините по радиото — главно Си Би Ес, чиято радиопрограма и той, както мнозина в професията, смяташе за най-сполучлива. Защото Инсън бе убеден, че именно богатото разнообразие от елементи в новините и в темите, които интересуват обикновените хора, прави неговия подбор на информации по-сполучлив от този на Крофърд Слоун, който обикновено подходеше към новините твърде елитарно.

Инсън си имаше своя философия за милионите зрители на вечерната информационна емисия. Убеден беше, че повечето от тях очакват отговор на три основни въпроса: „Сигурно място ли е светът? В безопасност ли е моят дом и семейството ми? Случило ли се е нещо интересно днес?“ И Инсън се стараяше всяка вечер да даде преди всичко отговор на тези въпроси.

Беше му додеяло, помисли си с гняв, от чувството за превъзходство и важниченето на водещия при подбора на темите. Затова смяташе на утрешния си разговор с него да му каже веднъж завинаги и право в очите мнението си по този въпрос, пък после, по дяволите, да става каквото ще.

А какво всъщност можеше да стане? По-рано във всяка схватка между водещия и отговорния редактор водещият неизменно излизаше победител и другият трябваше да си търси нова работа. Но в

телевизионните компании много неща вече се променяха; сега климатът там беше различен и не беше изключено за пръв път водещият да се махне, а отговорният редактор да остане. Обмисляйки именно тази възможност, преди няколко дни Инсън имаше строго поверителен разговор по телефона с Хари Партридж, за да разбере дали Хари е склонен да се раздели с кореспондентството и да се установи в Ню Йорк, за да стане водещ на вечерния осведомителен бюлетин. Той не само би бил много подходящ за тази роля, но би се ползвал и с голям авторитет, което впрочем бе доказал на няколко пъти като заместник на Слоун по време на отпуск.

Отговорът на Партридж представляваше смесица от изненада и колебание, но поне не бе отрицателен. Естествено, Кроф Слоун не знаеше нищо за този разговор. Но независимо от всичко останало, що се отнасяше до отношенията му със Слоун, Инсън си даваше сметка, че враждата помежду им не може да продължава вечно и скоро ще има някаква развръзка.

Беше 19,40 часът, когато Крофърд Слоун напусна гаража на Си Би Ей зад волана на своя „Буик Съмърсет“. Както обикновено той караше колата на телевизионната компания, която имаше на разположение по силата на трудовия си договор, а можеше да ползва и шофьор, ако иска, но рядко го правеше. Няколко минути по-късно той сви по Трето авеню по Петдесет и девета улица в посока към булевард Рузвелт, като не преставаше да мисли за току-що завършилото предаване. Отначало вниманието му бе насочено главно към Инсън, но после се опита да забрави за отговорния редактор поне до следващия ден. Слоун не се съмняваше нито за миг в способността си да се справи с Инсън и да го накара да си търси работа другаде — може би като вицепрезидент на някоя телевизионна компания, което, макар да звучеше престижно, беше понижение за човек, работил за отдел „Новини“. И през ум не му минаваше възможността да стане точно обратното и ако някой само го споменеше, би му се изсмял. Така че сега се замисли за Хари Партридж.

Набързо направеният, но отличен репортаж от Далас бе поредната блестяща изява на неговия изключителен професионализъм. Слоун бе успял да се свърже с Партридж по телефона във „Форт Уърт“, чийто номер се взимаше от компютърния телефонен указател на летищата, поздрави го и го помоли да предаде поздравленията му на Рита, на Мин и на О'Хара. За един водещ бе редно да постъпи така — жест на благородство, макар че по отношение на Партридж го направи без особен ентузиазъм. Неискреността на Слоун породила известна неловкост в разговора между двамата, която присъстваше почти винаги в общуването му с Партридж. Този път Партридж не беше притеснен, макар по гласа му да личеше, че е уморен.

И там, в движещата се кола, в миг на безмълвна откровеност със себе, си Слоун се запита: „Какво всъщност изпитвам към Хари Партридж?“ Отговорът бе също толкова откровен: „Кара ме да се чувствам несигурен.“ И въпросът, и отговорът имаха корени в недалечното минало.

Двамата се познаваха повече от двайсет години, откакто работеха в телевизионната компания Си Би Ей, в която бяха постъпили по едно и също време. Още от самото начало се проявиха като еднакво добри професионалисти, но като личности бяха диаметрално противоположни. Слоун беше точен, взискателен, безупречен в облеклото и думите си; приятно му беше да има авторитет и го приемаше като нещо съвсем естествено. По-младите в професията се обръщаха към него със „сър“ и му правеха път. С непознати се държеше хладно и на известно разстояние, макар че в контактите с хората от изостреното му внимание не убягваше нищо споменато или намекнато.

За разлика от него Партридж се държеше много непосредствено и имаше небрежен вид; обичаше старите сака от туид и рядко слагаше костюм. С него се общуваше непринудено и леко. Понякога създаваше впечатлението, че не го е грижа много-много за нищо, но това беше измамно и съвсем съзнателно: още като млад журналист Партридж бе установил, че може да открие много повече неща, ако не демонстрира пълномощията си и не разкрива забележителната си интелигентност и наблюдателност.

Двамата се различаваха и по професионалната си подготовка. Крофърд Слоун, от средно семейство в Кливланд, се бе учил на телевизионна журналистика в родния си град, а Хари Партридж бе стажувал в Канадската телевизия, Си Би Си, в Торонто, като преди това бе работил като четец на новините и прогнозата за времето в малки радио- и телевизионни станции в Западна Канада. Роден бе недалеч от Калгари, в Алберта, в малко селце с името Де Уинтън, където баща му бе фермер.

Слоун имаше диплом от Колумбийския университет. Партридж не беше завършил и гимназия, но бързо бе наваксал и обогатил образованието си в журналистическата практика. В Си Би Ей дълго време се бяха развивали паралелно, поради което всички започнаха да ги мислят за конкуренти. Слоун наистина смяташе Партридж за такъв, дори виждаше в негово лице заплаха за бъдещото си издигане. Никак не бе сигурен обаче дали и Партридж мисли същото за него.

Съперничеството помежду им се изостри като че ли най-много, докато отразяваха заедно войната във Виетнам. Компанията ги изпрати там към края на 1967-а, за да работят като екип, и в известен смисъл те

изпълняваха това поръчение. Слоун обаче гледаше на войната като на златен шанс да напредне в кариерата; още тогава той ясно се виждаше зад бюрото на водещия вечерния осведомителен бюлетин и знаеше, че едно от най-важните условия за постигането на тази цел е да се явява на екрана колкото може по-често. Ето защо скоро след като пристигна в Сайгон, той прецени, че в никакъв случай не бива да се отдалечава твърде много от „Пентагон-Изток“, щаб-квартирата на американските сили за военна намеса във Виетнам в базата Тан Сон Нут, на осем километра от Сайгон, а наложеше ли му се да пътува, гледаше да не е за дълго.

И сега, след толкова много години, още си спомняше разговора с Партридж, в който той му бе казал: „Кроф, никога няма да можеше да разбереш тази война, ако посещаваш само «сайгонското кабаре» и висиш пред «Каравел».“ Първото име журналистите бяха дали на военните пресконференции, а с второто наричаха хотела, прославил се като любимо място за запой на чуждестранни кореспонденти, високопоставени военни и служители на американското посолство. „Ако имаш предвид рисковете — му бе отвърнал Слоун троснато, — аз съм готов да поема не по-малко от теб.“

„Не говоря за рисковете. Ние всички се излагаме на рискове. Имам предвид задълбоченото анализиране на онова, което става наоколо. Искам да проникна дълбоко в тази страна и да я разбера. Не желая през цялото време да съм обвързан с военните, да следя само развоя на военните действия и да предавам съобщения единствено за сраженията, както се очаква от нас. Това е най-лесното. А като отразявам военни действия, искам да съм на предните линии, за да проверявам дали всичко става точно така, както твърди информационната служба.“

„Но в такъв случай ще трябва да отсъстваш с дни, ако не и седмици.“

Партридж изглеждаше развеселен.

„Сигурен бях, че ще включиш веднага. Несъмнено разбираш още и че начинът, по който смятам да работя, ще ти осигурява възможност да се появяваш на телевизионния екран всяка вечер.“

Слоун се почувства неловко, че така бързо отгатнаха мислите му, но в края на краищата нещата се развиха точно по този начин. Никой не можеше да упрекне Слоун, че не се е старал като кореспондент във

Виетнам, нито че е избягвал рисковете. Случваше се да отиде и в зоните, където действаха силите на Виетконг, понякога попадеше и сред сражения, а в опасни моменти се питаше с основателен страх дали ще се измъкне жив оттам. Оказваше се, че все някак си успява, при това за не повече от двайсет и четири часа. Връщаше се винаги с много драматичен филмов материал от полесражението и с трогателни репортажи за доблестни млади американски войници — точно каквото очакваха в Ню Йорк.

Умело следвайки предварително начертания си план, Слоун не се излагаше на твърде големи опасности и почти винаги се намираше в Сайгон, когато имаше военни и дипломатически пресконференции, а именно тук се узнаваха новините. Едва много по-късно щеше да стане ясно колко повърхностно е отразявал Слоун събитията във Виетнам и как телевизията е давала предимство на драматичния видеоматериал, оставяйки задълбочения анализ и дори истината на втори и трети план. Но докато това не си пролича, за Крофърд Слоун то нямаше никакво значение.

Цялостният му замисъл се осъществи. Пред камерата, а още повече на фона на виетнамските събития той винаги имаше обаяние. Стана любимец на редакторите на информационните емисии в Ню Йорк и често се явяваше вечер в новините, понякога три-четири пъти седмично, което беше най-сигурният начин за един кореспондент да спечели авторитет, и то не само сред публиката, а и пред онези в управата на Си Би Ей, които взимат решенията.

За разлика от него Хари Партридж продължи да следва собствената си съвсем различна стратегия. Издирваше сложни проблеми, които изискваха по-дълго търсене на факти и го отвеждаха заедно с оператора до най-отдалечените кътчета на Виетнам. Запозна се с военната тактика и на американците, и на Виетконг и разбра защо и двете страни имат провали. Проучи какъв е балансът на силите, обикаляше фронтните райони да събира сведения от първа ръка за ефективността на нападенията по суша и по въздуха, за дадените жертви и за дислокацията на силите. Някои от сведенията му противоречаха на официалните военни съобщения от Сайгон, но други ги потвърждаваха, а с опитите си да дават независима паралелна информация Партридж и неколцина като него се открииха от останалите чуждестранни кореспонденти във Виетнам. Хари

Партридж бе този, който съобщи още тогава, че американските войски при Тет бележат по-големи успехи, отколкото им се признават, както и че противникът не е чак толкова силен и че не всичките му офанзивни са успешни. Отначало някои редактори в Ню Йорк се съмняваха в тези съобщения и не бързаха да ги пускат. Но след като ги проверяваха и се убеждаваха наново и наново в абсолютната точност на Партридж, излъчваха почти всичко, изпратено от него.

Едно нещо обаче беше спряно, и то заради несъгласието му с критичната позиция, заета от авторитетния Уолтър Кронкайт, тогава на длъжност водещ в Си Би Ес, В специална кореспонденция от Тет след противниковата офанзива там Кронкайт бе заявил, че „кървавата авантюра във Виетнам ще ни доведе до безизходица“ и „с каквито и средства да ескалираме конфликта, противникът е в състояние да ни отвърне със същото“. А по-нататък: „Да твърдим, че днес сме по-близо до победата, означава да вярваме на оптимистите, които веднъж вече ни заблудиха.“ Ето защо, настояваше Кронкайт, Америка трябва „да започне преговори, но не като победител, а като почтена страна, направила всичко възможно да изпълни обещанието си да защитава демокрацията“.

Поради името на автора този силен коментар, вплетен в съвсем обективна информация, оказа огромно въздействие и послужи като основание и стимул на антивоенното движение. Сам президентът Линдън Джонсън заявил според сведенията, че ако загуби Уолтър Кронкайт, все едно, че е загубил страната си.

С интервютата си, взети от различни хора в района на събитията, Партридж доказваше, че Кронкайт не само може да греши, но и че, съзнавайки напълно силното си влияние, водещият на Си Би Ес влиза в ролята — по думите на един интервюиран — „на самозван президент, нарушавайки собствената си клетва за безпристрасност в журналистиката“.

Когато материалът на Партридж се получи в Ню Йорк, обсъждането му трая с часове и стигна до най-големите началници на Си Би Ей, преди да бъде взето единодушното решение, че една конфронтация с националния любимец „Уолтър“ е предварително обречена на провал. Но все пак репортажът на Партридж бе неофициално размножен и се разпространяваше между журналистите в телевизията.

Заради пътуванията си до районите с тежки сражения Партридж често отсъстваше от Сайгон по цяла седмица, а понякога и повече. Като отиде веднъж нелегално до Камбоджа, го нямаше цял месец. Но винаги се връщаше със силни репортажи, много от които останаха в съзнанието на хората и след войната заради задълбочените анализи. И никой друг освен Крофърд Слоун не оспори, че Партридж е превъзходен журналист. Но тъй като не се явяваше на екрана така често като Слоун, Партридж остана за жалост почти незабелязан от публиката. Във Виетнам обаче имаше нещо друго, което беляза живота и на Партридж, и на Слоун. Това бе Джесика Кастило.

* * *

Следвайки почти механично маршрута, който изминаваше по два пъти всеки делничен ден, Крофърд Слоун вече бе взел завоя от Петдесет и девета улица по авеню Йорк. След няколко пресечки сви надясно и пое на север по булевард Рузвелт. Минути по-късно се движеше вече успоредно на Ийст Ривър и тъй като нямаше повече кръстовища и светофари, натисна газта. Оставаше му още половин час до дома му в Ларчмънт, северно от Лонг Айленд. Зад него един „Форд темпо“ също увеличи скоростта си. Мислите на Слоун, обикновено успокоени по това време на деня, се насочиха към миналото и към Джесика, която в Сайгон беше приятелка на Хари Партридж, но в края на краищата се омъжи за Крофърд Слоун.

* * *

Тогава, във Виетнам, Джесика беше на двайсет и шест, стройна, с дълга кестенява коса, пъргав ум и — на моменти — остър език. Бе младши служител в американската информационна агенция, но умееше да постави на място всеки журналист, който се опиташе да разговаря с нея не само по служба. Агенцията се намиреше на улица Ле Ки Дон в засенената от едно дърво библиотека „Линкълн“, която някога бе театър „Рекс“, та старата му емблема си остана там през цялото време. Някои представители на печата посещаваха агенцията

повече, отколкото бе необходимо, и задаваха какви ли не въпроси, само и само да поприказват с Джесика.

Тяхното ухажване я забавляваше, но по времето, когато Крофърд Слоун се запозна с нея, вниманието ѝ бе заето единствено от Хари Партридж.

И до ден-днешен, мислеше си Слоун, някои неща в тази отдавнашна връзка между Партридж и Джесика не му бяха известни, не беше питал и нямаше да ги узнае. Вратите, затворени преди повече от двайсет години, бяха останали така през цялото време, което не му пречеше и никога нямаше да му попречи да си задава въпроса какво всъщност е имало тогава между двамата.

Джесика Кастило и Хари Партридж се почувстваха инстинктивно привлечени един към друг още първия път като се видяха във Виетнам, макар че това бе среща между противници. Партридж бе отишъл в Информационната служба да търси сведения, които знаеше, че съществуват, но военните бяха отказали да му дадат. Отнасяше се до наркоманията, за която той имаше доказателства, че е широко разпространена между американските войници във Виетнам. От Ню Йорк му бяха дали зелена улица да проучи нещата, но официалните източници бяха като със запечатана уста по въпроса.

Щом влезе в малката като килийка канцелария на Джесика и съобщи целта на посещението си, тя реагира по същия начин.

— Съжалявам, не мога да ви кажа нищо по тази тема.

Отношението ѝ го обиди и той ѝ отвърна с упрек:

— Искате да кажете, че не можете да говорите, защото ви е наредено да прикривате някого. Посланикът ли ще бъде злепоставен от истината?

— И това не мога да ви отговаря — поклати глава тя.

Разгневен, Партридж настъпи безмилостно:

— Значи искате да ми кажете, че от това ваше уютно скривалище не ви пука за обикновените войници в джунглата, които са изплашени до смърт, страдат и понеже не знаят какво друго да правят, се унищожават сами с наркотици?

— Нищо подобно не съм казвала — възмути се тя.

— Напротив, точно това казахте. — В гласа му имаше презрение. — Откажете да ми дадете сведения за нещо, което трябва да бъде широко разгласено, за проблем, който хората трябва да узнаят, та да се вземат мерки. И да бъдат предупредени, а може би и спасени другите неопитни юноши, които ще дойдат тук. Кого смятате, че пазите, госпожице? Във всеки случай не момчетата, които се бият и които имат значение. И се наричате информационен служител! За мен вие сте дезинформационен агент.

Джесика пламна. Не беше свикнала да ѝ говорят така и очите ѝ заискриха от гняв. Пръстите ѝ се свиха около стъкленото преспание на бюрото пред нея. За миг Партридж предположи, че тя ще го измери с него, и се приготви да се сниши. После гневът ѝ видимо се уталожи и тя го попита спокойно:

— Какво точно искате да знаете?

Партридж също укроти гласа си в тон с нейния.

— Главно статистически данни. Знам, че те са у някого, че се правят наблюдения и резултатите се регистрират някъде.

Джесика тръсна назад кестенявата си коса с жест, който впоследствие той щеше да обикне.

— Познавате ли Рекс Толбът?

— Да. — Толбът беше младият вицеконсул в американското посолство на улица Тонг Нут, няколко преки по-нататък.

— Попитайте го за доклада „Нострадамус“.

Колкото и да беше сериозен, Партридж не можа да сдържи усмивката си при мисълта какъв ли мозък е измислил подобно наименование.

— Няма нужда да казвате на Рекс, че аз съм ви изпратила — продължи Джесика. — Можете да му намекнете, че просто знаете...

— ...малко повече, отколкото той предполага. Стар журналистически трик.

— Какъвто приложихте и към мен, нали?

— Почти — призна той с усмивка.

— Разбрах го веднага, но не исках да ви разочаровам.

— Не сте чак толкова безсърдечна, колкото ви мислех. Какво ще кажете да продължим разискването на тази тема по време на вечеря.

За своя собствена изненада Джесика прие.

По-късно те установиха, че им е много приятно да са в компанията един на друг, и тази първа среща бе последвана от други. Но удивително дълго време те не станаха по-близки, което Джесика със своята прямота и безцеремонност постави като условие още в началото.

— Искам да знаеш, че независимо какво става наоколо, аз лично не търся мъже за леглото. За да легна с някого, то трябва да е нещо много особено и да има голямо значение за мен и за другия човек. Та да не кажеш после, че не съм те предупредила.

Но както можеше да се очаква, в един момент желанието завладя и двамата. Бяха вечеряли в ресторанта на „Каравел“, където бе отседнал Партридж. След това в градината на хотела — оазис на спокойствието сред кипежа в Сайгон — той понечи да прегърне Джесика и тя жадно се притисна към него. На целувката му отвърна пламенно и през тънката ѝ рокля той почувства възбудата на тялото ѝ. Години по-късно Партридж щеше да си спомня този момент като един от редките вълшебни мигове, когато всякакви грижи и проблеми, Виетнам, уродливата война и несигурното бъдеще изглеждаха много далеч, а единствено важно бе настоящето и те двамата.

— Да отидем ли в стаята ми? — попита той нежно.

Джесика изрази съгласието си с мълчаливо кимване.

Горе в стаята, озарявана само от външната светлина, те все още бяха плътно прегърнати, докато той я събличаше, а тя му помагаше, щом някъде пръстите му се окажеха несръчни.

Като проникваше в нея, я чу да му казва: „О, толкова те обичам!“

Много след това той все не можеше да си спомни дали ѝ каза, че също я обича истински; знаеше само, че това бе така и винаги щеше да бъде.

Партридж бе дълбоко развълнуван и от откритието, че Джесика бе девствена. Срещаха се, любеха се и изпитваха от физическата си близост същия възторг, който им носеше и общуването по всякакви други причини.

Ако се бяха запознали на друго място и по друго време, биха се оженили веднага. Джесика искаше да се омъжи, да има деца. Но Партридж се въздържаше по съображения, за които после щеше да съжاليا. Вече бе имал един неуспешен брак в Канада и знаеше, че семействата на телевизионни журналисти рядко оцеляват. Кореспондентите на телевизионни компании бяха обречени на скиталчество и се случваше по двеста и повече дни от годината да не се прибират у дома си. Отвикваха от семейните задължения и малцина устояваха за дълго на сексуалните изкушения по пътя си. Поради това между съпрузите често настъпваше и интелектуално, и сексуално отчуждение, а когато се събираха след дълга раздяла, се чувстваха като непознати.

Към всичко това се добавяше и Виетнам. Партридж знаеше, че рискува живота си всеки път, когато напуска Сайгон, и макар досега да

бе имал късмет в това отношение, вероятността той да го съпътства и занаят пред все повече намаляваше. Ето защо смяташе, че не е почтено да обременява друг човек — в случая Джесика — с постоянна тревога и вероятността от съкрушителна загуба.

Някои от тези свои съображения и опасения той сподели с Джесика една сутрин, след като бяха прекарали нощта заедно, но моментът се оказа крайно неподходящ. Джесика остана потресена и дълбоко разочарована от хлапашкия опит — както тя го разбра — на един мъж, комуто бе дала и сърцето, и тялото си, да се измъкне. Тя хладно заяви на Партридж, че с връзката им е свършено.

Много по-късно обаче осъзна, че погрешно е изтъкувала нещо, което е било всъщност израз на нежност и дълбока загриженост. Няколко часа след това Партридж отново напусна Сайгон и точно тогава отиваше в Камбоджа, така че го нямаше цял месец.

Крофърд Слоун бе виждал Джесика няколко пъти в компанията на Хари Партридж, а от време на време и в Информационната служба, когато отиваше за някакви сведения. Тя много му харесваше и той мечтаеше да я познава по-добре. Но знаейки, че е момичето на Партридж, придържаше се към строгите си принципи в това отношение и не посмя да ѝ определи среща. Щом узна обаче от самата нея, че са се разделили с Партридж, веднага я покани на вечеря. Тя прие и така продължиха да се срещат. Две седмици по-късно той ѝ призна, че дълго я е обичал от разстояние, а сега направо я обожава, и ѝ предложи да се омъжи за него. Изненадана, Джесика поиска малко време да обмисли.

Завладя я истинска буря от чувства. Любовта ѝ към Хари бе страстна и всеотдайна. Никой друг мъж не бе успял — и едва ли щеше да успее — да я покори като него. Инстинктивно усещаше, че онова, което бяха преживели двамата с Хари, се случва веднъж в живота. Сигурна беше, че още го обича. Дори и сега страшно ѝ липсваше; ако се върнеше и ѝ предложеше брак, вероятно щеше да му отговори с „да“. Но беше ясно, че Хари няма да ѝ направи такова предложение. Той я бе отблъснал и тя още изпитваше гняв и огорчение от това. Нещо в нея я караше... да му отмъсти. Ще види той!

А ето че сега в живота ѝ присъстваше Кроф. Джесика харесваше Крофърд Слоун... Нещо повече!... Изпитваше силни чувства към него. Той беше нежен и добър, обграждаше я с обич, беше интелигентен и

приятен. В него имаше нещо стабилно, което понякога липсваше на иначе вълнуващо чаровния Хари. Ала когато става дума за цял живот, защото Джесика така възприемаше брака, кой от двата вида любов, в две различни гами — по-вълнуващата или по-стабилната, — имаше истинско значение? Много ѝ се щеше да намери категоричния отговор. Но изобщо не се сети да си зададе въпроса: „Защо е нужно да вземам решение отсега?“ Или: „Защо да не изчакам? Тя е още толкова млада.“

Без сама да съзнава, цялата обстановка във Виетнам влияеше върху начина ѝ на мислене. Всички живееха в несигурността на войната и тя проникваше в тях заедно с въздуха, който дишаха. Сякаш времето бе сгъстено и ускорено, та часовниците и календарите се движеха с по-голяма скорост. Всеки ден от живота им се изтичаше като през язовирни шлюзи в стремглаво втурнали се надолу потоци. Кой от тях знаеше колко дни му оставаха? И дали някой щеше изобщо някога да се върне към нормалния си ритъм на живот?

Винаги е било така в човешката история по време на война.

Като претегли всичко, доколкото можа, на следващия ден Джесика прие предложението на Крофърд Слоун. Бракосъчетанието бе извършено веднага в посолството на САЩ от един свещеник на армията. Присъстваше и посланикът, който после даде прием в дома си.

Слоун беше като замаян от щастие. Джесика се уверяваше, че и с нея е така, и решително възприе тона на настроението на Кроф.

Партридж узна за сватбата им едва след завръщането си в Сайгон и чак тогава с голяма болка осъзна колко много е загубил. Опита се да прикрие чувствата си, когато поднасяше поздравленията си на Джесика и Слоун, но тя го познаваше достатъчно добре, за да ги долови. Но дори и да споделяше донякъде тези чувства, Джесика ги стаи в себе си и им обърна гръб. Казваше си, че вече е направила своя избор, и имаше намерението да бъде добра съпруга на Слоун, което с течение на годините наистина направи. Както във всеки брак, не липсваха конфликти и кризи, но те бяха изгладени. И сега — колкото и невероятно да беше за всички около тях, до сребърната сватба на Джесика и Слоун оставаха по-малко от пет години.

* * *

Зад волана на своя „Буик Съмърсет“ Крофърд Слоун бе вече на половината път до дома си. Оставил моста Триборо зад гърба си, той караше по скоростната отсечка Брукнър и скоро щеше да се качи на шосе 95, пресичащо Нова Англия с излаз при Ларчмънт. Онзи „Форд Темпо“, дето го следваше още от Си Би Ей, пак бе зад него.

Нищо чудно, че Слоун не забелязваше другата кола нито тази вечер, нито през последните няколко седмици. То се дължеше на ловкостта, с която го преследваше младият колумбиец на волана — със студени очи, тънки устни и този път под името Карлос. Той бе влязъл в САЩ преди два месеца с фалшив паспорт и с още шестима свои сънародници — петима мъже и една жена — вече цял месец държаха Слоун и семейството му под строго, но предпазливо наблюдение. Всички имаха измислени имена, които в повечето случаи прикриваха самоличността на преследвани от закона. Членовете на групата не се познаваха отпреди и само шефът им, Мигел, който сега беше на десетина километра от Карлос във форда, знаеше истинските им имена.

Фордът, вече два пъти преобоядисван, откакто го ползваха, бе една от няколкото коли, които използваха, за да не бъдат подозрение. В бързия поток от автомобили Карлос пусна една-две коли между себе си и Крофърд Слоун, без да губи от поглед преследвания „Буик“. Човекът, седящ до Карлос, отбелязваше от време на време часа в един тефтер. Това бе Хулио — смугъл, вечно готов да спори и все намръщен, с грозен белег от нож върху лявата буза. Той беше специалист по свързките в групата. На задната седалка имаха радиотелефон — един от шестте апарата, които свързваха колите помежду им и с тайната временна главна квартира. И Карлос, и Хулио бяха безмилостни и добре обучени стрелци, снабдени с оръжие.

Увеличил отново скоростта си, след като едва не се наложи да спре заради голямо сблъскване на коли на едно място в лявата лента, Слоун се върна и към мислите си за Виетнам, Джесика, Партридж и за самия него.

Гласове и смях го посрещнаха още в късия сляп коридор между гаража и къщата. В антрето между стаите на долния етаж чу Джесика да се провиква от всекидневната:

— Ти ли си, Кроф?

— Тежко ти, ако не съм — отвърна той доста банално.

— Добре дошъл, който и да си. Ей сега ще те посрещна — разсмя се отново Джесика.

По звъntenето на чаши и тропота на лед той позна, че тя приготвя мартинито, с което имаше обичай да го разтоварва от напрежението през деня.

— Здравсти, татко! — викна от стълбището за горния етаж единайсетгодишният им син Никълъс. Висок за възрастта си и доста строен, той грееше от радост, като се втурна да прегърне баща си.

Слоун също го прегърна и разроши къдравата му кестенява коса. Обичаше да го посрещат така и знаеше, че го дължи на Джесика. Още от рождение тя бе внушила на Ники, че всяка обич трябва да се изразява чрез сетивата.

Като се ожениха, в началото Слоун не умееше да дава израз на чувствата си, сдържаше ги, оставяше неизказани неща, очакваше другият сам да ги разбере. Това му бе вродено, но Джесика не се примири и положи големи усилия да го накара да преодолее тази своя резервираност поне към нея и после към Ники. Слоун си спомняше как още тогава му бе казала: „Когато един мъж се ожени, скъпи, всички бариери падат. Нали затова е казано, че сме свързани в едно? Така че до края на живота си трябва да си казваме един на друг точно какво чувстваме, а понякога и да го показваме.“

Последните думи се отнасяха до секса, който дълго време от брачния им живот все още криеше нови изненади и разнообразия за Слоун. Джесика се бе сдобила с няколко от изобилстващите на Изток книги за изкуството на любовта с подробни описания и илюстрации и обичаше да изпробва нови положения, да търси различни наслади. Леко шокиран и стеснителен в началото, Слоун постепенно започна да споделя нейното удоволствие, но инициативата винаги бе у Джесика.

Към другите си остана сдържан. Не помнеше откога не бе прегръщал собствения си баща; възпираше го и несигурността как би реагирал Ангъс, който също бе затворен, почти скован по природа.

— Добре дошъл, скъпи.

Джесика се появи облечена в млечнозелено — любимия му цвят. Прегърнаха се нежно и влязоха във всекидневната. Ники дойде за малко при тях: беше вечерял и скоро щеше да си ляга.

— Какво ново в света на музиката? — попита Слоун сина си.

— Сега разучавам Прелюдия номер две от Гершуин. Страхотна е!

— Май си я спомням — каза бащата. — Гершуин я е написал като много млад, нали?

— Да, на двайсет и осем.

— И някъде в началото няма ли нещо такова: дум-ди-да-дум, дий-да-да-ди-дум-ди-дум-ди-дум-ди-дум?

Ники и Джесика се разсмяха на опитите му да пее.

Вече нито той, нито Джесика си спомняха на колко години точно Ники за пръв път прояви интерес към музиката, но във всеки случай беше съвсем мъничък, а сега свиренето бе основното му занимание. Само преди няколко седмици учителката му, възрастна австрийка, бе казала на Джесика, че нейният син носи музиката в душата си, и му предсказа голямо бъдеще с нея.

— Ники, става късно — подкани го Джесика, поглеждайки часовника.

— О, мамо, нека да поостана. Утре нямаме училище.

— Но денят ти ще бъде напрегнат като всеки друг. Непреклонна съм.

Джесика отговаряше за реда в семейството и затова, след като пожела нежно и на двамата „лека нощ“, Ники се прибра. След малко го чуха да свири в стаята си на електронната йоника, с която заместваше пианото от всекидневната.

В меко осветената стая Джесика се зае отново с мартинито. Докато я гледаше как го налива в чашите, Крофърд си помисли колко щастлив човек е. Повече от двайсет години след като се бе оженил за нея, Джесика продължаваше да буди у него това чувство. Тя вече не носеше дълга коса и не си правеше труда да прикрива посребряващите кичурчета, а и около очите ѝ се бяха появили бръчки. Но фигурата ѝ беше стройна и хубава, а погледите на мъжете още се връщаха повторно към краката ѝ. Самият той се гордееше да се появи където и да е с Джесика до себе си, почти непроменена от годините.

— Имал си тежък ден, както разбирам — каза тя, подавайки му чашата.

— И как още! Гледа ли новините?

— Да. Горките пътници в тоя самолет. Каква ужасна смърт! И като си помисля, че те най-дълго от всички са знаели какво ги чака, без

да могат да направят нищо, освен да седят безропотно.

Слоун усети, че го загриза съвестта, като си даде сметка, че изобщо не е мислил по този въпрос. Понякога професионалният журналист се оказва така погълнат от събирането на новините, че забравя за хората, които участват в тях. Дали претръпваме от продължителното опериране с такава материя, или — подобно на лекарите — се скриваме зад защитен екран от привидно равнодушие? Надяваше се да е второто, а не първото.

— Щом си разбрала за самолета, видя ли Хари? Какво ще кажеш?

— Добре беше.

Отговорът на Джесика звучеше безразлично. Слоун я наблюдаваше, очаквайки да чуе още нещо, и се питаше: „Наистина ли е заличила миналото в съзнанието си?“

— Хари беше много повече от добър. Направи го ей така — и Слоун щракна с пръсти, — без предупреждение, без никакво време дори. Справиха се отлично и той, и Рита, и Мин. Натрихме носа на другите телевизии.

— Напоследък Хари и Рита май доста често работят заедно. Да няма нещо между тях?

— Не. Просто са много добър екип.

— Откъде знаеш?

— Защото Рита има любов с Лес Чипингъм. И двамата си мислят, че никой не знае. А всички го знаят, разбира се.

— Я виж ти! — разсмя се Джесика. — Каква компания от прелюбодейци сте били!

Лесли Чипингъм беше самият председател на Си Би Ей. Слоун се канеше да разговаря именно с него на другия ден за отстраняването на Чък Инсън от длъжността отговорен редактор.

— Не ме включвай в групата — отвърна той. — Доволен съм и от това, което си имам у дома.

Мартинито го поотпусна, както очакваше. И двамата с Джесика не пиеха много: едно martini и чаша вино с вечерята им стигаше.

— Тази вечер имаш и друга причина да си в добро настроение — каза Джесика и донесе от малкото писалище до отсрещната стена един плик, вече отворен, защото тя се грижеше за частната им делова кореспонденция. — Това е писмо от издателя ти.

Неговата трета книга — „Камерата и истината“, — написана този път в съавторство, бе излязла преди няколко месеца. Продажбата тръгна отначало бавно, а нюйоркските критици я разгромиха, доволни от възможността да се нахвърлят върху някой журналист с ранга на Слоун. Но в градове като Чикаго, Кливланд, Сан Франциско и Маями книгата бе посрещната с одобрение. А най-важното, че след няколко седмици пасажии от нея бяха цитирани и в общите коментари на събитията, което бе най-добрата ѝ реклама.

В раздела за тероризма и съдбата на заложниците той открито писа, че много американци са почувствали „срам след направените през 1986–1987 година разкрития как правителството на САЩ е откупило свободата на шепя американски заложници в Близкия изток с цената на хиляди убити и осакатени иракци не само в ирано-иракската война, но и сред цивилното население“.

Той изтъкваше по-нататък, че жертвите по фронтовете са резултат от оръжията, доставени на Иран от САЩ в замяна на освобождаването на заложниците, и наричаше тази сделка „съвременните трийсет сребърника“. Най-често цитираните му думи по този въпрос бяха:

„Никой политик никъде по света няма смелостта да го каже на глас, но заложниците, включително американските, трябва да бъдат оставяни на съдбата си. А молбите, отправяни от семействата им, трябва да бъдат изслушвани със съчувствие, но не бива да отклоняват правителството от възприетата линия на поведение.“

И още:

„Единственият начин да се справим с терористите е да им отвърнем със същото — с контратероризъм, което значи винаги щом е възможно, те да бъдат издирвани и унищожавани тихомълком. Това е единственият език, на който може да се разговаря с тях. Но в никакъв случай да не сключваме сделки с терористите или да им плащаме откуп, пряко или косвено. Никога!“

Когато книгата излезе, някои от началниците в Си Би Ей се разтревожиха да не би позицията му за заложниците и съвета за унищожаването на терористите да породят отрицателно отношение у обществеността към телевизионната компания. Оказа се, че няма причини за безпокойство, и шефовете набързо се присъединиха към общия хор на одобрение.

Слоун засия, като прочете сумата на хонорара си.

— Заслужаваш го и се гордея с теб — каза Джесика. — Особено защото никога не би рискувал да изпаднеш в противоречие със собствените си думи. — Тя се сети нещо. — О, щях да забравя. Баща ти се обади. Пристига утре и би желал да ни гостува една седмица.

Слоун направи гримаса.

— Но нали съвсем скоро беше тук?

— Самотен е и остарява. Може би и ти, като станеш на неговите години, ще си имаш любима снаха, при която ще искаш да бъдеш.

И двамата се разсмяха, знаейки каква слабост имат Ангъс и Джесика един към друг, и че понякога се разбират по-добре помежду си, отколкото бащата със сина. Откакто майката на Слоун бе починала преди няколко години, Ангъс живееше сам във Флорида.

— Чудесно тогава — примири се Крофърд. — Но поне използвай, моля те, влиянието си над татко и го убеди да не пее пак старата песен за чест, патриотизъм и всичките там негови работи.

Той уважаваше героизма на баща си през войната, но знаеше колко досаден става старецът, като подхване една от любимите си теми — за изчезването на човешкото достойнство и нравствените стойности в съвременното общество, както той се изразяваше.

В разговора, продължил и по време на вечерята, Слоун отбеляза умислен:

— Знам какво имаш предвид, като спомена за риска от противоречие с думите ми. Вярно е, че съм поемал много по-малко рискове, отколкото е трябвало. Но към някои неща в книгата се чувствам действително съпричастен.

— И към тероризма ли?

Той кимна.

— И откакто книгата се появи на бял свят, доста често си мисля дали тероризмът би могъл да засегне теб или мен. Ето защо съм взел някои предпазни мерки, за които не съм ти говорил, но смятам, че трябва да ги знаеш. — И докато Джесика го гледаше озадачена, той продължи: — Може и до нас да стигне. Винаги има първи път, а моята работа е все едно да си в аквариум със златни рибки. Започнат ли терористите да действат и в САЩ, а аз, както знаеш, смятам, че това ще стане съвсем скоро, хора като мен ще бъдат най-привлекателната

примамка, защото каквото и да направим или да ни направят, цял свят ще го разбере.

— Ами семействата? Те могат ли да стана прицел на терористи?

— Твърде малко вероятно е. Терористите винаги гледат да похитят някого с известно име.

— Ти спомена за някакви предпазни мерки. Какви точно? — напрегнато попита Джесика.

— Каквито трябва да се прилагат едва след като са ме взели за заложник, ако това се случи. Подготвил съм всичко с един познат адвокат и той разполага с необходимите подробности, както и с правото да ги обяви, ако това се наложи.

— Не ми харесва този разговор — прекъсна го Джесика. — Изнервя ме и недоумявам каква е ползата от предпазни мерки чак след като се е случило лошото.

— Преди това разчитам на телевизионната компания да гарантира сигурността ми, което тя прави повече или по-малко. Но ако все пак се случи, не желая, както съм писал и в книгата, да се плаща никакъв откуп за мен от когото и да било, нито дори от нашите собствени пари. Така че първото нещо, което трябва да направя, е да подпиша юридически заверена декларация в този смисъл.

— Да не искаш да кажеш, че парите ни са замразени?

— Не, не бих могъл да го направя, дори и да исках — поклати глава той. — Всичко, което притежаваме: къщата, банковите сметки, акциите, златото и чуждата валута, са наша обща собственост и ти можеш да правиш с тях каквото пожелаеш във всеки момент. Но след като декларацията ми бъде оповестена и хората знаят моето желание, ще ми се да вярвам, че ти няма да постъпиш по друг начин.

— Значи ме лишаваш от правото да взимам решения? — запротестира Джесика.

— Не, мила — възрази ѝ той нежно. — Просто те освобождавам от една тежка отговорност и от една дилема.

— Ами ако Си Би Ей пожелаят да платят откупа?

— Съмнявам се, но във всеки случай няма да го направят против моето желание, което е споменато в книгата и повторено в декларацията.

— За пръв път чувам, че компанията ти осигурява някаква охрана. Каква точно?

— Когато получавам заплахи по телефона или писма, или се разчуе за опасност от нападение, а това става във всички телевизионни компании, особено по адрес на водещите, извикват частните детективи. Те обикалят из сградата, където работя, и правят каквото е необходимо според техните изисквания. Случвало ми се е няколко пъти.

— Никога не си ми казвал.

— Така е.

— И какво друго не си ми казвал? — попита Джесика с известна острота в гласа, макар че още не беше решила дали да се разсърди, или не.

— С адвокатата съм уредил и някои други неща.

— Нямам ли право да ги знам?

— Дори е важно да ги знаеш. — Слоун пренебрегна сарказма, към който жена му прибягваше понякога, като се притесни. — Щом отвлекат някого, независимо къде по света, похитителите вече почти винаги правят видеозапис. Като се гледа, било на видео, било по телевизията, никой не може да знае дали записаният говори и прави гримаси по свое желание или по принуда, но ако има предварителна уговорка за някои сигнали, заложникът има всички шансове да предаде послание, което да бъде ясно разбрано от близките му. Впрочем все повече и повече хора, които допускат, че един ден могат да бъдат превърнати в заложници, постъпват по този начин: оставят документ с инструкции за действие при адвокат и установяват система от сигнали.

— Ако работата не беше сериозна, щях да помисля, че ми разказваш шпионски роман. И какви са твоите сигнали?

— Ами като оближа устни с езика си, което никому не би направило впечатление, това значи: „Действам по чужда воля. Не вярвайте на нищо, което ви казвам.“ Ако почеша или докосна дясното си уха, разбирай: „Похитителите ми са добре организирани и силно въоръжени.“ Същото нещо, но с другото ухо сигнализира точно обратното: „Охраната не е много силна. Нападение отвън би успяло.“ Има и други, но засега стига толкова. Не искам повече да те разстройвам.

— Тези неща наистина ме разстройват — отвърна Джесика и си помисли: „Нима е възможно да се случи? Кроф да бъде отвлечен и закаран някъде далеч?“ Струваше ѝ се невероятно, но всеки ден се

случваха какви ли не неща. — Освен че ме е страх — продължи тя, — трябва да ти призная, че всичко това буди у мен възхищение, защото досега не съм те познавала от тази ти страна. Чудя се обаче: защо не отиде на онзи курс по самоотбрана, за който говорихме?

Беше курс за съпротива срещу терористи, предлаган от една британска фирма и рекламиран по няколко телевизионни програми в САЩ. Курсът траеше една седмица и една от целите му беше да подготви хората точно за вероятността, спомената от Слоун — как да се държат в случай, че станат заложници. Преподаваха и невъоръжена самоотбрана, каквато Джесика бе настоявала съпругът ѝ да усвои след жестокото нападение на водещия в Си Би Ес Дан Радър на сред нюйоркска улица през 1986 г. Радър отиде в болница, а двамата въоръжени нападатели така и не бяха открити.

— Проблемът ми е да намеря време — отвърна Слоун. — А, като стана дума за това, ходиш ли още на уроци по ръкопашен бой в тясно пространство?

Всъщност Джесика държеше Слоун да посещава тези часове, водени от един елитен английски бригаден генерал, живеещ в Ню Йорк, но тъй като той просто не намери време, тя реши сама да усвои това умение.

— Вече не ходя редовно — отговори му тя. — Взимам по един час на месец-два, колкото да си поддържам формата. Понякога генерал Уейд изнася лекции, които посещавам.

— Добре — кимна Слоун.

През нощта, все още разстроена от разговора, Джесика почти не спа.

Двамата във форда навън проследиха как лампите в къщата загасват една по една, предадоха съобщение по телефона и приключили бдението си за деня, си заминаха.

Наблюдаването на дома на Слоун бе подновено малко след 6,30 на другия ден сутринта. Този път от един „Шевролет Селебрити“. На предната седалка, изхлузени така, че да не ги виждат отвън, седяха двамата колумбийци, Карлос и Хулио. Шевролетът беше паркиран на удобна пресечка, а те гледаха през страничните и през задното огледало. И двамата вътре бяха напрегнати, защото днес бе денят за действие, кулминацията на дълго и грижливо подготвян план.

В 7,30 се случи нещо непредвидено: пристигна такси и от него слезе възрастен човек, влезе в къщата и остана там. Неочакваното присъствие на новодошлия създаваше допълнително усложнение, за което бе незабавно предадено по телефона на повече от трийсет километра, в квартирата, използвана временно за седалище на натоварените с изпълнението на плана. Добрите съобщения и разнообразието от транспортни средства бяха белег на операция, за която разноските не са имали значение. Заговорниците, ангажирани с подготовката и организацията ѝ, бяха опитни, изобретателни и разполагаха с много пари. Те работеха за картела „Меделин“ в Колумбия, който представляваше коалиция на порочни, престъпни, баснословно богати трафиканти на наркотици. Действайки със зверска жестокост, картелът бе зад безброй убийства, включително на сенатора Луис Карлос Галан, кандидат за президент на Колумбия през 1989 година. За времето от 1981-ва бяха убити повече от двеста и двайсет съдии и служители на закона, отделно още много полицаи, журналисти и хора от други професии. А сключеният през 1986 година съюз между „Меделин“ и социалистическата партизанска фракция „М-19“ доведе до истинска кървава оргия с деветдесет жертви, между които половината членове на Колумбийския върховен съд.

Въпреки престъпната си репутация картелът „Меделин“ се радваше на тесни приятелски връзки с католическата църква в Рим. Няколко от босовете се гордееха с частните си параклиси. Един кардинал бе славословил по адрес на хората в „Меделин“, а един епископ направо си призна, че е взимал пари от трафикантите.

Картелът упражняваше властта си не само с убийства. Безогледно подкупничество и корупция, финансирани от трафикантите, разяждаха като гигантски тумор колумбийското правителство, съдебните органи, полицията и армията, прониквайки през най-висшите слоеве. Plata o plomo (сребро или олово) гласеше безцеремонното предложение на „Меделин“ към държавните служители.

Някъде между 1989 и 1990 г., докато отзвучаваше вълната на ужас след убийството на Галан, водачите на картела имаха малко неприятности с властите, опитали се да приложат закона и към тях, дори с известна предпазлива намеса от страна на САЩ. Но ответният удар, много точно наречен от трафикантите „тотална война“, се изрази в масови насилия, бомбардировки и още повече убийства, които, изглежда, нямаше да имат край. Извън всякакво съмнение бе само оцеляването на картела и неговата вездесъща търговия с наркотици.

Настоящата конспиративна операция в САЩ „Меделин“ изпълняваше за перуанската маоистко-терористична организация „Сендеро Луминосо“ (или „Сияйната пътека“). В последно време тя ставаше все по-силна в Перу, докато централното правителство все повече губеше позиции и беше като с вързани ръце. И докато някога територията на „Сендеро Луминосо“ бе ограничена само в Андите, долината Хуалага и центрове като Аякучо и Куско, бомбените атентати и убийствата вече бяха станали ежедневие и в столицата Лима.

Връзките между „Сендеро Луминосо“ и „Меделин“ се основаваха на две много съществени съображения. Първото бе, че „Сендеро Луминосо“ имаше практиката да наема престъпници от чужбина за отвличанията, които така често ставаха в Перу, а второто произтичаше от това, че „Сендеро Луминосо“ държеше под свой контрол по-голямата част от долината Горна Хуалага, където вирееха шейсет процента от всичките насаждения на кока по света. От листата на коката правеха крем, който е основата на кокаина, и после го изпращаха в колумбийските картели със самолети, излитащи от тайни писти.

„Сендеро Луминосо“ се финансираше главно от наркотиците благодарение на големия дял от печалбата, който изискваше и от производителите на кока, и от трафикантите, между които и „Меделин“.

Двамата колумбийски наемници в шевролета взеха да ровят из купчината снимки, направени от Карлос с „Полароид“, на всички, които са влизали в къщата на Слоун през последния месец. Току-що пристигналият възрастен човек не беше между тях.

Хулио говореше по телефона кодирано: „Пристигна един син пакет. Доставка номер две. Вече е в склада. Не можем да установим реда.“ Което, разшифровано, означаваше: „Пристигна един мъж. Докара го такси. Влезе в къщата. Не знаем кой е. Нямаме негова снимка.“

В слушалката троснато прозвуча острият глас на Мигел, ръководителя на цялата операция. „Какъв е номерът на етикета?“

Хулио, който още не владееше много добре кодовете, тихо изруга, докато прелистваше тетрадката с бележки за разчитането им. Въпросът означаваше: „На каква възраст е човекът?“ Той погледна Карлос за помощ.

— Отговори му, номерът е седемдесет и пет.

Което предизвика нов троснат въпрос:

— Нещо особено по синия пакет?

Забравил за кодовете, Хулио се впусна да обяснява открито!

— Носеше куфар. Изглежда е дошъл на гости.

* * *

В полуразрушена къща под наем в Ню Джърси един човек с псевдонима Мигел ругаеше наум небрежността на Хулио. (Estupidos!) С какви глупаци е принуден да работи! Колко пъти ги е предупреждавал, че всеки може да подслушва телефона им. Уреди за тази цел се продават по магазините. Чувал бе как една радиостанция се хвалеше, че с такъв скенер осуетила няколко заговора на престъпници.

Самият Мигел беше маниакално предпазлив, откакто се помнеше. Затова и не успяваха да го арестуват, макар да фигурираше в списъците на „най-търсените“ от полицията и в Северна, и в Южна Америка, както и от ИНТЕРПОЛ. А в Западното полукълбо го търсеха под дърво и камък, наравно със събрата му по тероризъм Абу Нидал от другата страна на Атлантическия океан. Ето защо Мигел си

позволяваше дори и малко да се гордее с това, макар да знаеше, че гордостта ражда самоувереност, от която също трябваше да се пази.

На вид беше по-скоро незабележим, нито красив, нито грозен, все още млад — нямаше четирийсет. Минувачът би го взел за банков чиновник или управител на малък магазин. Беше любезен, но не прекалено, за да не прави впечатление. Никой не можеше да предположи колко властен е той: знаеха го само онези, които бе командвал.

Неговото предимство в сегашната операция бе американският му вид и акцент. В края на шейсетте и началото на седемдесетте години колумбиецът следваше английска филология в Калифорнийския университет в Бъркли, където търпеливо бе усвоил английското произношение. Тогава използваше, разбира се, истинското си име — Улисес Родригес.

Родителите му плащаха таксите за чуждестранен студент.

Баща му бе заможен неврохирург в Богота и се надяваше, че единственият му син ще го наследи в професията — нещо, към което Мигел не проявяваше никакъв интерес още оттогава. Но в навечерието на седмото десетилетие от века синът вече предвиждаше големите промени, които очакват Колумбия: от благоденстваща демократична държава със справедлива правова система тя щеше да се превърне в лишен от закони рай за гангстерите, управляван с диктатура, злодейства и страх. Златото на фараона на бъдеща Колумбия щеше да бъде марихуаната, а впоследствие — кокаинът. Мигел не само не се тревожеше от предстоящия упадък, а мечтаеше да се включи в новата игра.

Междувременно извърши в Бъркли няколко неща, които го убедиха, че е напълно лишен от съвест и е способен да убие човешко същество бързо и решително, без никакви угризения или отвращение след това.

За първи път се случи да го направи, след като бе преспал с млада жена, срещната на автобусната спирка. Вървяха заедно, заприказваха се, установиха, че и двамата са първокурсници, тя, изглежда, го хареса и го покани в жилището си на най-оживения край на Телеграф авеню. Тогава не съществуваше още паниката от СПИН и такива срещи бяха нещо естествено.

Бе заспал, изтощен, и като се събуди, видя как момичето невъзмутимо разглежда съдържанието на портфейла му. В него имаше няколко лични карти на различни имена, но все с неговата снимка: още тогава той се упражняваше за бъдещата си дейност встрани от закона. Момичето изглеждаше твърде заинтересувано от картите — може да беше и някаква шпионка, само че той така и не успя да разбере. Без да се колебае, скочи от леглото, сграбчи я и я удуши. Още си спомняше недоумението в погледа ѝ, докато се мятеше, опитвайки се да се освободи; после в очите ѝ остана само мълчаливата отчаяна молба, преди съзнанието да ги напусне. Интересно му беше да установи, от чиста любознателност, че убийството изобщо не го смути. С ледено спокойствие той изчисли вероятността да бъде заловен и я отхвърли като несъществуваща. Преди да слязат от автобуса, не се познаваха, а и нямаше кой да ги е запомнил на улицата или когато влизаха в сградата.

Затова, без да бърза, той избърса с кърпа малкото повърхности, където можеше да има отпечатъци от пръстите му, и като пипаше вече само с носна кърпа на дланта си, изгаси всички лампи и напусна жилището, затръшвайки секретната врата зад гърба си. Слезе по стълбището, а не с асансьора, и преди Да излезе на улицата, се огледа да няма някой във фойето.

На следващия ден, а и няколко дни след това следеше вестниците за някакво съобщение, но полуразложеното тяло на момичето бе открито след почти седмица, а след още няколко дни по липса на каквито и да е улики вестниците загубиха интерес към случая и повече не писаха за него. Дори да е имало разследване, никой не свърза Мигел с това убийство.

До края на престоя си в Бъркли той извърши още две убийства на абсолютно непознати хора в Сан Франциско. Необходими му бяха само за Да провери дали от него ще излезе добър наемен убиец и установи, че явно е усъвършенствал професионалните си умения, защото в нито един от случаите не бе нито заподозрян, нито разпитван от полицията.

Като напусна Бъркли и се завърна в Колумбия, Мигел взе да се сприятелява с някои от развилнелите се трафиканти на наркотици. Тъй като имаше пилотско свидетелство, направи няколко полета с доставки на кокаинова паста от Перу до Колумбия. Благодарение на приятелството си с фамилията Очоа, която имаше лоша слава, но

голямо влияние, той се залови и с по-големи неща. После дойде кървавата оргия на „М-19“, а в края на 1989-а картелът „Меделин“ обяви тотална война. Мигел бе съучастник във всички големи убийства, в много от по-малките и отдавна бе престанал да брои труповете, които оставяше зад себе си. Името му, естествено, се разнесе из целия свят, но благодарение на мерките, които строго спазваше, почти никъде нямаше улики срещу него.

С течение на времето Мигел — или Улисес Родригес — все повече разширяваше връзките си с картела „Меделин“, с „М-19“, а напоследък и със „Сендеро Луминосо“. Но успяваше да запази независимостта си и стана международен престъпник, наемен терорист, който поради „чистата“ си работа имаше много клиенти.

Политическите му убеждения играеха съществена роля в тази негова дейност. Той бе по инстинкт социалист, яростно ненавиждаше капитализма и мразеше лицемерните упадъчни американци. Но беше скептичен към всякаква политика и предпочиташе да има само чистото удоволствие от постоянните опасности, рискове и напрежението на живота, който водеше.

Точно затова се бе озовал в САЩ преди месец и половина да подготви тайно днешната операция, за която скоро щеше да научи целият свят. Първоначалният му план предвиждаше да стигне до САЩ по обиколен, но сигурен път — от Богота, Колумбия, през Рио де Жанейро до Маями. В Рио щеше да смени паспорта и самоличността си и да се появи в Маями като бразилски издател на път за панаир на книгата в Ню Йорк. Но един таен агент в Държавния департамент бе предупредил „Меделин“, че американските емиграционни служби в Маями са поискали спешно цялата налична информация за Мигел с всичките фалшиви имена, под които бе действал досега. Всъщност той вече се бе представял веднъж за същия бразилски издател и макар да смяташе, че още не са го разкрили, реши, че е по-безопасно изобщо да не минава през Маями. Затова от Рио отиде в Лондон, където се сдоби с чисто нов официален британски паспорт.

Цялата работа ставаше много просто. Ах, тези невинни демократични държави! Колко са глупави и наивни! Колко лесно прехвалените им свободи и отворени системи могат да бъдат използвани за плановете на онези, които не вярваха в тях! Още преди Лондон Мигел получи указания как да действа.

* * *

Най-напред отиде в Дома на св. Катерина на пресечката между Кингсуей и Олдиуич, където се намираха регистрите на новородените, бракосъчетаните и починалите в цяла Англия и Уелс. Там той подаде молби за издаване на три свидетелства за раждане. Чи ли бяха те? Ами на хора, родени на същия ден като него или на близка дата.

Без да разговаря с никого, той взе пет бланки от масата и отиде при големите томовете на полиците, отбелязани със съответните години. Намери 1951 година и тъй като всеки том бе разделен на тримесечия, намери последното, октомври — декември, и отвори на буквите „М“ до „Р“. Самият той бе роден на 14 ноември същата година. Прелиствайки, стигна до името Дъдли Мартин, роден на 13 ноември в Йоркшир. Името му се стори подходящо — нито твърде забележително, нито съвсем безлично като Смит например. (Perfecto!) Мигел попълни данните в единия от разграфените с червено формуляри.

Трябваша му още две имена. Намерението му беше да подаде документи за три паспорта, като вторият и третият са за резерва в случай, че нещо засече с първия. Не беше изключено съвсем скоро да е издаван паспорт на същия Дъдли Мартин и нов би му бил отказан.

Преписа и другите две имена на отделни формуляри; едната фамилия започваше с „Б“, другата с „Ф“. Нарочно бе избрал три отдалечени една от друга букви, защото в паспортната служба различни чиновници обработваха различни отрязъци от азбуката и нямаше как да бъде забелязано сходство между подадените формуляри. Освен това Мигел внимаваше да не докосне с пръсти някой от трите листа. Затова бе взел пет формуляра — с външните два, които после щеше да унищожи, придържаше вътрешните: след Бъркли бе разбрал, че оставиш ли някъде отпечатъци от пръсти, никога не можеш ги заличи напълно. Съществуват усъвършенствани методи за откриването им с нинхидрин и лазер с аргонов йон. После плати на гишето по пет лири в брой за всеки от трите документа, които щяха да бъдат готови след два дни.

През това време успя да се сдобие с три различни местожителства. От притурката „Кели“ за служебни телефони на

лондонския указател взе координатите на няколко агенции за секретарски услуги, на чиито адреси можеше да се изпраца и да се събира поща. В едната агенция плати петдесет лири, пак в брой, като имаше и готово алиби: започвал малък бизнес и още не можел да си позволи нито кантора, нито секретарка. Но никой не му зададе никакви въпроси и той повтори процедурата и в другите две агенции. Така се сдоби с три различни адреса за три паспорта, като по никой от тях не можеше да се стигне до самия него.

После си направи и три снимки на уличен автомат. И на трите изглеждаше различно: на едната — с грижливо подстригани мустаци и брада, на втората — гладко избръснат и с разделена на път коса, а на третата — с тежки очила с дебели рамки.

На следващия ден взе трите документа и отново никой не се поинтересува за какво са му необходими. Вече бе взел от една поща и формулярите за паспорти, които също внимаваше да не докосне с пръсти. Попълни ги с медицински ръкавици, като на всеки вписа по един от наетите вече адреси. Към всеки формуляр трябваше да приложи по две снимки, едната от които да е придружена от декларация на „авторитетен професионалист“ — лекар, инженер или адвокат, — че потвърждава самоличността на кандидата за паспорт, когото да познава поне от две години. В съответствие с получените наставления той сам написа и подписа тези гаранции, като преправяше почерка си и използваше имена и адреси, взети напосоки от телефонния указател. Беше купил и гумен печат с комплект букви за по-голяма тежест на подписите. Въпреки предупреждението, отпечатано на формуляра, че се правят проверки на гарантите, вероятността да бъде открита подобна фалшификация бе нищожна поради големия брой подавани формуляри и твърде малобройните чиновници.

Най-накрая Мигел се зае с последната процедура — да обработи онази снимка от всеки чифт, която щеше да остане в паспортната служба. С помощта на мека гъба той напои лицевите им страни с много слаб разтвор на домакинска белина, така че след два или три месеца в архивите нямаше да съществува изображението на Мигел, наречен Дъдли Мартин или както там бяха другите му две имена.

Вече можеше да изпрати и трите формуляра, всеки придружен с пощенски запис за петнайсет лири, след което трябваше да чака поне

четири седмици, докато получи паспортите. Беше отегчително, но гарантираше безопасност. Междувременно той написа и изпрати по няколко писма до себе си на всеки от платените адреси и след като поизчакваше ден-два, телефонираше да попита има ли нещо за него. Щом му отговореха с „да“, уведомяваше ги, че ще изпрати някого да получи кореспонденцията му. За целта използваше някое случайно момче от улицата, на което даваше няколко лири за услугата, но преди да го посрещне с плика, най-напред се оглеждаше да не би някой да го следи. По същия начин прибра и паспортите, които пристигнаха през петата седмица, на по ден-два разстояние един от друг. Когато и третият беше без проблеми в ръцете му, той се усмихна доволен от себе си. Ехе... За начало щеше да използва този на Дъдли Мартин, а другите прибра за по-късно.

От 1988 година насам притежателите на британски паспорти можеха да влизат в САЩ без виза, но само при условие, че посещението не е по-дълго от три месеца и че пътникът има билет за връщане. Мигел, естествено, нямаше да използва втората част на билета си, но стойността ѝ бе дреболия в сравнение с евентуалното ново преминаване през бюрократичната машина. Колкото до тримесечния срок, Мигел изобщо не смяташе да стои толкова дълго в САЩ, а и без това щеше да напусне страната или тайно, или под друго име, след като унищожи паспорта на Дъдли Мартин. Изменението на визовия режим за САЩ бе добре дошло за Мигел. Ах, колко удобни бяха за такива като него отворените демократични държави! На следващата сутрин той отлетя за Ню Йорк и мина безпрепятствено през всички проверки на летище „Кенеди“.

* * *

Но в Ню Йорк Мигел незабавно се насочи към голямата колумбийска колония в квартала Куийнс, където един от агентите на „Меделин“ му бе осигурил безопасна квартира.

„Малката Колумбия“ заемаше пространството между Шейсет и девета и Деветдесет и девета улица. Тук бе съсредоточена най-усилената търговия с наркотици и най-голямата престъпност, за която насилията бяха като кихавица, а убийствата — ежедневие. Униформен

полицай почти не смееше да се приближи сам, а и на двойки не минаваха оттам по тъмно пеша. Репутацията на квартала не тревожеше Мигел ни най-малко, дори му служеше за прикритие, докато започна да крои плана си, изтегли тайно приведените му пари и събра малката група, която щеше да оглави. Съставът ѝ — седем души заедно с него — бе уточнен още в Богота.

Хулио, единият от двамата постови пред дома на Слоун, и Сокоро, единствената жена в групата, бяха колумбийци, „спящи агенти“ на „Меделин“. Няколко години преди това и двамата бяха изпратени в САЩ уж като емигранти с единствената инструкция да се установят и да чакат, докато бъдат необходими за контрабанда на наркотици или друго престъпление. Ето че подходящият момент бе дошъл. Хулио бе специалист свързочник. А докато чакаше, Сокоро завърши курсове и получи диплома за среден медицински персонал. Но тя имаше и други задължения. Чрез приятели в Перу бе станала симпатизантка и нещатна агентка в САЩ на революционната „Сендеро Луминосо“. При латиноамериканците такова преплитане на политическите с практическите подбуди за престъпна дейност беше обичайно, така че Сокоро беше сега и шпионка на „Сендеро“.

Трима от останалите четирима бяха колумбийци, известни само с бойните си имена Рафаел, Луис и Карлос. Рафаел беше монтьор, но служеше и за общ работник; Луис бе отличен шофьор и умееше много ловко да се изплъзва на преследвачи, особено от мястото на престъплението. Карлос, млад, с пъргав ум, бе организаторът на наблюдението през последния месец. И тримата говореха английски като американци и бяха пребивавали в САЩ по няколко пъти. Не се познаваха преди и бяха пристигнали с фалшиви паспорти. Под други имена. Получили бяха инструкции да се представят на същия агент на „Меделин“, който бе уредил квартирата на Мигел, а после да преминат на пряко подчинение на Мигел.

Последният член на групата бе американец и участваше в операцията под името Боделио. Мигел му нямаше никакво доверие, но неговите знания и умения бяха жизнено необходими за успеха на плана.

* * *

Дори и сега, докато още седеше във временната щаб-квартира на групата, той си помисли за отстъпника американец с отвращение. Това засили гнева му към Хулио заради проявената непредпазливост по телефона. Тъй като връзката му с автомобила на пост пред къщата на Слоун в Ларчмънт още не бе прекъсната, той се постара да потисне личната неприязън и да намери най-подходящия отговор.

Преди да напусне Богота, Мигел бе получил най-подробни сведения за семейството на Слоун, които не смяташе за нужно да споделя с подчинените си. Едно от тях бе, че Крофърд Слоун има възрастен баща, който отговаряше на описанието, дадено му за сутрешния гост с кувара. И си помисли: „Ако старецът е дошъл да постои при сина си известно време, наистина е малко досадно и той вероятно ще трябва да бъде ликвидиран до края на деня, но това не е проблем.“ И като натисна копчето на телефонния предавател, нареди:

— Не предприемайте нищо със синия пакет. Съобщете само ако пристигнат нови доставки.

Последното означаваше „ако обстановката се промени“.

— Прието — кратко отвърна Хулио.

Щом прекъсна връзката, Мигел хвърли поглед на часовника си. Беше 7,45. След два часа и седмината членове на групата трябва да бъдат по местата си, готови да действат. По-нататък всичко беше внимателно обмислено, предвидени бяха усложнения, взети бяха необходимите предпазни мерки. Влязат ли нещата в ход, някъде можеше да се наложи и импровизация, но във всеки случай не много.

Но не биваше да има никакво отлагане. Извън пределите на САЩ други организации, синхронизирани с тяхната, вече действаха.

Обикновено Крофърд Слоун пристигаше в Си Би Ей в 10,30, но тази сутрин искаше да отиде по-рано, за да разговаря с президента за уволняването на Чък Инсън от поста програмен директор на вечерния осведомителен бюлетин. Все още бе под впечатлението на снощния си спор с него и твърдо бе решил да вземе мерки за промяна в подхода към приоритета на новините. Затова се извини, че става от масата за закуска, край която Джесика и Ники в захлас и с грейнали лица слушаха спомените на Ангъс за действията на неговата част в Европа през войната, и се качи горе да се дооблече.

Напускайки дома си с колата преди обичайното време, той доста озадачи наблюдателите Карлос и Хулио, които незабавно уведомиха за това водача си Мигел. Той вече бе напуснал щаб-квартирата в един микробус „Нисан“ заедно с още няколко души и тъкмо минаваше по моста „Джордж Вашингтон“ между Ню Джърси и Ню Йорк.

Мигел остана невъзмутим. Отговори, също кодирано, че нарежда да се пристъпи към предварително уточнения план за действие, като само стартовият момент бъде изтеглен напред, ако е необходимо. А си помисли, без да губи самообладание: „Ще трябва да се правят съвсем неочаквани неща. Цялата логика се обръща наопаки и скоро ще възникне трескавият въпрос «защо?».“

Почти по същото време Хари Партридж се събуди в Канада — в Порт Кредит, близо до Торонто. Бе спал дълбоко и в първите няколко секунди още не можеше да се сети къде е. Често му се случваше, защото бе свикнал да се събужда на най-различни места. Когато погледът му обходи познатата обстановка в спалнята и мислите му започнаха да се подреждат, той се сети, че ако се изправи на възглавниците — което още не му се щеше да направи, — ще види през прозореца отсреща просторното езеро Онтарио.

Жилището бе нещо като убежище за Партридж — базата в номадския му начин на живот, в която той се прибираше за кратко по няколко пъти на година. И макар да държеше тук някои лични вещи, като дрехи, книги, снимки в рамки, няколко спомена от други времена

и места, на звънеца във фойето шест етажа по-долу пишеше, че тук живее В. Уилямс. А В. бе съкращение на Вивиан.

Всеки месец, независимо къде по света се намира, Партридж изпращаше на Вивиан с чек стойността на наема, а тя на свой ред поддържаше апартамента и живееше в него. Уговорката им, устройваща и двамата, включваше и други взаимни услуги, между които и секс от време на време.

Вивиан работеше като медицинска сестра в близката болница „Куийнсуей“. Хари чуваше стъпките ѝ в кухнята: вероятно скоро щеше да му донесе чая, който знаеше, че той много обича сутрин. Докато чакаше, се опита да си спомни събитията от вчера и закъснелия си полет снощи от Далас до международното летище на Торонто — „Пиърсън“. На „Форт Уърт“ в Далас просто бе изпълнил едно от служебните си задължения, за които Си Би Ей му плащаше добре. Чак сега осъзна каква трагедия бе станала пред очите му. В последните новини бе чул, че в самолета са загинали повече от седемдесет пътници на компанията „Мъскегон Еърлайнс“, а имало и много тежко ранени; в разбилият се частен самолет пък, с който станало сблъскването, пътували шест души. Колко ли съкрушени от скръб близки и приятели на загиналите се мъчат сега, точно в този момент, да преглътнат сълзите си и да понесат тежката загуба.

Тази мисъл му припомни за моменти, в които и той бе имал желанието да се разплаче, да лее заедно с другите сълзи пред неща, на които бе ставал свидетел по време на професионалния си живот. Но никога не бе успявал... освен в един-единствен случай, който нямаше нищо общо с това. Сега си спомняше само първия път, когато неспособността му да плаче сериозно го разтревожи.

В началото на кореспондентството си се намирал в Англия, когато стана трагедията в Уелс. В миньорското село Абърфан се срина цяла планина въглищна шлага и затрупа едно начално училище. Сто и шестнайсет дечица умряха. Партридж бе пристигнал тъкмо когато вадеха труповете — жалки малки телца, покрити с черна смрад, измъквани едно по едно и откарвани за идентификация.

Другите репортери, фотографи, полицаи или просто зрители хълцаха, давеха ги сълзи. Партридж искаше да се разридае, но не можеше. Потресен, със съвсем сухи очи, той направи репортажа и си

тръгна. Оттогава бе присъствал на безброй сцени, достойни за сълзи, но пак не бе успявал да заплаче.

Дали му липсваше нещо? Дали дълбоко вътре в себе си не бе просто студен и безсърдечен? Този въпрос зададе веднъж на своя приятелка, психиатър, докато бяха в леглото след една вечер с доста пиене. „Нищо ти няма, защото иначе този въпрос не би те тревожил — му бе отговорила тя. — Просто си си изработил защитен механизъм, деперсонализиращ емоциите ти. Ти всичко задържаш в себе си, складираш някъде чувствата си, докато един ден прелеят и всичко се пропуква. Тогава ще плачеш. О, как ще плачеш!“

* * *

Като специалист неговата приятелка се оказа права и този ден наистина бе дошъл... Но Хари не искаше сега да си спомня и прогони изплувалите образи тъкмо когато Вивиан внесе в спалнята таблата с чай.

Тя беше към четиридесет и пет годишна, с ъловати силни черти на лицето и с права черна коса, прошарена вече от сребристи кичурчета. Без да е красива, нито дори хубава в традиционния смисъл, тя бе сърдечна, дружелюбна и щедра. Бе вдовица отпреди Партридж да я познава и макар почти да не говореха за това, той бе доловил, че бракът ѝ не е бил особено щастлив. Имаше една дъщеря във Ванкувър, която живееше от време на време при нея, но не и когато Партридж се връщаше.

Партридж познаваше Вивиан доста отдавна, харесваше я, но знаеше, че никога няма да се влюби в нея. Подозираше, че Вивиан го обича и би го обичала още по-силно, ако я насърчи. Но приемаше отношенията им и такива, каквито бяха.

Докато Хари отпиваше чая си на малки глътки, Вивиан го наблюдаваше критично, отбелязвайки, че какъвто си е върлинест, той бе отслабнал още повече, а по все още момчешкото му лице има дълбоки следи от напрежение и умора. Вечно разрошеният му рус перчем, видимо посивяващ, имаше нужда от подстригване.

Усетил изпитателния ѝ поглед, Партридж попита:

— Е, какво отсъждаш?

— Да знаеш само на какво приличаш! — поклати Вивиан глава в престорено отчаяние. — Изпратих те здрав и читав. И след два месеца и половина се връщаш изтощен, бледен и недохранен.

— Знам, Вив — направи той гримаса. — Такъв ми е начинът на живот. Голямо напрежение, денонощна работа, лоша храна и много пиене. — И добави с усмивка: — Кажи по-добре какво можеш да направиш за развалина като мен.

— Най-напред ще ти дам силна и питателна закуска — започна тя да изрежда грижовно, но решително. — Няма нужда да ставаш, ще ти я донеса в леглото. После ще те храня с висококалорични и много полезни неща като риба и пиле, зеленчуци, плодове. А първата ми работа след закуска е да ти подстрижа косата. После ще те заведа на сауна и масаж — вече съм запазила час.

Партридж се излетна назад и разпери ръце.

— Ех, че ми харесва!

— Предполагам, че утре ще искаш да се видиш както обикновено с приятелчетата от канадската телевизия, но за вечерта съм взела билети за Моцартов концерт в Торонто, залата „Рой Томпсън“. Музиката ще те пречисти окончателно. Нали обичаш така? А иначе ти препоръчвам почивка и свободни занимания. — И като вдигна рамене, додаде: — Може пък между свободните занимания да ти се прииска и да се любим. Снощи се опита, но беше твърде уморен. Веднага заспа.

Неизпитвана досега благодарност към Вивиан обзе Хари. Тя му беше истинска опора, здрава като скала. Когато предишната вечер самолетът му най-сетне кацна в Торонто, тя търпеливо го чакаше на летището, за да го прибере.

— Не трябва ли да ходиш на работа? — попита той.

— Имах неизползван отпуск. Уредих си да го взема от днес. Ще ме замества една от другите сестри.

— Вив, жена като теб се среща една на милион — каза ѝ той.

Щом Вивиан излезе и Партридж я чу, че приготвя закуската, мислите му отново се върнаха към събитията през вчерашния ден. Спомни си за поздравленията, които Крофърд Слоун му предаде още на летището по телефона. На Кроф му личеше, че се чувства неловко — както винаги, когато разговаряше с него. Колко пъти Партридж бе имал желанието да му каже: „Виж какво, Кроф, ако мислиш, че храня към теб някаква неприязън заради Джесика или работата ти, или

каквото и да било, много грешиш! Нямам и никога не съм имал нищо против теб.“ Знаеше обаче, че подобни думи ще създадат допълнително напрежение в отношенията им, а и Кроф едва ли щеше да му повярва.

Във Виетнам Партридж бе съвсем наясно, че Кроф избягва много да пътува, а гледа да се навърта повече в Сайгон, та да се явява по новините на Си Би Ей колкото е възможно по-често. Но Партридж не му завиждаше — нито тогава, нито сега. Той просто си имаше свои предпочитания, едно от които бе силно като наркомания: влечеше го отразяването на бойни действия.

В Си Би Ей също знаеха, че Хари Партридж е незаменим като военен кореспондент и изобщо като кореспондент от „горещи точки“. Затова се изненада, когато най-неочаквано му споменаха неотдавна за възможността да го направят водещ емисия.

Когато навремето Слоун бе назначен за водещ централния вечерен осведомителен бюлетин, Хари не се обиди. Като всеки новинар, и той си бе представял как седи на върха на йерархията в тази професия, но когато Слоун зае това място, Хари бе толкова доволен от работата си, че не му завидя. Ала преди две седмици в разговор, в който Чък Инсън го предупреди, че е много деликатен и съвсем личен, той му довери, че се очакват големи промени в екипите на централния осведомителен бюлетин, и го попита дали би се съгласил да се раздели с кореспондентството и да заеме мястото на водещия.

Смаян, Партридж не знаеше как да реагира в първия момент. Тогава програмният директор бе казал: „Не искам сега да ми даваш отговор. Просто си помисли, докато пак ти се обадя.“

Впоследствие чрез свои лични връзки Партридж бе узнал за борбата за надмощие между Чък Инсън и Крофърд Слоун. Но дори Инсън да надделееше, което бе малко вероятно, Партридж не можеше да каже със сигурност дали иска и дали изобщо би издържал да работи постоянно като водещ. И особено след като още не е бил на толкова много места по света, където продължава да се чува стрелба.

Неизбежно беше заедно с мисълта за Крофърд Слоун да изплува и споменът за Джесика — вече само спомен, защото между тях отдавна нямаше нищо, не се виждаха и случайно дори, освен по официални поводи един-два пъти годишно. Осъзнал, че сам си е виновен, заедно бе загубил Джесика, той изобщо не обвиняваше Слоун

за това. Крофърд просто се бе оказал по-мъдър от двамата, с по-вярна преценка за нещата по онова време...

В спалнята отново влезе Вивиан, носейки едно по едно обещаните лакомства за закуска.

След закуска, още по пижама, се помота из стаите.

— Тук всичко е започнало да овехтява. Трябва да се боядиса и да се купят нови мебели. Не чакай собствениците да се сетят, ами намери бояджии и поръчай всичко необходимо. Ще ти оставя достатъчно пари, преди да замина.

— Винаги си бил много щедър — отбеляза тя и след малко добави: — Още ли се ползваш от прекрасната привилегия да не плащаш данъци?

— Естествено — ухили се той.

— На никого и никъде ли?

— На никого, и при това съвсем законно и почтено.

— Никога не мога да проумея как успяваш.

— Ще ти кажа, макар че избягвам да говоря за това. Другите ще ми завидят; нали знаеш, че който плаща данъци, не търпи някой друг да не плаща.

И ѝ обясни, че основното е в това, дето е канадски гражданин с канадски паспорт, а работи в чужбина, където и му плащат.

— Повечето хора не могат да разберат, че САЩ са единствената голяма държава в света, която взима данъци от гражданите си дори когато живеят в чужбина. Дългата данъчна ръка на Чичо Сам ги стига навсякъде. А Канада не прави така. Канадците, които са напуснали страната, не подлежат на данъчно облагане и щом съответните власти се убедят, че те няма, повече не се интересуват от теб. Същото важи и за Англия. Всеки месец Си Би Ей ми изплаща заплатата по сметка в банката „Чейс Манхатън“. Оттам после си прехвърлям парите на сметки в други страни — Бахама, Сингапур, където лихвата е висока, а няма никакви данъци.

— Ами в страните, където работиш? Там не трябва ли да плащаш някакви данъци?

— Като телевизионен кореспондент аз никога не се задържам на едно място толкова дълго, че да подлежа на облагане с данъци. Дори и в САЩ, стига да не остана там повече от сто и двацет дни в годината, което, бъди сигурна, никъде не може да ми се случи. А в Канада

изобщо нямам постоянен адрес. Това жилище си е само твое, Вив, нали сме се разбрали. Важното е да не лъжеш данъчните власти — продължи Партридж. — Укриването на доходи е не само незаконно, но е глупаво и не си заслужава риска. Виж, съвсем друго е да избегнеш данъците... — Той млъкна изведнъж. — Чакай! Тук имам нещо...

Партридж извади един портфейл и от него измъкна поомачкана изрезка от вестник.

— Това е едно решение от 1934 година на съдията Ханд, един от големите американски юристи. Много съдии са се позовавали на него. — И започна да чете на глас: — „Всеки има право да урежда финансовите си дела така, че да плаща колкото може по-ниски данъци. Никой не е длъжен да избира начина, по който би платил най-много на държавата. По-високите данъци не са въпрос на патриотичен дълг.“

— Сега разбирам защо хората ти завиждат — каза Вивиан. — Други твои колеги сетили ли са се да правят същото?

— Ще се изненадаш, ако ти кажа колко много. Освобождаването от данъци е една от главните причини, поради която канадците обичат да работят като кореспонденти на американските телевизионни компании...

Докато обикаляше из жилището, Партридж забеляза на бюфета билетите за Моцартовия концерт на другия ден. Предвкушаваше удоволствието и пак благодари мислено на Вивиан, че не забравяше какво обича той. С благодарност си представи и трите седмици отпуска които смяташе да прекара в пълна почивка и безделие.

* * *

Както всеки четвъртък сутринта Джесика щеше да ходи на пазар. Ангъс предложи да я придружи, а Ники, който този ден нямаше училище заради някакъв празник, също поиска да отиде, за да бъде с дядо си.

— Нямаш ли да свириш? — поколеба се Джесика.

— Имам, мамо, но мога да свиря и по-късно. Ще успея.

Като знаеше колко съзнателно се упражнява Ники, понякога и по шест часа на ден, Джесика се съгласи.

Тримата тръгнаха от жилището на Парк Авеню с волвото комби на Джесика малко преди единайсет часа, около час и четвърт след като бе излязъл Крофърд. В тази прекрасна утрин дърветата бяха пищно обагрене от есента, а слънцето искреше в морската вода отвъд Лонг Айлънд. Флорънс, момичето, което идваше да помага у Слоун, бе на прозореца в този момент и видя, че една кола, паркирана в страничната улица, също потегля, и то в посоката на волвото. Но тогава тя не ѝ обърна никакво внимание.

Както обикновено Джесика спря най-напред пред супермаркета „Гранд Юниън“ на Чатсуърт авеню. Остави волвото на паркинга и влезе в магазина заедно с Ангъс и Ники.

Колумбийците Хулио и Карлос следяха движението на тримата с „Шевролет Селебрити“, който бе следвал волвото от почтено разстояние. Карлос, който вече бе съобщил, че са тръгнали, пак се обади по телефона и уточни, че „трите пакета се намират в контейнер номер едно“. Този път караше Хулио и вместо да завие към паркинга, остана да наблюдава от улицата. Според инструкциите, дадени от Мигел, Карлос излезе от шевролета и се приближи пеша до магазина. За разлика от друг път, днес той бе облечен в хубав кафяв костюм и с връзка. Щом Карлос зае позиция, Хулио закара шевролета на един паркинг по-нататък, в случай че е бил забелязан.

Първото съобщение по телефона Мигел получи в микробуса „Нисан“, паркиран близо до гарата Ларчмънт на линията за Ню Хейвън, където не правеше впечатление между автомобилите, оставени от нийоркчаните, прехвърлящи се за удобство в железницата. С Мигел бяха Луис, Рафаел и Боделио — и четиримата скрити от хорски погледи благодарение на пластмасовото фолио върху страничните прозорци и задния. На волана беше Луис като най-опитен шофьор.

Щом се разбра, че трима души са излезли от дома на Слоун, Рафаел възкликна:

— Ай! Значи и старецът е с тях. Ще ни усложни работата, дявол да го вземе!

— Ще го ликвидираме, неговата кожа — предложи Луис и попипа издутия джоб на велуреното си сако. — Един куршум му стига.

— Изпълнявай само каквото ти е наредено — сопна му се Мигел. — Не прави нищо, без да ти кажа.

Той познаваше агресивността на Рафаел и Луис, които бяха като тлеещи въглени, готови да пламнат от гняв всеки момент. Мускулестият Рафаел още имаше белези от краткотрайната си кариера на професионален боксьор, а Луис бе преминал през суровата школа на колумбийската армия. В един момент агресивността на двамата можеше да се окаже полезна, но дотогава трябваше да бъде възпирана.

Мигел вече обмисляше какви усложнения може да предизвика появата на третия човек. Планът, който отдавна бяха подготвили, включваше на този етап само съпругата и сина на Слоун. През цялото време само те, а не самият Слоун, бяха обект на заговора на „Сендеро Луминосо“ и „Меделин“. Майката и момчето трябваше да бъдат отвлечени и държани като заложници, а условията за освобождаването им щяха да определят по-късно.

Сега обаче възникваше въпросът какво да правят със стареца. Лесно беше да го убият, както предлагаше Луис, но това можеше да създаде допълнителни трудности. Мигел едва ли щеше да вземе окончателно решение до последния момент, а той приближаваше.

Поне едно беше хубаво: жената и момчето бяха заедно. След внимателни наблюдения в продължение на няколко седмици бе установено, че жената ходи на пазар винаги в четвъртък сутрин. Мигел знаеше, че момчето няма да има училище този ден. Представяйки се за родител, Карлос бе получил тази информация от неговото училище на Чатсуърт авеню. Не знаеха само как да съберат майката и сина заедно. Ето че, без да подозират, те бяха разрешили проблема.

Когато дойде второто съобщение от Карлос, че и тримата Слоун са в супермаркета, Мигел кимна на Луис:

— Окей. Давай.

Докато изминаваха разстоянието от шест преки, Мигел се обърна назад да погледне Боделио; единственият американец в групата от „Меделин“ все още го безпокоеше.

Това име бе псевдоним, даден му от тях, както се правеше с всеки. Бе на около петдесет и пет, но изглеждаше двайсет години по-стар. Мършав, с изпъкнала челюст, жълтеникава кожа и увиснали мустаци, които рядко подстригваше, той приличаше на призрак. Лекар по професия, бе работил като специалист анестезиолог в Бостън, но много пиеше. Десетина години преди това му бяха отнели лекарските права завинаги, защото със замъглено от алкохола съзнание бе

предозирал веднъж упойката на пациент по време на операция. И преди това бе правил подобни грешки и колегите му го бяха прикривали, но този път това струваше живота на пациента и не можеше да мине незабелязано.

В Щатите нямаше бъдеще за него, а и не бе обвързан нито със семейство, нито с деца. Жена му го бе оставила няколко години преди това. Неведнъж бе посещавал Колумбия и по липса на по-добро реши да се засели там. Не след дълго установи, че може да използва значителните си познания по медицина за мъгляви, понякога дори престъпни цели, без да буди ничие подозрение. Не можеше да бъде придирчив и приемаше да прави каквото се наложеше. А между другото четеше редовно медицински издания, благодарение на което бе в крак с най-новото в своята специалност. Точно затова картелът „Меделин“, за който той бе работил и преди, се спря на него за тази операция.

Предупреден за всичко това, Мигел трябваше да следи Боделио да не пие алкохол, докато не приключи всичко, и за по-голяма сигурност трябваше да дава на бившия лекар по едно хапче „антабюз“ всеки ден. А тъй като повечето алкохолици гледаха да изплюят хапчето, от което се чувстваха много зле, ако пиеха след това, Мигел внимаваше и за това. Но никак не му беше приятно да е и милосърдна сестра освен многото други задължения, които имаше за толкова кратко време. Предвид тази слабост на Боделио, Мигел не му бе дал и пистолет, така че той бе единственият невъоръжен в групата. И сега, наблюдавайки го изпитателно, Мигел го попита:

— Готов ли си? Ясно ли ти е какво трябва да се направи?

Бившият доктор кимна. За миг го осени професионална гордост, доколкото му беше останала. Гледайки Мигел право в очите, той каза:

— Знам точно какво е необходимо. Като дойде моментът, разчитайте на мен и се занимавайте само с вашите задължения.

Не съвсем уверен, Мигел се обърна напред. Супермаркетът „Гранд Юниън“ бе точно отсреща.

Карлос видя, че нисанът пристига. Паркингът не беше пълен и колата зае удобното празно място до волвото на Джесика. Чак тогава Карлос влезе в магазина.

Джесика не бе напълнила още пазарската количка и като я посочи, каза на Ангъс:

— Ако си харесаш нещо, направо го слагай вътре.

— Деди обича хайвер — подсказа Ник.

— Как не се сетих — упрекна се Джесика. — Хайде да отидем да вземем.

Щандът за деликатеси рекламираше богат асортимент от много специални хайвери.

— Страшно са скъпи — установи Ангъс, след като провери цените.

— А ти имаш ли представа колко печели любимият ти син? — тихичко го попита Джесика.

— Ами май прочетох някъде, че било горе-долу три милиона долара годишно — отвърна й той, също снишил глас.

— Добре, че каза „горе-долу“ — разсмя се Джесика: винаги й беше приятно присъствието на Ангъс. — Затова сега ще похарчим част от тях. — Тя посочи кутийка с двеста грама хайвер от белуга в заключена витринка и с цена 199,95 долара. — Ще го опитаме с аперитива на вечеря.

Точно в този момент Джесика забеляза един слаб добре облечен човек да пита нещо една купувачка наблизко. Жената поклати глава. Младежът се приближи към друга клиентка и очевидно получи пак отрицателен отговор. Леко заинтригувана, Джесика изчака той да се обърне и към нея.

— Извинете, мадам, търся едно лице — каза Карлос, приближавайки се. Той, разбира се, бе забелязал Джесика още от вратата, но нарочно не отиде направо при нея, а я накара да го види, че разговаря и с други хора.

Направи й впечатление испанският му акцент, който не бе необичаен в Ню Йорк. Установи още, че човекът има студен остър поглед, но това в края на краищата не беше нейна работа. И му отвърна съвсем кратко:

— Аха.

— Търся мисис Крофърд Слоун.

— Аз съм мисис Слоун — сепна се Джесика.

— О, госпожо, трябва да ви съобщя нещо неприятно. — Лицето на Карлос бе сериозно; той играеше добре ролята си. — Съпругът ви претърпя автомобилна катастрофа и е тежко ранен. Линейката го

откара в „Доктърс Хоспитал“. Изпратиха ме да ви намеря и да ви откарам там. Прислужницата у дома ви каза, че сте тук.

Джесика ахна и пребледня като мъртвец. Инстинктивно вдигна ръка към гърлото си. Ники, който бе чул само последните думи, се стъписа. Ангъс, не по-малко изненадан, пръв се съвзе и пое нещата в свои ръце. Като посочи количката, каза:

— Джеси, остави всичко. Да вървим.

— За татко е, нали? — попита Ник.

— Боя се, че да — отвърна Карлос мрачно.

— Да, миличък. Сега ще отидем при него — прегърна го Джесика.

— Моля ви, последвайте ме, мисис Слоун — каза Карлос.

Потресени и изненадани от съобщението, Джесика и Ники забързаха след мъжа с кафяв костюм към главния вход на магазина. Ангъс ги следваше. Нещо го смущаваше, но не можеше да определи точно какво.

Вън на паркинга Карлос избърза пред тримата и ги поведе към нисана. И двете врати откъм страната на волвото бяха отворени. Карлос забеляза, че двигателят работи, а на шофьорското място седи Луис. Човекът в сянка на задната седалка трябва да беше Бодилио. Рафаел и Мигел не се виждаха. Като се изравни с нисана, Карлос каза:

— Ще отидем с тази кола, госпожо. Така е по-...

— Не, не. — Напрегната и тревожна, Джесика започна да рови из чантата си за ключовете. — Ще взема моята кола. Знам къде е „Доктърс Хоспитал“.

— Госпожо, ние ще... — Карлос, застанал между волвото и Джесика, сграбчи ръката ѝ.

Джесика се опита да я изтръгне, но той я стисна още по-силно и я блъсна напред.

— Престанете! Какво значи това? — Мисълта на Джесика, първоначално скована от лошата новина, започваше да работи нормално.

На няколко крачки зад тях Ангъс най-сетне разбра какво го е смущавало. В магазина странният непознат младеж бе казал: „Той е тежко ранен. Линейката го закара в «Доктърс Хоспитал».“

Но „Доктърс Хоспитал“ не приемаше спешни случаи. Ангъс бе разбрал това съвсем случайно, когато преди повече от седем месеца

посети там стар приятел от военната авиация и опозна болницата добре. „Доктърс Хоспитал“ бе голяма и много известна. Намираше се недалеч от кметството и край пътя, по който Крофърд отиваше на работа. А спешните случаи изпращаха в Нюйоркската болница на няколко преки по на юг... Знаеше я всеки шофьор на линейка.

Значи младежът лъжеше! Сцената в магазина е била измама! Сега тук също ставаше нещо нередно. Двама мъже, чиито погледи никак не се понравиха на Ангъс, изведнъж се появиха иззад нисана. Единият от тях, едър грубиян, се зае да помага на първия да наблъскат Джесика в тяхната кола. Никълъс беше по-назад и не участваше. Ангъс извика:

— Джесика, не отивай! Ники, бягай! Ето...

Но не можа да завърши изречението си. Върху главата му се стовари прикладът на пистолет. Усети остра, раздираща болка, всичко наоколо му се завъртя и той падна на земята в безсъзнание. Луис бе скочил от шофьорското място, бе заобиколил колата с два скока и нападна Ангъс в гръб. С почти същото движение Луис хвана Никълъс.

Джесика започна да пици и да надава викове за помощ. Мускулестият Рафаел, който помагаше на Карлос да се справи с Джесика, затисна устата ѝ с тежката си ръка, а с другата я блъсна в колата. После сам скочи вътре и продължи да я държи, докато тя пицеше и се съпротивляваше. В очите на Джесика се четеше безумие.

Рафаел изсъска на Боделио:

— Упойката!

Бившият лекар с отворена чанта до себе си на седалката извади марлята, напоена миг преди това с етилхлорид, и я залепи върху устата и носа на Джесика. Очите ѝ веднага се затвориха, тялото ѝ се отпусна и тя изпадна в безсъзнание. Боделио изгрухтя доволно, макар да знаеше, че ефектът от етилхлорида ще трае само пет минути.

Сега вкараха вътре и Никълъс, който също се съпротивляваше. Карлос го държеше, докато и той бе упоен.

Действайки бързо, Боделио разряза с ножица ръкава на Джесика и ѝ направи мускулна инжекция над лакътя с мидазолам — силно успокоително, което щеше да я държи в безсъзнание поне час. С момчето постъпи по същия начин.

Междувременно Мигел бе довякъл Ангъс до автомобила. Рафаел, който вече не се занимаваше с Джесика, скочи долу и извади

автоматичния си браунинг.

— Остави ме да го довърша — настоя той пред Мигел, щраквайки предпазителя.

— Не! Не тук!

Цялата операция по отвличането на жената и детето бе преминала с невероятна скорост, за по-малко от минута. За голяма изненада на Мигел като че ли никой не бе станал свидетел на случилото се. От една страна, двете превозни средства ги прикриваха като параван, а от друга, имаха късмет, че никой не мина наблизо. Мигел, Карлос, Рафаел и Луис бяха всичките въоръжени, а в колата имаха картучница „Берета“, с която да си проправят път през паркинга, ако се наложи. Сега можеха да го напуснат без стрелба и щяха да имат голямо предимство пред какъвто и да е преследвач. Но ако оставеха стареца (от главата му обилно течеше кръв и капките падаха на земята), незабавно щеше да бъде вдигната тревога. Мигел бързо взе решение.

— Помогни ми да го вкараме вътре — нареди той.

Свършиха работата за секунди. Но едва като влезе в автомобила и затвори страничната врата, Мигел забеляза, че се е заблудил за свидетелите. Между две коли на около двайсетина метра възрастна белокоса жена с бастун ги наблюдаваше. Изглеждаше озадачена и като че ли нещо се колебаеше.

Когато Луис дръпна напред нисана, Рафаел също забеляза старицата. Светкавично грабна беретата, вдигна я и се прицели през едно от задните стъкла.

— Не! — викна му Мигел. За жената не го беше грижа, но все още имаха добри изгледи да се измъкнат, без да вдигнат шум около себе си. И като бутна Рафаел настрана, той се провикна с най-веселия си глас:

— Не се плашете. Снимаме сцена от един филм.

По лицето на жената се изписа облекчение и нещо като усмивка. После напуснаха паркинга, а малко след това и Ларчмънт. Луис шофираше умело, без да губи време. Само след пет минути бяха вече на шосе Деветдесет и пет, което пресичаше Нова Англия, и бързо се движеха на юг.

Навремето Присцила Риа бе известна в Ларчмънт с острия си пъргав ум. Допреди петнайсет години, когато се пенсионира, тя бе гимназиална учителка, успяла да налее в главите на няколко поколения младежи основните принципи на квадратния корен, квадратното уравнение и да ги посвети в тайнството на алгебричните стойности на X и Y . Но Присцила ги възпитаваше и в чувство за гражданска отговорност и ги учеше да не бягат от дълга си към другите. А сега, побеляла и немощна, тя се движеше бавно с помощта на бастун и неотдавна, възмутена от себе си, бе охарактеризирала мисловния си процес като „трикрако магаре, катерещо се по хълм“.

Веднага щом микробусът напусна паркинга, Присцила Риа се огледа за кинокамерите и снимачния екип, който трябваше да снима онова, на което току-що бе станала свидетелка. Но тъй като не видя нищо подобно, се запита възможно ли е и те да са изчезнали така бързо. Почувства се много объркана и безпомощна и си каза, че най-разумното е да си гледа своята работа, да влезе в „Гранд Юниън“ и да си купи няколкото неща, за които бе тръгнала. Но веднага в нея заговори онзи глас, който цял живот я бе карал да не бяга от отговорността си към другите. Как имаше нужда сега от някого, с когото да се посъветва...

Тъкмо в този момент видя някогашната си ученичка Ерика Маклийн, вече съпруга и майка, която бързаше към магазина, но забелязала очевидно смущението ѝ, спря и вежливо я попита:

— Как сте, мис Риа?

— Малко объркана, мила — отвърна Присцила. — Току-що наблюдавах нещо... но не съм сигурна... Нека да ви попитам вие какво мислите. — И ѝ описа цялата сцена, която се бе запечатала в ума ѝ.

— Сигурна ли сте, че нямаше снимачен екип?

— Не го видях. Вие виждате ли такава нещо?

— Не — отвърна Ерика Маклийн и въздъхна. Не се съмняваше, че на старата учителка ѝ се привиждат разни неща, и се ядоса, че е

имала лошия късмет да я срещне точно сега. Но понеже помнеше с добро бабичката, реши да ѝ помогне.

— Къде точно стана всичко? — попита я тя.

— Ей там — посочи Присцила все още празното място до волвото на Джесика и двете се запътиха натам. — Тук. Точно тук ги видях.

Ерика се огледа. Както и предполагаше, не забеляза нищо особено. Но тъкмо като се обръщаше да си тръгне, вниманието ѝ бе привлечено от няколко малки локвички на земята. Върху черния асфалт на паркинга течността в тях изглеждаше тъмнокафява. Сигурно масло от някоя кола... Озадачена, Ерика се наведе да го докосне и само след миг впери с ужас очи във върховете на пръстите си. По тях имаше кръв, при това още топла.

* * *

В полицейския участък на Ларчмънт тази сутрин бе спокойно. Дежурният офицер си пиеше кафето зад стъклената стена на стаичката си и четеше местния „Саунд вю нюз“, когато телефонът иззвъня. Първа заговори Ерика Маклийн. След като се представи, тя каза:

— Тук при мен е една възрастна дама, мис Присцила Риа...

— Познавам мис Присцила — прекъсна я дежурният.

— Тя смята, че тук наблизко е извършено престъпление. Отвлечане вероятно. Ето, тя сама ще ви обясни.

— По-добре да обясни направо на патрула. Веднага ви изпращам кола. Къде се намирате?

— Ще бъдем пред „Гранд Юниън“.

Дежурният веднага взе радиотелефона.

— Участъкът вика кола четиристотин дващест и три. Незабавно идете пред магазина „Гранд Юниън“. Разпитайте мисис Маклийн и мис Риа, които ви чакат.

— Четиристотин дващест и три вика участъка. Разбрано. Десет и четири.

Бяха минали само единайсет минути, откакто микробусът с Джесика, Никълъс и Ангъс напусна паркинга пред супермаркета.

* * *

Първата реакция на младия офицер на име Йенсън, която той, разбира се, не показва, бе скептицизъм. Но беше съвестен човек и внимателно слушаше обясненията на старата учителка. Интересът му се събуди едва когато Ерика Маклийн, явно разумна жена, му каза за петната кръв, както изглежда, по асфалта. Двамата веднага отидоха да проверят. Повечето от течността бе вече изсъхнала, пък и нямаше доказателства, че кръвта е човешка. Но Йенсън започна да се убеждава, че е необходимо да действа, и то по-бързо.

Върнаха се бързо при Присцила, която вече обясняваше на любопитните какво се е случило. Един от тях се обади:

— Полицай, аз бях в магазина и видях как четирима души си тръгват внезапно — двама мъже, една жена и едно момче. Толкова бързаха, че жената остави натоварената си с покупки количка.

— И аз ги видях — намеси се една жена. — Това беше мисис Слоун, жената на водещия по телевизията. Като си тръгваше, изглеждаше толкова разстроена, сякаш се бе случило нещо много лошо.

— Интересна работа — добави друга, — един мъж се приближи до мен и ме попита дали не съм мисис Слоун. Разпитваше и другите жени наоколо.

Няколко души вече се надпреварваха да разказват. Полицаят се опита да ги надвика.

— Някой от вас виждал ли е светлобежов микробус, както го описва тази възрастна жена?

— Аз го видях — отвърна мъжът, който пръв бе заговорил. — Пристигна на паркинга точно когато влязох в магазина. Беше „Нисан“.

— Забелязахте ли откъде бяха номерата му?

— Видях само, че са от Ню Джърси. О, и още нещо: имаше тъмни прозорци, дето се вижда отвътре навън, но не и отвън навътре.

— Чакайте! — обърна се полицаят към стълпилите се хора. — Които от вас могат да дадат повече сведения, а и тези, които вече ми казаха някои неща, моля ви се, останете тук и ме почакайте. Ей сега ще се върна.

Той се метна в бялата полицейска кола, паркирана пред супермаркета, и грабна микрофона на радиоредбата.

— Четиристотин два̀сет и три вика участ̀ка. От паркинга пред „Гранд Юниъ̀н“ трима души вероятно са били отвлечени от неизвестни лица с микробус „Нисан“, светлобежов с табели от Ню Джърси, но номерата не се знаят. Прозорците тъмни, с еднoпосочна видимост.

Съобщението щеше да б̀де прието от всички полицейски коли в Ларчмъ̀нт и околността. А по прекия телефон в участ̀ка дежурният щеше незабавно да вдигне под тревога полицейските части в областта Уестчестър и в целия щат Ню Йорк. Но на този етап все още не се предвиждаше алармиране на полицията и в Ню Джърси.

Към супермаркета вече се приближаваха две полицейски коли със сирени, откликнали на зова за помощ. Почти два̀сет минути бяха минали, откакто микробусът „Нисан“ излезе от паркинга.

Двана̀сет-трина̀сет километра по-натат̀к автомобилът напусна шосе 1–95 и навлезе в лабиринта от улички из Бронкс. Мигел взе да подканя Луис:

— По-бързо! Давай!

Дотогава се движеха с десетина километра над разрешената скорост, като повечето шофьори, но и внимаваха да не привлекат вниманието на някой полицейски патрул. И двамата поглеждаха от време на време да не ги преследват. Засега нямаше подобни признаци. Още щом излязоха от Ларчмъ̀нт, Мигел започна да се съмнява дали не е сбъркал, като не остави Рафаел да убие старицата на паркинга. Ако не е повярвала на измислицата за заснемането на филм, вероятно е вдигнала тревога и полицията е уведомена. Затова Луис натискаше вече докрай газта из неравните улици на Бронкс.

Боделио на няколко пъти проверяваше индикаторите на жизнените функции на двамата упоени пленници и всичко изглеждаше добре. Предполагаше, че препаратът мидазолам, който им бе дал, ще поддър̀жа жената и момчето поне още час в безсъзнание. Иначе трябваше да увеличи дозата, но не му се искаше, т̀й като това щеше да усложни и без това трудната медицинска процедура, която му предстоеше в края на това пътуване. Беше спрял кръвотечението на стареца и бе поставил превръзка на главата му.

Но ето че той вече се размърдваше и започваше тихо да стене, идвайки в съзнание. За да си спести евентуални неприятности,

Боделио приготви още една спринцовка с мидазолам и му я инжектира. Старецът притихна. Боделио нямаше представа каква ще е съдбата му; Мигел вероятно щеше да го застреля и да се отърве от тялото му на сигурно място. Откакто работеше за „Меделин“, Боделио често бе ставал свидетел на подобни действия. Беше му, разбира се, все едно. Другите човешки същества отдавна бяха престанали да го интересуват.

Рафаел извади отнякъде кафяви одеяла и Боделио видя как двамата с Карлос увиха и вързаха в тях жената, момчето и стареца, като оставиха да се подават само главите им, но и те можеха да бъдат покрити от висящия свободен край на всяко одеяло, та при пренасянето им на всеки случайно минаващ да му се стори, че това са просто вързопи. Бяха стигнали до Конър Стрийт в Бронкс сред запуснат сив потискащ полуиндустриален район. В следващия момент затворената камионетка, паркирана на отсрещната страна на улицата, я прекоси и спря малко пред нисана. Върху бялата ѝ боя от двете страни имаше големи надписи „СУПЕРХЛЯБ“. Всеки, който си направеше труда да провери, щеше да установи, че не съществува фирма „Суперхляб“. Камионетката бе един от шестте автомобила, купени от Мигел малко след пристигането му, но снабдени с фалшиви документи на несъществуващи агенции за автомобили под наем. Всички те бяха многократно пребоядисвани, а надписът на бялата камионетка също бе претърпял няколко метаморфози — дело на майсторството на Рафаел. Днес воланът ѝ бе в ръцете на последния член на групата — Сокоро, жената, която скочи от шофьорското място да отвори двойната задна врата.

В същия момент бе отворена и вратата на нисана и три вързопа набързо бяха прехвърлени от единия автомобил в другия. Боделио, събрал лекарските си принадлежности, ги последва.

Сега Мигел и Луис се заеха с нисана. Мигел отлепи от прозорците тъмното фолио, което служеше за прикритие, но се превръщаше вече в отличителен белег. Изпод шофьорската седалка Луис измъкна две табели с номера на щата Ню Йорк и като се огледа, бързо замени досегашните на Ню Джърси. Това ставаше много лесно и само за няколко секунди, защото табелките се плъзваха в гнезда, снабдени от едната страна с панти. Със съдействието на една своя връзка в престъпния свят Мигел бе купил по няколко табели от двата щата, свалени от неизползвани вече, но все още регистрирани

автомобили. Според системата за регистриране на превозните средства в Ню Йорк и Ню Джърси, а и в повечето други щати номерата запазваха валидността си дълго след като една кола бъде разглобена на части или вече не съществува, стига да се плаща данъкът и застраховката ѝ. А нито застрахователните агенции, нито регистрационните служби изискваха каквито и да е доказателства за съществуването на автомобила.

Всичко това създаваше благоприятни условия за процъфтяването на криминален бизнес с такива табели, които, макар и незаконни, не фигурираха в никой от „черните“ списъци на полицията и поради това бяха многократно по-скъпи от редовните. Ненужните табели заедно с фолиото от прозорците Мигел и Луис набързо изхвърлиха в един препълнен контейнер за смет.

Луис пое управлението на камионетката, в която бяха Джесика, Никълъс и Ангъс заедно с Мигел, Рафаел, Боделио и Сокоро. С рязък завой те се отправиха обратно към магистралата и по-малко от десет минути след като я бяха напуснали, отново се намираха на шосе 1–95 в посока на юг.

Карлос, който караше сега празния „Нисан“, също излезе на 1–95, но се отправи на север. Без тъмните прозорци и с регистрационните табели на щата Ню Йорк колата не се отличаваше вече по нищо от хилядите други наоколо и нямаше нищо общо с описанието, разпространено от полицията в Ларчмънт. Задачата на Карлос беше да се отърве от нисана, което също беше добре планирано. Само след пет километра той напусна магистралата и продължи двайсетина километра по второстепенни пътища, докато стигна в Уайт Плейнс. Там влезе в един обществен гараж на четири етажа непосредствено до търговския комплекс „Сентър Сити Мал“. След като паркира автомобила на третото ниво, се залови с привидна небрежност да изпълнява останалото.

Най-напред избърса всички повърхности, за да не могат лесно да бъдат открити отпечатъци от пръсти. Но само за в случай, че властите се доберат до колата в сегашния ѝ вид, правейки всичко възможно да предотврати това. Извади отвътре контейнер с огромно количество експлозив, малък детонатор, двойна жица и ролка със скоч. Експлозива и детонатора прикрепи към задните седалки, ниско, та да не се забелязват; върза на вътрешните дръжки на двете предни врати по

един край на двойната жица, след което внимателно затвори и заключи вратите. Отсега нататък при отварянето на която и да е врата щеше да се задейства детонаторът.

Мигел бе изчислил, че микробусът може да бъде забелязан едва след няколко дни, а дотогава и похитителите, и жертвите им щяха да са далеч. А изненадата в типичния за терористите стил, подготвена за онези, които щяха да го открият, трябваше да послужи за предупреждение на всички да гледат сериозно на това отвличане.

Карлос напусна гаража през търговския комплекс и с обществения транспорт се придвижи към Хакензак, където щяха да го чакат другите. По същото време те прекосяваха Харлемската река и скоро след това минаха по моста „Джордж Вашингтон“ над реката Хъдзън. Точно на средата на моста камионетката и нейният екипаж излязоха от щата Ню Йорк и влязоха в щата Ню Джърси. Мигел с нетърпение чакаше да си отдъхне в Хакензак, вън от опасност.

Бърт Фишър, шейсет и осем годишен, вдовец от десет години, бе стрингер, нещо като дописник, на няколко големи информационни института, които му плащаха малки суми месечно. За всяка информация в писмен вид или по телефона получаваше допълнителен хонорар, но само ако бъде използвана. Но в такъв малък район твърде рядко се случваше нещо, което да намери място по страниците на голям вестник или в емисиите на телевизионна компания, та да му донесе значителен доход, но на Бърт Фишър тази работа му доставяше удоволствие, още повече, че като пехотинец в Европа през войната бе сътрудничил на вестника на американската армия „Старс енд страйпс“^[1]. Оттогава журналистиката бе в кръвта му и той бе щастлив от скромния си принос към нея и сега. Държеше няколко радиоапарата, настроени на вълните на местната полиция, пожарна, линейките и други служби с надеждата, че все може да се появи нещо, което да си заслужава да проследи и предаде на по-голям информационен източник.

* * *

Така улови и разговора между полицейския участък и дежурните коли, а при думата „отвлечане“ скочи и грабна лист хартия да записва.

Най-напред реши, че трябва да се обади в местната телевизионна станция на Ню Йорк, престижен филиал на Си Би Ей, който заемаше три етажа в един манхатънски небостъргач на около километър и половина от компанията-майка и имаше многобройна публика. След като го изслуша, проверявайки преди това името му в списъка на външните сътрудници, помощник-редакторът на информационната емисия реши, че заради мъглявото съобщение за „евентуално“ отвлечане не заслужава да бъде връщан никой от репортерите, изпратен вече на по-сигурни събития, но за всеки случай прекоси голямата зала, където по нагъсто сместените бюра работеха повече от

трийсет души, и предаде току-що наученото на редакторката. Като го изслуша, тя сподели резервираността му, но после се сети нещо и вдигна телефона, свързващ я директно със Си Би Ей. Поиска да говори с Ърни Ласал, завеждащ информацията от страната, с когото често обменяха мнения.

— Сигурно нищо няма да излезе — каза му тя накрая, — но все пак тава дума за Ларчмънт, а нали там живее Крофърд Слоун. Може да познава хората, та не е зле да го уведомиш.

— Благодаря ти — отговори Ласал. — Съобщи ми, ако има нещо ново.

Като прецени потенциалните възможности на ситуацията, той също бе склонен да ги сведе до нула, но все пак...

Инстинктивно посегна към червения телефон, по който се предаваха съобщения из цялата Си Би Ей.

„Говори Вътрешна информация, аз съм Ласал. Току-що получих сведение от Ларчмънт, Ню Йорк, че местните полицейски радиостанции съобщили за възможно отвличане. Още няма подробности. Но нашите приятели от нийоркския филиал следят развоя и ще ни уведомят.“

Всички, до които стигна съобщението, реагираха по различен начин. Някои се зачудиха защо Ласал ги занимава с такива дреболии, други си казаха, че това изобщо не е тяхна работа, а редакторите около „подковата“ се заслушаха. Един от тях посочи Крофърд Слоун зад стъклената врата на личния му кабинет и отбеляза:

— Ако наистина в Ларчмънт някой е отвлечен, да сме благодарни, че не е Кроф. Стига там да не седи неговият двойник.

Крофърд Слоун също чу съобщението малко след като затвори вратата, за да разговаря на четири очи с председателя на Си Би Ей Лесли Чипингъм, който бе предпочел да се срещне с Крофърд в неговия, а не в своя кабинет. И двамата наостриха уши, а при споменаването на Ларчмънт Слоун си помисли, че при други обстоятелства би излязъл да търси повече подробности. Но точно в този момент не искаше да прекъсва един спор, в който очевидно всичко бе позволено и който — за голяма изненада на водещия — съвсем не се развиваше според неговите очаквания.

[1] „Звезди и ивици“, разговорно наименование на американското знаме. — Б.пр. ↑

— Интуицията ми подсказва, Кроф, че имаш някакъв проблем — поде отново разговора председателят.

— Интуицията ти този път те заблуждава — възрази му Слоун. — Ти имаш проблем, а не аз. Лесно може да бъде разрешен, но трябва да направиш някои структурни промени. Незабавно.

Лесли Чипингъм въздъхна. От трийсет години работеше в телевизията, след като още деветнайсетгодишен бе започнал като куриер в компанията Ен Би Си. Но още тогава знаеше, че към един водещ трябва да се подхожда внимателно като към китайска ваза и да му се засвидетелства почит като на държавен глава. Неоспоримият талант на Чипингъм в това и в много други отношения го бе издигнал до председателския пост и го задържа сред висшето ръководство, докато негови колеги по другите телевизионни компании бързо се издигаха и пак така бързо преминаваха в забравата на преждевременното пенсиониране. Ала Чипингъм не само притежаваше уменията да се държи непринудено с всички, но и тях да предразполага към това. За него казваха, че дори като уволнява някого, го прави така, че другият се чувства добре.

— Какви промени имаш предвид?

— Не мога повече да работя с Чък Инсън. Трябва да се маха. А новият отговорен редактор искам да бъде избран с гласуване.

— Това ли била работата? Прав си, че има проблем. Само че той може би не е там, където ти го виждаш, Кроф. — Чипингъм подбираше думите си внимателно.

Крофърд Слоун се вгледа в началника си, чиято висока фигура се издигаше метър и деветдесет над земята, а не тежеше повече от деветдесет килограма. Добре сложен, с по-скоро сурово, отколкото красиво лице, той имаше ведри сини очи и истинска гора от гъсти, почти посивели вече къдриви коси. През годините не една жена с наслада бе прокарвала пръсти през къдриците на Чипингъм като прелюдия към други, още по-големи удоволствия. Жените бяха слабост на Чипингъм и завладяването им му бе станало истинско хоби. Това му

бе навлякло катастрофа в брака и във финансовото му положение, което Крофърд, разбира се, не знаеше, но му бе известно, както и на повечето им колеги, че Лес обича жените.

Чипингъм нямаше намерение да намесва собствените си проблеми в тези на Крофърд Слоун. Но трябваше да мине през зоната на високо напрежение, каквато представляваше всеки разговор с водещ.

— Хайде да не пристъпваме по периферията, ами да пристъпим направо на същността — предложи Слоун.

— Това щях да ти кажа и аз. Както знаем и двамата, много неща в телевизионната компания се променят...

— За бога, Лес! Разбира се, че се променят! — прекъсна го Слоун припряно. — Затова имам проблеми с Инсън. Трябва да променим характера на новините и да включваме в емисията по-малко кратки информации, а повече важни събития, изложени задълбочено.

— Знам какво мислиш. И друг път сме говорили за това. Известна ми е и позицията на Чък, който ме посети рано тази сутрин да се оплаква от теб.

Очите на Слоун се разшириха от изненада. Не бе очаквал, че отговорният редактор ще поеме инициативата в техния спор; обикновено не се правеше така.

— И какво иска от теб?

— По дяволите! Защо да не ти кажа всичко? — отвърна Лес след кратко колебание. — Той смята, че двамата сте на диаметрално противоположни мнения и никога няма да можете да се разберете. Затова иска да те уволня.

Водещият отметна глава и се разсмя.

— А той да остане? Та това е смешно!

— Така ли мислиш? — Председателят на телевизионната компания го погледна право в очите.

— Разбира се. И ти много добре го знаеш.

— По едно време, да. Сега вече не съм сигурен.

Пред тях изведнъж се отвори непозната територия. Чипингъм пръв стъпи на нея, но съвсем предпазливо.

— Виж какво ще ти кажа, Кроф. Вече нищо не е такова, каквото беше. Откакто телевизионните компании станаха собственост на корпорации, всичко се променя. И ти, и аз знаем много добре, че

новите господари както на нашата, така и на другите телевизионни компании не одобряват голямата власт на водещите вечерните осведомителни бюлетини. Всесилните собственици и директори на корпорациите-майки искат да намалят тази власт. Освен това те негодуват срещу високите заплати на повечето от вас, които според тях не отговаряли на качеството на работата ви. Напоследък се споменава за почти секретни споразумения между босовете.

— Какви споразумения? — остро попита Слоун.

— Доколкото чувам, в скъпи клубове или в луксозните си жилища индустриалците се наговаряли: „Ще кажем на нашата телевизионна компания да не взема журналисти от вашата, ако и вие се съгласите да не привличате нашите. По такъв начин ще ограничим това непрекъснато увеличаване на заплатите и дори ще вземем мерки за намаляване на някои от по-високите.“

— Но това е заговор! Посегателство срещу свободното упражняване на професията! Подсъдимо е!

— Стига да можеш да го докажеш — напомни му Чипингъм. — Откъде ще намериш доказателства, ако споразумението е сключено на чаша питие в „Линкс Клъб“ или в „Метрополитан“, без да е документирано?

Слоун мълчеше и Чипингъм използва възможността да го вразуми.

— Така че сега не е моментът да се набиваме в очи, Кроф.

— Ти намекна, че Инсън имал вече предвид някого за моето място — рязко каза Слоун. — Кой е той?

— Спомена за Хари Партридж.

Партридж! Значи още веднъж се очертава да му стане съперник. Запита се дали Партридж е дал идеята. Отгатвайки сякаш съмненията му, Чипингъм добави:

— Очевидно Чък е подхвърлил идеята на Хари, който останал изненадан, но казал, че не е склонен. — И продължи: — О, Чък Инсън каза и още нещо. Ако се стигнело до избор между теб и него, нямало да се оттегли без съпротива. Заплашва лично да отнесе въпроса по-горе.

— Какво има предвид?

— Че ще говори с Маргот Лойд-Мейсън.

Крофърд Слоун избухна:

— С оная кучка! Няма да смее!

— Убеден съм, че ще го направи. А Маргот може да е кучка, но има власт.

Което Лесли Чипингъм бе изпитал на собствения си гръб.

* * *

Си Би Ей последна от големите телевизионни компании стана жертва на „нашествието на филистимляните“^[1], както професионалните журналисти наричаха помежду си изкупуването на телевизионните мрежи от големи индустриални корпорации, чиято алчност за все повече печалби надделяваше над чувството им за достойнство и обществен дълг. Докато навремето шефовете на Си Би Ей, Пейли, на Ен Би Си, Сарноф, и на Ей Би Си, Голдънсън, колкото и големи капиталисти да бяха, постоянно даваха доказателства за почтеността си към обществото.

Девет месеца преди това, след като се провалиха опитите да бъде запазена независимостта на Си Би Ей, компанията бе погълната от „Глобаник Индъстрийс Инкорпорейтед“, гигантска корпорация с капитали по цял свят. Подобно на „Дженерал електрик“, който преди това бе станал собственик на Ен Би Си, „Глобаник“ бе тясно свързан с военната индустрия. И също като „Дженерал електрик“ имаше груби нарушения на закона. В резултат на едно разследване бяха установени прикрити сделки и измами в цените, за които компанията бе глобена, а няколко от най-високопоставените ѝ ръководители — осъдени на затвор. Друг път самата корпорация се призна за виновна в измама на американското правителство чрез фалшификация на счетоводните документи към един договор с Министерството на отбраната. Съдът ѝ наложи глоба от един милион долара — най-високата според закона, но минимална в сравнение с печалбата от един-единствен договор. А както писа един коментатор, когато Си Би Ей стана собственост на „Глобаник“, не може да не бъде накърнена журналистическата независимост на Си Би Ей, тъй като „Глобаник“ има твърде много и различни специални интереси. Вече няма да можем да очакваме от Си Би Ей задълбочени анализи в онези „чувствителни области“, където са замесени собствениците ѝ.

Работещите в Си Би Ей сами се убедиха, че публичните декларации от страна на новите им босове да зачитат традиционната независимост на информацията са всъщност празнодумство. Промените в Си Би Ей започнаха още щом Маргот Лойд-Мейсън стана президент и главен директор на телевизионната мрежа. Известна като експедитивна, безмилостна и крайно амбициозна, тя вече бе заместник-генерален директор на „Глобаник Индъстрийс“. Говореше се, че я преместили в Си Би Ей, за да проверят дали може да управлява с желязна ръка, като евентуален кандидат за генерален директор на цялата корпорация.

Няколко дни по-късно тя се срещна с председателя Лес Чипингъм, когото извика да се яви незабавно в „Стоунхендж“^[2], както журналистите наричаха президентството на компанията на Трето авеню. Лес Чипингъм пристигна там в лимузина с шофьор.

Маргот Лойд-Мейсън бе стройна жена с вдигната коса и подчертани скули на лицето, с приятен тен и изпитателен поглед. Беше с фирмен костюм на „Шанел“ и копринена блуза в по-блед нюанс. Лес Чипингъм щеше да я охарактеризира като „привлекателна, но опасна“. Държеше се колкото приятелски, толкова и хладно.

„Обръщайте се към мен на малко име — каза тя на телевизионния директор, но думите ѝ прозвучаха едва ли не като заповед. И без да губи повече време, премина направо към въпроса. — Днес ще се появи съобщение за един проблем на Тио Елиът.“

Тиъдор Елиът бе председател на управителния съвет на „Глобаник Индъстрийс“.

„Мисля, че вече се появи“ — отговори Чипингъм, който бе чул сутринта по радиото, че главният им шеф укрива от данъчните власти около четири милиона долара, влагайки ги в незаконен бизнес. Няма да бъде подведен под съдебна отговорност, но трябвало да плати не само дължимите данъци, а и големи глоби.

„Тио ми телефонира — продължи Маргот — и ме увери, че не се е съмнявал в законността на бизнеса.“

„Предполагам, че и други са убедени в това“ — каза Чипингъм, мислейки си с каква кохорта от адвокати, счетоводители и съветници по данъчните въпроси разполага един председател на „Глобаник“.

„Не се дръж непочтително — ледено го смъмри Маргот. — Повиках те, за да ти кажа, че не искам нашата телевизия да съобщава

каквото и да е за Тио и данъците му, както и да те помоля да изискаш същото и от другите телевизии.“

Чипингъм бе потресен и не му се вярваше. С мъка овладяваше гласа си.

„Маргот, ако поискам от другите телевизии подобно нещо, те не само ще го отхвърлят, но веднага ще разгласят, че Си Би Ей се опитва да прикрива престъпления. А, откровено казано, и ние бихме постъпили по същия начин, ако при тях станеше нещо подобно.“

Още докато говореше, той си помисли, че един кратък разговор е достатъчен, за да проличи не само дълбокото невежество на новата шефка по отношение на телевизионната информация, но и пълното ѝ безразличие към журналистическата етика. Но в края на краищата, каза си Чипингъм, тя не е поставена на това място, защото разбира от телевизия, а заради находчивостта ѝ във финансовите работи и умението ѝ да извлича печалба.

„Добре тогава — съгласи се тя неохотно. — Май ще трябва да се примиря с това за другите телевизии. Но не искам нито дума за нашата.“

Чипингъм въздъхна наум, като си представи колко сизифовски трудно щеше да му бъде отсега нататък като председател на Си Би Ей. „Моля те, Маргот, повярвай ми, че тази вечер всички телевизионни мрежи ще предадат новината за Елиът и данъците му. А ако ние не го съобщим, ще привлечем към това много повече внимание, отколкото ако го направим. Защото всички ще искат да видят колко честни и безпристрастни сме, особено след декларациите на «Глобаник», че свободата на информацията няма да бъде накърнена.“

Острите черти по лицето на президентката помръкнаха, тя стисна устни, но по мълчанието ѝ Чипингъм разбра, че е схванала какво ѝ казва. Мина доста време, преди да отговори.

„Направете го поне колкото може по-кратко.“

„Бездруго. По принцип на такива събития не отделяме много време.“

„И да не вземе някой много хитър журналист да Намекне, че Тио е знаел за незаконността на действията си, макар да твърди обратното.“

„Единственото, което мога да ти гарантирам, е, че каквото и да кажем, ще бъде честно. Сам ще се погрижа за това“ — увери я

Чипингъм.

Вместо отговор Маргот каза: „Друг път използвай такси, а не лимузина с шофьор. Щом аз се движа с такси, можеш и ти да го правиш. — И като го прикова с ледения си поглед на вратата, добави: — Искам бюджетът на Информационния отдел незабавно да бъде съкратен с двайсет процента. А след една седмица очаквам от теб доклад за направените икономии.“

Чипингъм бе толкова зашеметен, че успя само да се сбогува, официално и лаконично.

* * *

Информацията за Елиът и укритите му доходи звучеше съдържано и не оборваше твърдението му, че е невинен, а за втората вечерна емисия на осведомителния бюлетин така и не й дойде ред. Изведнъж се оказа, че има твърде много по-важни новини. Впоследствие малцина биха се съгласили и със себе си дори, че е било направено нарочно.

Въпросът с бюджетните съкращения бе друга работа, защото те предизвикаха гневен вой от страна на уволнените и техните приятели. От което се възползваха, разбира се, вестниците, като публикуваха доста сърцераздирателни истории за жертвите на икономическите мерки в телевизията, макар че самите те често прибягваха до същите методи за икономии.

А всички онези, които бяха на дългосрочни договори в Си Би Ей, изпратиха на вестник „Ню Йорк Таймс“ протестно писмо. Между подписалите го бяха Крофърд Слоун, четирима старши репортери и няколко продуценти, които остро осъждаха внезапното лишаване от работа на журналисти ветерани, посветили целия си трудов живот на Си Би Ей.

Писмото и отзвукът му из цялата страна вбесиха Маргот Лойд-Мейсън. Тя пак прати да извикат Лесли Чипингъм.

— Тия нафукани копелета, свикнали да получават много пари, са част от ръководството на тази компания и трябва да подкрепят решенията му, а не да ги саботират, като правят от тях шоу за

забавление на света — разфуча се президентката пред разгърнатия на бюрото ѝ вестник „Таймс“.

— Не бих казал, че се смятат за част от ръководството — осмели се да ѝ възрази Чипингъм. — Те са преди всичко журналисти и са загрижени за своите колеги.

Но шефката му го прониза с поглед.

— Имам си и без това достатъчно проблеми, за да слушам глупостите ти. Виж там да събереш тия, дето са подписали писмото, и да ги предупредиш, че няма да търпя повече прояви на нелоялност. Можеш да ги уведомиш и че двуличието им ще бъде взето предвид при сключването на новите договори. А това ми напомня, че на някои от тия недоволници ние плащаме на всичкото отгоре и безбожно високи заплати, особено на оня дързък кучи син Крофърд Слоун. А и твоето упорство, откакто съм тук, ме накара да поразпитам тук-там и да понауча някои неща за теб. Едното е, че точно сега не можеш да си позволиш да останеш без работа, защото финансовото ти състояние е твърде несигурно...

— Винаги съм държал на работата си, а колкото до финансовото състояние, никой не е застрахован за сигурността му, дори и ти — прекъсна я възмутен Чипингъм.

— Да, но не аз водя оплетени бракоразводни дела, а ти. И жена ти иска голямо парично обезщетение, в противен случай ще представи пред съда доказателства за безбройните ти любовни похождения, които изобщо не си си правил труда да криеш. Освен това имаш и дългове, включително голям заем на свое име, така че за да не банкрутираш окончателно, ти трябва постоянна заплата.

— Но това е обида! Как си позволяваш да се намесваш в личния ми живот! — повиши глас Чипингъм.

— Може и да е така, но е вярно — спокойно му отговори Маргот.

Въпреки протестите си той бе поразен колко подробности знаеше тя за него. Освен че не умееше да си прави сметка на парите, през годините той не само бе харчил цялата си солидна заплата, но непрекъснато бе взимал големи заеми. Никога не бе устоявал и на изкушението с жените, което — в продължение на 20 години — Стася, съпругата му, като че ли приемаше безропотно. Докато съвсем изневиделица натрупаният ѝ гняв избухна в ожесточено бракоразводно дело. И сякаш всичко това не му стигаше, та съвсем глупашки бе

започнал нова връзка, този път с Рита Ейбръмс. Стана някак против волята му, но сега му бе хубаво и не искаше да се отказва.

— Ето защо, ако не държиш да се озовеш гол като тояга на улицата, ще ми подаваш партньорски топката, а информационната политика на Си Би Ей ще бъде каквато аз кажа. — Маргот изведнъж се усмихна, макар и ехидно. — И без това вече наруши прословутите си принципи за професионална етика, като не пусна във втората емисия новината за данъците на Тио, така че отсега нататък съвестта ще те мъчи по-малко. Повече нямам какво да ти кажа. Свободен си.

* * *

Този разговор се бе състоял само два дни преди Чък Инсън и Крофърд Слоун да пристигнат при Лес Чипингъм със спора си за реда и съдържанието на информационния бюлетин. Председателят трябваше да намери начин бързо да ги помири. Защото искаше да си спести поне за известно време посещенията при Маргот и споровете с нея.

— Виж какво, Кроф, ще ти кажа същото, което казах и на Чък. Точно сега бихте нанесли най-голяма вреда на Информационния отдел, ако направите конфликта си публично достояние. И без това не ни обичат особено много в „Стоунхендж“. А ако Чък потърси съдействие от Маргот Лойд-Мейсън, тя няма да вземе нито неговата, нито твоята страна. Най-вероятното е да ни съкрати още повече бюджета, като каже, че щом имаме време за вражди помежду си, не сме достатъчно натоварени и следователно щатът е раздут.

— Но аз мога да оборя това — настоя Слоун.

— И ти гарантирам, че никой няма да ти обърне внимание. Ако искаш да знаеш, новата ни шефка изобщо не ще да се занимава с теб. Заради онова идиотско писмо, което пуснахте в „Таймс“, тя те смята за арогантен и твърде високоплатен.

— Писмото беше съвсем на място. Аз имам право на свободно мнение и го изразих.

— Дрън-дрън! Нямаше нужда да се подписваш. По това съм съгласен с Маргот. За Бога, Кроф! Кога ще пораснеш? Не може да

взимаш от компанията толкова много пари, а после да хапеш като куче ръката, която ти ги дава.

Защо пък сам да стои под масирания обстрел на новите собственици? Нека да пострададат малко и други хора, които носят известна отговорност в тази компания, като Слоун и Инсън например. Но председателят имаше и лична причина за раздразнението си. Същата вечер трябваше да замине за Минесота на дълъг любовен уикенд с Рита Ейбърмс, която бе вече там от предишния ден. И не искаше тази глупава свада да лумне в негово отсъствие.

— И все пак настоявам да направим промени в информационния бюлетин — върна се Слоун на темата.

— Аз също имам някои идеи за това. Следващата седмица ще ви събера двамата с Инсън на съвещание, докато се разберете. Ако трябва, ще ви хвана главите и ще ги удрям една в друга, докато се вразумите.

— Може и да опитаме, но не знам какво ще излезе — недоверчиво му отвърна Слоун.

А когато председателят си отиде, той остана още известно време на мястото си да размишлява върху разговора им. После се сети, че бе чул по уредбата съобщението за инцидент в Ларчмънт, и отиде да види пристигнало ли е нещо ново.

[1] Войнствените, но смятани за не особено интелигентни племена, дошли през XIII в. пр. н. е. от Мала Азия, нападали често евреите, докато напуснали Египет и се заселили в Ханаан. — Б. пр. ↑

[2] Мегалитовите каменни образувания в долината Солсбъри, Англия, от около XX в. пр. н. е., за които не е сигурно дали са светилища или астрологическа обсерватория. — Б. пр. ↑

Бърт Фишър, дописникът на нюйоркския филиал на Си Би Ей в Ларчмънт, продължаваше да следи какво може да излезе от сигнала за евентуално отвличане. След като телефонира в местната телевизионна станция, Бърт едва не изхвърча от жилището си с надеждата, че разнебитеният му двайсетгодишен „Фолксваген“-костенурка ще запали. След една дълга минута на безуспешно виене и ръмжене двигателят заработи. Радиото в колата му бе винаги настроено на честотата на полицейските радиостанции. Отправи се към супермаркета „Гранд Юниън“.

Но разговорите между полицейския участък и колите, които чу по пътя, го накараха бързо да смени посоката.

Натиснал докрай газта на музейния си „Фолксваген“, Бърт Фишър си мислеше, че ако адресът, на който току-що бе чул да изпращат полицейска кола четиристотин двайсет и шест — Парк авеню шейсет и шест, бе на лицето, дошло му веднага наум, работата наистина щеше да се окаже дебела.

* * *

Детективът Йорк и полицаят Йенсън бяха разпитали вече прислужницата Флорънс и излизаха от къщата, когато отред спряха две полицейски коли с въртящи се светлини и пуснати сирени. С едната бе пристигнал шефът на полицията в Ларчмънт. Другата бе докарала един сержант. Четиримата бързо започнаха да се съвещават на двора.

— Убеден ли си, че действително става дума за отвличане? — обърна се накрая шефът на полицията към детектива.

— Засега да. Всички показания сочат натам.

— И казвате, че нисанът имал табели с номера от Ню Джърси?

— Така твърдят свидетелите, сър.

Шефът са замисли.

— Ако наистина е отвлечане и е извършено в друг щат, а не там, където е регистрирана колата, случаят е от компетенцията на ФБР. По силата на закона „Линдбърг“^[1]. — И добави: — Макар че във ФБР едва ли се интересуват от такива подробности.

Последната му хаплива забележка отразяваше убеждението на много от местните пазители на реда, че Федералното бюро обикновено има претенции към по-интересните случаи, но винаги намира причини да отклони по-дребните, с които не му се занимава.

— Веднага се обаждам на ФБР — обяви той решително и се запъти към колата си.

След около две минути се върна и нареди на детектива Йорк да стои неотклонно в къщата.

— Но преди всичко накарайте прислужницата да ви свърже с мистър Слоун и лично разговаряйте с него. Кажете му всичко, известно досега, и го уверете, че правим каквото е по силите ни. Отговаряйте на всяко телефонно позвъняване. И записвайте всичко. Скоро ще ви изпратим подкрепление.

На сержанта и Йенсън бе наредено да останат във вана и да не пускат никого — освен агенти на ФБР.

— Скоро журналистите ще накацат тук като мухи на мед. Изпращайте ги направо в участъка — добави шефът.

В същия момент чуха боботене на приближаваща се кола. Беше фолксвагенът на Бърт.

— Ето го първия — въздъхна полицейският началник.

* * *

Четирийсет минути преди „Новините по обяд“ информационната зала на местната Нюйоркска телевизия бе заприличала на лудница. Тъкмо този ден се случи претоварване от новини, няколко от тях в развой, но всички с претенции за първото място. Именит служител на евангелистка църква например, който пристигнал в Ню Йорк да получи някаква важна религиозна награда, бил намерен мъртъв в хотелската си стая. Причина за смъртта очевидно била твърде голяма доза кокаин. Полицията разпитвала проститутката, прекарала нощта със свещенослужителя. В центъра на Манхатън избухнал пожар в

административна сграда; хората, които по това време работели на горните етаж, били спасявани с хеликоптери. Един милиардер от Уолстрийт, безнадеждно болен от рак, накарал да го возят през Бронкс в инвалидния му стол, за да раздава с шепи стодоларови банкноти. От движещата се след него бронирана кола всеки няколко минути му доставяли нови пачки.

* * *

— Стойте на телефона. — Редакторката на информационната емисия настойчиво помоли Бърт Фишър, който се обаждаше от уличен автомат. После се обърна към един от репортерите на най-близкото бюро: — Поеми четвърта линия. Обажда се Фишър от Ларчмънт. Запиши всичко и го пригответи за „новина номер едно“ на обедната емисия. — А самата тя се премести на прекия телефон със Си Би Ей. Когато му гласа на Ърни Ласал, завеждащ Вътрешна информация, възбудено му издекламира: — Отвлечането в Ларчмънт е потвърдено. Преди около половин час неизвестни лица, действайки с груба сила, са похитили съпругата, сина и бащата на Крофърд Слоун.

— О, боже! — Ласал бе едновременно потресен и невярващ. — Някой казал ли е на Кроф?

— Едва ли.

— Полицията взима ли мерки?

— Доколкото може. ФБР е уведомено. — И като поглеждаше в записките си, редакторката допълни останалите сведения.

Ърни Ласал записваше с бясна скорост. Докато чу отсреща:

— Всичко това ще излъчим в обедната емисия, но аз мисля дали и сега да не прекъсна програмата. Само че реших, след като става дума за семейството на...

Преди тя да се доизкаже, Ласал рязко я прекъсна:

— Няма да правите нищо сами! Шефовете ще решават. И изобщо ние ще излезем първи в ефир.

* * *

Като филиал на Си Би Ей, местната телевизионна станция нямаше приоритет в излъчването на важни съобщения. Но от друга страна, както бе споменала редакторката, на местопроизшествието вече имало екип на филиала на Ен Би Си за Ню Йорк, който щеше да прояви същата лоялност към компанията-майка. Пестейки всяка секунда, Ласал си помисли: „Съжалявам, че трябва да го чуеш от мен, Кроф.“ И вдигна телефона.

— Тук е Вътрешна информация. Говори Ласал. Съобщението за отвличането, станало в Ларчмънт, Ню Йорк, бе потвърдено от шефа на местния полицейски участък, който е уведомил ФБР. Според полицията похитени са мисис Крофърд Слоун, малкият Никълъс Слоун и... — Независимо от твърдостта и професионализма си, Ласал усети, че гласът му секва. Положи голямо усилие, за да довърши, след което добави: — Предлагаме незабавно прекъсване на редовната програма, за да се излъчи това съобщение.

* * *

Екипът на „подковата“ също остана потресен, но бързо овладя шока си, тъй като опитът и дисциплината ги бяха научили да се мобилизират в такива случаи. Чък Инсън почти излетя от кабинета си. Щом трябваше нещо спешно да се излъчва в ефир, мястото на отговорния редактор бе в Апаратната четири етажа по-долу.

Докато чакаше нетърпеливо асансьора, обзе го съчувствие към Крофърд Слоун и острите им разногласия от предишния ден избледняха. „Къде ли е Кроф?“ — зачуди се той. Беше го мернал сутринта за миг и знаеше, че си шушукат с Лес Чипингъм в кабинета на Слоун по въпрос, добре известен на Инсън. Сега Кроф вероятно е някъде в сградата и вече е чул всичко по вътрешната уредба. А това поставяше един съществен проблем.

Когато неотложно съобщение налагаше прекъсването на редовната програма, обикновено пред камерата заставаше водещият вечерната информационна емисия; ако го нямаше в момента, изпращаха да го повикат. Но Инсън си даваше сметка, че Слоун не би бил в състояние да представи от екрана неочакваните и тревожни вести за своето семейство.

В този момент пристигна асансьорът и от него излезе Дон Китъринг, кореспондент на Си Би Ей по икономическите въпроси. На средна възраст, с тънки мустаци и с вид на бизнесмен, Китъринг се приготви да каже нещо, но преди това Инсън го набута обратно в асансьора и натисна копчето за сутерена.

— Чакай малко. Нали чу?

— Да, страшно съжалявам. Тъкмо отивах да кажа на Кроф...

— Оттук отиваш направо в ефир — не го остави да се доизкаже Инсън. — Бягай в студиото и сядай на „горещия стол“. Кроф няма да може.

Китъринг, съобразителен и опитен репортер още преди да се специализира, кимна. Дори изглеждаше приятно изненадан.

— Няма ли да ме въведете в нещата?

— Ще ти дам всичко, което е дошло досега. Имаш около минута да го прегледаш, а после ще импровизираш. Ще добавяме каквото пристигне допълнително.

Инсън слезе от асансьора, а Китъринг натисна копчето за етажа на студиото.

Навсякъде се виждаше как хората бързаха, суетяха се, някои действията съвсем автоматично.

В информационната зала вече бе събран екип от репортери и оператори с две камери, които трябваше бързо да отидат в Ларчмънт, да заснемат мястото на произшествието и да вземат интервюта от полицаи и следователи. Щеше да ги следва подвижна телевизионна станция.

В малкия архивен отдел в съседство с „подковата“, който бе само издънка на много по-голямата Справочна секция, намираща се в друга сграда, няколко души припряно търсеха в компютрите биографични данни за Крофърд Слоун и някаква, макар и оскъдна, информация за семейството му. От централната справочна очакваха да им изпратят по факса снимка на Джесика, за да направят от нея слайд. На друг компютър вече се отпечатваше кратка справка за подвизите на Ангъс Слоун през войната. Намерена бе и негова снимка. Само на Ники нямаха.

Един от референтите грабна целия събран материал и хукна по стълбите към малкото студио, в което току-що бе влязъл Китъринг.

Буквално по петите им пристигна и куриер от Вътрешна информация с напечатаната хронология на събитията от дописника Бърт Фишър.

Това студио, най-малкото в цялата телевизия, имаше размерите на средна стая и се използваше за спешни случаи, защото лесно можеше да бъде подготвено за работа. Китъринг седеше пред масата в центъра му и задълбочено четеше. Около него влизаха и излизаха техници, включваха осветлението. Някой закачи микрофонче на ревера му. Операторите нагласяха единствената камера. При сигнала за проба лицето на Китъринг запълни екраните на няколко монитора.

На други се появи специалната заставка с думите:

„Си Би Ей
НОВИНИ
ИЗВЪНРЕДНО СЪОБЩЕНИЕ“

* * *

Когато потресаващата новина се разнесе по вътрешната радиоуредба, Крофърд Слоун тъкмо слизаше по стълбите към информационната зала да разбере подробности около първото съобщение от Ларчмънт. Заслуша се и макар почти да не повярва на чутото, се олюля и едва не изпадна в шок.

Сепна го една от секретарките на „подковата“, настигнала го, за да го върне на телефона, където го викали от полицията.

Той последва момичето и ѝ каза да прехвърли разговора в неговия кабинет.

— Мистър Слоун, тук е детективът Йорк. Обаждам се от дома ви с доста неприятна...

— Току-що чух. Какво знаете вие?

— Твърде малко, сър.

И детективът издекламира разкритите до този момент факти и подробности. В мислите на Слоун настъпи пълна бъркотия. Почти вцепенен от ужас, той попита:

— Имате ли представа кой може да го е направил?

— Не, сър. Станало е съвсем неочаквано за нас. В пълно недоумение сме.

— Много хора ли знаят вече... какво се е случило?

— Доколкото ми е известно, не са много — увери го детективът и добави: — Вижте какво, мистър Слоун, при подобно отвлечение широката публичност може само да навреди. Похитителите вероятно скоро ще се опитат да се свържат с нас... а може би най-напред вас ще потърсят. Тогава ние или ФБР ще започнем преговори с тях. И не искаме целият свят да ни слуша. За тях ще е още по-малко...

Слоун го прекъсна:

— Благодаря ви. Ще се чуем по-късно. Сега имам работа.

* * *

В информационната зала, където се озова само след няколко мига, Слоун завари Чипингъм в оживен разговор с Ласал и няколко репортери около централното бюро на Вътрешна информация.

— ...тогава ще пуснем каквото имаме — довършваше мисълта си председателят.

— Не, не, не! — направо се втурна между тях Слоун. — Лес, недей! Нека да изчакаме! Полицията каза, че похитителите може скоро да се обадят. Разгласяването на фактите може да навреди на семейството ми.

Ласал поклати глава:

— Кроф, знаем какво ти е. Но това е голяма новина, а другите вече я имат. Те няма да я задържат. Ен Би Си например...

— Не, не, не съм съгласен! Лес, моля те, не я пускай! — обърна се той направо към шефа си.

Настана неловко мълчание. Всички знаеха, че при други обстоятелства Кроф най-много би настоявал да се пусне такава важна новина. Но на никого не му даваше сърце да каже: „Кроф, ти просто не разсъждаваш трезво.“

Чипингъм погледна часовника на стената. Беше 11,54. В този момент от няколко компютъра се чу звуковият сигнал за извънредно съобщение и на екраните се появи яркото „Б“ на „Бюлетин“. Първият, който бе успял да прочете текста, излязъл на екрана, се провикна:

— Асошиейтед прес предава отвличането на тримата Слоун.
На бюрото пред Ласал иззвъня телефонът.

— Благодаря ви, че ни се обаждате — отвърна той сдържано,
след като изслуша гласа в слушалката. После уведоми колегите си: —
Беше Ен Би Си. Смятали, че е жест на добра воля да ни уведомят. Ще
пуснат съобщението след един час.

До 11,55 оставаха петнайсет секунди.

— Излизаме в ефир! — решително обяви Чипингъм. И поръча на
Ласал: — Кажи на Чък да прекъсне програмата.

[1] Авиаторът Чарлс Линдбърг е не само „Щастливия Линди“,
осъществил през 1927 година първия презокеански полет от Ню Йорк
до Париж без междинно кацане с едноместен самолет, но и
нещастният баща на отвличеното и убито през 1932 година двегодишно
момченце. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

Отзвукът от извънредното съобщение, излъчено от Си Би Ей, бе светкавичен и широк. Ен Би Си, чийто жест на колегиалност го лиши от първенството му, пусна новината само няколко минути след Си Би Ей, без да чака предварително предвидения час. Информирани по телексите от Асошиейтед прес и Ройтер, телевизионните компании Си Би Ес, Ей Би Си и Си Ен Ен излязоха в ефир със събитието на деня веднага след тях. Последваха ги и телевизионните станции из цялата страна, които не бяха свързани с телевизионната мрежа. Канадската телевизия предаде вестта за отвличането на първо място в обедния си информационен бюлетин.

Радиостанциите, реагиращи обикновено по-бързо, изпревариха дори телевизиите в разпространяването на това съобщение. Следобед бедните вестници от източното и западното крайбрежие незабавно вместиха на първите си страници под най-тлъсти заглавия всичко, известно до този момент около случая. Големите чуждестранни вестници поръчаха на кореспондентите си в Ню Йорк да предадат събитието от своя гледна точка. Навсякъде започна трескаво търсене и препредаване на снимки на похитените. За жалост в изобилие бяха само тези на Крофърд Слоун.

Телефонната централа в Си Би Ей бе залята от обаждания за Слоун. След като вежливо им отговаряха, че мистър Слоун не е там в момента, повечето поръчваха да му предадат техните съчувствия.

Само един от телефониралите свързаха със Слоун. Той бе президентът на САЩ.

— Благодаря ви, господин президент — отговори Слоун на приятелски изразената загриженост на президента и съпругата му Барбара и на искрените им пожелания „това изпитание скоро да свърши“. — Трогнахте ме.

— Наредил съм на Министерството на правосъдието — продължи президентът — да възложи приоритетно на ФБР издирването на вашето семейство, а правителството ще окаже всякакво съдействие, което е необходимо.

Думите на президента бяха веднага разгласени от говорител на Белия дом, а вечерта щяха да бъдат добавени към набъбващата информация по темата в централната информационна емисия.

Но съзнанието на Слоун бе заето от спомена за разговора с Джесика предишната вечер. Измъчваше го не толкова фактът, че бе повдигнал въпроса за евентуално отвличане, и ето, то се бе случило — защото от опит знаеше, че животът е пълен със случайни съвпадения, понякога най-невероятни, — а че поради егоизма си и манията си за значимост не допускаше друг освен него да стане жертва на подобна терористична акция. Джесика бе попитала: „Ами семействата? Не могат ли и те...“ Но той бе отхвърлил предположението като недопустимо, а и през ум не му бе минало да се погрижи за охрана на жена си и сина си. Сега се упрекуваше за тази непредпазливост и небрежност, а чувството за вина не му даваше покой.

Тревожеше се и за баща си, още повече, че той явно бе попаднал непредвидено в мрежата на терористите поради неочакваното си пристигане същата сутрин.

Нетърпелив да действа, да направи нещо, Слоун съзнаваше същевременно, че то би било твърде малко. Мислеше да отиде в Ларчмънт, но после се отказа, тъй като нямаше никакъв смисъл, а и можеше да изпусне някоя нова важна вест. Задържаха го и тримата агенти на ФБР, които с появяването си веднага се засуетиха около него.

Старшият, Отис Хавилок, дребен, плешив и пъргав, с дълбоки зелени очи, не отместваше пронизателния си поглед от лицето на онзи, с когото разговаряше. Той веднага нареди на спешно извикания шеф на охраната:

— Искам незабавна проверка на целия етаж. Който е отвлякъл семейството на Слоун, може да се опита да направи същото и със самия него. Преглеждайте пропуските на всеки, който идва и си отива, и същевременно проверявайте самоличността на всички присъстващи.

Шефът на охраната, посивял пенсиониран детектив от нюйоркската полиция, запротестира:

— Искате невъзможни неща. Не разполагам с толкова хора. Освен това имам и други задължения.

— Не знам какви други задължения имате, но основните явно не изпълнявате — сопна му се Хавилок и извади пластмасова служебна

карта. — Я вижте с какво влязох тук. Показах я на пазача на входа и той само ми махна да влизам.

Бившият детектив се наведе над картата със снимка на мъж в униформа.

— Чия е тази снимка? — озадачи се той.

— Питайте мистър Слоун.

Слоун бегло я погледна и въпреки притеснението си прихна.

— Та това е полковник Муамар Кадафи!

— Нарочно съм си я поръчал — обясни агентът на ФБР, — за да доказвам на някои компании колко лоша е охраната им. — А когато по-възрастният полицай тръгна унило да изпълни току-що получените нареждания, Хавилок обясни на Слоун: — Повечето компании пренебрегват охраната, защото тя само поглъща разходи, без да им носи печалба. Финансистите дори гледат да я намалят до минимум. Ако имахте силна охрана тук, тя щеше да включва и мерки за сигурност на дома и семейството ви.

— Защо ви нямаше да го кажете по-рано? — тъжно отвърна Слоун.

На вратата се почука и в кабинета на Слоун влече Чък Инсън.

— Извинете, че ви прекъсвам — смути се той, но след насърчителните кимвания на двамата продължи: — Кроф, знаеш, че всички се опитваме да направим каквото е по силите ни, за теб, за Джесика, Ники и...

— Да, знам — не го доизчака Слоун.

— Смятаме, че не трябва да водиш новините тази вечер. Не само защото ще ти е трудно, но и би изглеждало като че ли нищо особено не се е случило и телевизионната компания нехае. Което не е вярно, разбира се.

Слоун се замисли.

— Мисля, че си прав.

— Питяхме се обаче дали би имал нещо против да дадеш едно интервю, на живо.

— Смяташ ли, че е уместно?

— След като вече сме съобщили за случилото се, колкото повече го разгласяваме, толкова по-добре. Нищо чудно някой от зрителите да знае нещо повече и да ни го съобщи.

— Добре тогава. Ще направим интервюто.

Но Инсън очевидно нямаше само това предвид.

— Тъй като и другите телевизии, а и вестниците ще искат да те интервюират, какво ще кажеш за една пресконференция днес следобед?

— Съгласен съм — безпомощно отвърна Слоун.

— А като свършите разговора си тук, ще те чакаме с Лес в моя кабинет. Искаме да чуем мнението ти и по някои други въпроси.

Хавилок се намеси:

— Бих желал мистър Слоун да стои повечето време в кабинета си и близо до телефона.

— И аз това смятам да правя — увери го Слоун.

* * *

Лесли Чипингъм бе вече телефонира на Рита Ейбърмс в Минесота с неприятната новина за проваления им уикенд. Обясни й, че няма никаква възможност да напусне Ню Йорк след случилото се.

Рита бе разочарована, но прояви разбиране. Всички, които работеха в телевизията, бяха свикнали неочаквани събития да променят плановете им, да се намесват в живота им, та дори и да осуетяват прелюбодеянията им. Рита само бе попитала:

— Ще имате ли нужда от мен?

— Ако ни трябва, веднага ще те повикаме — отговори й той.

* * *

Закачил се за Крофърд Слоун, агентът на ФБР явно смяташе да присъства и на съвещанието при Инсън. Но отговорният редактор му препречи пътя.

— Ако нямате нищо против, ще разискваме професионални проблеми. Мистър Слоун ще бъде на ваше разположение веднага щом приключим. Вие можете да чакате пред вратата и не се стеснявайте да нахлуете вътре, ако има нещо спешно.

Лес Чипингъм, който вече ги чакаше, се обърна към Инсън:

— Чък, обясни на Кроф за какво става дума.

— Ами работата е там, че нямаме доверие на правителствените служби и на тяхната способност да се справят със ситуацията. Без да те плашим, спомнихме си колко време бе необходимо на ФБР да открие Патриша Хърст — година и половина. А има и нещо друго. — Измежду папките на бюрото си Инсън измъкна книгата на своя колега „Камерата и истината“. — Както сам си предвидил тук, Кроф, тероризмът вече наистина стигна до прага на обикновения американец. А ние не сме готови нито психически, нито практически за безмилостната и упорита борба с него. Лес и аз сме напълно съгласни с теб.

Настъпи тишина. Слоун бе почти изненадан, като му припомниха какво бе писал. Дълбоко в съзнанието му вече се зараждаше съмнението дали пък не е той причината терористите да посегнат на Джесика, Ники и баща му. След като и опитните му колеги бяха наведени на тази мисъл...

— Сериозно ли мислите, че терористите...

— Не е изключено, нали? — отвърна Инсън.

— Не е — бавно кимна Слоун. — И аз вече се питах...

— Но не забравяйте — намеси се Чипингъм, — че до този момент не знаем нито кои са похитителите, нито какво искат. Може да се окаже най-обикновено изнудване, което значи, че ще искат пари за откуп. Но не бива да пренебрегваме и по-далечни цели, като се има предвид кой си и какъв си.

Инсън се върна към мисълта си в началото на разговора.

— Не искаме да те тревожим, но ако твоите хора са измъкнати някак си от страната, което не е изключено, боя се, че правителството ще възложи всичко на ЦРУ. Е, но колко години бяха държани в Ливан американските заложници, без ЦРУ — с цялата си мощ и неограничени възможности, с цялата си шпионска мрежа, с разузнаването и агентите си — да разбере къде ги е скрила бандата от престъпници терористи? И това ставаше в една малка страна, почти колкото щата Делауер... Какво ти гарантира тогава, че същото това ЦРУ ще се справи по-успешно в някоя друга част на света?

А председателят на компанията обобщи:

— Точно това имаме предвид, Кроф, като ти казахме, че не вярваме на правителствените управления и разузнаване. Но вярваме в собствените си сили. С нашите изпитани системи за проверяване на

информацията и за разследване на всякакви случаи ние имаме по-добри шансове да открием мястото, където се намират Джесика, Ники и баща ти.

За пръв път през този ден някаква надежда трепна в Слоун.

— Ето защо решихме да създадем наша собствена „група за бързо реагиране“, която да се заеме с разследване най-напред тук, в САЩ, а ако се наложи, и в други страни. Ще мобилизираме всичките си сили и ще приложим всички методи за разследване, която сме използвали в миналото. Ще привлечем най-способните хора и ще започнем да действаме незабавно.

Облекчение и благодарност обзеха Слоун.

— Лес... Чък... — започна той.

— Не казвай нищо — спря го с ръка Чипингъм. — Няма нужда. Вярно е, че донякъде го правим заради теб, но в края на краищата това е и нашата работа.

— Само едно нещо искаме да ни кажеш сега, Кроф — наведе се към него Инсън. — Групата трябва да се ръководи от опитен и способен кореспондент или редактор, който бързо да взема решения, да знае как се правят разследвания и да се ползва с доверието ни. Имаш ли наум някого?

Слоун се поколеба за миг, докато претегли личните си чувства срещу всичко онова, което бе заложено на карта, и твърдо отговори:

— Да, имам. Хари Партридж.

Похитителите се бяха скрили като лисици в подземната си дупка — наетото имение Хакензак в Ню Джърси.

Господарската къща и пристройките в двора бяха стари, занемарени, явно неизползвани години наред. След като дълго бе следил обявите във вестниците и бе огледал не едно подобно място, Мигел бе подписал договор за една година с предплата на цялата сума. Прие условията без каквито и да е възражения, за да не се разбере, че наемателите ще пребивават там малко повече от месец. Предимствата на избора му бяха много — слабо населен неприветлив квартал, голяма къща с достатъчно място за седем души, които не се смуцаваха от неугледния ѝ вид. Постройките в двора можеха да подслонят и скрият шест автомобила. Наоколо нямаше обитаеми къщи, а дърветата и храстите осигуряваха прикритие. Голямо удобство беше близостта на летището „Титърбъроу“, използвано главно от частни самолети. Отстоящо на по-малко от два километра, то фигурираше като един от основните елементи в плана на цялата операция.

Хакензак се намиреше на около четирийсет километра от Ларчмънт. Мигел бе съобразил, че веднага след отвличането на толкова известни хора ще се вдигне голяма врява и полицията ще затвори шосетата, за да претърсва всяка кола. Ето защо би било неразумно да пътуват на дълго разстояние, така че им трябваше временно убежище, някъде около Ларчмънт.

* * *

Все още упоени и в безсъзнание, тримата пленници бяха пренесени в голяма стая на втория етаж. За разлика от останалите порутени и мухлясали помещения, тя бе основно почистена и пребоядисана в бяло. Инсталирано бе флуоресцентно осветление и няколко допълнителни лампи. Подът бе застлан със светлозелен

линолеум. Целият този ремонт бе извършен от майстора механик на групата, Рафаел, по препоръките и под контрола на Боделио.

В средата на стаята сега имаше две болнични легла с парапети; на едното лежеше Джесика, на другото — невръстният Никълъс. Ръцете и краката им бяха стегнати към парапетите със специални каиши за в случай, че дойдат в съзнание, но Боделио предвиждаше, че упойката ще им действа поне още половин час. Малко встрани бе и тясното метално легло, поставено в последния момент за Ангъс, чието присъствие не бе предвидено. Той бе вързан с дълго въже. Гледайки го от другия край на стаята, Мигел още не знаеше какво да прави със стареца. Дали да не го убие и да зарови трупа му някъде във в тъмното? И как да го включи в първоначалния план? Не можеше да отлага дълго решението си.

Боделио вече действаше около трите легнали тела: нагласяше подставките на системите за венозно вкарване на разтвори; на масата със зелена постелка подреждаше инструментите си, опаковки с упойка и метални таблички. Бившият лекар обичаше винаги да има подръка повече неща, отколкото щяха да му бъдат необходими, за да е готов в случай на непредвиден развой. Асистираше му Сокоро, като опитна санитарка.

С гарвановочерна коса, завита в кок на тила, Сокоро имаше стройно и гъвкаво тяло, мургава кожа и хубави черти, но вечно кисело изражение на лицето. Тя изпълняваше всичко, което ѝ нареждаха, не очакваше снизхождение, загдето е жена, и никога не издаваше мислите си. Грубо и категорично бе отхвърлила опитите на някои от мъжете около нея да ѝ се сложат. По тези причини Мигел мислено наричаше Сокоро „непроницаемата“. След като знаеше, че тя е агент на две организации, а „Сендеро Луминосо“ много държеше да бъде включена в групата, той нямаше причини за недоверие към нея. И все пак се чудеше дали продължителният ѝ престой в САЩ не е разводнил предаността ѝ към колумбийските и перуанските ѝ приятели. Работата беше там, че Сокоро и сама не би могла да отговори на този въпрос. Първият отдушник на революционните си страсти бе намерила в колумбийската партизанска група „М-19“, но впоследствие се оказа по-доходно да премине едновременно към картела „Меделин“ и към „Сендеро Луминосо“. Смяташе правителствата на Колумбия и Перу за злодейска управляваща класа, в чието масово избиване би участвала с

удоволствие. Беше й внушено, че структурата на властта в САЩ е не по-малко зловредна. Но след като бе живяла там три години, срещайки приятелско отношение и почтеност, когато по-лесно би било да приеме враждебността и дискриминацията, тя бе разколебана в ненавистта и злонамереността си по отношение на американците.

В сегашната ситуация обаче по-лесно би й било, ако мрази с цялото си сърце тези „богати буржоазни отрепки“, защото „състраданието у един революционер е достойно само за презрение“. Надяваше се, че като се махне най-сетне от тази объркваща я страна, ще бъде по-силна и по-последователна в омразата си.

* * *

Килнал назад стола си в другия край на стаята, Мигел наблюдаваше Боделио.

— Какво правиш сега? — Въпросът му прозвуча като заповед.

— Пропофолът е малко рискован препарат. Всеки организъм реагира различно и ако се предозира съдържанието му в кръвта, може да настъпи смърт. Ето защо трябва отначало да се вкарват експериментални количества и внимателно да се следи индивидуалната реакция.

— Сигурен ли си, че ще се справиш? — попита Мигел.

— Ако се съмняваш, можеш спокойно да си вземеш друго вместо мен — отвърна Боделио не без сарказъм. Но тъй като Мигел не му каза нищо повече, той продължи: — Щом ще ги пренасяме в безсъзнание, трябва да сме сигурни, че няма да има опасност от повръщане и аспириране с дробовете. Затова, докато чакаме, ще ги държим гладни, а за да не се обезводнят, ще им вкарвам течности венозно. След два дни ще са готови за поставяне там. — И той посочи с глава стената зад гърба си, на която бяха опрени два отворени погребални ковчега — единият по-малък от другия, — изработени и облицовани отвътре с коприна.

* * *

Според изричното нареждане на „Меделин“ и „Сендеро Луминосо“ жената и момчето трябваше да бъдат отвлечени и по възможно най-бързия начин прехвърлени в Перу в погребални ковчези, а за пред американските митнически власти бе измислена трогателна история, която да предотврати отварянето им. Щом пристигнеха в Перу, „Сендеро Луминосо“ щеше да ги използва като висок залог за изпълнението на изключителни искания, чието естество още не бе известно. Но дали непредвидената поява на стария Слоун щеше да увеличи залога или риска?

Мигел би искал да получи отговор на този въпрос от шефовете си, но ако го направеше по някой от радиотелефоните, разговорът неизбежно щеше да бъде записан. Всички в Хакензак знаеха, че тези телефони са само за връзка между колите и от тях до щаба им и че за нищо на света не бива да избират с тях други номера. В редките случаи, когато това се налагаше, използваха обществените телефони. Така че решението трябваше да вземе сам. Струваше ли си да се излага и на допълнителната опасност да купува трети ковчег?

От опит знаеше, че щом откупът бъде обявен, един от заложниците ще бъде убит, а тялото му хвърлено така, че да го намерят. Това бе един вид доказателство за сериозните намерения на похитителите. Ангъс Слоун можеше да послужи точно за тази цел, а жената и детето да останат за в случай, че се наложеше да се дава второ доказателство.

— Имаш ли достатъчно медикаменти за трети човек? — отново попита Мигел.

Бившият доктор Боделио винаги обичаше да се запасява с повече опаковки и инструменти за всеки случай. Но присъствието на Мигел точно сега го изнервяше. Причината бе в това, че предишната вечер бе допуснал сериозна грешка, излагайки на риск всички в къщата. В момент на непоносима самота и униение си бе позволил да телефонира в Перу въпреки строгата забрана. Искаше да чуе жената, с която живееше, единственото човешко същество, макар мърляво и занемарено, което все още държеше на него и чиято пиянска компания болезнено му липсваше.

— Имам предостатъчно — отвърна той на въпроса.

Притеснението забавяше реакциите му, което скоро щеше да му струва скъпо.

* * *

В няколкото мига на ужас, докато се бореше с похитителите си пред супермаркета, Джесика бе успяла да схване цялата чудовищност на онова, което ставаше, преди упойката да проникне в кръвта ѝ и съзнанието ѝ да потъне в мрак.

Но ето че сега, без да има представа колко време е прекарала така, тя идваше на себе си и паметта ѝ се възвръщаше. Смътно долови отнякъде говор. Опита се да мръдне, да се обади, но установи, че не е в състояние да го направи. Насочи цялото си усилие към очите, но и те не можеха да се отворят. Сякаш се намираще на дъното на кладенец и се опитваше да направи нещо, каквото и да е, но не успяваше.

Най-сетне отвори клепачи. Постепенно започна да усеща и тялото си, но не разбираше защо не може да раздвижи ръцете и краката си. Чак тогава видя, че лявата ѝ ръка, която бе по-близо до тялото, е вързана за парапета на нещо като болнично легло. Така бяха хванати и краката ѝ, а и дясната ѝ ръка.

Боделио, Сокуро и Мигел бяха с гръб към нея.

Джесика леко извъртя глава и замръзна, ужасена от онова, което видя. На второ легло като нейното бе вързан Ники, а зад него — Ангъс! На стената... О, не! О, Боже!... Тя забеляза два отворени ковчега, единият по-малък от другия — явно за нея и Ники. Изведнъж взе неистово да пици и да се мята, успявайки да освободи едната си ръка.

Тримата заговорници рязко се извърнаха, но Боделио, който трябваше незабавно да предприеме нещо, остана като вцепенен.

Джесика се дърпаше отчаяно и се мъчеше да докопа предмет, с който да защити себе си и Ники. Масата с медицинските инструменти бе точно до нея. Пръстите ѝ напипаха нещо като малък кухненски нож. Беше скалпел. В същия момент Боделио вече се втурваше към нея, за да хване и върже с помощта на Сокуро освободената ѝ ръка. Но Джесика бе по-бърза и осъзнала безсилието си, замахна светкавично и поряза бузата на Боделио и ръката на Сокуро; от първоначално червените резчици шурна кръв.

Без да обръща внимание на болката, Боделио се мъчеше да обуздае ръката на пленницата, но се намеси Мигел, грубо я удари и

дватамата заедно отново я вързаха, изтръгвайки скалпела. Джесика избухна в сълзи.

След като залепи временна превръзка на ръката си и помогна на Боделио да направи същото на лицето си, Сокоро стегна турникет над лакътя на Джесика, за да ѝ направи Боделио венозна инжекция с пропофол. Тя продължи да пици, безпомощна, докато очите ѝ се затвориха и отново изпадна в безсъзнание.

Боделио и Сокоро се приближиха до леглото на Ники, който междуременно също се бе събудил и правеше опити да се освободи. След инжекцията и той потъна пак в сън.

Само Ангъс още не бе дошъл в съзнание, но за да не поемат излишен риск, сложиха и на него нова доза упойка.

Малко преди дванайсет часа на обяд Хари Партридж пусна телевизора в жилището в Порт Кредит, за да разбере от обедния осведомителен бюлетин какво става около катастрофата предишния ден в Далас. Екранът светна точно със заставката за извънредното съобщение на Си Би Ей, която се ловеше безпрепятствено в района на Торонто.

Отначало Хари реагира като почти всички останали зрители — шокът му бе последван от недоверие. Но като видя лицето на Дон Китъринг и изслуша внимателно малкото известни подробности около отвличането, най-напред се разтревожи за Джесика. После това чувство се смеси с приятелска загриженост за Крофърд Слоун. И без дори да се замисли, Партридж вече знаеше, че отпуската му, едва започнала, вече е свършила.

Затова не се изненада, когато след по-малко от четирийсет и пет минути му позвъниха от Си Би Ей с молба да се върне в Ню Йорк. Учуди го по-скоро фактът, че лично Крофърд Слоун го молеше за това. По гласа му личеше, че се владее с голямо усилие.

— Нужен си ни, Хари. Лес и Чък сформират специална група, която ще действа на две равнища: ежедневна информация в ефир и задълбочено разследване на станалото. Попитаха ме кой бих желал да ръководи цялата работа. Казах им, че само ти можеш.

За толкова години, откакто се познаваха, помисли се Партридж, никога не се бяха чувствали така близки със Слоун, както в този момент.

— Чакайте ме, Кроф. Взимам първия самолет и идвам.

— Благодаря ти, Хари. Имаш ли предпочитания с кого да работиш?

— Да. Намерете Рита Ейбръмс, тя е някъде из Минесота, и я докарайте. Също и Мин Ван Кан.

— Ако не ги завариш, като пристигнеш, ще са тук малко след теб. Друг някой?

Съобразявайки бързо, Партридж каза:

— Искам и Теди Купър от Лондон.

Теди Купър бе сътрудник на кореспондентското бюро в Лондон и се занимаваше с разследвания на заплетени случаи. Двайсет и шест годишен, възпитаник на „тухлените“ университети, както англичаните пренебрежително наричаха държавните университети, създадени след войната, Купър притежаваше — по мнение на Хари Партридж — направо детективски заложби и непоклатимо логическо мислене. Докато работеше в Европа, Партридж бе използвал Купър, тогава библиотекар в Би Би Си, за някои проучвания и бе останал изненадан от изобретателния му подход. После се бе застъпил за назначаването му в лондонския екип на Си Би Ей.

* * *

„Боинг 727“ на „Еър Канада“ летеше нон стоп от „Пиърс Интернешънъл“, Торонто, до „Ла Гуардия“, Ню Йорк. Партридж бе обещал на Слоун да набележи още по пътя основните насоки на разследването. Но информацията, с която разполагаше до този момент, бе твърде откъслечна и недостатъчна. Затова, докато отпиваше от чашата водка с тоник, се замисли за Джесика и за себе си.

След виетнамските години той свикна да гледа на Джесика като на част от миналото си, с която вече не е свързан и която е недостижима. В известен смисъл това бе проява на самодисциплина, но и на защитна реакция срещу самосъжалението, което той ненавиждаше. Но сега Джесика бе в опасност, далеч от всички, и той нямаше защо да се заблуждава, че му е била безразлична през цялото това време; Можеше вече спокойно да си признае, че още е влюбен в нея. При това не като в някакъв смътен спомен, а като в живо, истинско същество.

И в този момент Хари Партридж осъзна, че каквато и да е ролята му в търсенето на Джесика — а Кроф бе поискал тя да е съществена, — само любовта му към нея ще го води и ще му дава сили, дори да трябва да я пази в тайна, като пламък в душата му, невидим за другите хора.

Но изведнъж се запита с онази странна самоирония, която му бе позната до болка: „Нелоялен ли съм?“

Нелоялен към кого? Разбира се, към Джема, която е мъртва.

О, скъпа Джема! Сутринта, като си бе спомнил за единственото изключение на очевидната си невъзможност да плаче, бе оставил спомените за нея да нахлуят в съзнанието му. После отново ги бе отпъдил, защото не бе в състояние да ги издържи. Ето че сега мислите за Джема отново се връщаха. Тя винаги ще се връща, каза си той.

* * *

Няколко години след завръщането си от Виетнам и други горещи точки Партридж бе изпратен като постоянен кореспондент в Рим. Там остана почти пет години. В ресорите му влизаше и Ватикана. Няколко пъти той пътува с папския самолет, придружавайки Йоан Павел II при странстванията му по света. На такова едно пътуване се срещнаха с Джема.

Партридж често се смееше на твърдението, че пътуването по въздух с папата е упражнение по благоприятие и въздържание. Нищо подобно. Поне що се отнасяше до салона за журналисти, в сила бе точно обратното. Постоянни партито и пиене, неограничено количество безплатен алкохол, а през дългите нощни полети и малко таен секс. Не случайно един кореспондент сравни веднъж самолета на папата с Дантевия „Ад“ и многото му кръгове. При все че за главата на римокатолическата църква нямаше специален самолет, обстановката и разпределението на салоните бяха еднакви за всяко пътуване.

Най-отпред бе просторното помещение, отредено на папата и снабдено с легло и поне две удобни кресла. След него бе салонът за висшите сановници от папската свита — държавния секретар, кардиналите, лекаря, секретаря и пажа. Зад следващата преграда беше кабината на епископите и по-нисшите санове. Някъде между тях — в зависимост от типа самолет — винаги се оставяше свободно пространство за подаръците, които папата получаваше при всяко пътуване. Те неизменно образуваха огромен и пищен куп. И най-отзад беше салонът за журналистите със седалки като в туристическа класа, но с първокласно обслужване, много стюардеси и превъзходна храна и напитки. Журналистите също получаваха щедри

подаръци, обикновено от авиокомпанията, на която бе самолетът — най-често „Алиталия“. Авиокомпаниите умееха да се възползват от възможността да си направят реклама.

Що се отнася до журналистите, те бяха разнородна група от тази професия: представители на вестниците, телевизията и радиото от всички страни, придружени от технически екипи. Имаха най-обикновени човешки интереси, изпитваха естествения човешки скептицизъм и проявяваха човешката склонност към непочтително поведение. Без да признават, телевизионните компании предпочитаха да изпращат репортери, които нямат дълбоки религиозни убеждения, защото се бояха, че всякакъв фанатизъм би родил необективна информация. За предпочитане бе здравословният скептицизъм.

Хари Партридж отговаряше точно на тези условия. И ако не се беше възползвал веднъж от рядката отзивчивост на папата да отговаря на всякакви въпроси по време на полета, онова, което стана впоследствие между Джема и него, никога не би се случило.

Това бе една от по-дългите папски обиколки — до близо десетина централно-американски и карибски държави, все със самолета на „Алиталия“, „ДЦ 10“. Рано една сутрин, около два часа преди кацането, папата неочаквано се появи в салона на журналистите, облечен делнично — с бяло расо, неизменната шапчица и мокасини на краката. Спря близо до Партридж. Изглеждаше замислен. Засвяткаха светкавиците на фотоапаратите, зажужаха камерите. Няколко от репортерите включиха магнетофоните си. Партридж стана на крака и с надеждата да разсее всеобщото смущение, зададе най-обикновения въпрос:

— Добре ли спяхте, ваше светейшество?

— Твърде малко — засмя се папата.

— Твърде малко какво, ваше светейшество? Часове ли? — поиска да уточни Партридж.

Вместо отговор папата леко поклати глава. Известен като владеец почти до съвършенство няколко езика, папата, кой знае защо, говореше английски, меко казано, неразбираемо. Партридж можеше спокойно да води разговора на италиански, но искаше публиката на Си Би Ей да слуша папата на родния си език. Затова се опита да зададе по-популярен въпрос — във връзка с евентуалното

посещение на Йоан Павел II в СССР, за което се разпространяваха слухове вече от няколко седмици.

— Ваше светейшество, имате ли желание да посетите Русия?

— Да — бе този път недвусмисленият отговор и после папата добави: — И поляците, и руснаците са от моя род, все славяни, все раби.

И преди някой да успее да реагира, папата се обърна и излезе.

Зад гърба му репортерите веднага зажуужаха като пчели в кошер. Задаваха се въпроси и се изказваха мнения на няколко езика. Стюардесите, забравили закуските, се заслушаха с любопитство. Нечий глас зададе отчетливо въпроса, който вълнуваше всички:

— Раби божии ли имаше предвид или роби като роби?

— Сигурно е първото. Едва ли е искал да вложи политически смисъл — изрази съмнението си един англичанин.

— Ако е „роби“, значи имаме страхотен сюжет за историческа сензация — вече се бе въодушевил друг.

Партридж ясно си представяше каква ще е тя. Ако думите на папата бъдат изтълкувани в светския им смисъл, щеше да се вдигне голям международен шум, да се стигне дори до скандал и размяна на обвинения между Кремъл, Варшава и Ватикана. Папата щеше да изпадне в конфузно положение и триумфалната му обиколка щеше да бъде помрачена. Като един от най-старшите и опитни между своите колеги той се ползваше с уважението им и сега някои от тях го чакаха да даде тон.

Той бързо обмисляше. Беше любопитен сюжет, какъвто рядко изникваше при пътуванията на папата. Можеше да не се случи друг път. Скептикът в него му подсказваше да се възползва. Но от друга страна... не биваше скептицизмът да вземе връх над благоприличието. А и той бе от онези в бранша си, които вярваха в журналистическата етика. Взел решението си, обяви на висок глас, за да го чуят всички:

— Искаше да каже раби божии. Няма никакво съмнение. Аз повече няма да се занимавам с това.

Никой не му възрази, нито имаше някакво общо споразумение. Но по-късно стана ясно, че случилото се не бе споменато в ничий материал.

После и репортери, и оператори заеха местата си, а стюардесите продължиха да сервират. Когато пристигна табличката със закуската на Партридж, на нея имаше нещо, което не бе включено в менюто на останалите — малка стъклена ваза с една-единствена роза.

Той вдигна очи към младата стюардеса, която му поднасяше засмяна закуската. Беше я забелязал няколко пъти и бе чул да я наричат Джема. Но сега изведнъж усети, че дъхът му спира от близостта ѝ и за миг не му идват думи.

Когато по-късно в моменти на самота си спомняше Джема, виждаше я точно като в този магически миг — 23-годишна, красива, с дълга тъмна и лъскава коса, искрящи кестеняви очи, жизнена като уханно утринно цвете в свежия пролетен въздух на зелена, огряна от слънцето ливада.

Необичайно смутен, той посочи розата (много по-късно щеше да узнае, че тя тайно е била задигната от букета на самия папа) и попита:

— Защо? За мен ли?

Тя му се усмихна, леко наведена към него, и каза с приятния си италиански акцент:

— Донесох ви я, защото сте добър и мил човек. Харесвам ви.

Дори в собствените му уши последвалият отговор прозвуча нелепо и банално:

— И аз ви харесвам.

Но независимо дали и на нея се бе сторил банален, в тези няколко мига се роди голямата му и трайна любов към Джема.

* * *

Малко преди самолетът на „Еър Канада“ да кацне в Ню Йорк, Партридж успя да приземи мислите си към настоящето. Пръв слезе от самолета и бързо закрачи към сградата на летището „Ла Гуардия“. Тъй като имаше само ръчен багаж, веднага взе такси за Си Би Ей. Щом пристигна, потърси Чък Инсън в кабинета му, но не го намери. Един от редакторите на „подковата“ му извика:

— Здравсти, Хари! Чък е на пресконференцията, давана от Кроф. Цялата се записва. Ще можеш да я видиш. — А когато Партридж се отправи към „подковата“, редакторът добави: — О, ако току-що пристигаш и не си разговарял още с никого, да знаеш, че тази вечер Кроф няма да води новините. Ти ще седнеш на неговото място.

Същата вечер в убежището на бандата на „Меделин“ в Хакензак Мигел въртеше потенциометъра на радиоапарата през всички станции. Заедно с останалите той следеше и програмата на телевизията, натискайки различни копчета на портативния апарат, за да улови различните съобщения за отвличането на тримата Слоун.

Ясно беше, че въпреки големия интерес и различните предположения нищо ново не бе узнато за самоличността на похитителите и мотивите на престъплението им. Властите също не знаеха откъде са се измъкнали престъпниците и къде се подвизават заедно с жертвите си. Все още разчитаха на описанията на микробуса „Нисан“, което значеше, че до момента никой не го е открил в гаража в Уайт Плейнс, а Карлос отдавна се бе прибрал невредим в Хакензак.

Мигел и останалите изпитаха облекчение, макар да знаеха, че цялата полиция на Северна Америка е вдигната на крак и спокойствието им е временно. Затова Мигел бе поставил отвън двама пазачи: Луис и Хулио обикаляха с по една картечница „Берета“, криейки се в сенките на къщата и другите постройки в двора. Мигел бе дал и нареждания за в случай, че скривалището им бъде открито и полицията пристигне, при което шансовете им да се спасят щяха да бъдат твърде малки. Инструкцията му бе: нито един от тримата отвлечени не бива да остане жив.

От всички телевизионни предавания Мигел най-силно се интересуваше от централния вечерен осведомителен бюлетин на Си Би Ей и му стана много забавно, като не видя Крофърд Слоун на обичайното място на водещия. Сега там седеше някой си Партридж, когото Мигел смътно си спомняше, че бе виждал и преди. Слоун обаче бе в центъра на предаваната преди това пресконференция.

* * *

Един от първите проблеми, пред които се бе изправил Мигел след пристигането си в САЩ, бяха парите. „Сендеро Луминосо“, финансиращи цялата операция, разполагаха с неограничени средства в Перу. Трудното бе да заобиколят строгите финансови закони на Перу, за да прехвърлят в САЩ твърдата американска валута, без да се разбере нейният източник, пътят ѝ и крайната цел. Всичко това бе направено с помощта на един симпатизант на революционерите, високопоставен в Лима съюзник на „Сендеро“, който бе свързан с банковата система. Негов съучастник в Ню Йорк бе перуански дипломат, старши съветник на представителя на Перу в ООН.

По предварителните планове на „Сендеро“ и „Меделин“ за операцията около отвлечането трябваше да бъдат отделени осемстотин и петдесет хиляди долара. Те бяха необходими за персонала, транспорта, издръжката, наемите на тайните квартири, покупката на шест автомобила, медикаменти, погребални ковчези, заплати на постоянните агенти в квартала Малката Колумбия в Куийнс, Ню Йорк, за оръжия и подкупи. Включени бяха и разноските по транспортирането на пленниците с частен самолет от САЩ до Перу. Почти всички средства, които Мигел изхарчи в Ню Йорк, бяха изтеглени от банката в брой чрез агента в ООН.

Системата бе направена така, че банкерът в Лима превръщаше фондовете, поверени му от „Сендеро Луминосо“, в щатски долари, които прехвърляше — по петдесет хиляди — в една нюйоркска банка на площад Даг Хамършелд в Ню Йорк, близо до главната квартира на Обединените нации. Парите се водеха по специална сметка на перуанската делегация в световната организация. За съществуването на тази сметка знаеше само Хосе Антонио Салавери, довереният помощник на перуанския представител. Той единствен имаше право да подписва чековете. Посветена бе и една от заместник-директорките на банката, Хелга Еферен, която лично следеше и се грижеше за тайната сметка.

Като таен поддръжник на „Сендеро“, Хосе Антонио Салавери не получаваше нищо друго освен комисионната върху трансфера на фондовете. Хелга бе постоянна приятелка на двойния агент и живееше с него в луксозен нюйоркски апартамент, обзаведен много по-скъпо, отколкото позволяваха доходите на двамата, а разточителството им бе сравнимо само с възможностите на най-богатите служители в ООН.

Всичко това те дължаха на допълнителните си възнаграждения за дребните услуги, които правеха на Перу.

Щом имаше нужда от пари, Мигел телефонираше на Салавери и само му споменавахе цифрата. Уреждаха си среща за след ден или два, обикновено в ООН. Междувременно Салавери получаваше цяло куфарче с пачки. От сградата на световната организация с куфарчето в ръка излизаше Мигел. Тревожеше го само едно нещо. Веднъж Салавери се бе изпуснал, че макар да не знаел точно за какво се използват парите, нито къде се крият Мигел и групата на „Меделин“, имал точна ясна представа за тяхната крайна цел. Това можеше да се дължи само на някакъв пробив в секретността, станал в Перу, помисли си Мигел. Но в този момент не бе в състояние да направи нищо, освен да бъде нащрек при следващите си контакти със Салавери.

Хвърли поглед към радиотелефона до себе си. Изкушаваше се да го използва, но знаеше, че не бива, и затова излезе. В едно кафене през осем пресечки имаше обществен телефон, от който бе говорел и преди. Погледна часовника си: 19,10. Ако имаше късмет, щеше да намери Салавери в апартамента му в Манхатън.

В кафенето имаше само няколко души. Мигел веднага се насочи към телефона и набра номера, който знаеше наизуст. След три иззвънявания чу гласа на Салавери със силен испански акцент. Тогава Мигел почука три пъти с нокът върху микрофона на слушалката. Това бе сигналът за идентификация. После каза тихо: „Утре сутринта. Петдесет кутии.“ Кое то значеше пет пъти по хиляда долара. Ла другия край се чу ахване и последва изплашен глас: „На същото място ли? Защо звъните тук? Къде сте? Ами ако разговорът се подслушва?“

„Да не ме мислите за глупак?“ — отговори пренебрежително Мигел. И чак тогава се сети, че Салавери го е свързал със събитията през деня. Значи срещата им щеше да бъде опасна. Но нямаше друга възможност. Мигел имаше нужда от пари за покупки, между които и трети ковчег — за Ангъс Слоун. Освен това той искаше да получи и своя дял от многото пари в нийоркската сметка. А беше сигурен, че през алчните пръсти на Хосе Антонио Салавери минава доста повече от обикновената комисионна.

— Не можем да се срещнем утре — каза Салавери — Твърде скоро е и няма да има време за парите. Вие не бива да...

— По дяволите! Не ми губете времето. — Мигел стисна слушалката от гняв, но овладя гласа си, за да не чуват другите наоколо.

— Давам ви нареждане. Вземете петдесетте кутии рано сутринта. Ще дойда при вас както обикновено, малко преди обяд. Ако не успеете, отлично знаете, че ще си навлечете гнева на нашите общи приятели, а те имат дълги ръце.

— Не, не! Няма нужда да ги безпокоите. — Този път гласът на Салавери бе трескав, но заговорнически. Заплахата за отмъщение от жестокия „Меделин“ не беше шега работа. — Ще направя всичко възможно.

— И невъзможното — отсече Мигел. — Ще се видим утре. — Окачи слушалката и напусна кафенето.

* * *

В Хакензак тримата пленници лежаха упоени под постоянното наблюдение на Сокуро. През цялата нощ тя им бе давала допълнителни дози пропофол според предписанията на Боделио; следеше жизнените им функции и записваше всичко в една тетрадка. Малко след разсъмване Боделио се събуди от дълбокия си сън, за който бе взел приспивателно. Като прегледа записките на Сокуро, кимна ѝ одобрително и я освободи.

Мигел, който бе спал много неспокойно, гледаше телевизия от рано сутринта. Вчерашното им дело бе все още новина номер едно, но пак нямаше нови сведения за открити следи. Мигел съобщи на Луис, че в 11 ч. двамата ще отидат с катафалката до Манхатън.

Катафалката бе шестият автомобил, купен на старо. Бяха я използвали само два пъти. През останалото време я държаха скрита в една от пристройките и я наричаха „el angel negro“ (черният ангел). Първоначално Мигел бе възнамерявал да използва катафалката като превозно средство за последния им етап, преди да отлетят за Перу, но в този случай тя бе най-сигурното му средство за придвижване. Автомобилите и микробусът бяха се набили в очите на хората, както личеше от показанията на съседите, забелязали ежедневните бдения край дома на Слоун в Ларчмънт. Полицията навсякъде също разполагаше вече с точните им описания.

* * *

Времето рязко се бе променило и от свъсеното сиво небе плющеше дъжд. Луис бе на кормилото, а Мигел му казваше къде да завива от Хакензак за Ню Йорк и къде да спира на няколко пъти, за да проверят дали някой не ги следи. Като се движиха покрай река Хъдзън, откъм Ню Джърси, и стигнаха до Уийхокън, влязоха след това в тунела „Линкълн“, който ги изведе в Манхатън някъде около 11,45. И двамата бяха облечени в тъмни костюми, с връзки, както подобава на превозното им средство. Отправиха се на изток по 40-а улица, но силният дъжд бе забавил трафика и колите се движеха почти прилепени една за друга. Мигел нетърпеливо гледаше как пешеходците крачат бавно и тромаво по препълнените тротоари.

Забавно му беше, че прекосява Ню Йорк в катафалка. От една страна, такова превозно средство бе твърде очебийно за целта, която преследваха; но от друга, действаше респектиращо. На едно място регулировчикът дори спря движението, за да им даде път. Мигел забеляза, че и много от хората, които поглеждаха към катафалката, веднага отвърщаха глави встрани. Същото му бе правело впечатление и друг път и той си помисли, че навярно мисълта за смъртта смуцава и надвива любопитството. Самият той никога не се боеше от смъртта, макар че нямаше никакво намерение да улесни нейното приближаване.

Важното бе, че никой от тълпата наоколо им не можеше да допусне дори, че в бавно движещата се по улицата катафалка пътуват двама от най-търсените в момента престъпници, извършили престъплението, за което цялата страна говореше.

Като завиха на север по Трето авеню, малко преди да стигнат 44-та улица, Луис спря до бордюра, за да слезе Мигел. Вдигнал яка под проливния дъжд, той бързо измина още две пресечки до сградата на ООН. Междувременно Луис бе инструктиран да продължи да се движи и да се върне на същото място след един час, ако Мигел още не е дошъл, да повтаря това през половин час. На ъгъла на Четирейсет и четвърта Мигел си купи чадър от един амбулантен търговец, но не успя да го отвори поради силния вятър. И без това само след няколко минути вече бе прекосил Първо авеню и се насочваше към входа на сградата на Общото събрание на ООН. Поради дъжда повечето пилони

стърчаха голи, а флагите на държавите членки бяха прибрани. Като премина през желязната ограда на входа за делегати, той се качи по стълбите до широка площадка, на която приемаха посетителите. Тъй като нямаше багаж, бързо мина през контролата и после през просторното фойе, пълно с чакащи в пъстро облекло и с най-различни цветове на лицата, отговарящи на разнообразието от нации, представени в световната организация. Без да им обръща внимание, се насочи направо към входа, пред който го чакаше Хосе Антонио Салавери. Перуанският дипломат, с тясно изпито лице, оплешивяваща глава и тънки мустаци, обикновено имаше важен вид, но днес изглеждаше тревожен. Размениха си едва забележими кимвания и Салавери поведе госта си към приемната, където с авторитета си на делегат го записа в книгата за посетители под фалшиво име. Мигел получи необходимия пропуск.

Тръгнаха по широка алея, оградена с колони, откъдето през стъклени стени се виждаше паркът, а зад него — Ийстривъър. По ескалатора се качиха до следващия етаж и се разположиха в Индонезийската зала, достъпна само за дипломати и техните гости. Просторното и внушително помещение, където посрещаха държавни глави, бе украсено с великолепни произведения на изкуството, като завесата към Свещената каба на входа за Мека — черен гоблен с втъкано злато и сребро, подарък от Саудитска Арабия. Тъмnozеленият килим бе приятен фон на канапетата и креслата от бяла кожа, подредени така, че да има възможност за няколко срещи, без участниците в тях да си пречат. Мигел и Салавери се настаниха в едно от по-изолираните интимни кътчета.

Като се погледнаха очи в очи, Хосе Антонио Салавери не можеше да сдържи раздражението си.

— Предупредих ви, че е опасно да идвате тук! И без това нося твърде много рискове.

— Защо смятате, че е толкова рисковано? — спокойно го попита Мигел. Искаше да узнае какво е известно на този страхливец.

— Какъв глупак сте! Нима не знаете? По телевизията и във вестниците говорят и пишат само за онова, което сте направили, за отвличането. ФБР и полицията са се втурнали с всички сили да ви търсят. — И като преглътна шумно, Салавери нетърпеливо попита: — Кога ще си вървите? Кога ще напуснете страната?

— Ако приемем, че всичко онова, което казахте, е вярно, какво значение има то за вас?

— Защото Хелга е обезумяла от страх. Аз също. Значи този дърдорко е раздрънкар и на своята банкерка. Значи първоначалното изтичане на информацията се е разширило и се е превърнало в опасност, което трябва вече да бъде отстранено. Без изобщо да е разбрал, Салавери сам бе подписал собствената си смъртна присъда, а така също и на приятелката си.

— Дайте ми парите, преди да получите отговор — каза Мигел.

Салавери завъртя комбинацията на ключалката и извади от дипломатическото си куфарче издут картонен портфейл, увит със скоч. Мигел го пое, распечата го, огледа съдържанието му и отново го запечата.

— Няма ли да ги броите? — плахо попита Салавери.

— Не бихте посмели да ме измамите — бе отговорът. След това Мигел продължи някак небрежно: — Значи искате да знаете кога ще замина заедно с още няколко души?

— Точно така.

— Къде ще бъдете тази вечер с жената?

— В моя апартамент. Твърде разстроени сме, за да излизаме.

Мигел бе ходил вече там и помнеше адреса.

— Стойте там. Не мога да ви телефонирам по причини, които ще ви станат ясни. Затова ще ви изпратя човек, от когото ще получите необходимата информация. Той ще се представи с името Плато. Щом го чуете, спокойно можете да го пуснете вътре.

Салавери закима енергично. Изглеждаше поуспокоен.

— Правя ви тази услуга, загдето така бързо успяхте да донесете парите — прибави Мигел, докосвайки многозначително пакета.

— Благодаря ви. Нали разбирате, че не искам да върша неразумни...

— Разбирам, но тази вечер си стойте у дома.

— Разбира се.

Като излезе от сградата на ООН, Мигел прекоси Първо авеню и влезе в хотел „Плаза“ на Обединените нации. Във фойето имаше телефон до щанда за вестници. Той набра един номер на квартала Куийнс. По гласа, който му отговори, се убеди, че е свързан с добре укрепена частна къща в Малката Колумбия. Заговори бързо, без да

използва имена, и назова номера на обществения телефон, от който се обаждаше. После затвори слушалката. Зачака търпеливо и когато на два пъти се приближиха други хора, се направи, че все още говори. Точно след седем минути телефонът иззвъня. Гласът отсреща потвърди, че говори също от обществен телефон. Така разговорът не можеше нито да бъде проследен, нито подслушан. Мигел изложи тихичко своите искания. Отсреща го увериха, че те ще бъдат изпълнени. Договорена бе и цената — шест хиляди долара. После Мигел даде адреса на жилището на Салавери и обясни, че името Плато осигурява достъпа в него. След това подчерта: „Трябва да стане тази вечер и да изглежда като убийство, последвано от самоубийство.“ Другият глас му обеща, че нарежданията ще бъдат изпълнени точно.

* * *

На срещата на ъгъла с Трето авеню Мигел пристигна след по-малко от час. Няколко минути по-късно катафалката спря на уреченото място за първи път. Като се качи, Мигел каза на Луис:

— Сега отиваме в онази погребална къща. Помниш ли адреса?
— Луис кимна и скоро зави на изток към моста Куийнсбъро.

В спокойни дни телевизията приличаше на задрямал великан. Работеше на по-малък от пълния си капацитет и голяма част от най-талантливите ѝ журналисти бяха в летаргия. Ето защо, случеше ли се важно събитие, имаше на разположение много опитни професионалисти, които да бъдат задействани „на високи обороти“. Точно това стана в петък сутринта, един ден след като бяха отвлечени тримата членове на семейство Слоун. В седалището на Си Би Ей започна да се събира „групата за бързо реагиране“, оглавена от Хари Партридж. Пристигна и Рита Ейбърмс. Самолетът ѝ бе кацнал от Минесота късно през нощта. Хари Партридж, който бе пренощувал в луксозен апартамент на телевизията в хотел „Интерконтинентал“, се яви малко след осем часа. Без да губи време, той попита:

— Има ли нещо ново?

— Само тълпата пред къщата на Кроф е нараснала — отговори Рита.

— Каква тълпа?

Двамата седяха в заседателната зала, предоставена на групата. Въпреки твърде кратката си почивка Рита изглеждаше освежена, възвърнала обичайната си жизненост и енергичност.

— От два дни почитателите на Кроф, узнали адреса му, се стичат в Ларчмънт да докоснат ръба на мантията на своя водещ по телевизията. Трябва да има вече хиляди. Полицията не може да се справи и е започнала да поставя бариери по пътищата.

— Имаме ли снимачен екип там?

— Разбира се. Прекарали са там цяла нощ. Казах им да останат, докато Кроф тръгне за работа. Дотогава ще им изпратя нов екип.

— Искам да свикаме колкото се може по-скоро съвещание на всички, които ще работят с нас. Да разпределим задачите и веднага да се залавяме за работа, та да съберем материал за новините довечера.

— Ще го насроча за десет часа — каза Рита.

* * *

Теди Купър пристигна от Лондон със сутрешния полет на „Конкорд“ и се яви в Си Би Ей малко преди 10 часа. Като влизаше, срещна Крофърд Слоун.

— Съжалявам за станалото с близките ви, мистър Слоун. Но горе главата! — каза му Купър. — Нали вече съм тук! Ще ги издирия тия негодници, каквото ще да става. Това е по моята част! — После се обърна към Партридж: — Първата ни работа, Хари, е да прегледаме отново всички съобщения. После ще отида да подуша мястото на престъплението. Искам да преслушам и очевидците, до един. Няма смисъл да се моткам. Като съм дошъл чак дотук, трябва веднага да запретна ръкави.

— Имаш пълна свобода на действие — увери го Партридж, спомняйки си чудатостите на Купър, когато работеше. — Ще отговаряш за разследването заедно с двама помощници.

Те вече чакаха да започне съвещанието. След като му бяха представени, Купър се ръкува с тях и каза:

— Много ще научите от работата си с мен, приятелчета. Само че не ми придирияйте: цапнат съм през устата. Наричайте ме просто „Ваше величество“ и ми козирувайте само сутрин.

* * *

Точно в десет часа в залата се разнесе гласът на Рита Ейбърмс и прекъсна бръмченето на разговорите. Тя бе седнала начело на дългата маса с Хари Партридж от едната си страна. Когато пристигна, Лесли Чипингъм също зае мястото си. Срещна погледа на Рита и двамата се усмихнаха съзаклятнически, едва забележимо. Крофърд Слоун седеше на другия край. Нямаше намерение да се включва в дискусиите и вече бе споделил с Партридж: „Чувствам се безпомощен като охлабена гайка.“

Край масата Рита бе събрала и още трима редактори. Норман Йейгър, най-старшият ветеран на Си Би Ей, който говореше тихо, имаше богато въображение и солидно образование. Той правеше много

популярната едночасова рубрика „Анализи“. Участието му в групата повишаваше елитността ѝ с няколко степени.

До Йейгър седеше Айрис Евърли, двацет и няколко годишната нова звезда на редакторския небосклон. Дребничка и хубава, завършила факултета по журналистика на Колумбийския университет, тя имаше остър ум, който работеше със скоростта на светлината. А впуснеше ли се след някоя мъглява новина, твърдостта и ловкостта ѝ можеха да съперничат дори на Распутин.

Третият редактор, Карл Оуънс, беше впрегатен кон, който издържаше дълго и неуморно, често оставяйки зад гърба си другите редактори и кореспонденти. На възраст между Йейгър и Айрис, той не притежаваше въображението нито на единия, нито на другия, но бе надежден с професионализма си.

Край масата бяха наредени освен Теди Купър и двамата му помощници — още Мин Ван Кан в качеството си на главен оператор и една секретарка, която трябваше да изпълнява всички менажерски функции.

— Оттук нататък — обясняваше Рита — ще действаме на две нива: по дългосрочния план и за ежедневния информационен бюлетин. Норм — обърна се тя към старшия редактор, — ти ще отговаряш за дългосрочния план.

— Слушам.

— Айрис, на теб възлагам ежедневните новини, като започваш още от тази вечер.

— Съгласна съм, но първото нещо, което искам, е видеозапис на съборището тази сутрин пред дома на Кроф.

— Ще го имаш — увери я Рита и се обърна към третия редактор: — Карл, ти ще работиш ту на едното, ту на другото ниво, където е необходимо. — После добави: — А аз ще ви помагам и на тримата. — След това насочи вниманието си към Купър. — Теди, разбрах, че си искал да отидеш в Ларчмънт.

— Тъй вярно — светнаха очите на Купър. — Ще се поразровя малко като славния Шерлок. Нали ми е сънародник.

— След като приключим съвещанието — заобяснява му Рита, — Мин ще се отправи към Ларчмънт с два нови снимачни екипа. Ти ще отидеш с него, Теди, и ще се срещнеш с Бърт Фишър, стрингер на

местната филиална станция. Той пръв изстреля вчера новината. Ще те разведе насам-натам да се срещнеш с когото искаш.

— Според мен първата ни задача е да узнаем колкото може повече неща за похитителите — намеси се Партридж. — Кои са? Откъде са? Каква е целта им? Те може много скоро сами да ни я съобщят, но ние няма да ги чакаме. Засега все още не мога да ви кажа как ще научим отговорите на тези въпроси, но трябва да насочим вниманието си към всички подробности от случилото се досега и внимателно да оглеждаме всяка новопостъпваща информация. Днес искам да систематизирате всички факти и да ги запомните наизуст. Групирайте ги под рубриките „Последователност на събитията“ и „Разни“.

* * *

Пак с изследователска цел Хари Партридж бе решил да вземе интервю от Крофърд Слоун. Той бе убеден, че като всеки човек, станал център на голямо и сложно събитие, Слоун знае повече, отколкото предполага, и настойчивите, умело и професионално задавани въпроси могат да извлекат от него много неизвестни досега факти. Слоун бе дал съгласието си.

Двамата останаха в залата след съвещанието и Партридж напомни на Слоун за уговорката им. Най-неочаквано зад тях се чу трети глас:

— Ако нямате нищо против, бих искал да остана и да слушам, може и аз да науча нещо ново.

Двамата се извърнаха сепнати. В залата, очевидно след съвещанието, бе влязъл специалният агент Отис Хавилок.

— След като питате, ще ви кажа, че имам нещо против.

— Ако вие сте Господин ФБР — намеси се Рита, — изобщо нямате място тук. Достъп до залата имат само работещите в нея.

Хавилок я погледна изненадан.

— Но в моите задължения влиза и охраната на мистър Слоун. Пък и нали вие разследвате същото отвличане?

— Точно така.

— Следователно имаме еднакви цели — да открием семейството на мистър Слоун. Така че всичко, до което успеете да се доберете, трябва да стане достояние и на ФБР.

Повечето от присъстващите, между които и Лес Чипингъм, мълчаха.

— В такъв случай — предложи Рита — трябва да сключим двустранно споразумение. Мога ли да изпратя веднага един репортер в нюйоркската централа на ФБР, който да проучи всички съобщения, пристигнали при вас?

Хавилок поклати глава.

— Боя се, че е невъзможно. Някои от тях са поверителни.

— Именно!

— Вижте какво — започна Хавилок, мъчейки се да се владее под погледите на хората в залата. — Не съм сигурен дали сте съвсем наясно, че става дума за престъпление. Всеки, който има някакви сведения, е задължен от закона да ги предаде, в този случай, на ФБР. В противен случай носи отговорност пред закона.

Нетърпелива както обикновено, Рита запротестира:

— За Бога, да не сме деца! Ние непрекъснато правим някакви разследвания и отлично си знаем урока.

Партридж се обяви в нейна подкрепа.

— Трябва да ви кажа, мистър Хавилок, че по няколко случая съм работил в тясно сътрудничество с ФБР, и вашите хора имат лошата слава, че поглъщат всички сведения, които им се дадат, без да отвърщат със същото.

— ФБР не е длъжно да дава сведения — тросна се Хавилок. Цялата му сдържаност се бе изпарила. — Ние сме правителствена институция и отговаряме само пред президента и Конгреса. Вие се опитвате да ни правите конкуренция. Затова ще ви предупредя, че ако някой от вас пречи на официалното разследване, задържайки информация, ще попадне под много тежки обвинения.

Чипингъм реши, че е време да се намеси.

— Уверявам ви, мистър Хавилок, че ние не сме нарушители на закона. Но имаме свободата да правим каквито разследвания намерим за добре и често пъти имаме по-голям успех от официалните ви институции. Тук става дума за журналистическата привилегия. Не възразявам, че в някои области репортерите нямат право на достъп, но

от друга страна, те могат да правят разследвания, без да оповестяват своите източници, освен ако съдът не нареди обратното. Така че, както виждате, би било нарушение на журналистическата свобода, ако ви позволим незабавен, непосредствен и пълен достъп до нашите сведения. Ето защо трябва да ви уведомя, че колкото и да ни е приятно вашето присъствие, достъпът ви в телевизията е ограничен, и тази граница е именно тук. — След което той му посочи вратата на залата.

— Не съм сигурен, че ви разбирам напълно, сър — отвърна Хавилок, — и надявам се, ще ми позволите да обсъдя целия този въпрос с вашите вишестоящи.

— Имате пълното право, но съм убеден, че и те ще потвърдят правото ни да действаме както намерим за добре.

* * *

— Продължавай — насърчаваше Партридж Крофърд Слоун, след като бе изслушал внимателно разказа му за последната вечер, прекарана със семейството му.

— Струва ми се, че през цялото време имах чувството за някакво преследване. Смъртно чувство, което може би се оформя сега, след като разбирам, че къщата ми е била под наблюдение...

— Няма значение къде и кога смяташ, че са те следили.

— Там е работата, че не мога да си спомня.

— Сигурен ли си, че си въобразяваш?

— Не, не си въобразявам — решително отвърна Слоун след известно колебание.

— Дай ми тогава повече подробности.

— Струва ми се, че понякога ме следяха по пътя за вкъщи. А инстинктът ми подсказа, че и в Си Би Ей е имало някой, чието място не е тук.

— И дълго ли трая това?

— Може би месец. — Слоун разпери безпомощно ръце. — Страх ме е да не си измислям. Но всъщност какво значение има?

— И аз не знам — отвърна Партридж. — Ще разговарям с другите.

След като записа в резюме разговора си със Слоун, Партридж отвори личното си „синьо тефтерче“ — малък каталог на хората, които познаваше по цял свят, които му бяха полезни при различни случаи в миналото и биха му помогнали в бъдеще. Между тях имаше и такива, които той бе снабдявал с необходимата информация, щом го помолеха за това. Журналистическата професия бе пълна с такива взаимни услуги и в случай като този човек неизбежно опираше до тях. Освен всичко друго повечето хора винаги се чувстваха поласкани, когато можеха да услужат с нещо на телевизията. Срещу имената в тефтерчето бяха отбелязани различни учреждения, институти и министерства като Министерство на правосъдието, Белия дом, Държавния департамент, ЦРУ, Емиграционната служба, Конгресът, няколко чуждестранни посолства, нюйоркската полиция, кралската канадска конна полиция в Отава, съдебната полиция в Мексико; фигурираше и един автор на криминални романи, както и адвокат, чиято клиентела се състоеше главно от организираната престъпност и мафията.

След като проведе няколко разговора на тих глас с хората, чиито имена си бе отбелязал, и не стигна до нищо, Партридж реши да позвъни и на адвоката.

Преди една година Партридж му бе направил една голяма услуга. При едно пътуване със състуденти до Венецуела дъщерята на адвоката бе попаднала в досадна история с наркотици, която стигна и до телевизията в САЩ. Споменаха се имената на осем студенти, двама от които бяха починали. Чрез една агенция в Каракас Си Би Ей получи редки снимки от местата, където се бяха разигравали драматичните събития: лицата на участниците бяха заснети в едър план при арестуването им от полицията и между тях бе дъщерята на адвоката. По това време Партридж бе в Аржентина, но се върна в Ню Йорк, за да отразява случая.

Узнал за станалото, както и за снимковия материал, бащата на момичето успя да издири Партридж по телефона и го помоли да не използва името и снимката на дъщеря му, тъй като тя била най-младата в цялата група, никога преди това не била замесвана в подобни неприятности и такава злепоставяща популярност щяла да съсипе целия ѝ живот.

Партридж, който се бе запознал с материалите още преди разговора с адвокатата и познал момичето, бе решил да не я включва в репортажа си, намери за добре само да обещае на баща ѝ, че ще направи каквото зависи от него.

Когато по-късно лицето и името ѝ не се появиха в осведомителния бюлетин на Си Би Ей, адвокатът изпрати на Партридж чек за хиляда долара. Но Партридж предвидливо му го върна само с един вежлив отказ. Оттогава двамата не се бяха чували.

Ето защо, като чу гласа му по телефона, адвокатът веднага каза:

— Аз съм ви длъжник. Сега вие искате услуга от мен. Кажете за какво става дума.

Партридж му обясни.

— Не знам нищо повече от онова, което разбрах от телевизията. Но съм абсолютно сигурен, че не е замесен никой от моите клиенти. Те не се занимават с такива работи. Но понякога подочуват какво правят другите. Затова дайте ми няколко дни да поразпитам тактично насамотам. Ако открия нещо, ще ви се обадя.

Партридж предчувстваше, че няма да остане излъган.

* * *

Докато преглеждаше на спокойствие сутрешните вестници, чу зад гърба си силния глас на Чък Инсън.

— Нося ти материалите за тази вечер, Хари — обяви главният редактор, нахлувайки в кабинета, предоставен сега на Партридж. — Ще излъчваме бюлетина с двама водещи. Единият си ти.

— Бутацият или дърпащият?

— Не знам как ще го наречеш — усмихна се Инсън, — но от днес ти ще водиш новините, свързани с историята около Слоун, която винаги ще бъде новина номер едно във вечерната ни емисия. Освен ако не вземат да застрелят президента преди излизането ни в ефир. Кроф ще води останалата част от бюлетина, за да не излезе, че някаква банда престъпници е успяла да извади от строя редовния ни водещ и да промени цялата ни система на работа.

— Аз съм съгласен. Предполагам, също и Кроф.

— Откровено казано, идеята беше негова. Като всеки крал, и той взе да се чувства несигурен извън трона си. Пък и няма смисъл да стои в сянка. А, още нещо, в края на бюлетина Кроф ще каже няколко благодарствени думи на всички, които са изпратили съчувствени послания до него по повод случилото се.

— Ще импровизира ли?

— Как не! Трима автори вече работят над „спонтанните“ му думи.

Развеселен, независимо от обстоятелствата, Партридж отбеляза:

— Вие двамата май успяхте да се спогодите засега?

— Приехме недеklarирано примирие, докато отшуми бурята.

— А после?

— Ще видим.

Почти месец по-рано, наскоро след като бе влязъл с фалшиви документи в САЩ, Мигел се бе опитал да купи два погребални ковчега за транспортирането на онези, които трябваше да бъдат отвлечени и закарани в Перу. Според плана, разработен много преди това, той смяташе, че покупката ще стане бързо и незабелязано. Оказа се обаче, че тя съвсем не е проста работа.

В продължение на два дни той обиколи погребалните агенции в Бруклин, избягвайки нарочно да действа близо до Малката Колумбия в Куийнс. Навсякъде обаче отказваха да му продадат само ковчези. Трябвало да бъдат в комплект с гробовете и цялата погребална церемония. Обяснението му, че по настояване на възрастните си родители иска да им осигури ковчези, за да са спокойни в случай, че... бе посрещано с прекалена отзивчивост от страна на любезните погребални агенти, които му предлагаха изгодно места в гробищата и подобаващи за случая тържествени подробности. На всички той обеща да си помисли и да се върне отново.

Разтревожен, че може би е направил вече твърде силно впечатление, той реши да смени периметъра си на действие и да поиска съдействие от своите хора в Малката Колумбия. След няколко дни те го изпратиха в малка и неугледна погребална къща в Астория, недалеч от Джаксън Хайтс. Там го посрещна Алберто Годой, обслужващ очевидно по-бедна клиентела, което личеше не само по обстановката, но и по външния му вид.

Нисък, плешив и с пожълтели от никотин пръсти, Годой бе подпухнал от пиянство. Петна имаше и по униформата му, състояща се от черен жакет и сиви раирани панталони. Говореше дрезгаво и често се давеше от кашлица на пушач.

— Казвам се Новак и идвам за информация — представи се Мигел.

— Знам — кимна Годой.

— Двамата ми родители са възрастни...

— О, такава ли била работата?

Мигел невъзмутимо повтори репетираната история, докато Годой го слушаше със смесица от досада и недоверие. Накрая го попита само:

— Как ще платите?

— В брой.

— Заповядайте насам — поведе го той, вече доста по-любезно.

Влязоха пак в подземие със складирани най-различни ковчези, макар и не така много и разнообразни. Мигел бързо се ориентира към онова, което му бе необходимо — един средна големина и един по-малък.

— За стандартния три хиляди долара, а за детския — две и петстотин.

Определението „детски“ не фигурираше никъде в историята, разказана от Мигел, и бе тревожно близо до истината. Но той не му обърна внимание. В този момент мислеше, че сумата от пет хиляди и петстотин долара е поне два пъти по-голяма от истинската цена на ковчезите, но реши да не се пазари. Плати в стодоларови банкноти. Годой поиска и още четиристотин петдесет и четири долара за данък върху оборота, изискван от Нюйоркската община, и Мигел ги добави, макар силно да се съмняваше, че парите щяха да стигнат до данъчната хазна.

После закара наскоро купената затворена товарна кола до специалната рампа на склада и под зоркия поглед на Годой ковчезите бяха натоварени.

Ето че сега, почти месец по-късно, се връщаше на същото място за трети ковчег.

* * *

Мигел си даваше ясна сметка, че поема сериозен риск. Не бе забравил как Годой нарече по-малкия ковчег „детски“. Съществуваше реалната опасност собственикът на погребалната къща да е свързал вчерашното отвлечение на жената и момчето с купените месец по-рано от него ковчези. Но след като бе решил да пренесе и третия заложник в Перу, Мигел нямаше друг избор, освен да прибегне до услугите на Годой. Професията му на терорист включваше и такива рискове.

Малко повече от час, след като напусна ООН, Мигел нареди на Луис да паркира катафалката една пресечка преди погребалната къща на Годой. Секретарката го повика по уредбата, а после въведе Мигел в кабинета на собственика.

Зад облак цигарен дим дебелият мъж подозрително погледна Мигел.

— Пак ли вие? Вашите приятели не ме предупредиха, че ще дойдете.

— Никой не знаеше.

— Какво искате сега?

Каквито и да бяха мотивите на Годой за сделката му с Мигел предишния път, сега ясно личеше, че има известни резерви.

— Помолиха ме да направя услуга за един стар приятел. Той видя ковчезите, които купих за родителите си, идеята му допадна и ме помоли дали не бих...

— Ау, ау, няма нужда от това! — Годой се наведе да се изплюе в старомодния плювалник, поставен до бюрото му. После отново захвапа цигарата. — Вижте какво, мистър, хич не си губете времето с тия врели-некипели. Попитах ви какво искате.

— Един ковчег. Ще платя както преди.

Годой го наблюдаваше с присвити очи.

— Аз съм бизнесмен. Понякога върша услуги на вашите приятели и те ми отговарят със същото, но сега искам да знам няма ли да ме въвлечете в някоя мръсна работа.

— Няма никаква мръсна работа. Стига да ми съдействате. — Мигел вложи малко заплаха в гласа си, която подейства.

— Добре, съгласих се — каза Годой доста по-кратко. — Но за един месец цените се покачиха. Този път стандартният модел ще струва четири хиляди.

Без да възразява, Мигел отвори пакета, получен току-що от Салавери, и започна да брой стодоларовите банкноти. Като му подаде четирийсет, Годой каза:

— И още двеста и петдесет за данък.

— Вън ме чака кола. Изкарайте ковчега до рампата.

Годой с изненада установи, че колата е всъщност катафалка. А предишните два ковчега бяха взети с товарен автомобил. Все още подозрителен към своя клиент, Годой се опита да запомни цифрите и

буквите върху регистрационните табели на катафалката. А като се върна в кабинета си, ги записа, без сам да знае защо. Пъхна листчето в чекмеджето си и веднага го забрави.

При все че бе убеден в съчастието си в нещо, за което по-добре да не знае подробности, Годой се усмихна сам за себе си, като прибра четирите хиляди долара в сейфа. Част от сумата, получена от същия клиент още преди месец, бе там, но Годой не само нямаше намерение да плаща данък на Ню Йорк за двете продажби, но и не смяташе да ги декларира. Лесно щеше да нагласи така сметките си, че трите ковчега просто да не фигурират във финансовите му книги. Мисълта за това го развесели и той реши да направи подобаващото за такива случаи — да се отбие до близкия бар за едно питие.

Там го посрещнаха няколко от постоянните посетители. Съвсем скоро, размякнат от трите уискита, той им разказа как някакъв чудак купил два ковчега и ги занесъл на родителите си, да са им подръка, а после се върнал за трети — все едно, че купува столове или чаши за чай. Докато слушателите му се заливаха от смях, Годой им довери, че е надхитрил глупака, като му е взел три пъти повече пари, отколкото струват ковчезите. При тези думи един от присъстващите вдигна наздравица и накара Годой, забравил вече за подозренията си, да ги черпи по още едно.

Край бара се случи и един колумбиец, вече американски гражданин, който по-късно написа дописка за почти никому неизвестния седмичник на испански език, излизащ в Куийнс. Все щеше да падне някоя пара, по-мисли си авторът.

Първият ден не донесе никакъв напредък на „групата за бързо реагиране“. Но Хари не бе изненадан. Беше се занимавал много пъти с подобни разследвания и знаеше, че винаги е необходимо един ден за ориентация на работещите по тях. Въпреки това обаче не трябваше да отлагат формулирането на по-ясни планове.

— Хайде да направим една работна вечеря — предложи той на Рита по някое време следобед.

Тя запази шест места в китайския ресторант, близо до центъра „Линкълн“, за около 20,30 часа, веднага след първата емисия на вечерния осведомителен бюлетин. Ресторантът „Шън Ли“ на западната част на Шейсет и пета улица бе любимо място на телевизионните журналисти. Като говореше с метрдотела Анди Йънг, тя му поръча:

— Не ни притеснявай с разни менюта, реши ти какво ще ни предложиш и ни дай една маса на по-тихо място, за да можем да разговаряме.

Масата им се оказа във вътрешния край на ресторанта, в сравнително тихичко ъгълче. Още преди края на първото блюдо — димяща, леко ароматизирана супа от зимен пъпеш — Партридж се обърна към Купър:

— Теди, разкажи ни впечатленията си от Ларчмънт и какви идеи имаш оттук нататък.

Купър бутна празната си супена чиния, отвори една оръфана тетрадка и започна:

— Преди всичко става дума за високо професионална работа. Ония хора не са се шегували. Планът им е бил като влаково разписание и са се погрижили да не оставят никакви следи. На второ място са разполагали с много пари.

— Откъде разбра? — попита Норман Йейгър.

— Надявах се да ми зададеш този въпрос — ухили му се Купър. — Преди всичко похитителите явно са следили от близо живота в къщата дълго време преди да пристъпят към действие. Нали си спомняш колко съседни казаха, че са виждали различни автомобили

пред дома на Слоун, но помислили, че това била охраната на телевизионния водещ. Пет души го казаха вчера, а днес разговарях с още четирима. Всички твърдят, че това наблюдение е траяло най-малко три седмици, а може би и месец. Да не забравяме, че и мистър Слоун е имал усещането, като че го преследват. Аз дори имам вече теория за това.

Докато разговаряха, на масата им се появиха нови блюда — скариди „Соте“ с люти чушчици, пържен ориз, пресен грах. Настъпи кратко мълчание, докато се наслаждаваха на екзотичните ястия. Прекъсна го Рита:

— Кажй си теорията, Теди.

— Окей. Мистър Слоун е телевизионна звезда. Всички знаят къде е, къде отива, какво прави и той е свикнал с това. За противодействие подсъзнателно си е изградил усещането, че е невидим. Не го смущават погледите на непознати, извърнатите глави, сочещите пръсти. По този начин той не би забелязал и евентуален преследвач, както е станало.

— Дори и така да е — прекъсна го Карл Оунс, — какво следва от това?

— Добиваме престава за похитителите — обясни Партридж и подкани:

— Продължавай, Теди.

— Така престъпниците са имали достатъчно време да го шпионират, използвайки най-различни коли, дори един или два микробуса, като вчерашния „Нисан“. Цял парк. Но всички тези автомобили се отличават с една особеност. Полицайте в Ларчмънт ми показаха записаните разкази на очевидци. Стигнах до интересни заключения. Например, когато някой види кола, основното, което запомня, е цветът ѝ. Е, хората, дали показания, споменават осем различни цвята. И се запитах има ли в бандата осем различни коли.

— Нищо чудно — отвърна Айрис Евърли. — Ако са били взети под наем...

— Нашите хора не са били толкова глупави — поклати глава Купър. — Знаели са, че наемането на кола е свързано с документи за идентификация: шофьорско свидетелство, кредитни карти, пък и колите под наем имат регистрационни номера, които могат да бъдат проследени. Така че най-вероятното е да са имали три автомобила и да

са ги пребоядисвали поне по веднъж на седмица. Е, така са останали незабелязани. Само че пребоядисването може да бъде и глупава грешка.

Докато Купър говореше, останалите с удоволствие се заеха с пекинската си патица, а един от тях ги подкани:

— Всичко това е много интересно, британски приятелю, но ако искаш да усетиш вкуса на тази превъзходна патица, посягай към нея, преди гладните янки да са я оглозгали. — Купър с наслада го послуша, но скоро пак продължи: — И ето че един от очевидците се оказва застрахователен агент, който разбира малко повече от марки и модели автомобили. Спомня си, че виждал само три — „Форд Темпо“, „Шевролет Селебрити“ и „Плимут Рилайънд“, все тазгодишни модели, чиито цветове успял да запомни.

— Как мислиш, че е ставало пребоядисването? — заинтересува се Партридж.

— Днес следобед вашият стрингер, Бърт Фишър, ми направи услуга да телефонира на някои търговци на автомобили. Оказа се, че споменатите модели изобщо не са произвеждани в такива цветове, в каквито са ги виждали някои хора. Например фордът не можел да бъде жълт, нито плимутът — син. Видяна била и зелена кола, а нито една от трите марки не се произвеждала в този цвят.

— Може някоя от тях да е катастрофирала и да е пребоядисана — усъмни се Оуънс.

— В такива случаи клиентът избира фабричен цвят — опита се да обясни Йейгър. — Освен ако не иска нещо по-особено.

— Да, но ако са искали да останат незабелязани, най-малко вероятното е да са постъпили точно така — възрази съвсем логично Айрис.

— Съгласен съм с всички ви — каза Купър — от което следва, че бандата сама си е пребоядисвала колите без да ѝ пука за фабричните цветове на моделите, които вероятно дори не е знаела.

— На всичкото отгоре е трябвало да имат не само гаражи за колите, но и бояджийска работилница — премина Рита в сферата на предположенията. — А очевидците твърдят, че става дума за цял автомобилен парк — три леки автомобила, един или два товарни, микробуса „Нисан“... Поне толкова знаем. Какво ли трябва да е мястото, в което биха се побрали?

— Искаш да кажеш, че са имали някъде база — каза Йейгър и се обърна към Теди, без следа от сутрешния си скептицизъм: — И ти ли мислиш така?

— Абсолютно — грейна Купър.

Междувременно продължаваха с поредното от осемте блюда, включени в менюто им — този път омар с подправки. Но всички мислеха повече за току-що чутото, от колкото за онова, което беше в чиниите им.

— Да, база — замислено повтори Рита. — Сигурно им е трябвала, след като старата жена твърди, че са били четирима или петима при отвличането. Може да е имало и други зад кулисите.

— Да не забравим да включим и самите зложници — подсети ги Йейгър.

— Ако приемем всичко това, възниква въпросът къде може да е била тази база — заключи Партридж.

— Още не знаем, но ако напрегнем мисълта си, ще стигнем до извода какво място е необходимо за такава база, а може би също и на какво разстояние от Ларчмънт — продължи Купър.

— Ти май доста си си напъгал мисълта — пошегува се Айрис.

— Просто се опитах да разсъждавам като похитител и се запитах: след като съм отвлякъл жертвите си, какво трябва да направя?

— Може ли аз да отговоря вместо теб — предложи Рита. — За да избегна преследвачите си, бързо ще гледам да се скрия някъде.

Купър изръкопляска.

— Страхотна си! А какво по-добро прикритие от една удобна главна квартира?

— Искаш да кажеш, че са имали наблизо и главна квартира? — изненада се Оуънс.

— Разбира се, и то на достатъчно разстояние от Ларчмънт, без да е твърде далеч. Защото са знаели, че само след няколко минути може би ще бъде вдигната тревога и полицията ще плъзне из целия район. Така че са си направили много точна сметка на времето.

— И колко време са си дали, щом като отгатваш така добре мислите им? — нетърпеливо попита Рита.

— По мое мнение около половин час. Макар че и той е малко рискован, но пък е трябвало да се поотдалечат.

— Превърнато в километри... като имам предвид пътищата из този край... бих казал около четирийсет.

— Точно толкова смятам и аз.

Купър извади сгъната карта на Ню Йорк и я опъна върху цялата маса. На нея вече бе очертан кръг с център Ларчмънт. Той го описа повторно с пръста си.

— Радиус четирийсет километра. Следователно оперативният щаб на престъпниците е бил някъде тук.

— Смяташ ли, че Теди Купър ще изрови нещо? — попита Норман Йейгър.

— Няма да се изненадам — отвърна му Хари Партридж. И друг път го е правил.

Беше 22,30 и двамата вървяха покрай Сентръл Парк след хубавата вечеря в китайския ресторант. Първата констатация на Теди Купър за местоположението на главната квартира или оперативния щаб на бандата бе последвана от втора. Той бе убеден, че и похитителите, и жертвите им са залегнали в момента там и чакат да мине първата вълна от полицейски мерки и да бъдат вдигнати бариерите по пътищата. Чак след това щяха да се преместят някъде по-далеч в САЩ или на друго място. Разговорът им бе стигнал до този момент и макар че следващият ден бе събота, Партридж свика ново заседание за десет часа сутринта.

— Откъде го надуши този Купър? — полюбопитства Йейгър, докато двамата с Хари се прибираха пеша.

Партридж му разказа как е открил Теди в Би Би Си, как му направил впечатление и решил да го прехвърли в Си Би Ей.

— Едно от първите неща, които направи за нас в Лондон — продължи Партридж, — бе през хиляда деветстотин осемдесет и четвърта година, когато Червено море бе минирано. Колко кораба избухнаха и потънаха, но никой не знаеше кой поставя мините. Помниш ли?

— Разбира се, че помня. Иран и Либия бяха главните заподозрени, но нищо повече. Явно, че някакъв кораб правеше мръсотията, но не се знаеше какъв е той и чий е.

— Е, Теди започна да разследва това и прекара дълго време в лондонската застрахователна компания „Лойдз“, търпеливо преглеждайки всичките документи на корабите в движение. Изхождаше от убеждението, че какъвто и плавателен съд да поставя мините, той не може да не е минал през Суецкия канал. Направи цял списък на всички кораби, преминали през Суец малко преди да

започнат да избухват мините. Бяха безброй много кораби. Но той записа маршрута на всеки от тях, пристанище по пристанище, и сравни датите с дните, в които потъваха кораби. Най-сетне, което значи след умопомрачително дълго проучване, той излезе с името на единствен кораб, „Гат“. Бе се явявал навсякъде, където имаше взривен от мина кораб, и то само ден-два преди това. Нали знаеш приказката за дима от пушката. А щом се разбра името на кораба, установи се, че е либийски, и скоро след това нямаше никакво съмнение за ролята на Кадафи в цялата история.

— Помня, че изпреварихме в ефир всички останали — каза Йейгър. — Но не знам как се стигна до това разкритие.

— Ами така става винаги — засмя се Партридж. — Ние, телевизионните кореспонденти, обираме лаврите за работата, която са свършили хора като теб и Теди.

— А, аз не се оплаквам. Едно ще ти кажа, Хари. Не бих се сменил с теб, особено на тази възраст. — Йейгър се позамисли и продължи: — Купър е още дете. Те всички са толкова млади. Като че ли чашата работа стана вече само за младите. Те имат повече енергия и са по-умни. Спохожда ли те понякога и теб това чувство, че остаряваме?

— Напоследък доста често — намръщи се Партридж.

Бяха стигнали до въртележката на Кълъмбъс Съркъл. Отляво оставаше непрогледният мрак на Сентръл Парк, в който малко нюйоркчани дръзваха да влязат нощем. Точно насреща им беше западната част на Петдесет и девета улица, а зад нея грееха светлините на Централен Манхатън. Партридж и Йейгър внимателно прекосиха плетеницата от шосета, по които с шеметна скорост летяха автомобилите.

— И ти, и аз станяхме свидетели на много промени в нашия бизнес — обади се пак Йейгър. — И ако имаме късмет, ще видим още.

— Какво мислиш, че ни очаква?

Йейгър се замисли, преди да отговори.

— Най-напред ще ти кажа какво не очаквам. Не очаквам телевизионните мрежи да изчезнат, нито да се променят кой знае колко, независимо от мрачните прогнози на тази тема. Може би Си Ен Ен ще излезе напред, защото има добро разпространение. Но цялата

работа е в качеството. Важното е, че по цял свят съществува неутолим апетит за новини, какъвто не е имало досега в историята.

— Телевизията го събуди.

— Прав си, дявол да го вземе? Телевизията на двайсети век е същото, което навремето са били печатницата на Гутенберг и на Какстън. Колкото и несъвършенства да има телевизията, хората продължават да се интересуват от новините. Затова и вестниците ще бъдат силни, докато има с какво да ни допълват.

— Съмнявам се, че ни го признават — каза Партридж.

— И да не ни го признават, поне ни отдават дължимото внимание. Не помниш ли какво каза Дон Хюит по Си Би Ес: че „Ню Йорк Таймс“ има четири пъти повече кореспонденти в телевизията, отколкото в Обединените нации. И много от тях пишат именно за нас — за телевизията, за нейните журналисти и за тяхната работа.

— Много пророчески си настроен тази вечер — отбеляза Партридж. — Какво друго предвиждаш?

— Предвиждам изчезването на седмичниците. Те са същински динозаври. Докато „Тайм“ и „Нюзуик“ стигнат до своите абонати, по-голямата част от съдържанието им остарява със седмица до десет дни. А кой съвременен човек се интересува от минали новини? Чувам, че и рекламните агенти задават същия въпрос. Така че въпреки хитрините им с датата на корицата и изискания им стил седмичните списания скоро ще отидат там, където са вече „Лук“ и „Сатърди Ивнинг Пост“. Впрочем повечето млади новинари днес дори не са и чували за тези издания.

* * *

Половин час по-късно Партридж се зае да чете в леглото няколкото вестника, които си бе купил, преди да влезе в хотела. Скоро обаче шрифтът взе да се размазва пред очите му и той ги бутна на земята. Щеше да ги прегледа на сутринта заедно с новите издания, които му носеха със закуската.

Но все още не можеше да заспи — твърде много неща се бяха случили през последните трийсет и шест часа. Съзнанието му бе като

калейдоскоп от събития, идеи, задачи, преплетени с мисли за Джесика, с миналото, с настоящето... Събудени спомени...

Къде ли бе Джесика сега? Прав ли бе Теди за зоната с радиус четирийсет километра? Дали имаше някакъв шанс той, Хари, воинът кореспондент, да поведе като средновековен рицар с лъскава броня кръстоносен поход, за избавлението на някогашната си любима?

Стига глупости! Отложи мислите за Джесика и другите за утре. Опитва се да освободи съзнанието си от всичко или поне да мисли за нещо различно.

И, естествено, му се яви Джема... Другата голяма любов в живота му. Толкова дълго бе отпъждал мислите за нея, че сега ги остави да нахлуят оттам, докъдето ги бе спрял предишния ден.

* * *

Папската обиколка из Централна Америка и Карибския район бе дълга и напрегната. Повечето от полетите бяха нощем. Още след първата им среща Партридж реши, че трябва да опознае Джема по-добре, но кореспондентските му задължения не му позволяваха да я вижда по време на престоите. Докато летяха обаче, тя винаги успяваше да дойде и да седне за малко при него, щом се случеше да няма много работа. Скоро започнаха да се държат за ръце и веднъж, преди да си тръгне, тя се наведе и се целунаха. След това желанието му към нея стана неудържимо.

Разговаряха винаги когато можеха и той узнаваше все повече неща за нея. Джема бе от Тоскана и имаше две по-големи сестри. Родният ѝ град Валомброза, недалеч от Флоренция, бе планински курорт. „Не е някое модерно място за богатите, но е много красиво, Хари.“ На около километър и половина от Валомброза се намирало мястото, наречено „Малкият рай“, където живял Джон Милтън и според легендата получил вдъхновение да напише „Изгубеният рай“.

Бащата на Джема бил талантлив художник, който изкарвал добри пари с реставрацията на картини и фрески и често работел във Флоренция. Майка ѝ преподавала музика. Така че изкуството и музиката били част от живота в семейството и продължавали да съпътстват Джема. В „Алitalia“ работела от три години.

— Исках да опозная света, а не можех да си го позволя по друг начин.

— Но по този начин едва ли виждаш много — каза Партридж.

— Е, не колкото бих искала, но все пак. Само че ми омръзна да бъда келнерка във въздуха.

— Ти си много повече от това — разсмя се Хари. — Пък и се срещаш с най-различни хора. — И добави с отсянка на ревност: — С много мъже например.

— Повечето от тях нямам желание да срещна отново извън самолета — вдигна рамене Джема.

— А другите?

— Никой не ми е харесвал толкова много, колкото ти — отвърна му тя с широката си ведра усмивка, която бе част от нея.

Бе казано толкова простишко, че Партридж, по професия скептик, се зачуди дали е наивен или глупав, като ѝ вярва. Но после си помисли: „Защо да не ѝ вярвам, щом и аз изпитвам същото към нея? Никоя жена след Джесика не ми е въздействала като Джема.“

И за двамата пътуването като че ли минаваше твърде бързо. Оставаше им съвсем малко време. Накрая може би щяха да тръгнат всеки по своя път и да не се видят повече. Може би точно поради това чувство на изплъзващо се време в една незабравима нощ, когато светлините в салона едва-едва мъждукаха и повечето от журналистите наоколо спяха, Джема се сгуши до него и се любиха под одеялото. Кой знае защо трите съединени седалки на туристическата класа не им се сториха неудобни и по-късно Хари се връщаше към този момент като едно от най-красивите си преживявания.

Веднага след това — по импулс, а и при спомена, че бе загубил Джесика поради нерешителността си — той прошепна:

— Джема, ще се омъжиш ли за мен? Тя му отвърна пак шепнешком:

— О, amor mio, разбира се.

Следващото им кацане бе в Панама. Снишил глас, Партридж задаваше въпроси и чертаеше планове, докато Джема, смеейки се тихичко и закачливо в полумрака, се съгласяваше с всичко.

На летището „Токумен“ се приземиха по светло. Папата слезе от самолета и с професионализма на някогашен актьор красиво целуна земята на Панама, докато наоколо му бръмчаха безброй камери.

Още преди да кацнат, Партридж бе помолил придружаващия редактор и снимачния екип да отразяват посещението на папата през следващите няколко часа без него. Той щеше да се присъедини към тях, като дойде време да сглоби репортажа за редовната вечерна емисия на новините по Си Би Ей. Тъй като в Панама нямаше лятно часово време, тя бе един час след Ню Йорк и щяха да успеят. Колегите му от екипа не скриха любопитството си, но и не зададоха повече въпроси, макар че едва ли връзката му с Джема е могла да остане незабелязана.

Той разговаря и с репортера на „Ню Йорк Таймс“, който бе пак Греъм Бродерик, и го помоли да му услужи със записките си за събитията през деня. Бродерик го погледна крайно учуден, но се съгласи. Кореспондентите често си правеха такива услуги на разменни начала.

Партридж остана в самолета, след като всички, го бяха напуснали. Нямаше и представа какво щеше да обясни Джема на своята началничка, старшата стюардеса, но скоро тя дойде при него и двамата заедно слязоха по стълбите на „ДЦ 10“. Джема все още бе с униформа и се притесняваше, че няма с какво да се преоблече. Но той я прекъсна с думите:

— Обичам те такава, каквато си.

— Наистина ли, Хари? — обърна се тя към него със сериозно изражение на лицето.

— Наистина — кимна ѝ той бавно.

И двамата се погледнаха в очите и явно останаха доволни от видяното там.

Взеха такси до Стария град. Слязоха близо до един висок обелиск, издигнат в памет на френските строители на Панамския канал, между които бе и прославеният Фердинанд дьо Лесеп.

* * *

Около двайсет минути по-късно, изправени пред мировия съдия в пищния му кабинет, някогашна затворническа килия в крепостта, Хари Партридж и Джема Бачели станаха мъж и жена. По време на петминутната церемония юридическото лице по обикновена памучна

роба подписа брачния договор, който струваше двайсет и пет долара, а Партридж даде още по двайсет на двете стенографки, влезли в ролята на свидетелки. Невястата и женихът бяха уведомени, че всякакви допълнителни формалности около регистрацията на брака им не са задължителни, освен ако не се върнат някой ден за развод.

— Ще ги изпълним — каза Хари, — но няма да се върнем.

Накрая длъжностното лице им пожела доста неуверено „Que vivan los novios!“ („Да живеят младоженците!“) и те останаха с чувството, че го е казал безброй пъти преди това.

* * *

Както можеше да се очаква, новината за бракосъчетанието бързо се разпространи из целия самолет и щом излетя, в салона за журналисти се състоя празненство с обилно количество шампанско, уиски и хайвер. Стюардесите и екипажът се включиха, доколкото им позволяваха задълженията, а Джема бе освободена от работа до края на деня. Дори капитанът напусна мястото си и отиде да поднесе поздравленията си.

Отсъствието на представители от свитата на папата не остана незабелязано, макар че не предизвика изненада у никого, а до края на маршрута Партридж усещаше тяхното неодобрение и хладно държание. Журналистите така и не успяха да разберат дали папата изобщо е бил осведомен за събитието. Но в салона за журналисти той повече не стъпи.

В малкото време, което им оставаше да прекарат заедно, Партридж и Джема усилено се заеха да кроят планове за бъдещето си.

В базата на похитителите в Хакензак телефонът извън в 7,30 в неделя сутринта. Мигел отговори от стаята си на първия етаж. До него винаги бе единият от шестте радиотелефона, предназначени за специални разговори. Номерът му бе известен само на онези, които имаха право да го използват.

Следвайки инструкциите, човекът, който се обаждаше, говореше от обществен телефон. Мигел очакваше това позвъняване още от сутринта. Най-напред чу в слушалката уговорената предварително парола „Тіетро?“, на която отвърна „Relampago“. Това бе един от двата възможни отговора на въпроса „Времето?“. Ако бе казал „Гръмотевица“ вместо „Светкавица“, щеше да значи, че по някаква причина групата му иска двацет и четири часова отлагане. Но сега той бе предал само с една дума следното: „Готови сме за тръгване. Кажете мястото и времето.“

Последва очакваният отговор: „Sombbrero profundo sur 2000.“ Коего означаваше: „Южният вход на летище «Титърбъроу» в осем часа вечерта.“ Това бе времето и мястото, където похитителите и техните жертви щяха да се качат на очакващия ги „Лиърджет 55 ДР“ с колумбийска регистрация. Мигел знаеше, че „петдесет и пет“ означава по-голяма машина от познатите му с цифрите двацет и трийсет от същата серия. А „ДР“ бе съкращение на дълъг радиус. Той даде краткият отговор „Lo comprendo“ (разбирам) и разговорът приключи.

Беше му се обадил друг дипломат, този път аташиран към генералното консулство на Колумбия в Ню Йорк. Той му служеше за свръзка през последния месец. Както перуанският, така и колумбийският дипломатически корпус гъмжеше от изменници, симпатизанти било на „Сендеро Луминосо“, било на картела „Меделин“, понякога и на двете, които извършваха двойни услуги за огромни суми, изплащани от контрабандистите в Латинска Америка.

Веднага след разговора Мигел мина по всички помещения в къщата и уведоми останалите, че започва подготовката за заминаване, в която всеки член на групата знаеше ролята си. Мигел, Боделио,

Сокоро и Рафаел щяха да пътуват заедно с трите ковчега със самолета; Хулио щеше да остане в САЩ и да премине отново в „летаргия“, очаквайки нови заповеди от „Меделин“; Карлос и Луис незабелязано трябваше да напуснат страната в срок от няколко дни, като вземат различни самолети за Колумбия. Но и тримата имаха още едно задължение след излитането на самолета: да откарат в различни посоки и на големи разстояния останалите автомобили и да ги изоставят. Регистрационните номера на петте коли бяха сменени след преследванията и отвличането, така че придвижването с тях и изоставянето им беше вече съвсем безопасно.

На двора Мигел видя Хулио и Луис, които копаеха дълбока яма между няколко дървета. В нея щяха да закопаят всички телефонни апарати, както и някои от инструментите и медикаментите, използвани от Боделио. Като я запълнеха, щяха да покрият ямата с нападали листа, за да не личи какво има отдолу.

В една от пристройките Карлос вече гореше хартии в печката. Млад и добре образован, Карлос бе организатор на документацията по време на едномесечното наблюдение, той бе правил и снимките на всички посетители в дома на Слоун през това време. Сега трябваше всичко това да изчезне в огъня.

До печката имаше и купчина дрехи; Мигел, Рафаел и Боделио щяха да бъдат облечени в тъмни костюми за пътуването. Трябваше да се правят на опечалени пред американските гранични и митнически власти, които щяха да заблудят с грижливо скалъпена измислица.

* * *

Един от ковчезите, по избор на Боделио, щеше да бъде транспортиран до летището в катафалката. Другите два щяха да бъдат пренесени с камионетката, преобоядисана както подобава и с два надписа АГЕНЦИЯ „ВЕЧЕН ПОКОЙ“. Мигел знаеше, че самолетът разполага с врата за товарното отделение, достатъчно голяма да минат през нея два ковчега. Третият вероятно щеше да създаде затруднение, но някак си щяха да го преодолеят. По идея на Карлос щяха да се снабдят и с цветя, за да направят алибито си по-убедително. На „Титърбъроу“ трябваше да минат през полицейски пост, който

вероятно щеше да бъде подсилен поради всеобщата тревога след отвличането, и сигурно щяха да им задават въпроси за ковчезите и тяхното съдържание. В „Опа Лока“, откъдето щяха да напуснат САЩ, той не очакваше да възникнат проблеми.

След като уведоми всички за предстоящото им заминаване, Мигел отиде да разговаря с Боделио.

— Ще бъдем готови — увери го бившият лекар, който изглеждаше по-болнав от всякога и действаше с видимо усилие.

По настояване на Мигел той го осведоми за точните количества пропофол за всеки от тримата упоени, установени след ден и половина експериментирание. Сведенията бяха необходими на Мигел за времето, когато „пациентите“ щяха да пътуват без лекарско наблюдение в затворените си ковчези. Според Боделио те реагирали задоволително и на наложения им пълен глад, който до заминаването щеше да бъде вече петдесет и шест часов. Предотвратил по този начин повръщането и аспирирането на течности, Боделио бе взел и допълнителни мерки срещу задавяне и задушаване. В гърлата на тримата бе пъхната по една тръба за въздух, а телата бяха обърнати настрани, преди да сложат капациите на ковчезите. Една венозна инжекция с течност на всекиго трябваше да предотврати обезводняването им. Системи с гликоза все още бяха включени към вените на тримата упоени. Мигел се вгледа в тях. Изглеждаха спокойни, а жената дори бе красива, помисли си той. Мъжът излъчваше някаква достойнство, като стар, почиващ си воин. Момчето бе съвсем крехко с почти прозрачна кожа на лицето: навярно продължителното гладуване го бе изтощило, но това нямаше значение, стига да бъде доставено живо в Перу. Доволен, Мигел им обърна гръб.

Ковчезите, в които Ангъс, Джесика и Ники щяха да бъдат прехвърлени малко преди да тръгнат за „Титърбъроу“, сега бяха поставени в хоризонтално положение на подпори. Под ръководството на Боделио Рафаел бе пробил във всеки от тях малки, почти невидими отвори за въздух.

— Какво е това? — посочи той буркана с някакви кристали, поставен до тях на земята.

— Гранули — отвърна Боделио. — Посипват се вътре, за да неутрализират въглеродния двуокис от дишането. Ще поставя и по един кислороден контейнер, който ще регулирам отвън.

— Нещо друго? — попита Мигел, съзнавайки, че през тежките часове, които им престояха, медицинските познания на Боделио щяха да бъдат жизненоважни за всички.

Бившият лекар кимна на Сокуро.

— Обясни му, нали ще ми помагаш?

Сокуро само бе гледала и слушала до този момент с непроницаемо както винаги лице. Мигел все още таеше известни съмнения относно лоялността на тази жена, но днес вниманието му бе отклонено от предизвикателното ѝ тяло, от чувствените движения и цялата ѝ дръзка сексуалност. Четейки сякаш мислите му, тя като че ли го подразни с гласа си.

— Ако някой от тях трябва да пикае, макар и в безсъзнание, може да се размърда и да издаде звук. Така че, преди да сложим капациите, ще им пъхнем катетри. Нали знаеш къде?

— Известно ми е какво значи катетъризация — отвърна Мигел загадъчно, едва сдържайки се да издаде, че баща му е лекар. Моментна слабост, въздействието на една жена — и той едва не разкри подробности за себе си, което никога не допускаше да се случи. Затова бързо смени темата.

— Ако се наложи, можеш ли да плачеш? — попита той Сокуро.

Това бе част от спектакъла на опечалените роднини.

— Si — бе краткият отговор.

Боделио добави с професионалната гордост, която понякога му личеше:

— Смятам да поставя по едно зрънце пипер под долните ѝ клепачи. Същото ще направя и на себе си. Това предизвиква обилно сълзене, докато не се отстрани пиперът. Мога и на теб да ти сложа.

— Ще видим — отвърна неопределено Мигел.

Боделио издекламира и останалата част от плана си.

— И накрая във всеки от трите ковчега ще има по един апарат за електрокардиограма, който ще регистрира дишането и степента на упоеност. Свързал съм ги с устройство навън, на което ще следя данните. Дозите пропофол също могат да се регулират отвън.

Сега оставаше само да чакат уречения час. Времето дотогава им се струваше безкрайно.

Съвещанието на „групата за бързо реагиране“, насрочено за десет часа, едва бе започнало, когато внезапно го прекъснаха. Докато говореше Хари Партридж, се намеси дисконът със съобщение от информационната зала. Партридж и шестимата други се заслушаха.

„По ЮПИ току-що пристигна следната информация:

Уайт Плейнс, Ню Йорк. Преди няколко минути експлодира камионетка, която вероятно е била един от автомобилите, използвани при отвлечането на семейство Слоун в четвъртък. Загинали са най-малко трима души, но има и много ранени. Експлозията в обществения гараж до централния супермаркет станала в момента, когато полицаи се опитали да направят проверка на камионетката. В празничния ден, удобен за покупки, наоколо имало много паркирани коли. Сградата е пострадала тежко. На местопроизшествието са пристигнали коли на противопожарната охрана, линейки, екипи за бърза помощ и полиция. Очевидци охарактеризират случилото се като кошмар, сравним само с Бейрут.“

Още преди да свърши информацията, насядалите около масата започнаха един по един да избутват назад столовете си, скачайки на крака. Партридж пръв хукна към информационната зала на долния етаж, следван почти по петите от Рита.

* * *

Съботните сутрини в Информационния отдел са обикновено сравнително спокойни. Повечето от екипите, работещи през делничните дни, почиват, а дежурните, макар понякога да имат напрегнати моменти, обикновено са доволни да работят в отсъствието на ръководството си. Поради това и облеклото им е неофициално, главно джинси, а мъжете с удоволствие се лишават от задължителната риза с връзка.

Докато Партридж препрочиташе телеграмата на Юнайтед прес и подробностите около случая, появили се вече на монитора, Рита се обърна към Ричардсън, ръководител на дежурния екип:

— Веднага трябва да го съобщим. Кой трябва да ни разреши?

— Имам телефонния номер на дежурния директор. — И отваряйки бележника си с телефонната слушалка, притисната до ухото му с рамо, Ричардсън набра номера на един от дежурните заместници на Чипингъм. Когато му отговориха, той обясни положението и поиска разрешение телевизията да съобщи новината в извънреден бюлетин.

Заместник-директорът отговори веднага:

— Съгласен съм. Давайте!

Последва почти същата процедура като в четвъртък, когато малко преди обедния осведомителен бюлетин в ефир излезе съобщението за отвличането. Както винаги Хари Партридж бе съдържан и точен, самото професионално съвършенство. Нямахме време да пише текста си, нито да използва монитора-суфльор. Той просто бе запомнил наизуст основните моменти от телеграмата, а останалото импровизираше. В залата с контролните монитори се видя как и други телевизионни станции прекъснаха редовната си програма, почти едновременно със Си Би Ей, за да разгласят най-новия развой на събитията около семейство Слоун.

На връщане от Уайт Плейнс към Манхатън пътуваха доста побавно и спокойно — Партридж на мястото до шофьора, Теди и Рита на задната седалка. Купър, който се бе присъединил към тях в последния момент, бе останал през цялото време само наблюдател и сега изглеждаше някак разтревожен, замислен сякаш над нещо. На Партридж и на Рита също не им се приказваше. Макар многократно да бяха ставали свидетели на терористични акции в чужбина, проникването на терористи в спокойните предградия на американски градове им бе подействало като травма. Ето че варварите най-сетне бяха пристигнали, отравяйки атмосферата, която, при все че никога не е била съвсем стерилна, поне изглеждаше надеждна и подвластна на здравия разум. Днес бе започнала ерозията на основата, предвиждаха те, и тя вероятно щеше да вземе още по-големи размери, без възможност да бъдат поправени нанесените щети.

След известно време Партридж се обърна назад към спътниците си:

— Англичаните бяха убедени, че в страната им никога не ще проникне тероризмът, но това все пак стана. Мнозина тук вярваха в същото.

— От самото начало са се заблуждавали — отвърна Рита. — Винаги е било неизбежно и въпросът бе само „кога“, а не „дали“.

И двамата бяха вече почти сигурни — както бе потвърдил и шефът на полицията в Уайт Плейнс, — че отвличането на тримата Слоун е дело на чужди терористи.

— Но кои, по дяволите, може да са те? — удари Партридж с юмрук по дланта на другата си ръка. — Трябва непременно да намерим отговора на този въпрос.

— Естествено е да помислим най-напред за Близкия изток: Иран, Ливан, Либия и всякакви там религиозни фанатици като „Хизбулах“, Амал, шиити, „Ислямски джихад“, ООП и какви ли не още — каза Рита.

— И аз така мислех — съгласи се Партридж. — Но после се запитах: „Защо им е всичко това? Защо ще си правят труда да действат толкова далеч, поемайки твърде много рискове, след като имат множество удобни цели по-близо?“

— Вероятно за да направят впечатление. За да убедят „Големия Сатана“, че никъде няма сигурно място.

— Може и да си прав — кимна Партридж и погледна Купър. — Теди, ами ИРА не са ли още една потенциална възможност.

Англичанинът се сепна от унеса си.

— Едва ли. ИРА са подлеци, способни на всичко, но не и в Америка, тъй като все още има идиоти американци от ирландски произход, които ги тъпчат с пари. Започнат ли да действат и тук, ще си прекъснат този източник на средства.

— Имаш ли някакви други предположения?

— Съгласен съм с теб, Хари, за гангстерите от Близкия изток. Но защо да не насочим погледите си и на Юг?

— Към Латинска Америка ли? — изненада се Рита. — Не е изключено. Най-вероятна е Никарагуа; Хондурас и Мексико са други две възможности, та дори и Колумбия.

Продължаваха да разсъждават върху различни теории, без да стигнат до някакво заключение.

— Обзалагам се, че в потайното ти съзнание нещо се мъти — каза Партридж на Теди. — Не искаш ли да го споделиш с нас?

— Защо не? — Купър се позамисли и продължи: — Според мен те вече са напуснали страната.

— Похитителите ли?

— И са отвели със себе си тримата заложници — невъзмутимо продължи журналистът следовател. — Знак за това е току-що случилото се в Уайт Плейнс. Целта е била да ни покажат що за хора са и че не си поплюват. Това е предупреждение за всеки, който се осмели да има нещо общо с тях занапред.

— Ако правилно те разбирам — изненада се Партридж, — ти смяташ, че те са преценили след колко време ще бъде открита камионетката, и експлозията е била изчислена да стане след тяхното заминаване?

— Горедолу така е.

— Но това са само догадки — опитваше се да му възрази Партридж, — може и да грешиш.

— Не догадки, а заключения на разузнавача — поклати глава Купър. — Което за съжаление ще се окаже необоримо.

— Ако наистина си прав — намеси се заинтригувана Рита, — какво следва от това?

— Ами остава да решим — отвърна ѝ Купър — дали ще се заемем със скъпа операция по откриване на леговището им, макар и то да се окаже празно, когато го намерим.

— Ти беше споменал, че ще се опиташ да стигнеш до „главната квартира на бандата“ — напомни му Хари. — Това ли е скъпата операция, за която говориш?

— Може и така да се каже. Освен че ще бъде и много трудна.

— Кажни ни нещо повече — подкани го Рита.

Купър отвори тефтера си и продължи:

— Преди всичко се опитах да установя какво място биха избрали бандитите, за да извършат всичко онова, за което говорихме снощи: паркинг и прикритие за поне пет коли, работилница за пребоядисването им, достатъчно пространство за живеене, спане и хранене на четири души, ако не и поне още двама повече. Били са им необходими и складове, както и надеждно укритие за тримата отвлечени. Да не говорим за евентуалната канцелария, задължителна при подобни разгърнати операции. Така че щабът им не ще да е бил малка къща с любопитни съседи на една педя разстояние.

— Окей — съгласи се Партридж. — Приемам това за начало.

— Оттук следва, че въпросната обител трябва да е била или малка изоставена фабрика, или празен склад, или голяма къща с допълнително постройки в двора. Но при всички случаи задължителното условие е да е била извън обсега на съседско внимание, някъде встрани, усамотена, и както вече се разбрахме, на не повече от четирийсет километра от Ларчмънт.

— Е, след като вие двамата сте на едно мнение — заключи Рита, — ние ще го приемем, тъй като засега не можем да предложим нищо по-добро.

— Въпросът обаче е там — възрази все пак Партридж, — че в радиус от четирийсет километра може да има поне двацет хиляди обекта, отговарящи на описаните условия.

— Точно затова ще се заемем най-напред с проучването на обявите за продажба или даване под наем на недвижими имоти, публикувани във всички местни вестници през последните три месеца — се зае да обяснява Теди Купър. — Обявите, които ще търсим, ще имат една особеност: стояли са известно време във вестниците и после изведнъж са изчезнали.

Рита направо ахна.

— Ти имаш ли представа колко вестника, ежедневни и седмични, и колко хора...

— Не знам точно колко, но сигурно ще са цели купища — вдигна рамене Купър. — Затова ще наемем хора, съобразителни млади журналисти, които да обикалят и да ги прелистват. Разбрах, че имало един справочник — и Купър надникна отново в записките си, — „Международен годишник на изданията“, в който фигурира всеки вестник, от най-големия до най-малкия. Ще започнем от него. След това ще отидем в библиотеките, където се пазят теченията на вестниците, някои от които на микрофилм. Оттам ще стигнем в редакциите им и ще поискаме последните броеве. Ще са ни нужни много чифта очи и ръце, а и бързи крака или коли, докато не са заличени следите.

— И ти мислиш, че периодът от три месеца е достатъчен... — опита се да му възрази Партридж.

— Виж какво, нали знаем, че престъпниците са следили семейство Слоун в продължение на около месец. Но преди да започнат, обзалагам се, че скривалището им е било готово. Така че три месеца са разумен срок.

Настана мълчание, докато Партридж и Рита осмислят чутото. Пръв отсъди Партридж.

— Поздравявам те за оригиналната идея, Теди, но ти сам каза, че това е като прицелване в много далечна мишена, и аз съм съгласен с теб. Дори по-далечна, отколкото си мислиш. А на този етап просто не виждам как ще осъществим плана ти.

— Откровено казано — подкрепи го Рита, — и аз мисля, че се опитваш да направиш невъзможното. Преди всичко поради броя на вестниците, който е безкраен. А на второ място хората, които ще ти трябват, биха стрували цяло състояние.

— И нима не си заслужава усилието и парите, за да върнем на мистър Слоун близките? — обърна се и към двамата Купър.

— Разбира се, че си заслужава, но твоят план няма да ги върне. В най-добрия случай ще даде известна информация, което също не е много сигурно.

— Така или иначе — реши Партридж да сложи край на разговора, — ние не можем да вземаме решения тук. Тъй като става дума за много пари, Лес Чипингъм ще си каже думата. На срещата ни днес с него Теди ще изложи отново своя план.

* * *

Репортажът от две и половина минути, подготвен от Айрис Евърли от мястото на събитието в Уайт Плейнс и излъчен в съботния вечерен осведомителен бюлетин на Си Би Ей, бе наситен с драматизъм, потресаващ и натуралистичен. Както винаги Мин Ван Кан бе дал творческа свобода на камерата си. А на монтажната маса Боб Уотсън бе създал малък шедевър на информационна драма.

Айрис и Партридж го бяха намерили в монтажната му кабина, за да изгледат заедно с него всички видео-ленти, заснети сутринта в Уайт Плейнс. Айрис си записваше основните моменти от съдържанието на всяка касета. В една от последните, която нямаше как да не използват, бе заснето пристигането на агентите на ФБР на мястото, където бе станала експлозията. Запитан дали имат някаква вест от похитителите, най-висшият представител на ФБР посочи с жест опустошенията наоколо и мрачно отвърна: „Само това.“ На другите касети бяха регистрирани различни места с поражения от взрива и интервютата, взети от Партридж на местопроизшествието. Като прегледаха всичко, Айрис предложи:

— Според мен най-добре да започнем с тази купчина горящи коли, след това да покажем къде е пропаднал подът на гаража, а после да преминем към изнасянето на убитите и ранените.

Партридж се съгласи и те се заеха да обсъждат отделните моменти на репортажа.

Едва тогава на мишпулта бе записан гласът на Партридж и коментарите му към отделните сцени. Той започваше с думите: „Днес

по най-жесток начин бяха опровергани и последните съмнения в това, че похитителите на тримата Слоун са безогледни и крайни терористи...”

Същата вечер за пръв път от няколко дни Партридж отново щеше да бъде в обичайната си роля на кореспондент, а информационният блок щеше да се води от Тириса Той, очарователна и популярна американка от китайски произход. Тя бе пожелала да получи от Партридж и Айрис най-обща информация за съдържанието на репортажа им, след което се бе оттеглила, за да не пречи на работата на двамата от най-големите професионалисти в телевизията.

След записа на Партридж Айрис и Уотсън работиха още три часа, за да получат онзи продукт, който телевизионните зрители получават в завършен вид, без да си задават въпроса как се е стигнало до него.

Теди Купър грешеше. Похитителите и жертвите им не бяха напуснали САЩ. По плана им това трябваше да стане едва след няколко часа. В съботния следобед те все още се спотайваха в Хакензак, където напрежението бе стигнало връхната си точка, а нервите им бяха опънати до крайност. Причина за безпокойството им бе съобщението по радиото и телевизията за станалото в Уайт Плейнс същата сутрин.

Мигел непрекъснато се разхождаше нагоре-надолу със свъсено лице и троснато отговаряше на всякакви въпроси, като изпсува на няколко пъти онези, които му ги задаваха. А когато Карлос, обикновено най-кроткият от петимата колумбийци, гневно отбеляза, че зареждането на нисана с експлозив е било идиотска идея, Мигел го заплаши с нож. Всъщност Мигел сам съзнаваше, че взривът в Уайт Плейнс е бил сериозна грешка. Намерението им беше да отправят с него остро предупреждение и да докажат, че работата е сериозна, но това трябваше да стане след като са заминали.

Мигел бе сигурен, че автомобилът със сменени номера и свалено от прозорците фолио щеше да остане незабелязан в гаража на Уайт Плейнс най-малко пет-шест дни, ако не и повече. Явно не бе преценил правилно. И което е по-лошо, експлозията и последиците от нея отново бяха насочили вниманието на цялата страна към похитителите на тримата Слоун и бе изострило вниманието на полицията и обществеността точно когато те трябваше тихомълком да се измъкнат от САЩ.

Заговорниците непрекъснато си задаваха въпроси като: ще бъде ли подсилена полицейската охрана по пътищата, поотслабнала според съобщенията от четвъртък насам? Дали в такъв случай ще бъдат поставени един или два поста между скривалището им и летището „Титърбъроу“? Ами на летището? Ще има ли и там засилени мерки за сигурност? И дори ако четиримата, които щяха да пътуват заедно с пленниците, успееша да излетят с частния „Лиърджет“, какво ги очакваше на „Опа Лока“ във Флорида?

Никой, дори и Мигел не можеше да отговори на тези въпроси. Единственото, което знаеха със сигурност, бе, че трябваше на всяка цена да заминат: системата за прехвърлянето им бе задействана и те не можеха да поемат повече рискове.

* * *

Хулио щеше да шофира катафалката, Луис — камионетката на погребалната агенция. И двата автомобила бяха натоварени и готови за път. В катафалката бе само ковчегът с Джесика, дълбоко упоена. Ангъс и Никълъс, също в безсъзнание и затворени в ковчези, бяха в камионетката. Върху всеки от ковчезите Карлос бе поставил бели хризантеми и розови карамфили, които предвидливо бе купил сутринта.

Малко преди да потеглят за „Титърбъроу“, се появи Сокоро, неустойимо съблазнителна в черна ленена рокля с подходящо сако, украсено с дантела. Косата ѝ бе прибрана под малка черна шапчица; носеше златни обици и тънка златна верижка на шията. Обилно лееше сълзи, предизвикани от зрънцата пипер под долните ѝ клепачи. Тя постави две и на Рафаел, който отначало протестираше, но Мигел се намеси и грамадният мъж отстъпи. Щом свикна с неприятното усещане, и неговите сълзи рукохнаха. Рафаел, Мигел и Боделио в тъмни костюми и с траурни връзки бяха като истински опечалени роднини. В случай че им се зададат въпроси, Рафаел и Сокоро щяха да се представят за брат и сестра на покойната колумбийка, загинала в тежка автомобилна катастрофа по време на гостуването си в САЩ. В тази си роля Рафаел и Сокоро се явяваха и съкрушените от скръб чичо и леля на малкия син на жената, загинал при същите обстоятелства. Третият „покойник“ щеше да бъде обявен за възрастния далечен роднина, придружавал майката и момчето в това пътуване. Боделио бе член от опечаленото семейство, а Мигел — близък приятел.

Алибито бе подкрепено с грижливо подготвена документация: фалшиви смъртни актове от Пенсилвания, където е станала фаталната катастрофа, снимки на такава за доказателство и дори изрезки от вестник „Филаделфия Инкуайър“, напечатани, разбира се, на тайна частна преса. Документите включваха чисто нови паспорти за Мигел,

Рафаел, Сокоро и Боделио, както и два резервни смъртни акта. Срещу повече от 20 000 долара един от агентите на Мигел в Малката Колумбия бе осигурил и специално разрешително за прекарване на трите ковчега като общ багаж.

Алибито и фалшифицираните вестникарски изрезки съдържаха и един изключително важен елемент: трите тела са обезобразени и обгорени до неузнаваемост. Мигел разчиташе на това, за да предотврати отварянето на ковчезите при изнасянето им от САЩ.

Двигателите на катафалката и камионетката вече работеха, а Карлос вече седеше зад волана на плимута. Той щеше да ги следва от разстояние, готов да се намеси в случай на нужда. Бяха въоръжени всички, с изключение на Боделио. За десет, най-много петнайсет минути трябваше до стигнат до летището.

Мигел погледна за последен път часовника си, който показваше 19,35, и издаде заповед:

— Всички на борда.

След това сам огледа за последен път къщата и пристройките и остана доволен, че не забелязва видими следи от обитателите им. Само едно нещо го поразтревожи. Там, където бяха заровили телефонните апарати и някои други вещи, земята бе останала доста по-рохкава от почвата наоколо. Хулио и Луис обилно бяха посипали отгоре листа, но все пак личеше, че е копано. Мигел се надяваше това да няма кой знае какво значение, пък и повече нищо не можеше да направи при тези обстоятелства. Най-сетне се качи на катафалката и рязко нареди на Хулио:

— Давай!

Бе паднал здрач и последните отблясъци на залеза останаха вдясно на пътя им за „Титърбъроу“.

Луис пръв забеляза маяците на полицейската кола, която се движеше пред тях, изруга тихо и натисна спирачките. От външния край на седалката Мигел вече проточваше шия да прецени положението им спрямо другите коли наоколо. Сокоро седеше между двамата.

Движението по шосе Седемнайсет бе усилено и в двете посоки. Между катафалката и полицейската кола нямаше излаз надясно, а разделителната мантиanela изключваше възможността от обратен завой. Мигел започна да се изпотява, но се опита да запази самообладание и нареди на Луис:

— Продължавай.

После се обърна назад да провери дали погребалната камионетка е непосредствено зад тях. Само плимутът с Карлос не се виждаше, но той и без това трябваше да е доста по-назад.

Наближаваха мястото, където потокът коли се стесняваше, за да премине през двете най-десни платна, отклоняван натам от щатската полиция, която бе поставила за бариера сглобяема конструкция като на местата за плащане на шосейна такса. Там други полицаи разговаряха със спрелите шофьори. Вдясно от шосето имаше още полицейски коли с работещи маяци.

— Запазете спокойствие. Оставете ме мен да приказвам — нареди Мигел на двамата си спътници. После погледна часовника си: почти осем. В никакъв случай нямаше да пристигнат навреме на летището.

— Нас търсят идиотите! — измърмори Луис, пъкна ръка под палтото си и измъкна оттам един „Валтер П 38“, който остави на седалката до себе си.

— Скрий това! — едва не му изрева Мигел.

Луис покри пистолета с един вестник.

Мигел усети, че до него Сокоро трепери. Хвана с ръка лакътя ѝ и тя се успокои, а като се обърна да я погледне, очите ѝ бяха вперени в полицая, който се приближаваше към тях.

Той беше сам, вървеше покрай спрелите коли и надничаше в тях, като се навеждаше от време на време да отговори очевидно на нечий въпрос. Когато бе вече само на няколко метра от катафалката, Мигел реши да го заговори пръв и натисна копчето за смъкване на прозореца.

— Бихте ли ми казали какво значи всичко това?

Полицаят, все още юноша, се приближи.

— Обикновена проверка за алкохол, сър. В интерес на безопасността на всички — обясни той, усмихвайки се явно насила. А като огледа катафалката с ковчега и пътниците, добави: — Надявам се, че не сте се оляли на бдението пред покойника.

В тромавата му шегата Мигел видя единствения си шанс и реши да се възползува от нея.

— Ако демонстрирате чувство за хумор, полицай, трябва да ви уверя, че в случая то е крайно неуместно.

Изражението на полицайчето моментално се промени.

— Много се извинявам — каза той почти натъжен.

Мигел продължи, като да не беше го чул:

— Дамата до мен бе на гости в тази страна заедно със сестра си, която вече е в ковчега отзад, жертва на тежка катастрофа. Заедно с нея загинаха и други двама сродници, които ни следват в камионетката на погребалното бюро. Тленните им останки трябва да бъдат пренесени със самолет за погребението в родината им. Самолетът ни чака на „Титърбъроу“ и както шегата ви, така и това забавяне ни огорчават още повече.

На свой ред Сокоро обърна лице към полицая, за да се види как сълзите се стичат по него.

— Още веднъж ви се извинявам. Казах го съвсем неволно. Искрено съжалявам — разкайваше се полицаят.

— Приемаме извиненията ви — отвърна Мигел с достойнство. — Не бихте ли могли сега да ни помогнете да продължим пътя си безпрепятствено?

— Почакайте малко, ако обичате.

Полицаят бързо се отдалечи и скоро вече разговаряше с един сержант до бариерата. Сержантът го изслуша внимателно, погледна към малкото траурно шествие и кимна. По-младият му колега отново се върна.

— Простете, че сме поизнервени, сър. — И като сниши глас, добави поверително: — Истината е, че проверката за алкохол е само прикритие, а всъщност ние търсим ония похитители. Чухте ли какво са направили днес в Уайт Плейнс?

— Чух — мрачно отвърна Мигел. — Истински ужас.

Колата пред тях беше потеглила и се отвори малко място в колоната.

— И двамата ви шофьори да минат наляво, сър. Следвайте ме до бариерата, а след това се включете в потока зад нея. И още веднъж се извинявам за неуместната си шега.

Той махна на двете коли да го следват и даде знак на третата да продължава да се изнася вдясно. Мигел пак се огледа за плимута, но като не го видя, си каза, че Карлос ще се оправи и сам някак си.

Сценарият им бе преодолял първата преграда. Втората ги чакаше на „Титърбъроу“. Дали щеше номерът им да мине и там? Докато пребиваваха в Хакензак, Мигел на два пъти бе посещавал малкото летище, използвано главно от частни самолети, за да се запознае с точния му план. На денонощие имаше по около четиристотин кацания и излитания, много от които ставаха нощем. Покрай североизточната му граница стояха базирани около сто самолета, а вляво от тях, на северозапад, се издигаха постройките на шест авиокомпании, всяка с отделен вход за летището и собствена охрана. Най-голямата от тях бе „Брунсуик Ейвиейшън“, към чиито услуги Мигел бе насочил пристиганията от Колумбия „Лиърджет 55 ЛР“.

Представяйки се пред неговия директор за собственик на частния самолет, той успя да събере сведения за натовареността на паркингите, рульожките и стоянките. Оказа се, че вратата към най-малко използвания поради отдалечеността си паркинг в южната част на летището е заключена, но при поискване може да бъде отваряна от всяка от шестте компании. Едва тогава, използвайки своя агент в нюйоркското консулство на Колумбия, Мигел съобщи в Богота, че изпратеният оттам самолет трябва да поиска разрешение за престой на някоя от стоянките, най-близо до южния вход. И едва сутринта, използвайки за последен път радиотелефона, поръча в „Брунсуик Ейвиейшън“ да отворят същия вход между 7,45 и 8,15 вечерта. От разговорите, водени с различни хора на летището, Мигел се бе убедил, че подобно желание не е необичайно, тъй като основната цел на

управата, както сам бе казал един от нейните представители, е да осигури на клиентите си „дискретност и надеждност“. Особено след като един от тях, при това редовен, се оплакал след арестуването си, че го шпионират, защото разтревожен служител телефонира на полицията за борба с трафиканти да провери подозрителните бали, разтоварвани от самолета му. Макар да не очакваше да се отърват без проверка, Мигел залагаше на това тя да не е толкова строга, колкото ако трябваше да минават през главния вход.

Пристигнаха десет минути след определения час — бе поръчал да отворят южната врата. И когато фаровете на катафалката я осветиха, тя се оказа заключена. Луис слезе да огледа ключалката. Рафаел също се приближи, оставил камионетката, после се запъти към Мигел, който не бе мръднал от мястото си.

— Ще я отворя, мамка й, само с един куршум — предложи му той.

Мигел поклати глава, озадачен защо няма поне някой от пилотите на самолета. Дали не са закъснели и те? Затова нареди на Луис и Рафаел:

— Връщаме се.

По обратния път ги настигна Карлос с плимута, останал явно незабелязан от полицаите. Сега задачата му бе да чака отвън, докато се върнат първите два автомобила.

Зад вратата, която се изпречи между тях и ярко осветената сграда на „Брунсуик“, имаше униформен пазач, а до него стоеше висок, малко плешив мъж в цивилно облекло и напрегнато се взираше в приближаващата катафалка. Дали не беше детектив от полицията? Мигел отново усети, как му се свива стомахът.

Цивилният се приближи. Трябва да беше малко над петдесетте и стъпваше властно. Луис смъкна прозореца, за да го чуе.

— Имате ли необичайна пратка за сенър Писаро?

Вълна на облекчение заля Мигел. Това беше предварително уговорената парола. Той веднага каза добре заученият отговор.

— Пратката е готова за транспортиране и всички документи са в ред.

Непознатият кимна.

— Аз съм пилотът на самолета. Казвам се Ъндърхил. — Имаше американски акцент. — Закъсняхте, дявол да ви вземе!

— Имахме проблеми.

— Не ме занимавайте е тях. Заявил съм летателния план. Хайде да действаме. — И като седна от външната страна на Мигел, Ъндърхил даде знак на пазача, да отвори вратата.

Скоро различиха няколко чакащи самолета. Пилотът посочи най-големия — „Лиърджет 55 ЛР“. От сянката му се появи мъжка фигура.

— Вторият пилот. Фокнър — поясни Ъндърхил лаконично.

Вратата от лявата страна на корпуса бе отворена и от долния край на вратата ѝ до земята бе спусната стълбичка. Луис приближи с маневра на заден ход катафалката, за да бъде разтоварена. Камионетката спря малко встрани и от нея изскочиха Хулио, Рафаел и Боделио. Като се събраха всички около стълбата, Ъндърхил попита:

— Колко живи ще пътуват?

— Четирима — отвърна Мигел.

— Трябват ми имената им за манифеста — каза пилотът. — Както и тези на покойниците. Фокнър и аз не желаем да знаем нищо повече за вашия бизнес. Ние изпълняваме чартърен полет по договор.

Мигел кимна. Не се и съмняваше, че летците ще бъдат направо позлатени за нощния си полет. Въздушният трафик между Латинска Америка и САЩ гъмжеше от екипажи — и американски, и други, — които флиртуваха със законите, поемайки големи рискове за много пари. Но парите нямаше да им помогнат, ако загазят сериозно. Тогава и пилотите щяха да си изпатят.

Заседанието на „групата за бързо реагиране“, прекъснато сутринта от експлозията в Уайт Плейнс, бе подновено едва след първата емисия на вечерните новини. Заел отново мястото си начело на масата в заседателната зала, Хари Партридж огледа колегите си — Рита, Норман Йейгър, Айрис Евърли, Карл Оуънс, Теди Купър. На повечето им личеше колко са уморени. Дори Айрис нямаше обичайния си изряден вид: косата ѝ бе поразрошена, а на бялата ѝ блузка личаха петна от мастило. Йейгър, по риза, беше избутал стола си назад, за да опре крака на масата.

— Някой иска ли да съобщи нещо? — попита ги най-напред Партридж.

Йейгър свали крака от масата и доближи до нея стола си.

— Казвай, Норм.

Редакторът ветеран заговори с тихия си образован глас:

— Почти цял ден звъня по телефона на нашите кореспонденти, стрингери и шефове на бюра из Европа и Близкия изток да ги питам дали са чували за нещо ново или необичайно в дейността на терористичните групи в своите страни. Дали има някакво раздвижване на терористите, дали някои от тях, и особено групи, не са изчезвали внезапно напоследък. Защото в такъв случай може да са преместили дейността си в САЩ. — Йейгър спря да се порови в записките си и продължи: — Понаучих това-онова, но в общи линии нищо съществено. Някои членове на ливанските въоръжени революционни фракции щъкали насам-натам и според откъслечни и непотвърдени сведения ги имало и в Париж. Абу Нидал изчезнал от Сирия и се смята, че е в Италия, където според слуховете кроял нещо лошо заедно с „Ислямски джихад“ и „Червените бригади“. Изплъзват се като сенки тия негодници, макар че източниците ми уж винаги са били надеждни.

В този момент в залата влезе Лесли Чипингъм, а малко след него и Крофърд Слоун. Като заеха местата си край масата и Йейгър продължи, Партридж се вгледа в Слоун и му направи впечатление, че той изглежда ужасно, още по-блед и измъчен от предишния ден.

— Агенти на разузнаването също съобщават за движение на терористи, но няма да ви занимавам с подробности, защото става дума само за Европа и Близкия изток. Не било констатирано придвижване на терористи към САЩ или Канада. Иначе не можело да не се подочуе нещо. За всеки случай аз помолих всички да гледат, да слушат и да ми съобщават.

— Благодаря ти, Норм — каза Партридж и се обърна към Карл Оуънс: — Ти нали разпитваше на Юг, Карл? Има ли нещо?

— Нищо положително — отвърна по-младият журналист, без да рови из записките си. Методичен във всичко, което вършеше, той бе резюмирал с равния си почерк всеки разговор на малки правоъгълни листчета, които лежах подредени по хронология пред него. — Телефонирах в Сан Салвадор, Манагуа, Хавана, Ла Пас, Буенос Айрес, Тегусигалпа, Лима, Сантяго, Богота, Бразилия, Мексико. Както обикновено, терористите там прекосявали почти ежедневно границите, но разузнаването нямало сведения за изчезване или поява на група, каквато ние предполагахме. Натъкнах се само на едно нещо, но още го проучвам...

— Кажи ни го, макар и в суров вид.

— Ами става дума за Колумбия и за някакъв на име Улисес Родригес.

— Той е особено опасен терорист — намеси се Рита. — Чувала съм да го наричат Абу Нидал на Латинска Америка.

— Явно е такъв — съгласи се Оуънс, — защото участвувал в няколко отвлечения на хора в Колумбия. Ние не винаги научаваме за тях, но те ставали почти непрекъснато. Преди три месеца същият този Родригес бил в Богота, откъдето внезапно изчезнал. Онези, които познават стила му, са убедени, че действа някъде. Говорело се, че може да е в Лондон, но където и да се намира, явно добре се крие още от юни. — Оуънс млъкна и плъзна поглед по едно от листчетата. — Ето и още нещо. Хрумна ми да телефонирам на една моя връзка в емиграционните служби във Вашингтон и подхвърлих името на Родригес. Малко по-късно човекът ми се обади и каза, че преди около три месеца, горе-долу когато Родригес изчезнал, емиграционната служба била предупредена от ЦРУ, че той може би щял да се опита да влезе в САЩ през Маями. Има заповед за арестуването му, та

емиграционната служба и митницата на щата били нащрек. Само че той не се появил.

— Или е успял да мине незабелязано — предположи Айрис Евърли.

— Не е изключено. А може и да е влязъл по обиколен път. През Лондон например, ако са верни слуховете, за които ви споменах. А, още една подробност. Родригес е следвал английска филология в Бъркли и говори без акцент или по-точно — с американски акцент. Което значи, че не е направил впечатление като чужденец.

— Става интересно — отбеляза Рита. — Имащ ли да ни кажеш още нещо?

— Съвсем малко.

Слушателите му си мислеха, че Оуънс им дава ново доказателство за ползата от широките познанства и усиленото телефониране, когато един журналист трябва да разследва някакъв случай.

— Сред малкото сведения за Родригес е и годината на дипломирането му — 1972-ра.

— А съществува ли негова снимка? — поинтересува се Партридж.

Оуън поклати глава.

— Попитах в емиграционната служба, но ми отговориха отрицателно. И ЦРУ нямало. Родригес явно е бил крайно предпазлив. Но в това отношение ние може би ще имаме мъничко повече късмет.

— За Бога, Карл! Ако ще се правиш на писател, разказвай по-нататък!

Оуънс се усмихна. Това си бе неговият стил и той нямаше никакво намерение да го променя нито заради Ейбърмс, нито заради когото и да било.

— Като узнах за Родригес, се обадох в бюрото ни в Сан Франциско и помолих да изпратят някого в Бъркли да попрегледа какво има. — И като погледна Чипингъм, добави: — Послужих си с твоето име, Лес. Казах, че ти си наредил да действат незабавно.

Председателят кимна и Оуънс продължи:

— Изпратили Фиона Гоуън, която е завършила Бъркли и го познава добре. Провървяло ѝ и още в събота, ако щете, вярвайте, попаднала на един преподавател в катедрата, който си спомнил за

Родригес от випуска на седемдесет и втора. Родригес явно странял от другите и нямал близки приятели. Освен това не обичал да го снимат по никакъв повод. Докато най-сетне го взели на подбив и един от състудентите му, който рисувал добре, му направил портрет с въглен, без той да разбере. А когато го показал на другите, Родригес побеснял. Веднага предложил да купи рисунката и я получил срещу много пари. Да, ама художникът бил направил десетина фотокопия и ги раздал сред колегите си. Което Родригес никога не узнал.

— Тези копия... — започна Партридж.

— И това ще чуеш, Хари — усмихна се Оуънс, отказвайки да бъде притесняван. — Фиона се върнала в Сан Франциско и цял следобед въртяла телефоните, защото випускът се състоял от триста осемдесет и осем души. Но успяла да се добере до някои имена и домашните им телефони, откъдето пък узнала други, и малко преди да вляза в тази зала, ми се обади да каже, че е открила следите на едно от копията на рисунката, което ще получи утре. Веднага ще ни го изпрати по факса.

— Благодарни на Фиона от мое име — каза Чипингъм.

— Е, нека не се радваме предварително. Засега попадаме само на съвпадения, пък и нямаме никакви доказателства, че Родригес е замесен и в това отвличане. Колкото до портрета-рисунок, той е правен най-малкото преди двайсет години.

— Човек не се променя чак толкова много, дори и за двайсет години — каза Партридж. — Нищо не ни пречи да покажем портрета из Ларчмънт и да попитаме дали някой е виждал такова лице. Някой да се похвали с нещо друго? — И като не видя повече вдигнати ръце, се обърна към Слоун: — Съжалявам, Кроф, но това е всичко, което можахме да направим досега.

— Ако не смятаме идеята на Теди — поправи го Рита.

Слоун като че изведнъж се сепна:

— Каква идея? Нищо не сте ми казвали.

— Нека Теди сам да ти я обясни — кимна Партридж към младия англичанин, който грейна цял от вниманието, насочено към него.

— Имах един план за откриване на мястото, където може би са се криели похитителите, мистър Слоун, макар че те вероятно вече са офейкали.

— Каква полза ще имаме в такъв случай, дори и да го намерим?
— попита Чипингъм.

— Няма значение. Искам да чуя тази идея — нетърпеливо каза Слоун.

— Следите остават, мистър Чипингъм — обърна се Купър най-напред към директора. — Хората винаги оставят след себе си нещо, което показва какви са, откъде идват, а може би и къде отиват. — И той повтори по-накратко предложението, което бе направил сутринта пред Партридж и Рита. — Е, наистина шансовете ни не са големи, но все пак...

— Аз бих ги нарекъл никакви — намръщено изкоментира Чипингъм. — И колко хора ще ни трябва за такава операция?

— Опитах се да изчисля — притече се Рита в защита на Теди Купър. — В района, за който става дума, има приблизително сто и шейсет вестника, ежедневници и седмичници. В библиотеките се пазят стари броеве на не повече от пет-шест от тях, така че за останалите трябва да се ходи по редакциите и да се рови из папките. А изчитането на обявите в броевете три месеца назад, както и воденето на записки, е колосален труд. Но щом ще ни бъде от полза, трябва да се направи колкото може по-бързо.

— Някой ще ми каже ли все пак колко души ще са нужни за всичко това? — Чипингъм вече почти нервничеше.

— По моя преценка около шейсет — уточни Рита. — А ще трябва и някой да ги ръководи.

Сега Чипингъм се обърна направи към Партридж:

— Хари, сериозно ли смяташ, че е разумно? — А тонът му казваше: „Не би могъл да си толкова побъркан!“

— Да, Лес, смятам и го препоръчвам. Според мен трябва да опитаме всичко. Особено след като засега няма по-добра идея.

— Хари, боя се, че ще наложи вето върху подобно безсмислено начинание. Просто не си заслужава.

— Като казваш, че не си заслужава — започна Крофърд Слоун с вледеняващ глас, — нямаш ли предвид икономическата страна на въпроса?

— Е, тя винаги има значение, но в случая това съвпада и с моето мнение. Идеята просто не ми харесва.

— Защото може би имаш по-добра?

— Засега не.

— Тогава ще ти задам един въпрос, но искам да ми отговориш съвсем откровенно. Маргот Лойд-Мейсън ли наложи мораториум върху разходите, свързани с нашата дейност около това отвличане?

Чипингъм се смути.

— Ние само обсъждахме бюджета. — И добави малко припряно: — Може ли да поговорим с теб насаме?

— Не! — почти изрева водещият и скочи на крака, вперил разлютен поглед в Лес Чипингъм. — Нищо насаме за оная безсърдечна кучка! Отговори на въпроса ми пред всички: има ли мораториум?

— Почти няма. Само че трябва да телефонирам в „Стоунхендж“ за всеки по-значителен разход.

— Аз пък още тази вечер ще свикам тук пресконференция — изправи се Слоун разярен. — За да кажа на целия свят, че докато моето семейство е някъде из ада, тази богата телевизионна компания гъмжи от счетоводители, които ровят из бюджета и се скъпят за пенита.

Норман Йейгър също се изправи, за да изрази своя протест по най-краткия начин.

— Съгласен съм с Хари да опитаме по плана на Теди Купър.

— И аз — подкрепи го Карл Оуънс.

— Присъединявам се към вас — каза Айрис Евърли.

— Аз също смятам да го направя — колебливо се обади Рита, проявявайки разбиране и към Чипингъм.

— Окей, окей... Защо е тази истерия? Връщам си думите назад, Кроф. Сигурно не съм прав. Да действаме тогава.

Чипингъм разбра, че не е дооценил положението, че и в двата случая той ще е губещият, и мислено изпсува Маргот. Реши да не иска от нея разрешение, защото от самото начало знаеше как ще му отговори. Ще подпише сметката и ще поеме отговорността.

— Още тази вечер ще телефонирам на чичо Артър и ще го помоля да дойде още утре, за да се заеме с набирането на кадри.

— Чудесно! — искрено се зарадва Слоун.

— Кой е пък тоя чичо Артър? — тихичко попита Теди Купър седящия да него Йейгър.

— Не познаваш чичо Артър? — загадъчно се покашля Йейгър. — В такъв случай утре, приятелю, те чака голямо преживяване.

* * *

— Аз черпя — обяви Чипингъм, като се настаниха плътно един до друг на двойно повече столове, отколкото се побираха около масата в „Сфуци“, ресторант с бар близо до центъра „Линкълн“. Заведението в псевдоромански стил бе посещавано най-често от работещи в телевизията, но препълнено дори в събота вечер.

Решил, че питиетата ще заличат обидите, Чипингъм се обърна към Хари Партридж:

— Хари, знам че обикновено работиш по интуиция. Какво ти подсказва тя в този случай?

— Съвпада с предчувствието на Теди, че нашите птички са излетели от гнездото си. Но моят инстинкт ми казва и друго. Че сме близо до някакъв важен развой, който ще дойде или в резултат на нашите действия, или от хода на самите събития. И тогава ще узнаем кои са похитителите и къде се намират.

— И тогава?

— Щом това стане, аз веднага ще тръгна на път. Накъдето и да водят следите, искам да съм там бързо и първи.

— От мен ще имаш цялата подкрепа, която ти е необходима — обеща Чипингъм.

Партридж се разсмя и огледа всички около масата.

— Запомнете това, което току-що чухте.

— Разбира се. И ще ти го напомняме, Лес, ако се наложи.

— Няма да има нужда — поклати глава председателят.

Докато разговорът продължаваше, Рита се направи, че търси нещо в чантата си, за да надраска няколко думи на късче хартия. После го пъхна дискретно в ръката на Чипингъм под масата.

Той почака, докато вниманието на останалите се отклони от него, и прочете бележката. „Лес, люби ми се. Искаш ли да си тръгваме?“

Отидоха в апартамента на Рита на 77-а улица, запад, съвсем наблизо с такси. Чипингъм живееше по-далеч от центъра, на Осемдесет и някоя улица. Докато траеше разводът му със Стася, се бе преместил в този малък, евтин за Ню Йорк апартамент, който никак не му допаднаше. Тъгуваше по удобния просторен апартамент на Сътън Плейс, който бе обитавал през десетгодишното си съжителство със Стася. Но вече нямаше достъп дотам, което бе заслуга на нейните адвокати.

Но сега двамата с Рита искаха да се усамотят колкото може по-близо. Нетърпеливите им ръце не стояха мирно още в таксито. Но по едно време той ѝ каза:

— Ако продължаваш, ще изригна като Везувий и после вулканът може да заспи за цели месеци.

— Хайде де! Ти ли? — разсмя се тя, но все пак го послуша.

По пътя Лес накара шофьора да спре на един вестникарски павилион и купи сутрешните неделни издания на „Ню Йорк Таймс“, „Дейли Нюз“ и „Вашингтон Пост“.

— Сега поне знам, че предпочиташ пресата пред мен — отбеляза Рита. — Дано само не смяташ да ги изчетеш всичките преди...

— О, не! След това — увери я той. — Много по-късно.

Още докато говореше, Чипингъм се запита дали изобщо ще порасне някога по отношение на жените. Сигурен беше, че това няма да стане, докато не намалее интересът му към тях. Знаеше, че много мъже биха му завидели за това, още повече, че в навечерието на петдесетия си рожден ден се чувстваше не по-зле, отколкото на два пъти по-малко години. Но от друга страна, неизтощимото му либидо взимаше и своята висока дан. Колкото и да желаше Рита в този момент, а и винаги, колкото и голямо удоволствие да изживяваха двамата, той много добре знаеше, че след час-два щеше да се запита: „Заслужаваше ли си?“ Често си задаваше въпроса дали сексуалните му похождения компенсират загубата на съпругата, на която искрено държеше, а и всичките рискове за кариерата му, напомнени му така

безцеремонно от Маргот Лойд-Мейсън на неотдавнашната им среща в „Стоунхендж“.

И защо го правеше? Защото никога не можеше да устои на изкушението от нова плътска наслада, а ритъмът на работа в телевизията бе благодатен в това отношение. Неустоим бе и трепетът на гонитбата, която никога не го изморяваше, а след това — проникването в друго човешко същество и физическото удовлетворение от споделеното отдаване и получаване.

Рита разсъждаваше по-простичко върху любовните си връзки. Не се бе омъжила, тъй като не бе срещнала мъжа, с когото да пожелае да се свърже завинаги. Сегашната ѝ връзка с Лес също нямаше бъдеще. Достатъчно отдавна го познаваше и го наблюдаваше, за да си дава сметка, че той не е способен на вярност. Лес сменяше жените така, както другите мъже сменят бельото си. Привличаше я тялото му — висок, добре сложен, надарен с мъжественост, поради което сексуалното преживяване с него бе еуфорично, радостно, божествено. Предвкусваше го и сега, докато Лес плащаше на таксито, спряло пред нейното жилище.

* * *

Едва бе успяла да заключи входната врата, и той вече я целуваше. Без да губи време, тя се отпрати към спалнята и Лес я последва, събличайки по пътя сакото си, хвърляйки вратовръзката, разкопчавайки ризата.

Спалнята бе точно в стила на Рита — спретната, но непретенциозна и уютна, в пастелни тонове и с много възглавници за удобство. Тя сгъна набързо покривката на леглото и я метна на близкото кресло. Нетърпеливо захвърляше дрехите си на всички посоки, сякаш инстинктивно се освобождаваше от всякакви задръжки. След всяка свалена част от облеклото си се усмихваше на Лес, а той я наблюдаваше с възхищение, докато смъкваше слипа си, запращайки го при нейните гащета и сутиен.

Брюнетка по рождение, Рита боядисваше косата си още щом започна тридесетте, когато се бяха появили първите сиви ивички. Но след като смени работата си и престана да се явява на екрана, тя

остави природата да каже своето и сега косата ѝ представляваше очарователна смесица от тъмнокафяво и сребристо. Зрелостта се бе отразила и на фигурата ѝ, добавяйки още около пет килограма към стройното ѝ тяло, някога не повече от шейсет.

— Като Венера се чувствам по-добре, отколкото като бях Афродита — бе казала тя на Лес, когато за пръв път я видя гола.

— Харесвам те именно като Венера — отвърна ѝ той.

Венера или Афродита, висока около метър и шейсет и пет, Рита бе съблазнителна със заоблените си бедра и високи стегнати гърди.

Свеждайки поглед, тя се убеди, че Лес е готов. Но той се приближи бавно към нея, наведе се и я целуна най-напред по челото, после по очите и тогава по устата. След това нежно пое гърдите ѝ в шепи и всмука едно по едно твърдите им зърна. Сладостна тръпка премина през нея.

Дишайки дълбоко, Рита изпитваше все по-силно вълнение, когато ръцете ѝ стигнаха до слабините на Лес и пръстите ѝ го докоснаха нежно и бавно, едва-едва, но опитно. Усети как цялото му тяло замира, чу го рязко да си поема дъх и после тихичко да въздъхва от удоволствие.

Чипингъм внимателно я свали на леглото, като не преставаше да обхожда с език сладката влага на тялото ѝ. А когато и двамата не можеха повече да чакат, я облада. Рита нададе вик и малко по-късно тържествуващо се озова на върха.

Остави се известно време да я носят вълните на блаженството, после във вечно будното ѝ съзнание изплува един въпрос. Всеки път се любеха така красиво, така съвършено и умело, че се чудеше дали винаги е било така с жените на Лес. Предполагаше, че да. Той умееше да доведе до върховен екстаз тялото в прегръдките си. Силната възбуда на Рита несъмнено му поддейства стимулиращо. И едва след нейната възторжена кулминация, до която тя — какво щастие! — стигаше без никакво напрежение или преструвки, той също се разтвори в нея.

После дълго лежаха, слели в едно топлите си изпотени тела, дишайки дълбоко, равномерно.

— Лесли Чипингъм — обади се първа Рита, — казвал ли ти е някога някой, че си най-великият любовник?

Той се разсмя, целуна я.

— Да любиш е все едно да твориш поезия. А за поезията е нужно вдъхновение. Сега ти си моето вдъхновение.

— Виждам, че умееш да си служиш добре и с думите — отбелязатя. — Да не би случайно да си в журналистическия бранш?

И след като поспаха малко, пак се любиха. Накрая, естествено, посегнаха и към купчината неделни вестници до леглото. Той разгърна „Таймс“, а Рита се залови с „Вашингтон Пост“. И двамата търсеха да прочетат най-новото около случая Стоун и чак след това хвърлиха по един поглед на главните международни събития: от няколко дни интересът им към тях бе необичайно слаб. Никой не прочете, а едва ли и забеляза самотната колонка със съобщението, публикувано само в „Пост“, и то в ъгълчето на една от вътрешните страници: „ДИПЛОМАТ УБИВА СЕБЕ СИ И ЛЮБОВНИЦАТА СИ В ИЗБЛИК НА РЕВНОСТ.“

Дипломатът от ООН Хосе Антонио Салавери и приятелката му Хелга Еферен са намерени застреляни в събота в апартамента на Салавери на Четирийсет и осма улица. Според полицията двойното убийство е извършено от дипломата, вероятно в изблик на ревност.

Салавери бе член на Перуанската делегация на ООН, а Еферен, американска гражданка, емигрантка от Ливан, е работела в банката «Американ Амазонас» на площад Даг Хамършелд.“

Грациозен като чайка, „Лиърджет 55 ДР“ се насочи през мрака към земята, мощните му двигатели изведнъж се укротиха. Насочи се към двете успоредни ивици от лампи, маркиращи определената му за кацане писта на летището „Опа Лока“. Отвъд него се виждаха милиардите светлинки на Маями, образуващи гигантско сияние в небето.

Мигел погледна часовника си. Беше 11,18. Полетът от Титърбъроу бе траял малко повече от два часа и четвърт. Пожела си светлините на Америка, които виждаше през люка до седалката си, и всичко онова, което те представляваха, скоро да бъдат зад гърба му.

Рафаел пред него се взираше в приближаващите се светлини. Сокоро отляво дремеше. Само Боделио малко встрани продължаваше да е нащрек и да следи по уредите си какво става в трите ковчега. Уловил погледа на Мигел, му кимна в знак, че всичко е наред.

Няколко минути преди това Мигел бе отишъл в кабината да попита пилотите колко време ще трябва да се бавят на „Опа Лока“, преди да продължат пътя си.

— Най-много половин час — бе отвърнал капитанът. — Трябва само да заредим с гориво и да представим летателния план. — Но като се поколеба малко, добави: — Само че ако митничарите решат да ни проверят, може да стане и повече.

— Че ние не сме длъжни да минаваме през митница тук — остро му възрази Мигел.

— По принцип да — кимна Ъндърхил. — С излитащите самолети обикновено не се занимават. Но напоследък чувам, че правели внезапни проверки, и то нощем. — Макар да говореше като за нещо естествено, гласът му издаваше тревога.

Мигел бе направо потресен от чутото. Та нали точно поради сведенията, получени от агентите на „Меделин“ и от самия него за митническата практика на различните летища, бяха избрали именно да напуснат САЩ през „Опа Лока“ във Флорида. И то като „Титърбъроу“ се използваше главно от частни самолети. Няколкото митничари се

помещаваха в една каравана — бедна роднина на големите митнически служби по летища като Маями, Ню Йорк, Лос Анжелос или Сан Франциско, — което, естествено, предполагаше и по-бързи процедури откъдето и да е другаде. Най-често дежуряха по двама митничари от единайсет часа сутрин до седем вечерта през седмицата и от десет до шест в неделя. Цялото разписание на полета им с „Лиърджет 55 ЛР“ бе нагласено така, че в „Опа Лока“ митницата да е отдавна затворена.

— В случай че в митницата има някой и радиостанцията му работи, ще ни чуят, като говорим с кулата, и може да проявят интерес към нас. Но може и да не ни обърнат внимание.

Тъй като нямаше какво друго да прави, освен да чака, Мигел се върна на мястото си и започна да прехвърля наум различните възможности.

При евентуална среща с митничарите имаха желязно алиби и всеки от тях щеше да влезе в ролята си, а Боделио набързо щеше да извади от ковчезите тръбичките с уредите. Но не в това беше проблемът, а в правилата, които един митничар трябва да спазва, когато става дума за пренасяне на покойник. Мигел ги бе проучил и ги знаеше наизуст. За всеки мъртвец се изискваха специални документи — смъртен акт, разрешение за напускане на страната от нейните медицински служби, както и разрешение за влизане в страната, за която пътува покойникът. Паспорт наистина не беше необходим, но затова пък бе задължително ковчегът да се отвори, митничарят да провери съдържанието му и след това отново да бъде запечатан. Мигел предвидливо се бе сдобил с необходимите документи — фалшификати, разбира се, но много умело направени. Към тях имаше и покъртителни снимки от автомобилна катастрофа, отговаряща на описанието и в алибито, а също и изрезки от вестници, в които можеше да се прочете само, че телата са изгорели и обезобразени до неузнаваемост. Така че, ако евентуално дойдеше дежурен митничар и се убедеше, че документите са в ред, като прочете изрезките и види снимките, да не пожелае повече да се занимава с ковчезите.

Но напрежението не напускаше Мигел и докато самолетът, приземил се меко, рулираше към първи хангар.

* * *

Митническият инспектор Уоли Амслър си представяше, че само някой вманиачен ловец от управата във Вашингтон може да е измислил операция „Игрес“^[1]. Но който и да е той, вероятно отдавна спеше кротко в постелята си, където би желал да е сега и Уоли, вместо да се мотае из това затънтено летище, малко използвано денем, а нощем тъмно като пустиня. До полунощ оставаше половин час, а след това трябваше да минат още два, за да могат той и другите двама митничари, изпратени тук със специална задача, да зарежат „Игрес“ и да се приберат у дома.

Програмата с кодово име предвиждаше неочаквани и произволни проверки на самолетите, напускащи територията на САЩ. По липса на достатъчно персонал нямаше начин да проверяват всички. Затова изпращаха екипи от по няколко души на различните летища по всяко време и без предупреждение, които за няколко часа трябваше да се качат на борда на колкото може повече самолети, готови за излитане. Официално обявяваха, че търсят забранена за износ високоусъвършенствана техника, но всъщност следяха и за незаконно изнасяни големи суми пари, получени главно от наркотици. Не го обявяваха, защото според четвъртата поправка към Конституцията никой нямаше право да търси пари без уважителна причина.

Колкото пъти „Игрес“ даваше сензационни или дори изобщо никакви резултати, Амслър все не участваше, поради което не влагаше особено усърдие в това свое извънредно задължение. И все пак то му налагаше да стои тази нощ на „Опа Лока“, колкото и малко да бяха излитащите самолети. Един от тях току-що бе пристигнал от „Титърбъроу“ и се готвеше да излети за Богота, както пишеше в летателния му план. И Амслър се запъти към Първи хангар да му хвърли един поглед.

* * *

За разлика от повечето селища в южната част на Флорида, Опа Лока бе скучно градче. На езика на индианците семиноли името му означаваше „високо сухо хълмче“. Някогашната му характеристика съвпаднаше и с написаното неотдавна от Т. Д. Олман, който сравнява Опа Лока с „обедняло гето“, напомнящо за „изоставен и разграбен

увеселителен парк“. Близкото летище, макар и сравнително оживено, имаше само няколко постройки и сухото равно плато на въпросното естествено възвишение приличаше на пустиня. Сред нея дори и хангарът бе като оазис.

Всъщност само част от модерната и привлекателна бяла сграда служеше за хангар, а другото бе истинско луксозно летище с всичко необходимо за частните самолети, техните пътници и екипажите им. Персонал от седемдесет души осигуряваше почистването и зареждането с храна на пристигащите самолети, както и дребни поправки по тях или пренасяне на по-големи товари. Отделно бе обслужването на салоните за „важни пътници“, тоалетни с бани и залата за конференции, снабдена с аудиовизуална апаратура, факс, телекс и пишещи машини.

За пилотите също имаше всички необходими удобства и служби, осигуряващи безопасността на полетите.

Капитан Ъндърхил бе застанал пред таблото с метеорологичната обстановка и внимателно я проучваше, когато към него се приближи инспектор Амслър.

— Добър вечер, капитане. Доколкото разбрах, ще летите за Богота.

Ъндърхил не се изненада на човека в униформа пред себе си и невъзмутимо отговори:

— Точно така.

Лъжеше, разбира се, както той, така и летателният му план. Самолетът му трябваше да се приземи върху импровизирана и неасфалтирана писта наскоро в Андите, всъщност просека в джунглата близо до Сион в Перу, докдето щеше да лети без прекъсване. Но според точните и строги инструкции, които Ъндърхил бе получил и чието изпълнение щеше да бъде пребогато възнаградено, официалната му цел при излитането беше Богота. Всъщност това нямаше никакво значение. Щом излезеше от обсега на американските радары, можеше да лети накъдето си поиска, без някой да му държи сметка.

— Бих искал, ако нямате нищо против, да направя проверка на вашия самолет и пътниците му — вежливо обяви Амслър.

Ъндърхил имаше, естествено, много неща против, но нямаше смисъл да възразява. Оставаше му само да се надява, че четиримата му чудати пътници няма да събудят никакви съмнения у митничаря, та по-

бързо да ги остави на мира да продължат пътя си. Но въпреки това малко се разтревожи, и то не заради клиентите си, а заради опасността да се окаже замесен в нещо.

Ъндърхил подозираше, че около ония ковчези има нещо необикновено, може би незаконно. Предполагаше, че или вътре няма покойници, а някаква контрабандна стока, или, ако наистина има тела, то те са станали жертви на перуанско-колумбийските банди и трябва да бъдат изнесени от САЩ, преди американските власти да са ги надушили. Нито за момент не бе повярвал на версията, представена му при уговарянето на полета за Богота, за жертви на автомобилна катастрофа и техните опечалени роднини. Ако това бе истина, защо бе нужна цялата потайност? Сигурен бе, че поне двама души на борда му са въоръжени. И защо толкова се мъчеха да избегнат онова, което им предстоеше сега — срещата с американските митници?

Ъндърхил не бе собственик на „Лиърджет“-а — той принадлежеше на един богат колумбийски бизнесмен и бе регистриран в Колумбия, — но го бе взел под аренда и наред със заплатата си и средствата за поддръжката му получаваше и значителен дял от печалбата. Собственикът не можеше да не знае, че неговият самолет нарушава от време на време законите с някой и друг чартърен полет, но разчиташе на Ъндърхил да се справи с всяка ситуация и да не застраши с нищо капиталите и самолета му.

Амслър познаваше много добре пилотите от типа на Ъндърхил. Той веднага го прецени, че е от онези наемници, готови да летят където и да е и с всякакъв товар, стига да получат достатъчно пари. А обвиняха ли ги в закононарушение, веднага се представяха за невинни жертви, измамени от онези, които са ги наели. Твърде често, смяташе Амслър, подобни хора бяха и отявлени престъпници, които обаче винаги успяваха някак си да се измъкнат.

Излязоха заедно от Първи хангар и отидоха под навеса, където бе паркиран самолетът. Вратата му бе отворена и капитанът поведе инспектора по стълбата към пасажерската кабина.

— Госпожо и господа, имаме приятелско посещение от митниците на Съединените щати — оповести той.

— Добър вечер на всички — поздрави Амслър със същия вежлив тон, с който бе заговорил пилота. Междувременно се огледа и забеляза

трите ковчега, прикрепени на едната страна на помещението, както и пътниците, седнали в другата.

— Добър вечер и на вас — отвърна на поздрава Мигел, който единствен стоеше прав. Държеше куп документи и четири паспорта. Подаде най-напред паспортите.

Амслър ги пое, но не ги погледна. Предпочете направо да попита:

— Къде отивате и с каква цел?

Знаеше отговорите и на двата си въпроса, защото по пътя Ъндърхил го бе запознал с обстоятелствата около това пътуване. Но целта на всеки митничар или граничар бе да накара хората да говорят сами, защото маниерът им или дори някакъв знак на нервност понякога разкриваха повече от самия отговор.

— Истинска трагедия, сержант, за това съсипано и сломено от скръб семейство.

— А вие как се казвате?

— Аз съм Педро Паласиос, близък приятел на опечалените, пристигнал тук да им помогне в момент на нужда — отвърна Мигел с новото си име, за което имаше колумбийски паспорт. Паспортът и снимката бяха истински, само името и другите подробности, включително входната виза за САЩ, издадена преди няколко дни, бяха умело фалшифицирани. — Моите приятели ме помолиха да водя разговорите от тяхно име, защото не владеят добре английски.

Амслър погледна паспортите в ръцете си, намери този на Мигел и сравни снимката му с лицето пред себе си.

— Много добре говорите английски, сеньор Паласиос.

— Учил съм в Бъркли — решително отвърна Мигел след кратко колебание. — Тази страна е скъпа на сърцето ми. Ако не беше такава причината за посещението ми, щях да съм щастлив, че съм тук.

Като отвори и другите паспорти, Амслър сравни и техните снимки с лицата на останалите и ги върна на Мигел.

— Да видим сега и това — показа той ковчезите.

— Имам всички необходими документи...

— После ще ми ги дадете. Най-напред ми разкажете.

— Станала страхотна автомобилна катастрофа — започна Мигел, преструвайки се, че думите го давят. — Сестрата на тази дама заедно с малкия си син и един възрастен господин от семейството бяха на

ваканция в Америка. Стигнаха до Филадельфия и карали... Тежкотоварен камион от насрещното платно... с голяма скорост... минал през мантизелата... ударил челно колата със семейството. Всички били убити на място. Движението по шосето било... още осем автомобили се разбили върху първите два, имало още жертви... Избухнал пожар и телата на... О, боже, телата!

При споменаването на телата Сокоро протяжно заплака. Рафаел закри лице с длан и раменете му се разтресоха. Мигел вътрешно се съгласи с тях, че така е още по-убедително от изкуствените пиперени сълзи. Боделио гледаше безизразно и тъжно.

Още докато приказваше, Мигел внимателно наблюдаваше митничаря. Но той не издаде с нищо мислите си, стоеше и чакаше с непроницаемо изражение. Тогава Мигел му пъкна в ръцете и останалите документи.

— Ето, тук всичко е написано. Моля ви, бъдете любезен и го прочетете сам.

Този път Амслър взе документите и ги прегледа. Смъртните актове му се струваха редовни, също и разрешенията за изнасяне на покойниците от САЩ и внасянето им в Колумбия. После прочете изрезките от вестници и при описанието на обгорелите и обезобразени тела нещо в стомаха му се надигна. След това премина към снимките, но един поглед му бе достатъчен, за да ги покрие инстинктивно с документите. Сети се, че бе мислил да се отърве от тазвечершното дежурство, като се направи на болен. Защо, по дяволите, не се реши? Вече усещаше, че му се повръща и му става още по-зле при мисълта какво му предстои да направи. Но силното му чувство за дълг надделя.

— Искрено съжалявам, но според изискванията трябва да отворя ковчезите за проверка — обърна се той към Мигел.

— Но, моля ви... — Мигел се опита за последен път да предотврати неизбежното. — След толкова много страдания и болка. Проявете разбиране. Ние сме приятели на Америка. Направете изключение поне от състрадание. — И се обърна на испански към Сокоро: — *El hombre quiere abrir los ataudes.*^[2]

Тя писна от ужас:

— *Ay, no! Madre de Dios no!*

— *Le suplicamos, señor* — присъедини се и Рафаел. — *En el nombre de decencia, por favor, no!*^[3]

Лицето на Боделио бе преbledняло като платно и той успя само да пошепне:

— Por favor, no lo haga, señor! No lo haga!^[4]

Без да разбира всички думи, Амслър схвана в общи линии какво му казваха. Но отвърна на Мигел:

— Моля ви да обясните на вашите приятели, че аз не определям задълженията си. Понякога и на мен ми е неприятно да ги изпълнявам, но те са част от работата ми.

Мигел не сметна за необходимо да превежда. Нямаше смисъл да продължава този театър. Дошъл бе моментът за решителни действия.

— Препоръчвам ви да пренесете ковчезите на по-дискретно място — не млъкваше идиотът митничар. — Вашият пилот знае къде има такава и откъде да потърси помощ.

Това вече Мигел нямаше да допусне. Ковчезите не биваше за нищо на света да напускат самолета. Единственият изход, който му оставаше, бе да приложи сила чрез оръжие. След толкова много усилия как ще се оставят на някакъв си митнически инспектор! Трябваше или да го убият тук, в самолета, или да го вземат със себе си като пленник и да го екзекутират в Перу. Следващите няколко секунди решаваха всичко. Но пилотите също трябваше да бъдат държани на мушка, за да не се уплашат и да откажат да излетят. Мигел пхна ръка под сакото си, напипа своя „Макаров“ и освободи предпазителя. Хвърли поглед към Рафаел, който веднага му кимна. Сокоро вече бъркаше в чантата си.

— Не — заяви Мигел, — ковчезите няма да мръднат оттук. — И се премести леко, за да застане между отворената врата и митничаря, зад когото бяха пилотите. Пръстите му стиснаха оръжието. Сега е моментът. Хайде!

В същия миг се разнесе някакъв друг глас:

— Ехо едно-седем-две. Тук сектор.

Всички се сепнаха, освен Уоли Амслър, който бе свикнал с внезапните обаждания по радиостанцията, прикрепена на колана му. Автоматично вдигна микрофона до устата си.

— Сектор, тук ехо едно-седем-две.

— Ехо едно-седем-две — пропука отново мъжкият глас в другия край на линията, — Алфа две-шест-осем нареди да прекратите работата си там и незабавно да се свържете с него по телефона на

четири-шест-седем двайсет и четири двайсет и четири. В никакъв случай не използвайте радиовръзка.

— Сектор десет-четири. Ехо едно-седем-две. Край.

Отговаряйки, че е приел нареждането, Амслър се мъчеше да не издаде с гласа си дълбокото си облекчение. Имаше вече достойно оправдание да си спести отварянето на ковчезите: бе получил заповед, на която не можеше да не се подчини. „Алфа две-шест-осем“ бе кодовият номер на сектора на шефа му в Маями, за когото „незабавно“ означаваше „защо още не си при мен!“. По кодовия номер, на който трябваше да се обади, Амслър позна, че става дума за товарното отделение на международното летище на Маями. Вероятно бяха получили сигнал, че някой от пристигащите самолети пренася контрабанден товар.

— Викат ме, сеньор Паласиос — съобщи той. — Затова ви пускам да продължавате пътя си без повече формалности.

Докато драскаше набързо върху документите необходимите резолюции, Уоли Амслър не можа да долови нито рязкото спадане на напрежението, нито облекчението, обзело не само четиримата пътници, но и пилотите. Тъндърхил и Мигел се спогледаха. Капитанът, който бе усетил, че за малко не бяха извадени оръжия, се двоумеше дали да не изиска те да му бъдат предадени преди излитането. Но като прецени Мигел с онзи стъклен поглед, реши да не усложнява нещата. И без това се бяха забавили. По-добре да иска разрешение за излитане и да отлепят.

[1] Egress (англ.) — възможност за излизане; изход. — Б.пр. ↑

[2] Човекът иска да отвори ковчезите (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Умоляваме ви, сеньор. В името на благоприличието, моля ви, недейте! (исп.) — Б.пр. ↑

[4] Моля ви, не го правете, сеньор! (исп.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

Артър Нейлсуърт, изискан, достолепен и известен вече на всички като чичо Артър, на младини бе голяма клечка в Информационния отдел на Си Би Ей. За три десетилетия се бе издигнал до няколко началнически поста, между които заместник-директор на „Международни новини“, директор на продукцията на вечерния информационен бюлетин и изпълнителен директор на всички информационни редакции. Когато късметът взе да му изневерява, подобно на много преди и след него, той бе избутан на заден план и на петдесет и шест годишна възраст го уведомиха, че времето на големите му отговорности е минало, и му предложиха да избира между преждевременно пенсиониране или дребна службица, колкото да не стои без работа. Изправени пред същите алтернативи, мнозина предпочитаха от гордост да излязат в пенсия. Но Артър Нейлсуърт, който не страдаше от грандомания, а беше философ в живота, предпочете да работи каквото и да е. Компанията не очакваше подобно решение и трябваше да му намери някаква длъжност. Най-напред обявиха, че ще го направят заместник-председател. И както чичо Артър обичаше да разказва по-късно, „тук имаме три вида заместник-председатели — работяги, които честно оправдават парите си, канцеларски плъхове, които нищо не правят, но служат да поемат вината на по-високопоставените, и «бивши величия», които отговарят вече само за кламерите. Та аз бях от третата категория“.

Но за голяма изненада на телевизията, а и за негова собствена, чичо Артър намери достойно приложение на своята длъжност. Пое младите хора, кандидати за работа.

За много от телевизионните началници беше досадно, а понякога и трудно, да отговарят на все един и същи въпрос, задаван им от какви ли не хора: приятели, роднини, политици, лекари, зъболекари, очни лекари, борсови агенти и дори гости — „Бихте ли помогнали на моя син (дъщеря, племенница, внук, кръщелник, ученик, протеже) да получи някаква работа в телевизионната мрежа?“

Понякога, особено в края на университетската учебна година, сякаш цели поколения млади хора се струпваха пред вратите на кабинетите на началниците, опитвайки се да ги разбият и да нахлуят вътре. Част от тях не заслужаваха никакво внимание, но това съвсем не се отнасяше до всички. Преди „епохата на чичо Артър“ началниците в Си Би Ей губеха твърде много време в телефонни разговори помежду си за свободните места, а и после в опитите си да успокоят роднините и покровителите на онези, които не можеха да бъдат настанени на работа. Но това време отмина. Новата длъжност на Артър Нейлсуърт, създадена от немай-къде, спаси ръководството на Си Би Ей от всичките тези грижи. Така че щом някой дойдеше да пита за своето протеже, всеки шеф на Си Би Ей можеше да му отговори: „Разбира се, че ще ви помогна. Имаме специален заместник-председател, който се занимава със способните млади хора. Кажете на вашия човек да му телефонира на този номер от мое име и той веднага ще му насрочи среща.“

Артър Нейлсуърт не беше скъпчия навремето си и канеше на разговор в малкия си кабинет без прозорци всички, които му се обаждаха. Никога преди това не бе имало толкова много кандидати, с които се водеха дълги, понякога едночасови беседи. Задаваше им въпроси от всякакви области, създаваше се взаимно доверие. Така че в края на краищата кандидатът винаги си излизаше с добро чувство към Си Би Ей, дори ако не получеше работа, както ставаше в повечето случаи, а Нейлсуърт добиваше ясна представа за качествата и способностите на множество млади хора, прекарвали около час до бюрото му.

Постепенно скептицизмът на всички бе заместен от уважение, което нарастваше заедно с броя на младите журналисти, които, назначени със застъпничеството на чичо Артър, скоро започваха да се издигат по йерархията в Информационния отдел. Така че с времето избраниците на чичо Артър сякаш бяха получили още една диплома.

А тъй като чичо Артър караше вече шейсет и пет и му предстоеше съвсем законно да се пенсионира след пет месеца, между новинарите започна да се надига глас за неговото оставане. Изведнъж се бе оказало, че за всеобща изненада Артър Нейлсуърт отново е „важна клечка“.

И така, в неделната утрин на третата седмица от септември чичо Артър пристигна в Информационния отдел на Си Би Ей, за да даде

своя принос в издирването на Джесика, Никълъс и Ангъс Слоун. Според инструкцията на Лес Чипингъм по телефона предишната вечер той влезе в залата за спешни конференции, където вече го чакаха Партридж, Рита и Теди Купър. Насреща им застана широкоплещест мъж със среден ръст, херувимско лице и гъста, грижливо сресана на път сребриста коса. Той се държеше уверено и свободно. Тъй като не бе обикновен работен ден, вместо обичайния си тъмен костюм чичо Артър бе облечен в кафяво сако от туид, спортни сиви панталони с остър ръб, спортна връзка и огледално лъскави мокасина. Говореше носово, с което напомняше за Чърчил. Някогашен негов колега бе казал веднъж, че изразите на чичо Артър са като гравирани върху каменни плочки.

След като се ръкува с Партридж и Рита, които го представиха на Купър, чичо Артър каза:

— Очаквам най-напред да ме осведомите какви слухове са стигнали до вас досега.

— Това е работа на Теди — отвърна Партридж и кимна към Купър.

Чичо Артър слушаше как английският специалист обяснява направените досега усилия за откриване на похитителите, довели за съжаление до глуха улица. Той спомена и за идеята си да ги търсят чрез рубриките за реклами във вестниците с надеждата да намерят квартирите, които може би са използвали, въз основа на теорията, че такива се наемат обикновено на не повече от четирийсетина километра в радиус от мястото на престъплението.

— Знаем, че е загубена работа, Артър, но до момента нямаме по-добра идея — добави Партридж.

— От опит знам, че като няма нищо по-добро, и загубената работа е нещо — отвърна му чичо Артър.

— Радвам се, че мислим еднакво — додаде Купър.

Той придружи чичо Артър до малката му канцелария, където старецът извади какви ли не папки и картони, докато покри с тях цялото си бюро. След това започна да телефонира — с едни и същи думи, макар и с фамилиарен глас, като на приятели.

— „...Вижте какво, Иън, нали търсехте възможност да влезете в телевизията, независимо на колко скромна работа, и ето че такава възможност сега ви се открива... Не, Бърнард, не мога да ви

гарантирам, че след тези две седмици ще бъдете назначен за постоянно, но защо не опитате?... Точно така, Памела, съгласен съм, че тази временна работа не е съвсем журналистическа. Но не забравяйте, че някои от телевизионните асове също са започвали от нищо... Да, Хауърд, прав сте, че пет долара и половина на час не е щедра заплата. Но ако парите са основната ви грижа, откажете се от журналистиката и се насочете към Уолстрийт... Разбирам, че работното време не ви е удобно, Феликс, но тук обикновено е така. Щом искате да станете телевизионна звезда, трябва да сте готов да напуснете и рождения ден на жена си, ако се наложи..."

За един час чичо Артър бе разговарял с дванайсет души, седем от които се съгласиха да постъпят на работа още на следващия ден. Но той продължи търпеливо да търси още имена в списъците си. Само едно не фигурираше в тях и това бе на отдавнашния му приятел, професор Кенет Голдстейн, помощник-декан във факултета по журналистика на Колумбийския университет. Когато му обясни проблема на Си Би Ей, преподавателят веднага прояви разбиране и готовност да помогне. И двамата си даваха сметка, че тежката учебна програма би затруднила студентите от последния курс да се притекат на помощ, но някои от дипломантите вероятно биха проявили интерес и готовност за това. Както впрочем и завършилите неотдавна, които още не са успели да си намерят работа.

— Знам какво ще направя — каза академикът. — Ще го обявя като извънреден случай. И ще се опитам да събера поне десетина имена, които ще ти продиктувам по-късно.

— Да живее Колумбийският университет! — бе отговорът на чичо Артър, след който той набра нов номер.

Междувременно Теди Купър се бе върнал в заседателната зала да приготви работния план за временно назначените, които щяха да започнат работа от следващия ден. Заедно с двамата си помощници той прелистваше годишниците на издателствата, картите на областта и телефонните указатели, отбелязвайки библиотеките и редакциите на вестници, които трябва да бъдат посетени, както и маршрутите и реда на действие. Едновременно с това Купър си записваше и някои подробности, на които младите журналисти трябваше да обърнат особено внимание, докато преглеждат колоните с реклами три месеца

назад в около сто и шейсет вестника. Какво всъщност трябваше да търсят?

Освен задължителното условие за радиуса от четирийсетина мили от Ларчмънт Купър набеляза още:

1) Сравнително усамотено място за хора, които не желаят да бъдат център на внимание, и могат да влизат и излизат, без да будят любопитство. Къщи и жилища на оживени или гъсто населени места да не се взимат предвид.

2) Помещението вероятно би било малка изоставена фабрика или склад, но може да е и голяма къща. В третия случай — занемарена или дори полусъборена, за да не буди интереса на други клиенти. Къщата би трябвало да има паркинг или гараж за няколко автомобила и непременно работилница за пребоядисването им. Много е възможно това да бъде селскостопанска постройка.

3) Жилищни помещения за най-малко четири или пет души. Но тъй като обитателите им не са придирчиви, в рекламата може и да не се споменава изрично „спалня“. Достатъчно е жилището да разполага с повече стаи (с това уточнение Купър имаше предвид място за арест на похитените, но избягна уточнението).

4) Мястото и помещенията вероятно не са привлекателни за онзи, който иска да открие канцелария или да ги обитава. Затова да се обърне специално внимание на всички реклами, задържали се по-продължително време, преди да изчезнат. Което ще значи, че след липсата на клиенти обектът изведнъж е бил нает или купен за цели, непредвидени при обявяването му.

5) Размерът на наема или цената на продажбата не е фактор в рекламата. Хората, които търсим, разполагат с много пари.

Това бе достатъчно, реши Купър. Той искаше да даде само най-обща представа, без да ограничава или обезсърчава личните хрумвания. Възнамеряваше и да разговаря с екипа на чичо Артър, който щеше да пристигне на следващия ден, та помоли Рита да му намери подходящо помещение. На обяд Купър и чичо Артър се видяха в кафенето на Си Би Ей. Тъй като беше неделя и в сградата работеха по-малко хора от обикновено, двамата можеха да останат сами на масата. Още щом седнаха, Купър заговори:

— Бих искал да ви помоля...

— Английското ви възпитание ме ласкае — спря го с жест чичо Артър. — Но тук сте в страната на голямото равноправие, където поданиците се обръщат и към краля си на „Джо“ или „Хей, вие!“, и все по-малко хора пишат „мистър“ върху пощенските пликове. Тук всички ме познават по име.

— Добре, Артър — съгласи се малко неловко Купър. — Просто исках да те питам какво мислиш за телевизионните новини сега в сравнение с...

— ...с едно време, когато и аз имах думата ли? Ще те изненадам с отговора си. Сега всичко е много по-хубаво. И репортерите, и говорителите са много по-добри професионалисти, отколкото по мое време, без да се смятам за изключение от това. Може би защото отразяването на новините просто става все по-качествено. Което е естествено.

— Много хора мислят иначе — въпросително вдигна вежди Купър.

— Защото ги е запекла носталгията, драги ми Теди. Имат нужда от душевно разслабително. Могат да го намерят в Музея на радиото и телевизията в Ню Йорк, за да видят как през шейсетте години са били предавани новините. В сравнение с днешните критерии тогавашните ще им се сторят слаби, дори дилетантски, като нямам предвид само техническото им качество, но и журналистическия подход.

— Някои от нашите критици сега казват, че сме ровели твърде надълбоко.

— Мога да се съглася с тях само ако имат какво да крият. — Чичо Артър продължи разпалено, докато Купър, смаян, цъкаше с език. — Най-вярното мерило за по-добрата журналистика е, че все по-малко неща остават скрити. Всяка злоупотреба с общественото доверие излиза наяве. Случва се и порядъчни общественици да страдат от това. Най-малкото с прекалена популярност. Но в края на краищата това е в интерес на обществото.

— Значи не смяташ, че едновременните новинари са били по-добри от днешните?

— Не само това, но повечето не бяха нито безмилостни, нито безстрашни пред властите, нито готови да избродят джунглите, в които днес крачат първокласните репортери. Ако можеха да ни видят

отнякъде, старите величия сигурно биха върнали ореолите, с които ги увенчахме.

— Ореоли ли? — любопитно сбърчи чело Купър.

— Ами да. Не знаеш ли, че ние, заклетите новинари, служим на професията си като на религия? Смятаме, че вършим свещенодействие. Обявяваме миналото за „златна ера на телевизията“ и канонизираме звездите на журналистиката. В Си Би Ес например си имат свети Ед Мърроу. Скоро ще си имат и свети Кронкайд, макар че, боя се, Уолтър ще трябва най-напред да умре. Защото на живите не се полага такава чест. След време и по-младите компании ще си имат светци. В Ей Би Си неизбежно ще канонизират свети Арлич. В края на краищата Рун има най-голяма заслуга от всички за модернизирането на новините там.

Чичо Артър се изправи.

— Много ми е приятно да разговаряме, драги ми Теди, но трябва да се връщам към всемогъщия господар на живота ми, наречен телефон.

Преди да се стъмни, чичо Артър обяви, че петдесет и осем от неговите „телевизионни надежди“ ще се явят на работа в понеделник сутринта.

В неделя рано сутринта реактивният самолетът „Лиър Джет 55 ДР“ навлезе във въздушното пространство над провинция Сан Мартин в слабо населената селва, както наричаха джунглата на Перу. На борда му бяха Джесика, Никълъс и Ангъс Слоун, все още в сандъци и под въздействието на упойката. Часовниците сочеха местно време четири и петнайсет сутринта. След пет часа и четвърт полет от „Опа Лока“ във Флорида самолетът приближаваше крайната си цел — импровизираната писта край Сион в подножието на Андите.

В слабо осветената кабина двамата пилоти се взираха в тъмнината пред корпуса. Самолетът летеше на хиляда и сто метра над морското равнище, но само на триста метра над джунглата. Наближаваше високи планински вериги. Преди осемнайсет минути бяха напуснали редовното трасе с надеждните радиомаяци и сега очакваха светлинен сигнал от земята, по който да разберат положението си спрямо просеката за кацане. Значително бяха намалили скоростта си, но все още летяха с петстотин и четирийсет километра в час.

Вторият пилот, Фокнър, пръв видя бялата светлина на земния маяк. Тя блесна три пъти, после изгасна, но Фокнър вече бе успял да вземе курс в посока на маяка.

Капитан Ъндърхил, който забеляза маяка секунда след Фокнър, започна да предава по радиото кодирано съобщение на специална честота. „Внимание, приятели на Хуалага. Говори самолетът «Ла Дорада». Носим ви товара от Писаро.“ Предварително уговореният сигнал бе даден на Ъндърхил още при преговорите за чартърния полет. Паролата бе приета и веднага дойде отговорът. „Говорят приятелите ви от земята. Очакваме ви. «Ла Дорада» може да се приземи. Безветрено е.“

Разрешението за кацане го зарадва, но не и новината, че няма вятър над земята, за да забави скоростта на тежкия „55 ДР“. Докато Ъндърхил предаваше потвърждението, маякът светна отново и продължи да мига непрекъснато. Секунди по-късно отвъд него три

силни светлини очертаха импровизираната писта. Ъндърхил бе идвал вече два пъти тук и знаеше, че радиоуредбата е полева, транспортирана вероятно с камиона, който пренасяше прожекторите. Сложното съоръжение не го изненада. Тук често кацаха самолети с контрабанден товар и картелите не пестяха пари за това.

— Аз ще приземя — каза Ъндърхил и вторият пилот му предостави управлението.

Все още на триста метра височина, той прелетя над зоната, за да я огледа доколкото може и да се насочи за кацане. Знаеше, че ще му трябва всеки метър от просеката и че от двете ѝ страни има дървета и храсти, така че трябваше много добре да прецени къде ще опрат. После започна да подхожда, прелетя успоредно на пистата и намали височината.

До него Фокнър проверяваше системите за кацане. При „пусни колесника“ се чу шумът на колелата, а като завиха наляво за приземяване, трите му зелени светлини примигаха.

На финала двата силни фара пронизаха мрака и Ъндърхил намали скоростта на двеста и дващест километра в час. Как му се искаше сега светлината да е дневна, но горивото им бе твърде малко, за да чакат в зоната до разсъмването към шест. С приближаването към пистата Ъндърхил си даде сметка, че са твърде високо. Намали оборотите на двигателите. В този момент дистанцията до полосата беше по-малко от двеста метра. Спусна клапите, отне мощността, повдигна силно носа нагоре. Готово! Приземиха се върху неравната повърхност с подскоци. Трудно удържаше посоката, а дърветата образуваха петна от сенки пред фаровете му. Включи реверса... Спирачки! Бяха минали половината писта и се движеха по-бавно. Но достатъчно бавно ли бе? Краят на просеката обезпокоително се приближаваше, но и самолетът почти спираше. Трябваше да успеят и наистина успяха... само че на косъм.

— Браво — каза Фокнър. Той не харесваше Ъндърхил особено: смяташе командира си за егоистичен и твърде горделив. Нищо, че беше превъзходен пилот.

Като обърна посоката на самолета и взе да рулира към началото на пистата, Ъндърхил забеляза отстрани камион и няколко движещи се човешки фигури. Зад камиона имаше малка набързо сглобена колиба, а до нея — десетина метални варела.

— Ето го горивото ни — посочи натам Ъндърхил. — Ония момчета ще ти помогнат да заредиш и не се майте, защото искам да се махам оттук, щом пукне зората. — Богота, Колумбия, бе следващата им цел и кулминационната точка на чартърния полет. Веднъж да излетят, щяха да стигнат бързо и лесно.

Ъндърхил знаеше и нещо друго: цялата джунгла наоколо бе ничия земя, на която периодически се биеха „Сендеро Луминосо“, перуанската армия и понякога правителствените части за борба с тероризма. Тъй като и трите сили бяха известни с безграничната си жестокост, не бе препоръчително да се мотае тук дълго. Но трябваше да свали пасажерите си, затова даде знак на Фокнър, който се пресегна назад и отвори вратата между пилотската кабина и главния салон.

Мигел, Сокоро, Рафаел и Боделио бяха доволни, че са на твърда земя след снишаването в мрака. Но едновременно с това осъзнаваха, че започва следващият етап от акцията им. Пръв се зае за работа Боделио, който следеше състоянието на хората в сандъците по своите инструменти, и започна да намалява упойката, знаейки, че скоро пациентите му, за каквито той ги смяташе, трябва да се движат.

След няколко секунди самолетът спря, двигателите замлъкнаха и Фокнър стана да отвори херметичната врата. В прохладната кабина нахлу задушната и влажна жегата отвън. Докато пасажерите слизаха един по един, цялото внимание на посрещачите бе насочено към Мигел и Сокоро. Очевидно уважението към Мигел се дължеше на водаческата му роля, а към Сокоро — на връзките ѝ със „Сендеро Луминосо“.

Хората на земята бяха осем и дори в мрака личаха светлокафявите им обветрени лица на груби селяни, мършави и кокалести. Най-младият от тях пристъпи напред и веднага се представи за Густаво.

— Имаме заповед да ви осигурим всичко, което е необходимо, сеньор — каза той на Мигел.

Обявил, че е на тяхно разположение, Густаво се обърна към Сокоро с поклон:

— Сеньора, вашите пленници ще бъдат насочени към Нуева Есперанса, на деветдесет километра оттук, повечето от които по реката. Корабчето е готово.

Ъндърхил се появи тъкмо навреме да чуе последните думи.

— Какви пленници ще карате на деветдесет километра оттук?

Мигел не искаше Ъндърхил да знае името на крайната им цел. И без това му беше додеяло от този горделив пилот, който ги бе посрещнал с думите „Закъсняхте, по дяволите!“ и не бе правил усилие да прикрива враждебността си по пътя. Затова тук на земята, където авиаторът нямаше власт, си позволи да му отвърне с пренебрежение:

— Не е ваша работа.

— Всичко, което става в този самолет, е моя работа — тросна му се Ъндърхил. Той хвърли поглед към ковчезите. Първоначално смяташе, че колкото по-малко се интересува от тях, толкова по-добре. Но сега, повече по инстинкт, отколкото с разума си, реши, че е в интерес на сигурността му по-нататък да попита: — Какво има тук?

Без да обръща внимание на пилота, Мигел каза на Густаво:

— Кажи на хората си да разтоварят сандъците внимателно, да не ги клатят много и да ги внесат в колибата.

— Не — заповяда Ъндърхил. Той запрени с тялото си вратата на самолета. — Няма да разтоварвате, преди да отговорите на въпроса ми! — По лицето и по оплешивяващото му теме вече бе избила пот от жегата.

Мигел долови погледа на Густаво и кимна. Изведнъж се чу шумолене, няколко остри щраквания на метал и Ъндърхил се оказа пред дулата на шест „Калашников“, насочени към него със свалени предпазители; пръстите на шестимата селяни бяха опрени на спусъците.

— По дяволите! Добре! — нервно викна пилотът. Отмести поглед от автоматите и го насочи към Мигел. — Разбрах ви. Давайте горивото и да се махаме оттук.

— Махай се от вратата! — изрева Мигел, все едно, че не го бе чул. А когато Ъндърхил се отдръпна, той кимна отново, дулата бяха свалени и четирима от неговите хора влязоха в самолета, посягайки към ковчезите. Вторият пилот им помогна да ги освободят, после ги свалиха един по един и ги отнесоха в колибата. Боделио и Сокоро влязоха след тях.

* * *

Час и половина бе минал от кацането на самолета и сега, няколко минути преди изгрева, пистата се виждаше по-ясно. Междувременно резервоарите бяха напълнени с преносима помпа от варелите и готов за полета до Богота, Ъндърхил търсеше Мигел да го уведоми, че излитат. Густаво му посочи с глава, че всичките са в колибата. Ъндърхил тръгна натам.

Вратата бе полуотворена и чувайки гласове, пилотът я бутна да влезе. Но спря начаса, поразен и ужасен от онова, което видя.

На глинения под седяха трима души с гръб към стената. Главите им се люшкаха, устата им бяха отворени: замаяни, но без съмнение живи. От двете им страни беше поставен по един ковчег, за да ги подпира. Единствената светлина идваше от петролна лампа.

Ъндърхил веднага разбра кои са тримата. Ежедневно слушаше новините по американското радио и четеше американски вестници, които се продаваха по всички летища и хотели. Колумбийските средства за информация също бяха предали съобщението за похитеното семейство на прочут американски телевизионен журналист. Ледени тръпки полазиха Денис Ъндърхил. И друг път бе влизал в територията на престъпния свят, като всеки, който изпълняваше чартърни полети в Латинска Америка. Но никога, никога преди това не го бяха въвличали в такова чудовищно престъпление. Много добре знаеше, че ако стане известна ролята му в транспортирането на тези хора, можеше да получи доживотна присъда.

Знаеше също, че другите в колибата го наблюдават: тримата мъже и жената, неговите пътници от „Титърбъроу“ през „Опа Лока“ до Сион. Те също изглеждаха стреснати от влизането му. Точно в този момент полуупоената жена на земята се размърда. Тя немощно вдигна глава. Погледът ѝ спря право в Ъндърхил, по-избистри се и устните ѝ се раздвижиха, макар да не се чу звук. След миг успя да прошепне:

— Помощ... моля ви, моля ви, помогнете... кажете на някого...
— Изведнъж очите ѝ отново помътняха и главата ѝ клюмна.

От другия край на колибата някой бързо се приближи до Ъндърхил. Беше Мигел. В ръката му имаше деветмилиметров „Макаров“.

— Вън! — посочи той с пистолета.

Ъндърхил тръгна пред Мигел и оръжието. Когато излязоха навън в джунглата, Мигел най-спокойно му каза:

— Мога да те убия, без никой да разбере.

Ъндърхил усети, че се вцепенява. Вдигна рамене.

— И без това съм вече мъртъв, негоднико. Направихте ме съучастник на това отвличане и отсега нататък всичко ми е безразлично. — Очите му спряха върху пистолета със свален предпазител. И друг път бе изпадал в безизходица, но сега му се струваше, че няма да се отърве. Познаваше много негодници като тоя Паласиос, ако изобщо това му е истинското име. Човешкият живот нямаше значение за тях. Надяваше се само тоя да има добър мерник. Поне да умре бързо и безболезнено... Защо още се бави?... Внезапно, против здравия разум, отчаян страх обзе Ъндърхил. Потта течеше от него, а той трепереше от студ. Отвори уста да моли за пощада, но слюнката я изпълни и думите не му се подчиниха. Разбра само, че — кой знае защо — човекът пред него се колебае.

Всъщност Мигел пресмяташе. Ако убиеше пилота, трябваше да убие и помощника му, което значи, че самолетът нямаше да може да излети още известно време. А това бе за него излишно усложнение. Знаеше и че колумбиецът, собственик на машината, има приятели в картела „Меделин“. Колумбиецът можеше да му създаде неприятности...

Мигел вдигна предпазителя и заплаши:

— Ако мислиш, че си видял нещо, да знаеш, че не си. През цялото това пътуване нищо не си видял.

В ума на Ъндърхил светна мисълта: „Не знам защо, но няма да ме убият.“ И отговори, припряно и задъхано:

— Точно така! Не съм видял нищо, по дяволите!

— Махай отгук проклетия самолет — изрева Мигел — и си дръж устата затворена. Отвориш ли я, да знаеш, че където и да си, ще те намерим и ще те убием. Ясно ли е?

Разтреперан от облекчение, разбрал, че никога не е бил толкова близко до смъртта, но също и че последната заплаха е истинска, Ъндърхил кимна.

— Ясно. — Обърна се и тръгна към пистата.

* * *

Над джунглата се стелеше утринна мъгла и рехави облаци. Самолетът се издигна над тях. Изгряващото слънце бе размазано от мараня, което бе признак, че хората на земята ги чака още един палещо горещ и влажен ден. Но изпълнявайки механично задълженията си на пилот, Ъндърхил мислеше само за това, което му предстои.

Предполагаше, че Фокнър до него не е видял пленниците от семейството на Слоун и не подозираше нищо за съучастието на Ъндърхил, нито за случилото се само преди няколко минути. Дано да е така! Надяваше се, че вторият пилот ще може по-късно да се закълне в своето и на Ъндърхил пълно неведение относно случилото се. Това бе най-важното, на което Ъндърхил щеше да настоява в случай, че започне разследване, а той не се съмняваше в това: не е знаел. От началото до края не е знаел нищо за тримата Слоун. Дали ще му повярват? Едва ли. Но това не би имало значение, докато никой не докаже обратното.

Спомни си за жената, която бе проговорила. Името ѝ бе Джесика, се казваше в съобщенията. Дали ще си спомни лицето му? Ще го разпознае ли по-късно? Твърде малко вероятно, като се има предвид състоянието ѝ. А колкото повече мислеше, толкова по не му се вярваше тя изобщо някога да напусне Перу жива.

Даде знак на Фокнър да поеме управлението, облегна се назад в седалката и едва доловима усмивка мина по лицето му. Не му и минаваше през ума, че тримата пленници биха могли да бъдат освободени. Нито че той може да съобщи на властите кой ги държи и къде.

След три пълни дни разследване групата за бързо реагиране на Си Би Ей бе отбелязала вече значителен успех. В Ларчмънт, щата Ню Йорк, със сигурност установиха, че търсеният колумбийски терорист Улисес Родригес е един от похитителите на тримата Слоун и вероятно водач на цялата банда.

В неделя сутринта в Си Би Ей пристигна копие от рисунка с молив на Родригес, направена дващест години преди това от един негов състудент в Калифорнийския университет в Бъркли. Продуцентът Карл Оуънс, който бе открил името на Родригес чрез Богота и емиграционната служба на САЩ, лично получи рисунката и замина с нея за Ларчмънт. Придружаваха го снимачен екип и спешно извиканият нюйоркски кореспондент. Под обектива на камерата кореспондентът показва шест снимки на Присила Риа, пенсионираната учителка, която бе станала свидетелка на отвличането пред супермаркета „Гранд Юниън“. Едната снимка бе на рисувания портрет на Родригес, а другите пет бяха взети от досиетата на хора с подобни черти. Учителката без колебание посочи истинския Родригес.

— Ето го! Той се провикна, че снимали филм. Тук на снимката е по-млад, но човекът е същият. Навсякъде бих го познала. — И добави: — Стори ми се, че той им бе водачът.

Още никой не знаеше, разбира се, че Родригес бе използвал името Мигел, а по време на полета до Перу се бе казвал Педро Паласиос. Но тъй като терористите винаги разполагаха с много имена, това не бе важно.

Четиричленната „група за бързо реагиране“ обсъди откритието късно в неделя на неофициално заседание. Присъстваха Хари Партридж, Рита Ейбръмс, Карл Оуънс и Айрис Евърли. Оуънс, който имаше пълното право да е доволен от напредъка си, поиска новината да бъде включена в емисията на вечерния информационен бюлетин в понеделник. А когато Партридж се поколеба, настоятелно взе да го увещава.

— Виж какво, Хари, още никой няма това. Преднината е наша. Съобщим ли го утре, всички ще го вземат от нас и „Ню Йорк Таймс“, както и „Вашингтон Пост“ ще ни признаят заслугата, колкото и да не им е приятно. Но ако се бавим и изчакаме, ще се разчуе за Родригес и ще загубим авторските си права. Нали знаеш как се разпространява мълвата. Онази жена в Ларчмънт може да каже на някого и така ще тръгне. Дори някой от нашите може да се изпусне, а не е изключено да по-дочуят и от другите компании.

— И аз съм на това мнение — намеси се Айрис Евърли. — Искаш утре да правя втората емисия, Хари, а освен Родригес други новини нямам.

— Знам много добре — отвърна им Партридж. — И аз мисля да го пуснем, но има и причини да изчакаме. Предпочитам да реша утре. Никой не можеше да му възрази.

Партридж бе взел едноличното решение да уведоми Крофърд Слоун за новия развой. Кроф, мислеше си той, е в такава агония, че всяка крачка напред, дори и не достатъчно голяма, ще му донесе облекчение. И макар да беше вече десет часът вечерта, той реши лично да посети Слоун. Не биваше да използва телефон, защото ФБР подслушваше всички разговори с дома на Слоун в Ларчмънт, а Партридж още не искаше да им даде новите сведения.

По телефона във временния си личен кабинет той поръча кола на компанията с шофьор да го чака пред главния вход.

— Благодаря ти, че дойде, Хари — каза Крофърд Слоун, след като изслуша съобщението на Партридж. — Ще го обявиш ли утре по телевизията?

— Не съм сигурен. — И Партридж му изложи съображенията си „за“ и „против“, след което добави: — Искам да ми отлежи до утре.

Седяха на чаша във всекидневната, където само преди четири дни — спомни си Слоун, натъжен — бе разговарял с Джесика и Никълъс вечерта след работа.

Един агент на ФБР бе изгледал въпросително Партридж на влизане. Тази вечер той заместваше Отис Хавилок, който се бе прибрал у дома при семейството си. Но Слоун плътно затвори вратата към коридора и двамата журналисти разговаряха тихо.

— Както решиш — каза Слоун. — Ти имаш най-вярна преценка. Смяташ ли, че е разумно да заминеш за Колумбия?

Партридж поклати глава.

— Още не, защото Родригес е наемен убиец. Действал е из цяла Латинска Америка и Европа. Трябват ми повече сведения. И поспециално за мястото на тази операция. Утре отново ще задействам телефоните. Другите ще направят същото.

Партридж възнамеряваше да телефонира преди всичко на онзи адвокат, защитаващ често организирани престъпници, с когото бе разговарял в сряда, но който още не му се бе обадил за отговор. Инстинктът му подсказваше, че щом е действал в САЩ, Родригес не може да не е във връзка с някого от тукашните мафии.

Като се сбогуваше с Партридж, Слоун сложи ръка на рамото му.

— Приятелю мой — каза той развълнувано, — убеждавам се, че единствено ти би могъл да ми върнеш Джесика, Ники и татко. — И след кратко колебание продължи: — Знам, че не винаги сме били близки приятели, нито дори съюзници, и ако аз съм виновен за това, съжалявам. Но независимо от всичко, знай, че залагам на теб за най-скъпото, което имам на този свят.

Партридж потърси думи да му отговори, но не намери. Само кимна няколко пъти, докосна Слоун по рамото и му каза: „Лека нощ“.

* * *

— Накъде, мистър Партридж? — попита шофьорът на Си Би Ей. Наближаваше полунощ и Партридж, уморен, отвърна:

— До хотел „Интерконтинентал“, моля.

Отпуснат на седалката, той си спомни последните думи на Слоун и си каза, че знае много добре какво значи да си загубил или да има опасност да загубиш някого, когото обичаш. Самият той го бе изпитал за първи път, много отдавна, с Джесика, макар че обстоятелствата тогава не можеха и да се сравняват с отчаяното положение на Кроф сега. А после и с Джема... Не! Няма да мисли тази вечер за Джема. Спомените за нея го навестяваха така често напоследък... сякаш винаги идваха с умората... и неизменно съпътствани от болка.

Наложи си да се съсредоточи върху Кроф, който заедно с Джесика в този момент страда и за сина си. Партридж не знаеше какво е да имаш дете, но предполагаше, че сигурно е непоносимо да го

загубиш, най-непоносимото може би от всичко. А той и Джема толкова много искаха да имат деца...

Въздъхна... О, скъпа Джема!

Предаде се... остави спомените да го носят назад със скоростта на плавно движещата се кола, приближаваща Манхатън.

* * *

Винаги след това, след скромната брачна церемония в Панама, когато той и Джема стояха пред мировия съдия в дълга памучна риза и даваха кратките си клетви за вярност, Партридж живееше с убеждението, че простиците церемонии вещаят по-добър брак, а пищните зрелища най-често завършват с развод. Признаваше, че е предубеден от собствения си опит в това отношение. Първият му брак в Канада бе започнал с тържествена „бяла сватба“, с шаферки, неколкостотин гости и църковен хор, за които най-много настояваше майката на булката. После нещата просто не потръгнаха, за което Партридж съзнаваше, че е виновен поне петдесет процента, така че тържественото обещание „докато смъртта ни раздели“ бе съкратено на една година по „взаимно споразумение“ — този път пред съда.

Докато бракът с Джема — водещ невероятното си начало от борда на папския самолет — укрепваше едновременно със засилването на любовта им, Партридж не помнеше да е бил по-щастлив.

Продължи да работи като кореспондент на Си Би Ей в Рим, където чуждестранните журналисти си живееха царски, по думите на един негов колега от Си Би Ес. Почти веднага след полета с папата двамата с Джема си намериха жилище в един дворец от XVI век, разположен между площад Испания и Фонтана на Треви. Имаха осем стаи и три балкона. По онова време телевизионните компании харчеха пари, без да мислят за утрешния ден, и кореспондентите наемаха за тяхна сметка каквито квартири си пожелаят. После бюджетът взе да изтънява и скъперниците финансисти отпускаха пари само за най-насъщната жилищна площ. Но тогава, оглеждайки първия им дом, Джема бе заявила: „Хари, любов моя, тук е истински рай! А аз ще те заведа на седмото небе.“ Кое то и направи.

Джема имаше дарбата да дарява смях, радост и любов към живота. Беше изобретателна домакиня и превъзходна готвачка. Скоро Партридж се убеди, че тя не умее единствено да пести пари и да води семейния бюджет. Тъй като беше слаба по математика, обикновено надписваше сумите в чековете, така че винаги беше в конфликт с банката им. „Хари, съкровище мое, се оплака тя след поредната строга лекция от директора, bankerите са безмилостни. Те са... как му казвате на английски?“ Развеселен, Хари предложи: „Да не искаш да кажеш, че са твърде пресметливи?“ — „Колко си умен! Точно така, много пресмятат“ — решително ги осъди Джема.

Партридж намери лесно разрешение: просто пое в ръцете си финансите на семейството, което бе скромната му отплата за толкова много приятни преживявания. Другият проблем с Джема изискваше по-деликатен подход. Тя обожаваше коли, притежаваше една съборетина, „Алфа Ромео“, и като истинска италианка я караше все едно, че не е нейна. Понякога, седнал от дясната и страна в нейната „Алфа“ или в своето „БМВ“, което тя също обичаше да кара, Партридж затваряше очи и чакаше да се случи най-лошото. И всеки път, когато се разминаваха с него, той се сравняваше с котката, загубила поредния от деветте си живота.

Беше стигнал до четвъртия, когато събра кураж: да попита Джема дали не би се отказала от шофирането завинаги. „Защото твърде много те обичам — увери я той. — А когато не съм тук, сънувам кошмари и умирам от страх, че като се върна, ще те намеря ранена от катастрофа.“

„Но Хари — недоумяваше Джема, — аз съм толкова разумен шофьор.“

Партридж не искаше да спори повече и макар да повдигаше въпроса от време на време, реши да се съгласи с Джема, че тя е добър шофьор, а самият той е направо невротичен.

— Mio atore, щом забременея, няма повече да карам кола. Кълна ти се.

С това му напомни колко много искаха и двамата да имат деца. „Поне три“ бе обявила Джема малко след сватбата им и Партридж нямаше нищо против.

Междувременно той често напускаше Рим по задачи, възложени му от Си Би Ей, и в началото Джема продължи да работи

като стюардеса. Скоро обаче стана ясно, че почти няма да могат да се виждат, защото често се случваше Партридж да се върне, когато Джема е на полет, а в други случаи ставаше обратното. Тогава Джема реши, че и за двамата ще е по-добре, ако спре да лети.

За щастие, щом съобщи това в „Алиалия“, компанията ѝ намери работа на земята, и то в Рим. Двата с Партридж бяха във възторг и прекарваха много повече време заедно.

Обичаха да обикалят Рим, да откриват тайните на хилядолетната му история, за която — скоро откри Хари — в ума на Джема съществуваше цял справочник.

— Знаеш ли, Хари, император Август е бил доведен син на Юлий Цезар и създал пожарна команда от роби. Но веднъж не могли да загасят един голям пожар и тогава той решил да се откаже от робите, а на тяхно място да вземе свободни граждани. Те се оказали много по-добри. Това е, защото свободният човек върши нещата по собствено желание.

„Вярно ли е говориш?“ — усъмни се Партридж, а Джема само се усмихна, но за голяма изненада по-късно той установи, че разказаното от нея наистина се е случило през шести век преди новата ера. А впоследствие, когато ООН свика симпозиум за човешките свободи в Рим, на който Партридж бе акредитиран, той ловко вмъкна и примера с пожарникарите на император Август в информацията си за Си Би Ей.

— Сикстинската капела, в която избират новия папа, е назована така по името на папа Сикстий IV. Той разрешил в Рим да има публични домове и един от синовете му бил от собствената му сестра. Трина от синовете си направил кардинали.

— А прочутото испанско стълбище на Пиаца ди Спаня не би трябвало изобщо да се казва така, ами „френско стълбище“. Защото французите дали идеята, а за построяването на площада завещал пари един французин. Само че наблизо е испанското посолство, без испанците да са имали нищо, ама нищо общо с това стълбище.

Когато работата и времето им позволяваше, Партридж и Джема предприемаха пътешествия било до Флоренция, Венеция или Пиза. Когато се връщаха веднъж от Флоренция с влак, Джема бе много преbledняла и няколко пъти ставаше да отиде до тоалетната.

А когато Партридж я попита разтревожено какво ѝ е, тя махна с ръка.

— Сигурно е нещо от храната. Не се притеснявай.

Като слезе от влака в Рим, Джема изглеждаше добре и на следващия ден Партридж отиде, както обикновено, в кореспондентското бюро на Си Би Ей. А когато се върна вечерта у дома, с изненада намери миниатюрна чинийка до приборите си за вечеря и в нея — ключовете от „Алфа Ромео“-то на Джема. На недоумението му Джема отвърна с усмивка:

— Нали ти бях обещала.

За миг той беше озадачен, после си спомни какво му бе казала за шофирането и нададе радостен вик от любов. В очите на Джема имаше сълзи от щастие и те се целунаха, силно прегърнати.

Седмица по-късно Партридж бе уведомен от Си Би Ей, че прекратяват мандата му в Рим и го изпращат на по-важен пост — в Лондон. Първата му мисъл беше как ли ще реагира Джема на тази промяна. Но нямаше причини да се безпокои.

— Прекрасна новина, Хари — възкликна тя. — Обожavam Лондон. Летяла съм дотам с „Алиталия“. Чудесничко ще си живеем двамата.

* * *

— Пристигнахме, мистър Партридж.

На Партридж му се струваше, че бе затворил очи в колата само за миг, но като ги отвори, видя, че са стигнали до Манхатън и бяха спрели пред хотел „Интерконтинентал“ на Четирйсет и осма улица. Той благодари на шофьора, пожела му „лека нощ“ и влезе. В асансьора на път за стаята си осъзна, че вече е понеделник. Започваше съдбоносна седмица.

Джесика отчаяно се мъчеше да държи съзнанието си будно, за да разбере какво става около нея, но не винаги успяваше. На моменти погледът ѝ се избистряше, виждаше наоколо други хора, усещаше тялото си: болеше я, беше ѝ неудобно, повдигаше ѝ се, изпитваше силна жажда. Но по-силно от всичко това бе обземащата я паника с една-единствена мисъл: „Ники! Къде е той? Какво се е случило?“ После изведнъж всичко се сливаше в шеметно въртящи се размазани образи, сред които тя не знаеше дори коя е. Сякаш я поглъщаше някаква гъста лепкава млечнобяла течност.

Но дори и губейки често съзнание, тя успя да задържи спомена от най-осезателното си усещане. Разбра, че нещо, свързано досега с ръката ѝ, бива отстранено и на негово място се появява пулсираща болка. Даваше си сметка и че и помагат да стане оттам, където се бе отпуснала, и кое сама, кое с нечия помощ, бе стигнала дотам, където седеше сега — плоска повърхност с нещо твърдо зад гърба ѝ. А когато в промеждутъците между мислите ѝ се връщаше страхът и паниката, тя се опитваше да си втълпява най-важното: „Запази самообладание!“

Един образ се бе запазил ясно в паметта ѝ — фигурата на мъж, висок, пооплешивял, изправен, с важен вид. Именно това я накара да направи усилие да го заговори, да помоли за помощ. Разбра, че гласът ѝ го изненада, и тази негова реакция се запечата дълбоко в съзнанието ѝ, макар след това мъжът да изчезна. Дали бе чул нейния зов за помощ? Ще се върне ли?... О, Боже! Кой знае!

Ето че... пак бе дошла в съзнание и друг мъж се навеждаше над нея... Чакай! Беше го виждала и преди, познаваше мъртвешки бледото му лице... Да! Само преди няколко минути, докато се бореше отчаяно с някакъв нож, тя бе разрязала бузата му, бе видяла как кръвта бликва... Но защо няма кръв по него сега? Кой му е бинтовал лицето?

Джесика разсъждаваше: „Този мъж е враг.“ И тогава си спомни: бе направил нещо на Ники. О, как го мразеше! От гнева адреналинът ѝ се покачи, ръцете и краката ѝ започнаха да излизат от вцепенението. Тя

посегна, сграбчи превръзката му от лейкопласт и я дръпна, след което заби ноктите си в плътта на пепелявото лице и я раздра.

С вик на изненада Боделио отскочи назад. Хвана с ръка бузата си и видя, че цялата се облива в кръв... „Проклета жена!“ Пак му бе разранила лицето. Първия път инстинктивно се бе отнесъл към нея като лекар към пациент, но сега вече — не. Вбесен, сви дланта си в юмрук, наведе се напред и силно я удари, за което — пак по медицински причини — съжали само след миг. Искаше да разбере доколко тримата пленници са дошли в съзнание, защото до този момент бяха излезли успешно от упойката и пулсът и дишането им бяха нормални. Жената като че ли изпреварваше другите. И току-що го доказа, помисли си той сърдито. Скоро и тримата щяха да изпаднат в характерното състояние след упойка, подобно на махмурлук. Трябваше да им се даде вода. Но никаква храна до следващата цел на пътуването.

Появи се Сокоро и той ѝ каза да донесе вода. Тя кимна и излезе да потърси. Колкото и да е парадоксално, знаеше Боделио, в тази слабо населена влажна джунгла питейната вода бе проблем. Много реки и потоци имаха високо съдържание на химикали, които търговците на наркотици използваха за преработката на коката при добива на кокаин. Съществуваше и опасност от малария и тифус, така че дори и най-бедните селяни пиеха бутилирани напитки, бира, а когато бе възможно, преварена вода.

Влизайки в хижата, Мигел бе станал свидетел на сцената между Джесика и Боделио и чу нареждането на доктора към Сокоро. Затова се обърна направо към нея:

— И намери нещо да им вържеш ръцете на тия тримата тук. — А на Боделио нареди: — Пригответи пленниците за път. Най-напред ще се движим с камион, после всеки ще разчита на краката си.

Джесика, която вече само се преструваше на замаяна, чу всичко. Удряйки я, Боделио ѝ бе направил услуга. Тя вече знаеше коя е и паметта ѝ се връщаше. Но инстинктът я предупреждаваше да запази тази информация в тайна от другите, поне за момента. Колкото и да бе изплашена преди няколко минути, сега трябваше да разсъждава логично. Едно по едно нещата започнаха да се подреждат в съзнанието ѝ. Най-напред супермаркетът „Гранд Юниън“ и съобщението, че Крофърд е катастрофирал, което явно бе лъжа. После, на паркинга, грубото им залавяне заедно с Ники и... „Ники! Да не е ранен? Къде е

сега?“ Стараейки се да се мобилизира, тя си спомни, че бе мернала Ники на нещо като креват, вързан... също и Ангъс... О, клетият Ангъс! Беше ги видяла, докато се бореше с онзи и разряза бузата му... На същото място ли е? Едва ли. Но по-важното бе дали Ники е с нея. Едва отворила очи, но все още с наведена глава, тя се опита да погледне встрани. „О, слава богу! Ники е тук до нея!“ Той ту отваряше, ту затваряше очи и се прозяваше. Ами Ангъс? Ето го! Ангъс беше зад Ники със затворени очи, но се виждаше, че диша.

Сега възникваше въпросът: „Защо са били отвлечени и тримата?“ Джесика реши, че засега трябва да отложи търсенето на отговора. По-важното бе къде са. Погледите, които бе хвърлила наоколо крадешком, разкриваха малка полутъмна стая без прозорци и само с една петролна лампа. Защо няма електричество? Тя и другите двама седяха като че ли на глинен под и ѝ се струваше, че усеща насекоми, макар да се опитваше да не мисли за тях. Беше невероятно горещо и лепкаво, което тя не можеше да си обясни, тъй като септември тази година бе необичайно хладен, а нямаше прогнози за промяна на времето.

Следователно... след като това е някакво друго място, как са стигнали дотук? Упоена ли е била? Тази мисъл я накара да си спомни още нещо: марлята на носа и устата ѝ, след като бе издърпана в микробуса на паркинга. Не си спомняше нищо повече, следователно е била упоена, както вероятно и другите двама. Колко дълго е прекарала така? Половин час, струваше ѝ се, най-много час. Твърде пресен бе споменът от схватката на паркинга, за да допусне, че е било по-отдавна. Следователно едва ли бяха много далече от Ларчмънт и вероятно все още в щата Ню Йорк, Ню Джърси или Кънектикът. А може би в Масачузетс или Пенсилвания, предположи Джесика, но веднага реши, че това е твърде далеч... Прекъснаха я гласове.

— Кучката се преструва — каза Мигел.

— Знам — отвърна Боделио. — Тя е в пълно съзнание и си мисли, че ще ни измами. Слуша какво си говорим.

Мигел протегна десния си крак и заби върха на обувката си в ребрата на Джесика.

— Ставай, кучко! Път ни чака.

От болката лицето ѝ трепна и тъй като нямаше повече смисъл да се крие, Джесика вдигна глава и отвори очи. Видя погледите на двамата мъже, насочени към нея — единия с одраното лице и другия,

когото бе мернала в микробуса. Устата ѝ бе пресъхнала и гласът ѝ звучеше дрезгаво, но успя да им каже:

— Ще съжелявате за това. Ще ви заловят. Ще ви накажат.

— Млък! — Мигел отново протегна крак и я ритна този път в корема. — Отсега нататък ще говориш само когато те питат.

Тя чу как Ники до нея се размърда и попита:

— Какво става? Къде сме? — В гласа му се усещаше паниката, която Джесика сама бе изпитала преди малко.

Само Ангъс заговори спокойно:

— Доколкото разбирам, момчето ми, отвлекли са ни някакви лоши хора, но не се бой! Бъди силен! Татко ти ще ни намери.

Джесика, която още бе свита от болка след силния ритник, усети нечия ръка на лакътя си и чу нежния въпрос на Ники:

— Мамо, добре ли си?

Сълзи бликнаха от очите ѝ, като си помисли, че Ники се тревожи и за нея. Извърна глава и се опита да му кимне окуражително, но в този момент видя, че и той бе ритнат свирепо.

— Тази заповед се отнася и за теб, кретенче! — изкрещя Мигел. — Запомни я!

— Как няма да запомни — обади се Ангъс с дрезгав, но пълен с пренебрежение глас. — Забравя ли се отрепка, способна само да рита беззащитна жена и дете? — И се опита да се изправи.

— Ангъс, недей! — задъхано се опита да го спре Джесика. Добре разбираше, че грубите му думи могат само да им навредят в този момент.

Ангъс с мъка запази равновесие, ставайки. Мигел бе успял да се огледа и бе грабнал едно дърво от пода. Изпревари Ангъс и го наложи здравата по главата и по раменете. Старецът падна назад и от удара едното му око се затвори. Застена от болка.

— Това да ви е за урок! — излая Мигел. — Само да проговорите! — А на Боделио заповяда: — Готови за тръгване.

Сокоро се върна с дамаджана вода и дълго дебело въже.

— Най-напред трябва да пият вода — обади се Боделио, добавяйки с известно раздражение: — Ако искате да са живи.

— Първо им вържи ръцете — нареди Мигел. — Да не буйстват повече.

И излезе от колибата, ругаейки. Навън слънцето изгряваше и влажната горещина бе убийствена.

* * *

Изведоха ги от колибата с ръце, вързани на гърба, и ги заблъскаха към един камион, на чиято платформа ги качиха няколко чифта груби ръце. Заедно с тях се качиха половин дузина мъже, облечени в дрипи, които можеха да минат за ратаи, ако не носеха пушки. След тях се качи мъжът, когото Джесика вече наричаше Одрания, и друг един, когото тя смътно си спомняше, че бе забелязала и преди.

Наоколо не виждаше никакви други постройките, само гъста гора и утъпкана земя, която трудно можеше да се нарече път. Опита се да погледне табелите на камиона, но парапетът на платформата ѝ пречеше. От водата Джесика се почувства малко по-добре. Жената с киселото лице, която Джесика също си спомняше бегло, бе дала и на Ники и Ангъс да пият.

Опитвайки се да я спечели по женски, Джесика бе прошепнала между две глътки: „Благодаря ви много. Моля ви, кажете ми къде сме и защо?“ Отговорът бе груб и неочакван. Като остави канчето на земята, жената залепи два силни шамара с дланта си и опакоето ѝ върху лицето на Джесика, от които тя залитна първо в едната, после в другата посока. „Нали чухте нареждането! Silencio! Само смей да проговориш — и никаква вода цял ден!“

Оттогава Джесика мълчеше. Ники и Ангъс също.

Жената се взеше в кабината до шофьора, който току-що бе запалил двигателя. Там беше и мъжът, дето ритна Джесика и Ники и наби Ангъс. Джесика бе чула да го наричат Мигел и по всичко личеше, че той бе главатарят. Камионът тръгна, друсайки се по неравната земя.

Жегата навън бе по-силна, отколкото в колибата. Потяха се обилно. Къде всъщност се намираха? Убеждението на Джесика, че са някъде в щата Ню Йорк, се разколебаваше с всяка минута. Не можеше да си представи къде има такава жегата в този сезон. Освен ако...

Възможно ли е, зачуди се тя, да са били в безсъзнание, упоени много по-дълго, отколкото ѝ се струваше? Дали тогава не са били

закарани някъде далеч по на юг, например в Джорджия или Арканзас? Околността все повече ѝ напомняше на далечните части на тези щати, където също трябва да е много горещо. Но ако е вярно, надеждата ѝ за скорошно освобождаване щеше да угасне.

Мъчейки се да разбере нещо, тя започна да се вслушва в откъслечните реплики между мъжете с пушките. Позна, че си говорят на испански, и макар да не го знаеше, отгатваше някои думи.

— Maldito camion! Me hace dano en la espalda... Por que no te acuestas encima de la mujer? Ella es una buena almohada!^[1]

Последва циничен смях.

— No, esperarare hasta que termine el viaje. Entonces ella debe tener cuidado... Los Sinchis, esos cabrones, torturaron a mi hermano antes de matarlo... El rio no puede llegar tan pronto como yo desearia que llegara... Le selva ve y oye todo!^[2]

Като ги слушаше, тя реши, че са отскорошни емигранти — толкова много испаноезични нахлуваха днес в САЩ, и внезапно си спомни мъжа, който пръв я заговори в супермаркета. Неговият английски бе с испански акцент. Дали имаше някаква връзка? Не можеше да си обясни.

Но като си помисли за Ларчмънт, се сети за Кроф. Колко ли страда! Ангъс беше казал нещо на Ники в колибата... „Татко ти ще ни намери.“ Кроф сигурно вече ги търси под дърво и камък, а както има голямо влияние и много високопоставени приятели... но дали ще знаят къде да ги търсят? Трябва някак си да разбере къде са и да измисли как да съобщи на Кроф. Ангъс бе казал на Ники още и това, че са отвлечени. Джесика не се бе сетила, защото нямаше време, но сега ѝ се струваше, че Ангъс бе прав. Само че защо са ги отвлекли? За пари ли? Нали обикновено така правят? Е, имаха пари, но не чак толкова много, поне не колкото индустриалци, с каквито Кроф понякога обичаше да сравнява семейството си на шега.

Мислите ѝ се разсеяха, щом погледна Ники. Откакто тръгна камионът, Ники с мъка седеше изправен, а сега, поради вързаните на гърба му ръце, се беше отпуснал назад и при всяко друсане главата му се удряше по пода. Обезумяла от това, че не може да му помогне, Джесика за малко да наруши забраната и да помоли човека с одраното лице за помощ. В този момент забеляза, че един от мъжете с пушки видя неудобната поза на Ники и се приближи до него. Повдигна го

леко и го подпря на един чувал, а краката му опря в някакъв сандък, та да не се изхлузи отново. Джесика се опита да му благодари с поглед и нещо като усмивка. Той ѝ отвърна с едва забележимо кимване. Едва ли имаше някакво значение, помисли си тя, но поне един от тия грубияни бе способен на чувства. Мъжът остана да седи до Ники. Промълви няколко думи и Ники, който отскоро учеше испански в училище, като че ли ги разбра. По-нататък, докато пътуваха, това стана още на два пъти.

След двайсетина минути пътят, по който се движеха, изчезна и камионът спря между дърветата. Отново заблъскаха Джесика, Ники и Ангъс и ги свалиха от платформата. Мигел слезе от шофьорската кабина и нареди:

— Оттук нататък пеша.

Густаво с още двама въоръжени мъже тръгнаха първи между гъсталака по неравна почти незабележима пътека. Едвам се движеха между листата и клоните и макар под короните на дърветата да бе сенчесто, жегата и непрестанното бръмчене на насекомите бяха убийствени. От време на време тримата пленници се приближаваха един до друг и в един момент Ники прошепна:

— Сега ще стигнем до една река, мамо. После ще продължим с лодка.

— Онзи човек ли ти каза? — попита го шепнешком Джесика.

— Да.

Малко по-нататък Джесика чу и Ангъс да мърмори нещо.

— Гордея се с теб, Ники. Храбро момче си.

За пръв път, откакто излязоха от колибата, Джесика чуваше гласа на Ангъс. Поолекна ѝ, че старият човек поне се държеше, но не знаеше какво въздействие ще окаже в края на краищата това ужасно преживяване и върху него, и върху Ники. Тя продължаваше да мисли за избавлението им. Какви шансове имаха? Кога и как ще пристигне помощ?

Ники изчака удобен момент и тихичко отвърна на Ангъс:

— Нали така си ме учил, деденце. Когато най-много ме е страх, да се държа най-храбро. Ами ти как си?

— Старото куче не се дава лесно. — И след кратко мълчание попита и нея: — Джеси... ти как си?

Тя му отвърна едва при следващата възможност:

— Опитвам се да отгатна къде сме. В Джорджия ли, в Арканзас? Къде изобщо?

Отговорът дойде от Ники:

— Извели са ни от Америка, мамо. Онзи човек ми каза. Намираме се в Перу.

[1] Проклет камион! Израни ми гърба... Защо не си легнеш върху жената? Тя е добра възглавница! (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Не, ще почакам да свърши пътуването. Тогава да му мисли... Янките, тия кучи синове, измъчвали брат ми, преди да го убият... Няма да стигнем реката толкова бързо, колкото ми се ще... Джунглата вижда и чува всичко! (исп.) — Б.пр. ↑

— Рано тази сутрин — започна Теди Купър пред редиците съсредоточени млади лица с вперени в него очи — възнамерявах да се изправя пред вас и да ви омая с небивалици за това как сме ви наели и какво ще работите. И понеже съм професионалист, цялата история щеше да звучи много убедително. Но преди няколко минути, след като поговорих с неколцина от вас, се убедих, че сте твърде умни, за да ви заблуждавам. Освен това смятам, че ако знаете как стоят нещата наистина, ще се заемете с работата още по-усърдно, упорито и старателно. Затова слушайте добре, момчета и момичета. Ще ви доверя цялата истина.

Откровеността му бе възнаградена с дружелюбни усмивки и напрегнато внимание. Беше 9,30, понеделник сутрин. Няколко минути преди това, точно шейсет души млади хора — почти по равно мъже и жени, — се явиха за временна работа в Информационния отдел на Си Би Ей. Чичо Артър бе продължил да телефонира тук и там до неделя вечерта, за да осигури пълен състав. Повечето новобранци бяха около двайсет и две годишни, току-що завършили университети, с добри дипломи. Умееха да се изразяват хубаво, бяха будни и имаха амбицията да влязат в света на телевизията. Около една трета бяха чернокожи и между тях бе момчето, към което чичо Артър бе привлякъл вниманието на Купър — Джонатан Моуни. „Можеш да използваш Джонатан като координатор — посъветва старецът. — Той е завършил журналистика в Колумбийския университет и работи като келнер, за да се издържа. А ако и на теб направи такова добро впечатление, каквото аз вече имам от него, можем да се опитаме да го привлечем в Си Би Ей.“

Моуни, който бе един от най-рано пристигналите тази сутрин, имаше телосложението и гъвкавостта на професионален баскетболист. Чертите на лицето му бяха изящни, а погледът — силен, вдъхващ доверие. С баритоновия си глас казваше само кратки изречения без жаргон. Първият му въпрос към Купър, след като се представи, беше: „Мога ли да ви помогна да подредите всичко това?“ Купър, който

веднага го хареса, прие с готовност и му подаде купчината формуляри, които новопристигналите трябваше да попълнят по искане на компанията. Само след няколко минути Моуни настаняваше всеки от тях на разни места и обясняваше съдържанието на формулярите, които бегло бе прегледал миг преди това.

После Купър помоли Моуни да съобщи някои неща по телефона и без да задава повече въпроси, младежът кимна и изчезна. Върна се след няколко минути, за да съобщи: „Окей, мистър Купър. И двата отговора са положителни.“

— Цялата работа е във връзка с едно отвлечане — продължи Теди Купър с въведението, след като бе помълчал малко, за да види как ще реагират слушателите му на съобщението, че ще узнаят „цялата истина“. — Отвлечени са съпругата на Крофърд Слоун, синът му Никълъс и баща му Ангъс. Вашата работа ще ни помогне в спасяването им и поради това е изключително важна. Оттук ще ви препратим към редакциите на местни вестници и някои библиотеки, за да изчетете всичко, което е публикувано през последните три месеца. Но не като обикновени читатели, а като Шерлок Холмс, защото ще ви кажа какви следи да търсите, които ще ни отведат до похитителите. Преди да тръгнете, ще ви раздадем журналистически карти от Си Би Ей. Можете да ги запазите като спомен за внуците си.

Колкото до транспорта, навън чакат мотори, които ще превозват по няколко групи на ден и ще оставят всеки един от вас на определеното му място. Оттам нататък ще се придвижвате сами. Имате право на лична инициатива. Използвайте предоставената ви възможност. Ако ви се наложи да пътувате с автобус или влак, разноските се поемат от Си Би Ей. Няма нужда да се връщате тук всеки ден, но трябва да ни съобщавате по телефона докъде сте стигнали и незабавно да ни уведомявате, ако откриете нещо важно.

Джонатан Моуни, силно ентузиазизиран, се съветваше през това време с помощниците на Купър. Яви се с голям куп напечатани листи — планът за действие и основните насоки, разработени вчера от Купър и извъртени на машината през нощта. Моуни започна да раздава копията на своите колеги по временно назначение.

— Като стигнете до редакциите на местните вестници — продължаваше наставленията си Купър, — ще поискате най-напред всичките броеве три месеца назад, смятано от миналия четвъртък, или

четиринайсети юни. В тях ще търсите рекламните на агенции, търгуващи с недвижими имоти, и ще проверите дали някоя от тях е предлагала под наем малка фабрика или склад, или голяма стара къща. За да ви стане по-ясно, отгърнете първата страница на това, което току-що получихте.

Тъкмо по средата на описанието, което той правеше за предполагаемата база на похитителите, вратата се отвори и посрещнат от ясно доловимо ахване, влезе Слоун, следван от Партридж. Купър ги бе повикал по телефона чрез Джонатан Моуни за по-голям ефект пред младите наемни журналисти.

С подчертана почителност Купър слезе от катедрата си и без да представя официално водещия вечерния осведомителен бюлетин, просто му направи път.

— Здравсти, Теди. С какво мога да ти бъда полезен?

— Предполагам, че всички искат да се запознаят с вас, сър.

Слоун се наведе към него и едва чуто го попита:

— Кажете ми какво знаят всички тези хора тук.

Партридж се бе приближил до тях и слушаше.

— Почти цялата истина. Реших, че така ще вложат повече усърдие в работата си, а и заслужават доверието ни.

— Съгласен съм с теб — намеси се Партридж.

— И аз — кимна Слоун. Той се приближи към редиците столове със сериозно изражение на лицето; никой не очакваше да се усмихва весело, а когато заговори, гласът му издаваше цялото напрежение, в което беше.

— Дами и господа, през следващите дни всеки от вас ще допринесе пряко за избавлението на моята съпруга, сина ми и баща ми. Ако това наистина стане безметежно, бъдете сигурни, че ще намеря начин да се отблагодаря на всекиго лично. Сега искам само да ви засвидетелствам признателността си, че сте тук, и да ви пожелаая успех.

Слоун остана на мястото си, докато повечето от младежите станаха и дойдоха да се ръкуват с него и да му изкажат благопожеланията си. В очите на някои Теди Купър забеляза сълзи. Накрая Слоун кимна за довиждане и си излезе така тихо, както бе дошъл. Партридж, който също стисна ръцете на някои от тях и размени по няколко думи с всеки, го последва.

След като изслуша и се постара да отговори изчерпателно на зададените му въпроси, Купър завърши инструктажа си с няколко свои идеи, които не бе обсъждал с никого, но внимателно бе обмислял предишната нощ.

— Освен търсенето на обява за сграда, каквато ви описах, бих искал да се възползвате от отрупаните пред всеки от вас вестници и да обърнете внимание на всяка страница за неща, които ви се сторят необикновени. Нямам представа какви точно, но запомнете едно: терористите, които се опитваме да проследим, са се таили наоколо поне един, ако не и два месеца преди това. И колкото и да са се старали да бъдат внимателни, не може да не са направили през това време нещо дребно, което е оставило следа. Не е изключено то да е отразено и в печата.

— Доста малка вероятност — обади се някой.

Теди Купър кимна в знак на съгласие.

— Вярно е, че шансовете са едно на хиляда да е било нещо, за което си е заслужавало да пишат вестниците, а още по-малка е вероятността да го откриете. Така че обстоятелствата са против вас. Но не забравяйте, че печалбата от лотарията е едно на един милион. Съветвам ви само да мислите, да мислите и пак да мислите! Гледайте с четири очи, използвайте цялото си въображение. Избрахме ви, защото решихме, че сте умни, така че не ни разочаровайте. Търсете главното, но хвърляйте по едно око и на незначителните подробности.

За голяма изненада на Купър младежите изпратиха последните му думи с аплодисменти, станали на крака.

* * *

Още в началото на работния ден Хари Партридж бе телефонирал на адвоката, който често защитаваше терористи. Реакцията отсреща не бе особено отзивчива.

— О, ти ли си? Нали ти казах в петък, че съм направил някои дискретни проверки, които после повторих, но няма никакъв резултат. Престани да ми досаждаш.

— Извинявай, но... — започна Партридж, но на другия край на жицата явно не го слушаха.

— Вие журналистите никога няма да разберете, че в моя бизнес главата ми постоянно е на дръвника. Клиентите ми имат доверие и не възнамерявам да ги разочаровам. Гарантирам ти, че не им пука за проблемите на други хора, включително твоите и на Крофърд Слоун, колкото и да ги смятате за тежки.

— Разбирам те — запротестира Партридж, — но това все пак е отвличане и...

— Млъкни и ме слушай! Вече ти казах: сигурен съм, че не е замесен никой от моите довереници. Но тъй като съм ти задължен, ще се опитам да направя каквото мога. Само че трябва да действам като в минно поле и да убеждавам всекиго, че е в негова полза да съдейства, ако знае или е подочул нещо.

— Виж какво, извинявам ти се, ако...

Но адвокатът продължи:

— Така че не очаквай да напредвам като с булдозер или с експресен влак. Ясно ли е?

— Ясно е — отвърна Партридж, въздъхвайки наум.

— Дай ми още няколко дни — посмекчи тона си адвокатът. — И не ми се обаждай. Аз ще ти телефонирам.

* * *

Още преди да пристигне в Си Би Ей, Партридж бе взел окончателно решение да не обявява все още в осведомителния бюлетин, че известният колумбийски терорист Улисес Родригес е замесен в отвличането на семейство Слоун. След срещата си с екипа на Купър отиде да уведоми за това специалната група. В залата завари Карл Оуънс и Айрис Евърли, на които обясни:

— Да погледнем нещата от тази страна: до настоящия момент Родригес е единствената следа, с която разполагаме, а на него това все още не му е известно. Ако го обявим по телевизията, има голяма вероятност да стигне до него и ние да загубим следата. Защото по всичко личи, че Родригес добре се е прикривал, и сега ще вземе още повече предпазни мерки. Няма нужда да ви обяснявам колко зле ще се отрази това на шансовете ни да открием къде е... и той, и тримата Слоун.

— Разбирам, Хари — съгласи се Айрис, — но наистина ли мислиш, че такава важна новина, известна вече на поне десет души, ще остане тайна, докато сме готови за действие? Не забравяй, че всички телевизии, вестници и радиостанции са изпратили най-добрите си репортери да събират сведения около случая. Според мен всички ще са узнали след по-малко от двайсет и четири часа.

Рита Ейбърмс и Норман Йейгър бяха влезли и тихичко слушаха.

— Може и да излезеш права — каза Партридж на Айрис, — но по-добре да поемем този риск. Не ме разбирайте погрешно, но според мен не бива да забравяме, че като новинари понякога ставаме и рицари на Светия Граал. Когато новината може да застрашава нечий живот, професионалната ни амбиция трябва да отстъпи.

— Съгласен съм с Хари — каза Йейгър.

— Има и нещо друго — възрази Оуънс. — Да не забравяме и ФБР. Може да си имаме неприятности, ако не им дадем всичката информация, която ни е известна.

— И за това съм помислил и реших да рискуваме. А ако се тревожиш, имай предвид, че аз нося отговорността за всичко.

— Добре — предложи Айрис, — нека да решим така: ако до утре никой не го съобщи, да обсъдим въпроса още веднъж.

— Съгласен съм — каза Оуънс и спорът приключи.

* * *

Хари Партридж се върна при синия си тефтер с имена и телефонни номера, но за разлика от миналата седмица, когато телефонираше главно в САЩ, днес се опита да се свърже с някои хора в Колумбия и съседните ѝ страни — Венецуела, Бразилия, Еквадор, Панама и Перу, както и Никарагуа. Бе действал като кореспондент на Си Би Ей по всички тези места и познаваше хора, готови да му помогнат, на някои от които вече бе правил услуги.

Устремен към следата на Родригес, той отправяше към всички един и същи двоен въпрос: „Познавате ли терорист на име Улисес Родригес и имате ли представа къде е и какво се предполага, че прави?“ Отговорите, които получи този път, бяха почти неизменно „да“ — на първия въпрос, и „не“ — на втория. Както бе разбрал и Оуънс

преди него, Родригес очевидно бе изчезнал преди три месеца и оттогава никой не бе го виждал. Само едно интересно нещо се появи в разговора му с отдавнашен приятел в Колумбия, радиорепортер в Богота.

— Където и да е — каза му той, — почти мога да гарантирам, че не е в тази страна. В края на краищата той е колумбиец и макар засега да е недосегаем от закона, твърде добре известен е, за да не се разчуе, ако е на родна земя. Обзалагам се, че е другаде.

Партридж имаше известни подозрения за Никарагуа, където сандинисткият режим се бе прочул със своето двуличие и тирания, както и с враждебността си към САЩ. Дали не бяха съучастници и на това престъпление, надявайки се да извлекат още никому неизвестна полза? Но от близо половин дузина разговори със столицата Манагуа се убеди, че Родригес не е и в Никарагуа.

Оставаше Перу. Партридж се обади на няколко души и там. Един от разговорите му даде основание да се позамисли. Беше с друг стар познат, Мануел Леон Семинарно, собственик и редактор на седмичното списание „Есцена“, издавано в Лима.

Като разбра, че Хари му се обажда от Ню Йорк, собственикът редактор не скри разочарованието си.

— Тъкмо се надявах, че утре ще обядваме заедно в „Ла Пицериа“. Уверявам те, че сервират все така хубави неща. Защо не вземеш самолета да дойдеш?

— С удоволствие бих го направил, Мануел, но за жалост съм потънал до уши в много важна работа. — И Партридж му обясни ролята си в разследването на отвличането на тримата Слоун.

— Не думай! Трябваше да се сетя. Много неприятна история. Следим отблизо развоя и следващата седмица ще излезем с цяла страница. Има ли нещо ново да добавим?

— Има — каза Партридж — и точно за това ти се обаждам. Но засега си мълчим, така че ще те помоля да не го пишеш.

— Ами... — Гласът отсреща стана предпазлив. — Стига да не е информация, която вече притежаваме.

— Нали си имаме доверие, Мануел. Разбрахме се, че... нали?

— Щом сме се разбрали, окей.

— Имаме основание да смятаме, че е въввлечен Улиес Родригес.

Настъпи мълчание, след което редакторът отвърна по-тихо:

— Опасни неща приказваш, Хари. Тук това име буди страх и ужас.

— Защо чак страх и ужас?

— Тоя човек е заподозрян в организиране на отвличания и снове напред-назад от Перу и Колумбия да върши работата на други. Така действат нашите революционери престъпници. Както знаеш, в Перу сега отвличанията са станали почти стил на живот. Предпочитаните обекти са богати бизнесмени или техните семейства. Много от нас наемат телохранители или карат блиндиращи коли с надежда да се опазят.

— Известно ми е — каза Партридж. — Само че просто не бях се сетил досега.

— Не си единствен, приятелю — шумно въздъхна Семинарио. — Западният печат не обръща много внимание на Перу. А за вашите телевизионни новини все едно, че не съществуваме.

Партридж знаеше, че в думите му има известна истина. Не можеше да разбере защо, но американците като че ли не се интересуваха от Перу толкова много, колкото от други страни. Ала по телефона каза само:

— Да си чувал напоследък, че Родригес е в Перу, точно сега може би или напоследък... че работи за някого?

— Ами... не.

— Колебаеш ли се?

— Не за Родригес. За него не съм чувал нищо, Хари. Иначе щях да ти кажа.

— Тогава какво?

— В последните няколко седмици на революционно-престъпния фронт цари някакво странно затишие. Почти нищо не се случва. Поне нищо съществено.

— Какво значи това?

— Подобно нещо съм наблюдавал и преди. Мисля, че е характерно за Перу. Когато има затишие, в повечето случаи после става нещо голямо. Обикновено неприятно и съвсем неочаквано. — Гласът на Семинарио изведнъж се промени и той заговори по-високо и делово:

— Драги ми Хари, толкова се радвам, че си поприказвахме, и ти благодаря, че ми се обади. Но трябва да вървя, защото няма кой да

редактира „Есцена“. Заповядай някой път на гости в Лима и не забравяй поканата ми за обяд в „Ла Пицериа“.

До края на деня Партридж все си спомняше думите му: „Когато има затишие, после става нещо голямо.“

Случи се така, че денят, в който Хари Партридж разговаря със собственика редактор на „Есцена“, Перу бе в центъра на една свръхсекретна среща между най-висшите ръководители на корпорацията, собственица на телевизионната компания Си Би Ей, „Глобаник Индъстрийс Инкорпорейтед“. На такова съвещание те се събираха два пъти годишно и тридневният им „семинар за координиране на политиката“ се ръководеше от председателя и главен директор на Обединението, Тиъдор Елиът. Деветте дружества, чиито контролни пакети държеше „Глобаник“, но които също притежаваха по няколко големи фирми, бяха представени на семинара само от своите главни директори. На такива срещи се разменяше поверителна информация и се разкриваха тайни планове, някои от които можеха да създадат или да ликвидират конкуренти, инвеститори и пазари по цял свят. Но по правило не съществуваше дневен ред в писмена форма за подобни форуми. Мерките за сигурност бяха много строги и всеки ден преди откриване на заседанието залата беше проверявана със специални електронни уредби. Отвън задължително чакаше цял екип от помощници и съветници на всяка от компаниите, готови да дадат информация или данни, необходими на шефовете им. Мястото на тези срещи почти винаги бе едно и също. И този път — в клуба „Фордли Кей“ близо до Насау в Бахама.

Това бе един от най-люксовите частни клубове с пристанище за яхти, игрища за голф, тенис-кортове и плажове с бял пясък, до които понякога получаваха достъп особено важни гости, готови да платят високата цена. Членството в клуба бе изключително трудна работа и от кандидатите в дълги списъци се изискваше голямо търпение, понякога напразно. Тиъдор Елиът отскоро бе член, за което бе чакал цели две години.

Първото заседание тази сутрин бе в малка уютна библиотека с дълбоки кресла, тапицирани в бежова кожа, и килими от стена до стена. В меко осветени витрини между лавиците с книги се виждаха сребърни спортни трофеи. От портрета си над рядко използваната

камина основателят на клуба доброжелателно гледаше малкото отбрано общество.

Елиът бе облечен, както му бе редът, в бели панталони и със светлосиня спортна риза с емблемата на клуба — разделен на четири щит с палмово дърво, кръстосани тенис-ракети, стикове за голф и яхта на фона на морски вълни. Тио Елиът бе надарен с класическа мъжка красота — висок, строен, широкоплещест, с широка челюст и гъста коса, още не съвсем побеляла. Само тя напомняше, че след две години генералният директор щеше да стигне пенсионна възраст и мястото му щеше със сигурност да бъде заето от някой от присъстващите. А като се има предвид, че повечето от шефовете на компании бяха твърде възрастни за това, вероятните кандидати бяха само трима. Една от тях бе Маргот Лойд-Мейсън.

Тя имаше ясното съзнание за това, докато четеше изложението си за състоянието на телевизионната компания Си Би Ей.

Тоалетът ѝ бе внимателно подбран — да не я прави твърде женствена и същевременно да не я лишава от предимствата на пола ѝ. Спряла се бе на бежови ленени панталони и памучен пуловер в меките нюанси на праскова. Те подчертаваха правилното ѝ телосложение, оценено от нескритите погледи на някои от мъжете.

Позовавайки се на точни данни, Маргот изложи, че откакто „Глобаник Индъстрийс“ е купила предишната година радио-телевизионната компания Си Би Ей заедно с филиалите ѝ, там е въведен строг финансов контрол, бюджетът е вързан, а излишният персонал — уволнен. В резултат на което печалбата за третото тримесечие е нараснала с двайсет и два процента в сравнение с предишната година.

Малко след това Маргот спомена за неотдавнашното отвлечение на тримата членове от семейството на Крофърд Слоун. Генералният директор на дърводобивната компания „Интърнешънъл Форест Продъктс“, суров безцеремонен орегонец на име Де Уит, я прекъсна:

— Много неприятна работа и всички се надяваме виновниците да бъдат заловени. Но при все това вашата телевизионна компания извлича само полза от случая.

— Ще ви кажа точно каква — отговори Маргот. — Рейтингът на централния ни вечерен информационен бюлетин се покачи от 9,2 на 12,1 само през последните пет дни, което значи, че имаме нови шест

милиона зрители и безусловно излиза на първо място. Това повлия и на други наши програми, особено излъчваните веднага след новините. Всичките ни спонсори са във възторг и през следващия сезон ще излъчваме още повече реклами.

— Този рейтинг означава ли, че повечето ви зрители не сменят каналите? — попита някой.

— Телевизионните компании знаят от опит, че щом публиката гледа новините на определен канал, обикновено остава със същата компания и през следващия час и половина, а понякога и по-дълго. През това време се присъединяват и други зрители — обясни Маргот.

— Като стана дума за рекламите, Маргот, какви са новините по онзи проблем със записващите видеоапаратури? — Гласът принадлежеше на Лиън Айрънуд, атлетичния калифорниец с хубав загар, който ръководеше компанията „Уест Уърлд Авиейшън“, производител на много търсени изтребители. Той бе вторият претендент за приемник на Елиът. — Колко домакинства разполагат вече с тях?

— Около петдесет процента — осведоми го Маргот — и ти си напълно прав за проблема. Повечето от онези, които записват телевизионните програми, превъртат след това рекламите, без да ги гледат, намалявайки по този начин техния ефект.

— Един от тях съм и аз — призна Айрънуд.

— Не забравяйте и копчето за спиране на звука — добави друг. — Аз например винаги го натискам, когато започва реклама.

— Всичко това намалява печалбата ни от рекламите — продължи Маргот — и ние търсим допълнителни източници на приходи, поради което Си Би Ей и други компании започнаха тихомълком да купуват кабелни телевизии. А тъй като капиталите са в телевизионните мрежи, един ден кабелната телевизия ще се окаже изцяло собственост на големите компании. Едновременно с това изследваме възможностите за корпорирание с телефонните компании.

— Как ще се корпорирате? — попита Айрънуд.

— Ще ти обясня. Най-напред трябва да имаме предвид, че конвенционалната телевизия е на доизживяване. След десет-петнайсет години старомодна телевизионна антена ще може да се види вероятно само над института „Смитсониън“. А дотогава телевизионните

станции ще се захвърлили традиционните си предаватели като неикономични.

— Следователно кабелната и сателитната телевизия ще завладеят света.

— Отчасти, но не напълно — усмихна се Маргот. Тя плуваше вече в свои води и се надяваше, че демонстрира далновидност.

— Следващото нещо, което трябва да имаме предвид — продължи тя, — е, че самостоятелните кабелни групи също нямат голямо бъдеще. За да оцелеят, те, както впрочем и ние, трябва да се обединят с телефонната мрежа, стигаща до всеки дом. Технологията за комбинация на телефонен с телевизионен канал, използваща оптически кабел, вече съществува. Което значи, че телевизионните компании като нашата трябва само да разработят специализирани кабелни програми. Потенциалните приходи са огромни.

— Правителството не налага ли никакви ограничения върху телефонните компании, навлизащи в телевизионния бизнес? — осведоми се Айрънуд.

— Конгресът ще ги отмени. Усилено действаме за това. Вече има проектозакон.

Непринуденият приятелски разговор продължаваше. Но въпросът за отвличането на тримата Слоун повече не бе повдигнат. По-късно същата заран дойде ред и на К. Фосис („Фоси“) Ксенос, председател на „Глобаник Файнъншъл Сървисис“ да вземе думата пред своите колеги. Той бе третият вероятен кандидат за председателското кресло на корпорацията и най-опасният съперник на Маргот.

Днешното му съобщение се отнасяше за сложен, много деликатен и доста секретен проект, все още в начална фаза, но обещаващ многомилиардна печалба за „Глобаник“. Той се включваше до изкупуването на част от перуанския външен дълг и създаването на гигантски фонд за капиталовложения в недвижими имоти в Перу, където „Глобаник“ действуваше ръка за ръка с правителството на тази страна.

Фоси подробно описа етапите на действие и условията в това начинание:

1) В момента Перу имаше повече от шестнайсет милиарда долара външен дълг, по който бе обявил неплатежоспособност, и

световните финансови институти отказваха да му дават нови заеми. Но предвид на отчаяната си икономическа криза Перу се мъчеше да си възстанови благонадеждността, за да получи правото на нови кредити.

2) „Глобаник Файнаншъл Сървисис“ тихомълком бе купил четири и половина милиарда от дълга на Перу, плащайки средно по пет цента на долар. Първоначалните кредитори, главно американски банки, бяха доволни и на такава ниска цена, тъй като отдавна бяха загубили надежда, че ще си получат парите. Така „Глобаник“ бе станал гарант на дълга на Перу, превръщайки го в ценни книжа, чиято стойност се определя с преговори.

3) Чрез трима от министрите си правителството на Перу бе уведомено, че има рядката възможност да заличи четири и половина милиарда от дълга си, като купи така трансформирания заем от „Глобаник“ за десет цента на долар, поемайки всички счетоводни разноси в Перу със своята слаба валута, инти. Това бе хитро измислената въдица на Фоси, благодарение на която малкият и ценен перуански резерв от чуждестранна твърда валута щеше да остане ненакърнен.

4) Но срещу приемането на перуанската валута „Глобаник“ бе поставил три важни условия. Не искаше пари в брой, а правото на собственост върху два приказни курорта, в момента собственост на перуанското правителство. „Глобаник Файнаншъл“ възнамеряваше да ги разработи и да използва гигантския им потенциал. Единият курорт бе на морския бряг, а другият — в Андите, близо до най-популярните туристически атракции на страната, Мачу Пикчу и Куско.

5) Освен земята правителството на Перу трябваше да даде гаранции, че „Глобаник“ ще има пълна свобода да направи курортите такива, каквито намери за добре. Наред с това „Глобаник“ щеше да внесе в Перу голямо количество твърда валута за строителните работи, които щяха да създадат и много нови работни места за местното население.

6) И третото, последно условие, което щеше да остане в тайна между перуанското правителство и „Глобаник“, бе цената на двата курортни обекта да е с дващест и пет процента по-ниска от реалната им стойност.

В края на доклада си Фоси съобщи, че след продължителни и сложни преговори споразумението между перуанското правителство и

„Глобаник Файнаншъл“ е било постигнато само няколко дни преди това, като всички условия на „Глобаник“ са били приети. Думите му бяха изпратени с бурни ръкопляскания от малобройната, но много влиятелна публика.

Цял сияещ, Тио Елиът попита:

— Има ли някакви въпроси?

— Относно тримата министри, които спомена — започна Уорън Грейдън, президент на „Емпайър Кемикъл Корпорейшън“, — има ли някакви гаранции, че те ще сдържат обещанието си да пазят тайна?

— Отговорът е „да“ — каза Елиът. — Взели сме необходимите мерки за това. Но не смятам за нужно да излагам подробностите, дори и тук. — По загадъчната му усмивка можеше да се предположи, че са играли и подкупи.

И действително след подписването на споразумението между Перу и „Глобаник“ тримата министри — на финансите, на туризма и на общественото строителство — щяха да получат сметки, открити на техните имена в швейцарска банка, всяка с милион и половина долара. Освен това те щяха да могат да използват, когато поискат, луксозни апартаменти в Лондон, Париж и Женева, без да плащат нищо за тях. Транснационални компании като „Глобаник Индъстрийс“ често сключваха подобни сделки със свои „политически приятели“.

След него взе думата Маргот:

— Какво ще кажеш за стабилността на обстановката в Перу, Фоси? Напоследък тамошните революционери са се активизирали, и то не само в традиционните си зони из Андите, но и в Лима, а и на други места. Уместно ли е да се правят курорти при тези условия? Ще има ли желаещи да прекарат отпуската си там?

Маргот си даваше сметка, че тръгва по опънато въже. Но, от една страна, не можеше да допусне съперникът ѝ Фоси Ксенос да се изплъзне безнаказано само с едно експозе, а от друга — в случай, че нещо от плановете за курортите се осуетеше, — тя искаше всички да запомнят, че първа е изразила съмнения още в началото. Но тъй като, ако станеше председател на „Глобаник Индъстрийс“, щеше да ѝ е нужно приятелството на Фоси и внушителният му принос към приходите на корпорацията, тя се постара да придаде на въпроса си съвсем делови и умерен тон.

Дори и да беше усетил маневрата, Фоси не го показа и отговори оптимистично:

— Всичките ми информации сочат, че революционната активност е краткотрайна и в дългосрочен план Перу ще укрепи демокрацията и законността, така необходими за процъфтяването на туризма. В подкрепа на това ще напомня за традиционно демократичните принципи, залегнали в основите на системата в тази страна.

Маргот не възрази, но ѝ направи впечатление, че с последните си думи Фоси прояви слабост, от която тя някой ден можеше да се възползва. Психолозите наричаха това „бягство от действителността“ и Маргот бе убедена, че от този синдром страдат всички, които предвиждаха скорошен край на въоръжената подривна дейност в Перу.

Минаха няколко минути, докато Джесика приеме за правдоподобно онова, което току-що бе чула от Ники — че са фактически в Перу.

„Това е просто невъзможно! Не е минало достатъчно време.“ Но ако наистина бяха в Перу, как са ги докарали дотук? Не е лесно да бъдат пренесени трима души в безсъзнание... В паметта ѝ внезапно просветна. Видя съвсем ясно нещо, което бе забравила.

През краткото време, докато се съпротивляваше и успя да нарани онзи човек по лицето... в миговете на отчаяние бе видяла два празни погребални ковчега, единият — по-малък от другия. Тази ужасяваща гледка я бе убедила, че Ники и тя ще бъдат убити. Но сега, потръпвайки, си даде сметка, че вероятно са били пренесени именно в тези ковчези... като мъртъвци! За да се освободи от страшния спомен, тя си наложи да се върне към настоящето, колкото и мрачно и мъчително да бе то.

С вързани на гърба ръце Джесика, Ники и Ангъс крачеха, препъвайки се, по тясната пътека, прокарана в гъстата джунгла. Пред и зад тях вървяха мъже с пушки и при всяко забавяне на темпото ония, дето бяха отзад, се провикваха: „Andale! Apurense!“ („Давай! Поживо!“)

И побутваха с оръжията си пленниците да ускорят крачката.

Непоносимата жега, която ги обливаше в пот, караше Джесика да се тревожи най-много за сина си и свекър си. Самата тя страдаше от главоболие, гадене и от безбройните бръмчащи насекоми, които не бе в състояние да прогони от лицето си. Колко ли ще продължава всичко това? Ники бе казал, че трябва да стигнат до някаква река. Дано да е по-скоро!

Вече не се съмняваше, че са в Перу и че сведенията, дадени на Ники, са верни. Почвата под краката им стана мочурлива и едва-едва пристъпваха. Изведнъж чу зад гърба си остър вик, раздвижване и тъп удар. Обърна се и видя, че Ангъс е паднал по лице в калта. Старецът храбро се опита да се изправи, но не можа поради вързаните си ръце.

Зад него мъжете с пушки се разхилиха. Един от тях понечи да забие дулото в гърба на Ангъс.

— Не, недей! — изкрещя Джесика.

Гласът ѝ го стресна и преди той да успее да реагира, Джесика се озова при Ангъс и коленичи до него. Макар да задържаше тялото си изправено, не можеше да помогне на стареца. Човекът с пушката гневно се приближи до нея, но го спря острият глас на Мигел. Той се бе появил със Сокоро и Боделио от двете страни.

Преди някой да успее да се обади, Джесика надигна глас, добил сила от вълнението ѝ:

— Добре де, ние сме ваши пленници. Не знаем защо, но и на нас, и на вас е ясно, че не можем да избягаме. Защо тогава трябва да ни връзвате ръцете? Искаме само да си помагаме, да се придържаме, за да не падаме. Вижте какво става иначе! Моля ви, проявете малко милост! Развържете ни ръцете, моля ви!

За пръв път Мигел се поколеба, особено след като Сокоро му каза тихо:

— Ако някой от тях си счупи крак или ръка, или дори се нарани, ще стане инфекция. А в Нуева Есперанса нямаме с какво да лекуваме инфекция.

— Тя е права — каза Боделио до нея.

С нетърпелив жест Мигел изкрещя някаква заповед на испански. Един от мъжете с пушка пристъпи напред: бе същият, който помогна на Ники в камиона. От ножницата на колана си извади нож и се приближи към Джесика отзад. Тя усети как въжето около китките ѝ се отхлабва и после пада. След нея бе Ники. Повдигнаха Ангъс да го развържат, а след това Джесика и Ники му помогнаха да се изправи. След нови команди и подвиквания те продължиха пътя си напред.

Само за няколко минути Джесика бе узнала няколко съществени нови неща. Тя ги складира в съзнанието си, а инстинктът ѝ подсказваше, че всяка информация може да ѝ послужи по-късно. Скоро колоната направи завой и пред очите им се разкри широка река.

* * *

В ранния си нихилистичен период Мигел бе чел, че Добрият терорист трябва да се освободи от обикновените човешки чувства и да вдъхва ужас в онези, които се противопоставят на волята и заповедите му. Само така можеше да се надява на успех. Дори чувството на омраза, макар и стимулиращо терористичните действия, можеше да се окаже противоположно и да попречи на трезвата преценка. Мигел се уповаваше и на още едно правило в своята кариера на терорист — действието и опасността са най-добрите стимуланти. На него те му бяха потребни като кокаина на наркоманите. Ето защо не го вълнуваше нищо от онова, което непосредствено му предстоеше.

В продължение на четири месеца — от полета му до Лондон, сдобиването с фалшиви паспорти и до влизането му в САЩ — той бе тласкан от усещането за непрекъснато дебнеща го опасност, от необходимостта на живот и смърт да планира действията си предпазливо, а напоследък се бе добавило и опиянението от успеха, но то не притъпяваше постоянната бдителност, която му гарантираше оцеляване. Ала ето че сега, сред джунглата на Перу, опасността намаля. Макар да съществуваше възможност от появата на правителствени сили, които внезапно да размахат автомати и да започнат да задават въпроси, други реални причини за страх почти нямаше. Но по предварителния план Мигел трябваше да остане тук или поне в Нуева Есперанса — малкото село, до което щяха да стигнат още днес — кой знае колко време. Така бяха поискали от „Сендеро Луминосо“, когато бе направена уговорката с картела „Меделин“. Причините не бяха известни на Мигел. Той не знаеше и защо са взети тези пленници, нито какво ще се случи с тях тук. Знаеше само, че трябва добре да ги пази, и навярно това бе причината да изискат неговото присъствие за по-дълго време, макар да имаше репутацията на съвсем надежден, ако можеше да напусне това място. Всичко останало бе в ръцете на Абимаел Гусман, бесния лунатик, както Мигел го наричаше мислено напоследък, който бе основал „Сендеро Луминосо“ и се смяташе за непорочния Исус-маоист. Стига, разбира се, Гусман да е все още жив, защото слуховете за него се меняха като времето в джунглата.

Колкото до „Сендеро Луминосо“, или „Сияйната пътека“ към революцията, името бе заето от писанията на покойния вече марксистки философ на Перу, Хосе Карлос Мариатеги. През 1980

година Абимаел Гусман се бе обявил за негов последовател и се помаза като „четвъртия меч на световната революция“, приемайки за свои предшественици и учители Маркс, Ленин и Мао Цзе Дун. Всички останали революционери бяха шарлатани в очите на Гусман, включително приемниците на Ленин в Съветския съюз и Фидел Кастро в Куба.

Партизаните от „Сендеро Луминосо“ бяха убедени, че ще свалят правителството на Перу и ще управляват цялата страна. Но не веднага. Движението твърдеше, че измерва времето в десетилетия, не в години. То вече беше голямо и силно с непрекъснато растящо влияние и численост на водачите си, та Мигел се надяваше да види още приживе правителството свалено. Но не докато е в тази противна джунгла. Засега той очакваше нови нареждания за затворниците, които щяха да дойдат вероятно от Аяучо, исторически град в подножието на Андите, където „Сендеро“ упражняваше почти пълен контрол. Всъщност на Мигел му беше все едно откъде идват нарежданията, стига да пристъпи към действие колкото може по-скоро.

Стигнал до река Хуалага, внезапно разтвори лагера, той спря да я огледа.

Широка, кална и кафеникава от наносите на Андите, Хуалага бавно течеше към устието си в река Мараньон на около петстотин километра по-надолу, след което се вливаше в могъщата Амазонка. Преди много векове португалските пътешественици нарекли поречието на Амазонка и притоците ѝ Rio Mar, Реката-море.

Като се приближиха още повече, Мигел видя два дървени плавателни съда по около десетина метра дълги с по два извънбордни мотора, заседнали до брега. Густаво, водачът на групата, която ги бе посрещнала на импровизираната писта, даваше нареждания за товарене на багажа, донесен от групата. Той показваше как да бъдат разпределени пасажерите в лодките; пленниците трябваше да бъдат в първата. Мигел с одобрение отбеляза, че Густаво поставя двама въоръжени пазачи, докато траеше товаренето — предпазна мярка срещу евентуалната внезапна поява на правителствени части. Удовлетворен от онова, което ставаше наоколо, Мигел не виждаше причина да се намесва. Щеше да поеме командването едва в Нуева Есперанса.

* * *

За Джесика реката представляваше бездна към един непознат свят, отделен напълно от онзи другия, останал зад тях. Блъскани от пушките, тя, Ники и Ангъс газеха до колене във водата, за да се качат на една от лодките, а после им наредиха да седнат на влажното ѝ дъно, сковано от дъски по дължината на кила. Можеха да се облегат на ръба на борда, но и това положение бе непоносимо за по-дълго време.

Джесика забеляза, че Ники е преbledнял, и изведнъж взе да повръща. Макар от устата му да излизаше само малко слюз, целият му гръден кош се надигаше. Тя се приближи до него и го подпря, оглеждайки се отчаяно за помощ отнякъде.

Мъжът с одраното лице бе прекосил водата и бе стигнал до лодката. Преди да го заговори, единствената жена, която бе с тях, се бе появила и Одрания ѝ нареди:

— Дай им още вода. Най-напред на момчето.

Сокоро напълни тенекиено канче с вода и го подаде на Ники, който жадно го изпи, и конвулсиите му утихнаха. После промълви немошно:

— Гладен съм.

— Тук няма храна — каза му Боделио. — Продължаваме пътя си. Ще почакаш.

— Трябва нещо да му дадете — възрази Джесика.

Одрания не отговори, но по нареждането му за водата бе станало ясно какъв е по професия, и Джесика укорително продължи:

— Вие сте лекар!

— Това не е ваша работа.

— И американец — обади се Ангъс. — Чуй му акцента. — От водата Ангъс се бе посъвзел и се обърна към Боделио: — Прав съм, нали, копеле? Не те ли е срам!

Боделио само се извърна и се качи в другата лодка.

Сокоро, която чу разговора, нещо се поколеба. После бръкна в торбата на рамото си и извади голям американски шоколад. Без да приказва, тя скъса обвивката, начупи го на няколко парченца и предложи на всеки пленник по две. Ангъс беше последен и поклати глава:

— Дайте моите на момчето.

Сокоро зацъка от раздразнение и взе, че хвърли целия шоколад в лодката. Той падна в краката на Джесика. В същия момент Сокоро се обърна и се качи във втората лодка.

Когато и двете лодки се насочиха нагоре срещу течението, Сокоро се ядоса на себе си от онова, което току-що беше направила. Надяваше се, че никой не я е видял, защото да дадеш на пленници шоколад, какъвто не можеше да се купи в Перу, бе проява на слабост или на глупаво състрадание — чувства, достойни само за презрение у един революционер.

Преди по-малко от седмица Сокоро си бе напомнила да не се поддава на такива недостойни чувства. Това бе станало вечерта след отвлечането, когато жената, момчето и старецът лежаха в безсъзнание на пода на втория етаж в къщата край Ларчмънт. Тогава Сокоро полагаше всички усилия да ги намрази: наричаше ги мислено „богати буржоазни отрепки“, епитет, от който още не се бе отказала. Но както тогава, така и сега, това чувство на омраза бе насилствено и тя си го признаваше, макар и с упрек към себе си.

Беше си казвала, че трябва решително да обърне гръб веднъж завинаги на спомена за всички онези неща, които бе харесвала — поправка: бе се заблуждавала, че харесва — през трите години, прекарани в САЩ. Трябваше само да мрази, да мрази и пак да мрази Америка. Както и тези пленници.

* * *

Като гледаше първата лодка да напредва по река Хуалага, Боделио си мислеше, че цялото това пътешествие скоро ще свърши, и беше доволен. Надяваше се скоро да се върне в Лима, защото нямаше повече ангажимент към целия план. Бяха му обещали да го освободят, щом докара пленниците в добро здравословно състояние. А те бяха здрави, дори в нечовешката влажна жега.

Всъщност най-много от всичко сега копнееше за едно питие, точно за няколко. Искаше да се напие при първа възможност. Възнамеряваше да спре да взима антабюз веднага щом се разделят с Мигел. Но доколкото разбираше, нямаше да е скоро. Искаше да се

върне и при онази жена в Лима. Знаеше, че е била проститутка и се напиваше като него, но в целия му объркан и съсипан живот бе останала единствено тя и му липсваше. В самотата си бе направил нещо строго забранено миналата седмица: използвал бе един от телефоните в колите, за да ѝ се обади. Оттогава много се тревожеше да не би Мигел да разбере, но явно му се беше разминало. О, как имаше нужда от едно питие.

* * *

Малко преди да слязат на брега при Нуева Есперанса, Джесика, Ники и Ангъс заедно с всички останали бяха облени от пороен дъжд. Но щом лодката бе вързана до малкия грубо издялан дървен кей, дъждът спря така внезапно, както бе започнал. Сърцата на тримата се свиха, щом видяха какво отвратително място ги чакаше.

Зад неравната кална пътека от речния бряг се виждаха няколко десетки порутени къщици, същински колиби, построени коя от стари сандъци, коя от ръждясала ламарина и подпрени на бамбукови стъбла. Повечето нямаха прозорци. Фасадите на само две от тях наподобяваха на витрини. Сламените покриви отдавна имаха нужда от потягане, а тук-там се виждаха зейнали дупки. Наоколо се търкаляха празни консервени кутии и всякакви боклуци, щъкаха десетина проскубани пилета, а там встрани мухи бяха накацали мъртво куче. Дали отвъд нямаше нещо по-човешко? Безнадеждният отговор дойде, когато тръгнаха по разкаляната пътека, отвеждаща извън селото. Тя се качваше по хълма, но от двете ѝ страни освен видените вече къщи се издигаха само крепостните стени на джунглата. Някъде преди върха на хълма пътеката изчезваше.

По-късно Джесика и другите щяха да узнаят, че Нуева Есперанса бе рибарско село, използвано от време на време от „Сендеро Луминосо“ за цели, които организацията искаше да останат в тайна.

— Движи се! Давай! По-живо! — подвикваше Густаво на пленниците, като им правеше знаци да вървят по-бързо.

Онова, което се случи две минути по-късно, надхвърляше всякакви техни опасения.

След като извървяха, придружени от Густаво и още четирима въоръжени мъже, калната пътека, те бяха въведени в една колиба, най-отдалечената от реката. Необходими им бяха няколко минути да започнат да различават обстановката в полумрака. Тогава Джесика направо изпищя от ужас.

— О, боже, не! Не може да ни затворите така! В клетки! Като животни! Моля ви! Не!

В отсрещния край на колибата бе видяла три килии като кафези, всяка по-малко от квадратен метър. Решетките бяха направени от тънки, но здрави бамбукови стъбла, вързани под ъгъл. Между всеки две клетки бяха опънати жици, така че да е изключен всякакъв допир между обитателите им, както и подаване на каквото и да било от един на друг. Всяка клетка се затваряше с метално резе, заключено отвън с тежък катинар. Вътре имаше ниско дървено легло и тънък мръсен дюшек, а редом — калайдисано ведро, предназначено вероятно за тоалетна. Наоколо се разнасяше непоносима воня.

Докато Джесика се молеше и протестираше, Густаво я сграбчи и колкото и да се съпротивляваше тя, ръцете му бяха като от желязо.

— Пъхай се вътре — каза той най-напред на испански, а после го преведе на английски.

И както държеше Джесика, блъсна я в клетката, тя политна, вратата се затвори и се чу как щраква металният катинар. Сега бе ред на Ангъс да се бори и спори, но и той бе хвърлен в клетката, чийто катинар веднага бе затворен. От третата клетка до себе си Джесика чуваше риданията на Ники. Сълзи на гняв, отчаяние и безсилие рупнаха по страните ѝ.

Бе минала седмица и половина, откакто Си Би Ей назначи временно шейсет души да търсят в местните вестници из цялата област помещението, което похитителите на тримата Слоун са използвали за свой щаб. До този момент те не бяха успели да открият нищо, а и в другите посоки на търсенето нямаше напредък. ФБР също не съобщаваше нищо, без обаче да признава, че е стигнало до задънена улица. Говореше, че се е включило и ЦРУ, но оттам нямаше официална декларация. Всички, изглежда, чакаха някаква вест от похитителите, отнасяща се вероятно до искания откуп. До този момент нямаше дори и това.

Цялата история около отвличането все още присъстваше в средствата за масова информация, но отдавна вече не бе на първо място. Независимо от намаления интерес на обществеността, предположенията не преставаха да се множат. Все повече журналисти споделяха мнението, че заложниците са изведени по някакъв начин от страната и са отвъд океана. Между какви ли не предположения за местонахождението им най-често се споменаваха, че може да са в Близкия изток.

Само в Информационния отдел на Си Би Ей имаше признаци за съвсем друго. След като колумбийският терорист Улисес Родригес бе разпознат като участник и вероятно водач на отвличането, вниманието на всички бе насочено към Латинска Америка. Но нямаше доказателства за това коя латиноамериканска страна е базата на терористите. За голяма изненада на всички, сведения за „връзката Родригес“ досега имаше само Си Би Ей, която категорично отказваше да даде каквато и да е информация по въпроса.

Но затова пък Си Би Ей най-усърдно от всички други компании поддържаше в съзнанието на хората случая с отвлеченото семейство, използвайки метод, прилаган в конкурентната Си Би Ес. По време на кризата със заложниците в Иран през 1979–1981 година Уолтър Кронкайт, водещият вечерните новини на Си Би Ес, завършваше всяка емисия с думите: „Това бяха новините от днес (датата), еди-кой си ден,

откакто американските зложници са в Иран.“ (Броят на дните в края на краищата стигна до четиристотин четирийсет и четири.)

Както писа по-късно в книгата си „Вечерните звезди“ Барбара Матюсоу, „Кронкайт очевидно е отдавал на зложниците първостепенно значение и е смятал, че прожекторът на националното внимание, насочен към тях, не бива да се отклонява дори и за една вечер“.

По същия начин и Хари Партридж, който продължаваше да води всички новини, отнасящи се до отвличените Слоун, започна: „На днешния (...) ден от грубото отвличане на съпругата, сина и бащата на водещия вечерния осведомителен бюлетин на Си Би Ей, Крофърд Слоун...“ Чак след това идваше същинската новина.

Сам Лес Чипингъм и отговорният редактор на „Новини“ Чък Инсън бяха одобрили тактиката във всяка емисия на вечерния осведомителен бюлетин да се споменава за отвличането, макар и само за да се отбележи липсата на напредък.

Но в сряда сутринта, десет дни след като започна проверяването на местните вестници, се случи нещо, което отново постави на педали целия Информационен отдел на Си Би Ей. То сложи край на бездействието, довело почти до отчаяние членовете на „групата за бързо реагиране“.

Хари Партридж седеше в кабинета си, когато вратата се отвори и на прага застанаха Теди Купър, а зад него Джонатан Моуни, чернокожият младеж, който бе направил впечатление на всички още в началото.

— Вече имаме нещо, Хари — каза Купър.

Партридж им махна да влязат.

— Джонатан ще ти разкаже — кимна Купър към Моуни. — Хайде, започвай.

— Вчера бях в редакцията на един вестник в Астория, мистър Партридж — започна Моуни уверено. — Намира се в Куийнс, близо до Джаксън Хайтс. Изпълних всички препоръки, но нищо не намерих. На излизане обаче видях, че там е редакцията и на испаноезичния седмичник, наречен „Семана“. Името му не беше в списъка, но въпреки това влязох.

— Ти знаеш ли испански?

— Доста добре — кимна Моуни. — Помолих да ми дадат броевете от датите, които ни интересуват, и те не възразиха. И там нищо ново, но като си тръгнах, ми подадоха най-новия си брой, който занесох у дома и прегледах чак снощи.

— И ми го донесе тази сутрин — добави Купър. Той извади вестник с размери на таблоид и го разгърна върху бюрото на Партридж. — Ето колоната, която смятаме, че ще те интересува, а Джонатан я е превел вече в полето.

Партридж хвърли един поглед на вестника, после зачете превода.

„Представяте ли си, хора, че някои купуват погребални ковчези така, както вие и аз си купуваме сирене от бакалина. Ако не вярвате, попитайте Алберто Годой от едноименната погребална къща. Един непознат дошъл направо от улицата и купил два ковчега, ей така, от витрината, дето се казва — единият стандартен, а другият — по-малък. Казал, че иска да ги занесе на старите си майка и баща, като по-малкият бил за майка му. Добър намек за старците! «Часът ви удари, мамо и тате, време е да си вървите!»

Чакайте, чакайте, има още. Миналата седмица, значи шест седмици по-късно, същият човек дошъл и купил още един ковчег, пак стандартен. Веднага го взел със себе си, платил в брой и си отишъл. Дори не казал за кого го купува. Чудя се дали не му е изневерявала жена му.“

Само на Алберто Годой не му мига окото. Разправя, че бил готов за още поръчки от такъв характер.

— Има и още нещо, Хари — обади се Купър. — Преди няколко минути телефонирахме в редакцията на „Семана“. Джонатан говори с тях на испански и имахме късмет. Авторът на бележката беше там.

— Каза ми — намеси се Моуни, — че написал току-що прочетеното от вас миналия петък. Срещнал Годой в един бар и той му се похвалил, че същия ден продал третия ковчег.

— Кое то съвпада и с деня на отвличането в четвъртък.

— Чакай малко — каза Партридж, — не говорете, нека да помисля.

Запази спокойствие, каза си той. Не губи самообладание! Но логиката му бе безпогрешна: първите два ковчега са били купени месец и половина преди отвлечането или почти в навечерието на едномесечното наблюдение около дома на Слоун, но не извън границите на максималния тримесечен период на действие, определен вече от „групата за бързо реагиране“. Размерът им е също показателен — един стандартен и един по-малък, уж за старица, но всъщност за единайсетгодишно момче. След тях бил купен и трети, твърди вестникът. Ето съвпадението: бащата на Кроф, старецът Ангъс, е пристигнал в дома на Слоун неочаквано, телефонирайки едва предишния ден. След като семейството не го е очаквало, не са го имали предвид в сметките си и похитителите. Но все пак са го заловили и са го отвели заедно с Джесика и момчето. Наложило им се да се справят с трима пленници вместо с двама.

Въпрос: Похитителите имали ли са вече два ковчега? Старецът ли е бил причина да купят трети? И дали за него е бил предназначен допълнителният ковчег, купен от Годой в деня след отвлечането? Или всичко е просто едно невероятно съвпадение на факти. Може би, а може би не.

Партридж вдигна очи към другите двама, които го наблюдаваха внимателно.

— Изникват доста въпроси, нали? — обади се Купър.

— Мислиш ли, че е възможно...

— Според мен ние вече знаем как мисис Слоун и другите двама са били изнесени от страната.

— В ковчези ли? Искаш да кажеш, че са били мъртви?

Купър поклати глава.

— Само упоени. Обикновено така постъпват.

Думите му потвърдиха предположението на Партридж.

— При първа възможност трябва да разпитаме оня от погребалното. Как му беше името? Аха, Годой. Аз ще отида при него.

— Нека да дойда с вас — помоли го Моуни.

— Заслужи си го — усмихна му се Партридж.

Решиха да тръгнат веднага и да вземат един оператор с камера.

— Мин Ван Кан е в стаята при другите, струва ми се. Кажете му да грабне машинариите и да тръгне с нас — обърне се Партридж към Купър.

На излизане Партридж и Моуни срещнаха Дон Китъринг, икономически кореспондент на Си Би Ей. Той пръв бе изпратил в ефир вестта за отвлечането. Сега попита:

— Има ли нещо ново, Хари?

На Партридж му се искаше да отговори небрежно и да продължи, но се сети, че уважава Китъринг не само като специалист, а и като първокласен репортер. Със своя опит Китъринг знаеше вероятно повече неща от Партридж по въпроса, който му предстоеше да изясни.

— Появи се нещо, Дон. С какво се занимаваш сега?

— На Уолстрийт днес е тихо. Имаш ли нужда от помощ?

— Може би. Ела с нас, ще ти обясня по пътя.

Репортерският джип на компанията чакаше вече Партридж пред главния вход. Моуни и Мин Ван Кан бяха излезли на улицата. Когато пристигна и Дон Китъринг, тъкмо бяха затворили предната врата, та се наложи да се вмъкне през задната.

— Карай към Куийнс — каза Партридж на шофьора. Той носеше вестника „Семана“ с превода на Моуни и прочете адреса на погребалното бюро на Годой. После се обърна към Китъринг:

— Дон, ето какво знаем и какво се питаме.

* * *

Двайсет минути по-късно Хари Партридж, Дон Китъринг и Джонатан Моуни седяха в тясната приемна на Алберто Годой срещу въздебелия плешив собственик. Тримата бяха влезли направо вътре, без да обръщат внимание на секретарката, която се опита да им задава въпроси. По нареждане на Партридж Мин Ван Кан остана в колата. Ако беше необходимо, щяха да го повикат по-късно. Без никой да забелязва, камерата му обхождаше и снимаше цялата фасада на погребалната къща.

Изад дима на неизменната си цигара собственикът на погребалното бюро оглеждаше посетителите с подозрение. На свой

ред те вече бяха добили представа за занемарената обстановка, подпухналото му от пиене лице и лекетата по черното му сако и сивите раирани панталони. Нямахше съмнение, че нито той, нито бизнесът му претендираха за изисканост.

— Мистър Годой — започна Партридж, — както вече обясних на дамата вълн, ние сме от телевизионната компания Си Би Ей. Казвам се Хари Партридж.

Годой плесна с ръка по коляното си.

— Амчи да. Вие, дете съобщавате все за онова отвличане.

— Точно така, и по тази причина сме дошли при вас. — И като извади вестника, попита: — Чели ли сте това тук?

Годой направи кисела гримаса.

— Подъл кучи син! Няма никакво право да печата неща, дете е подслушвал. Кво ви интересува?

— Бихме искали да ни отговорите на няколко въпроса, мистър Годой. Най-напред, как се казва човекът, който е купил ковчезите? Как изглежда? Можете ли да ни го опишете?

Собственикът поклати глава.

— Това си е моя лична работа.

— Но е много важно. — Партридж съвсем съзнателно говореше тихо и приятелски. — Възможно е да има връзка с онова, което току-що споменахте: отвличането на семейство Слоун.

— Не разбирам каква. — В гласа на Годой се долавяше упорство. — Казах ви, че е лична работа, и няма какво да ме питате. И ако не възразявате, зает съм.

— Каква бе цената на тези ковчези, Годой? — намеси се за пръв път Дон Китъринг. — Искам да чуя колко ви платиха.

Лицето на Годой пламна.

— Колко пъти ще ви разправам, че си гледам работата, и вие да си гледате вашата.

— Точно това и правим — каза Китъринг. — И сега отиваме оттук направо в Нюйоркската данъчна служба. Макар тук да пише — той посочи „Семана“, — че са ви платили в брой за трите ковчеза, сигурен съм, че сте документирали и платили някакъв данък, който фигурира в книгата ви заедно с името на купувача. — И като се обърна към Партридж, предложи: — Хари, защо се разправаме с този упорит човек, ами не отидем направо в данъчното?

Годой, който само миг преди това бе пребледнял, взе да заеква.

— Ей, чакайте. Една минута само.

— Моля? — Китъринг се обърна към него с най-невинното си изражение.

— Аз може би...

— Може би не сте платили и данък дори, само сте си прибрали парите — помогна му Китъринг остро, зарязал позата на вежливост и дружелюбност.

Партридж, който не бе виждал досега икономическия кореспондент да действа така, мислено се похвали, че го е взел със себе си.

— Слушайте ме внимателно, Годой — продължи Китъринг. — Телевизия като нашата има какви ли не връзки и ще ги използваме, ако трябва, особено сега, когато правим всичко възможно да помогнем на наш колега, чието семейство е станало жертва на мръсно престъпление. Трябват ни бързи и точни отговори на въпросите и ако ни помогнете, ние също ще ви помогнем, като не разкриваме онова, което не ни интересува за вас. Продажби, доходи, неплатени данъци... Но ако не ни отговорите честно и почтено, още днес ще докараме тук и ФБР, и нюйоркската полиция, и данъчната полиция, и кого ли не още. Така че, избирайте, с нас ли искате да си имате работа или с тях?

Годой само ближеше устни.

— Добре де, ще ви отговоря, приятели. — Гласът му трепереше.

— Твой ред е, Хари — подкани го Китъринг.

— Кажете ми сега кой купи ковчезите, мистър Годой.

— Каза си името — Новак. Ама не му повярвах.

— Вероятно сте имали право. Знаете ли нещо друго за него?

— Не.

Партридж бръкна в един от джобовете си.

— Ще ви покажа една снимка. Отговорете ми само с „да“ или „не“. — И той поднесе пред очите му фотокопие на портрета с молив, нарисуван преди двайсет години от състудента на Улисес Родригес.

— Той е — без колебание каза Годой. — Това е Новак. Само че е по-стар...

— Знаем това. Съвсем сигурен ли сте?

— Абсолютно. Два пъти съм го виждал. Седеше ей там на вашто място.

За първи път от сутринта Партридж изпита задоволство. Установена бе сигурна връзка между ковчезите и отвличането. Поглеждайки към Китъринг и Моуни, той разбра, че и те мислеха същото. — Хайде сега да си спомните разговора му с вас — подкани той Алберто Годой. — От самото начало.

От последвалите въпроси и отговори Партридж изтръгна каквото можа от собственика на погребално бюро. Не беше кой знае колко, но поне му стана ясно, че Улиесес Родригес е бил много внимателен да не остави следи.

— Сещаш ли се за нещо друго, Дон? — обърна се той към Китъринг.

— Казахте, струва ми се, че Новак ви е платил почти десет хиляди долара общо. И то главно стодоларови банкноти. Така ли?

— Точно така.

— Нещо направи ли ви впечатление? Годой поклати глава.

— Че какво да им е на парите, освен дето са пари?

— Нови банкноти ли бяха?

— Няколко от тях може би, но повечето не — позамисли се погребалният.

— И какво направихте с толкова много пари?

— Отидоха. Похарчих ги да си платя някои сметки — вдигна рамене Годой. — Парите хвърчат, нали знаете?

Джонатан Моуни внимателно наблюдаваше човека зад бюрото по време на целия разговор. В началото бе сигурен, че долавя някаква нервност у Годой. Тя се появи отново при последните му думи. На листче от тефтера си той надраска няколко думи и го подаде на Китъринг. Там пишеше: „Лъже! Останали са му от парите. Бои се да каже, защото още го е страх за данъците.“

Икономическият кореспондент прочете бележката, кимна едва доловимо и като се направи, че се готви да тръгва, спокойно попита Годой:

— Спомняте ли си още нещо, с което бихте могли да ни помогнете?

— Нищо повече, дявол да го вземе! — Личеше му, че се е успокоил и е възвърнал самоувереността си, предусещайки края на разговора.

Китъринг рязко се извъртя на пети. Изкривил лице, почервенияло от гняв, той направи няколко крачки към бюрото, наведе се над него и сграбчи дебелия за раменете.

— Ти си проклет лъжец, Годой! Останали са ти още пари. И след като не искаш да ни ги покажеш, ще пратим други да ги видят. Казах ти, че няма да им съобщаваме, ако ни съдействаш. Но това вече не важи.

Китъринг бутна Годой назад в стола му, извади от джоба си тънко тефтерче и придърпа един от телефоните.

— Недей! — викна Годой и върна телефона на мястото му. Дишайки тежко, той изруга: — Дявол да те вземе! Добре, ще ви покажа.

— Само че това ще ти е за последен път. Разбра ли? — предупреди Китъринг. Годой се изправи, свали разрешителното си за упражняване на професията балсамьор, окачено в рамка на стената зад бюрото му, и отдолу се показа вратата на сейф. Собственикът на погребално бюро нагласи на ключалката цифровата комбинация.

Няколко минути по-късно под напрегнатите погледи на другите Китъринг внимателно разглеждаше банкнотите, извадени от сейфа: близо четири хиляди долара. Икономистът поглеждаше и от двете страни всяка банкнота, след което ги подреждаше на три купчини — две по-малки и една по-голяма. Накрая бутна голямата към Годой и показа с глава другите две.

— Тези трябва да вземем назаем. Ще ти дадем официален документ от Си Би Ей. Ако искаш, напиши серийните номера, а ние двамата с мистър Партридж ще подпишем разписката. Лично ти гарантирам, че ще си получиш всичките пари след четирийсет и осем часа, без да ти задаваме повече въпроси.

— Съгласен — неохотно измърмори Годой. Китъринг кимна на Партридж и Моуни да се приближат към двете купчини банкноти.

— Много делови хора днес са подозрителни към стодоларовите банкноти от страх да не са фалшиви. Затова често отбелязват на всяка банкнота откъде са я получили. Като вземеш например кола под наем и при връщането ѝ платиш в стодоларови банкноти, компанията ще отбележи на всяка от тях номера на наемната ти разписка. За да те открие в случай, че банкнотите се окажат фалшиви. По същата

причина в банките отбелязват името или номера на сметката на вложителя върху внесените от него стодоларови банкноти.

— Виждал съм и винаги съм се чудил какво значи това — каза Партридж.

— Всички тези бележки върху банкнотите са противозаконни, естествено — продължи финансистът. — Драскането по паричните знаци се смята за престъпление, но почти никога не се наказва. Така или иначе, на тази купчина банкноти виждаме записани цифри, а на другата — имена. Смятам да покажа числата на приятели в банката, които могат да установят кой си служи с тях. След което ще ги прекарат през компютъра. А имената ще потърся в телефонния указател, за да установя кой е притежавал и използвал тези банкноти.

— Мисля, че те разбирам — каза Партридж, — но обясни ми точно какво искаш да откриеш.

— Просто банките. Каквато и информация да получим, тя ще ни отведе до банките, в които тези пари са били внесени, а чиновникът е записал върху тях цифрите и номерата. А ако ни се усмихне щастието, можем да попаднем на самата банка, оперирала с тези пари. Вероятността, естествено, е много малка, но пък не е изключено да открием с коя банка са свързани похитителите и къде имат сметка. Оттам нататък се откриват нови пътища за твоето разследване, Хари.

В канцеларията на Алберто Годой напрежението постепенно спадаше. В края на краищата, помисли си той, не бе направил нищо незаконно, продавайки три ковчега на Новак или каквото е там истинското му име. Откъде да знае, че някой ще ги използва за престъпление? Е, и двата пъти Новак му се видя подозрителен и не повярва на нито една дума от измислиците защо му трябвали ковчези. Но кой може да го докаже? Няма начин. Тревожеше го само данъкът, който добави към стойността на първите два ковчега, без да я съобщава на властите, и това, че сумата, получена от Новак в брой, не фигурираше никъде в счетоводните му книги. Откриха ли го, наоколо му щеше да се размърди здравата. Е, ако тия нахалници от телевизията не се раздрънкат... лично той нямаше да си отвори устата за нищо от случилото се днес, стига онова любопитно плямпало от „Семана“ да не се е довлякло наблизко.

— Дайте ми сега един лист хартия — каза Дон Китъринг, посочвайки двете купчини банкноти все още на бюрото — да ви напиша разписка за парите, които ще вземем.

Годой отвори едно от чекмеджетата, в което държеше най-различни неща, и извади тесте разчертана хартия. Преди да затвори чекмеджето, забеляза един лист от бележник със собствения му почерк. Беше го пхнал вътре преди повече от седмица и го бе забравил.

— Ей, тук има още нещо! Като дойде втория път той Новак, взех че записах...

— Какво има още? — остро го прекъсна Партридж.

— Нали ви споменах за катафалката „Кадилак“ с някакъв друг човек на волана. Натовариха ковчега на нея.

— Ей?

— Записах й номерата — подаде Годой листа от тефтер. — Пхнал съм го тук и съм го забравил.

— Как ви е хрумнало да го направите? — попита Китъринг.

— Ами сигурно нещо... — вдигна рамене Годой. — Има ли значение?

— Няма — отвърна Партридж. — Но все пак ви благодарим. Ще направим проверка. — Той сгъна листа и го пхна в джоба си без особена надежда да излезе нещо от него. Спомни си, че табелите с номерата на експлодиралия в Уайт Плейнс микробус „Нисан“ се оказаха фалшиви, но все пак трябваше да се проверява всяка следа, независимо накъде води.

Мислите на Партридж се бяха насочили вече към нещо по-конкретно. Реши, че поне част, ако не всичко от онова, което вече бяха открили, включително уликите за съучастието на Улиесес Родригес, трябваше да бъде съобщено най-късно до няколко дни. Имаше някакви норми за задържане на информация в Си Би Ей. И макар досега да бяха имали късмет, нещата можеха да се променят всеки момент. В края на краищата те бяха преди всичко журналисти. И Партридж усети как го обзема вълнение от възможността да съобщи за известен напредък, така че сега трябваше добре да обмисли как да изложи новините.

— Мистър Годой — започна Партридж, — може и да сме на погрешна следа, но вие все пак много ни помогнахте. Какво бихте казали да направим един видеозапис и вие да повторите повечето от онова, което вече ни казахте?

На Годой му хареса идеята да се появи по телевизията, но после си даде сметка, че това ще го изложи на риска да го разпитват впоследствие, може би дори и за данъците, дето толкова го тревожеха, затова поклати глава отрицателно.

— Не, благодаря.

Прочел сякаш мислите му, Партридж обясни:

— Няма нужда да казваме кой сте, нито ще показваме лицето ви. Ще направим така нареченото силуетно интервю, поставяйки ви срещу светлината, за да се вижда само сянката ви. Можем да изменим и гласа ви.

— Ще звучи все едно, че излиза от кафемелачка — допълни Китъринг. — И собствената ви жена няма да го познае. Хайде, Годой, нищо няма да загубите. Навън чака нашият оператор, който е истински спец и така ще ни помогнете да намерим отвлечените.

— Ами... — Погребалният се колебаеше. — Обещавате ли ми да запазите в тайна кой съм, че никой да не узнае?

Обещаха му и тримата поотделно. Китъринг и Партридж се спогледаха, осъзнали, че даденото току-що обещание, което щяха да спазят — както постъпваха всички почтени журналисти, независимо от последствията, — можеше да им създаде главоболия по-късно. ФБР и другите щяха да възразят срещу секретността и непременно щяха да поискат да разберат чий е силуетът. Добре де, но нали за това компанията си има адвокати.

Докато Хари Партридж разсъждаваше върху етиката на професията си, Мин Ван Кан нагласяше камерата за запис на разговора с Алберто Годой, който щеше да води Дон Китъринг. Партридж бе настоял за това отчасти понеже икономическият кореспондент държеше да съдейства в разследването на това отвличане, а и защото самият Партридж смяташе да се занимава по-нататък с други страни от проблема. Вече бе решил, че при първа възможност ще замине за Богота. Макар да споделяше мнението на своя колега от Колумбийското радио, че Улисес Родригес не е там, Партридж бе убеден, че е дошло време да се заеме с Латинска Америка, започвайки, естествено, от Колумбия.

Мин Ван Кан обяви, че е готов и могат да започват. Годой не само че вече не беше напрегнат, но се и забавляваше.

— Вие сте били симпатяги — подметна той на Китъринг, седнал близо до него, докато още не бяха в кадър.

Китъринг, обмислящ реда на въпросите си, му отвърна с небрежна усмивка, без да вдига поглед от бележките си, нахвърляни в последните няколко минути. При дадения от Мин знак той започна, оставяйки въведението да бъде добавено непосредствено преди излъчването.

— Когато за пръв път видяхте човека, известен ви вече като терориста Улисес Родригес, какво впечатление ви направи?

— Нищо особено. Изглеждаше ми съвсем обикновен. — За всеки случай Годой бе решил да не признава, че Новак му се е видял подозрителен.

— Не се ли замислихте защо си купува два ковчега, а после се връща за трети?

Силуетът вдигна рамене.

— Че какво? Нали това ми е бизнесът.

— А практиката ви не е ли да устройвате цели погребения — с церемония и всичко необходимо?

— Ами да, в повечето случаи.

— Искате да кажете, че преди тази покупка на терориста Родригес вие никога не сте продавали само ковчези?

Китъринг не бе сигурен, че ще получи потвърждение, но се надяваше Годой да не лъже поне пред камерата.

— Ами май да — промърмори Годой. Интервюто не вървеше според неговите очаквания. Опита се да срещне погледа на Китъринг, но журналистът не му обърна внимание.

— Не ви ли мина през ума да съобщите на властите, полицията например, като им кажете, че ви се е случило нещо необичайно, каквото досега не сте срещали в практиката си, и да им препоръчате да проверят какъв може да е този човек? Дойде ли ви на ума?

— Не. Нямахше причина.

— Значи не сте имали никакви подозрения?

— Точно така.

— В такъв случай защо при второто посещение на Родригес тайничко сте записали номерата от табелите на катафалката, с която той е взел ковчеза, и сте държали тази информация в чекмеджето си до днес?

Годой ревна гневно:

— Вижте какво, само защото ви разкрих една тайна, не значи, че...

— Чакайте малко, господин Погребален! Досега изобщо не споменахте, че има някаква тайна.

— Мислех да ви кажа.

— А, това е вече нещо съвсем друго. Впрочем не казахте, че е тайна и когато ни разкрихте преди това интервю, че цената, която сте искали за тези три ковчеза без погребална церемония, е била почти десет хиляди долара. Не се ли тези пари множко за типа ковчези, които описахте?

— Оня, дето ги купи, не възрази. Вие... какво?

— Той може би е имал сериозни причини за това. — Гласът на Китъринг бе станал леден и обвинителен. — Не поискахте ли такава висока цена, очаквайки, че мъжът ще я плати, защото през цялото

време сте подозирали, че има нещо нередно и сте решили да се възползвате от положението?

— Ей, няма да седя тук да ви слушам глупостите! Стига толкова, отивам си. — Разгневен, Годой скочи от стола и си тръгна, прекъсвайки връзката с микрофона. Но пътят му минаваше покрай Мин с камерата и като се извърна почти инстинктивно, операторът го засне в едър план и така осветен, че в края на краищата Годой наруши сам камуфлажа си. По-късно щеше да има спорове дали да се използва последният кадър, или не.

— Отказвам се от уговорката — нахвърли се Годой върху Партридж. И като посочи камерата, добави недвусмислено: — Не позволявам да използвате това, ясно ли е?

— Разбирам какво искате да кажете — пресрещна го Партридж, — но не мога да ви гарантирам, че няма да го използваме. Ръководството на компанията ще реши.

— Вървете по дяволите всичките! — не спираше да ругае Алберто Годой, докато не бяха прибрани всички съоръжения, и екипът на Си Би Ей напусна къщата му.

* * *

По обратния път от Куийнс Китъринг обяви, че ще слезе в Манхатън, за да тръгне по следите на маркираните пари, а Джонатан Моуни попита дали може да го придружи, за да види как ще продължи разследването. Партридж се съгласи да се разделят веднага след моста Куийнсбъро и двамата взеха такси към Лексингтън авеню.

От едната страна на залата, в която влязоха направо от улицата недалеч от хотел „Съмит“, имаше един ред компютри и няколко телефона, а надписът над тях гласеше: „ВДИГНЕТЕ СЛУШАЛКАТА ЗА ПРЕДАВАНЕ НА ИНФОРМАЦИЯ!“ По няколко от телефоните говореха хора и можеха да се чуят откъслеци от репликите им: „Нали купи две хиляди? Продавай!“... „Можеш ли да вземеш петстотин по осемнайсет? Давай тогава!“... „Окей. Задръж на петнайсет и четвърт.“

В стаята отсреща чиновничката видя двамата журналисти да влизат и като се усмихна на Китъринг, вдигна слушалката на един телефон. Зад гърба ѝ имаше няколко врати към вътрешни канцеларии.

— Огледай се добре наоколо — каза Китъринг на Моуни. — Този вид борси скоро ще минат в историята. Повечето вече изчезнаха като тайните кръчми след „сухия режим“.

— Но не и борсовите агенти, нали?

— Да, но тези места вече не са им изгодни. Тук влизат всякакви хора да си починат или просто от любопитство. Взеха да нахлуват и бездомните — да се постопят през зимата. Но от тях, за съжаление, няма никаква печалба.

Зад гърба на чиновничката се отвори една от вратите, излезе смръщен мъж и сърдечно поздрави Китъринг.

— Дон, колко се радвам да те видя! Отдавна не си се отбивал при твоята предана публика. С какво мога да ти бъда полезен?

— Благодаря ти, Кевин — отвърна Китъринг и посочи към Моуни: — Моят млад колега Джонатан би искал да знае какво може да купи днес, чиято цена ще стане четворно по-голяма до утре, а пък аз ще те помоля за маса и телефон за половин час.

— Масата и телефонът не са проблем. Заповядай в моя кабинет на спокойствие. Колкото до въпроса на твоя колега — съжалявам, Джонатан, но нашето кристално кълбо, дето предсказва, е дадено на поправка. Ако го донесат, докато сте тук, ще ти позволя да погледнеш в него.

Влязоха в малък уютен кабинет с махагоново бюро, две кожени кресла, с неизбежния компютър и един телефон. Табелката на вратата указваше: Кевин Фейн.

— Чувствайте се като у дома си. Сега ще поръчам кафе и сандвичи.

— Докато бяхме в колежа, Кевин и аз работехме през лятото на Нюйоркската борса и оттогава не сме се забравили. Освен това всеки обича да помага на телевизионните журналисти, дори и само като им предостави телефона си. Така се чувстват съпричастни към работата ни и изразяват благодарността си по своему.

Докато обясняваше, Китъринг извади от вътрешния си джоб няколко стодоларови банкноти на Алберто Годой и ги разстла върху бюрото. Отвори едно чекмедже и извади оттам лист хартия да си води бележки.

— Най-напред ще си опитаме късмета с банкнотите, маркирани с имена. След това, ако е необходимо, ще се заемем с онези, на които

има само цифри. — И като взе една банкнота, прочете: — Джеймс У. Мортъл. Този „гущер“ е минал през ръцете му в някой момент. Виж дали можеш да го откриеш в телефонния указател на Манхатън, Джонатан.

Само след няколко секунди Моуни обяви:

— Ето го. — И изчете на глас телефонния номер, докато Китъринг натискаше един по един бутоните.

След две извънявания в слушалката се чу приятен женски глас:

— Водопровод и канализация „Мортъл“.

— Добър ден. Там ли е мистър Мортъл, моля?

— Отиде на обект. Аз съм жена му. С какво мога да ви услужа?

Не само приятна, но млада и очарователна, помисли си Китъринг.

— Благодаря ви, мисис Мортъл, казвам се Дон Китъринг и съм икономически кореспондент на телевизионната компания Си Би Ей.

Мълчание, последвано от колеблив въпрос:

— Вие шегувате ли се?

— Изобщо не се шегувам, госпожо. — Китъринг бе развеселен и дружелюбен. — Правим едно проучване и реших, че мистър Мортъл може да ни помогне. Или вие, щом него го няма.

— Вие май наистина сте Дон Китъринг. Познах ви по гласа. С какво мога да ви помогна? — И след приятен лек смях: — Да не би да се е пробила някоя от водопроводните ви тръби?

— Засега не. Става дума за една стодоларова банкнота, на която е написано името на вашия съпруг.

— Дано не сме направили нещо нередно.

— Няма абсолютно нищо нередно, мисис Мортъл. Просто разбрах, че банкнотата е минала през ръцете на вашия съпруг, и се опитвам да откроя къде е попаднала след това.

Жената отсреща се замисли:

— Ами някои от клиентите ни плащат в брой и често със стодоларови банкноти. Но ние никога не им задаваме въпроси.

— Няма и нужда.

— Но после в банката, когато внасяме парите, чиновникът записва понякога името ни на тях. Мисля, че не трябва, но го правят. Веднъж ги попитах защо и ми обясниха, че имало толкова много фалшиви стотачки и това било предпазна мярка.

— Аха! Точно така си помислих и аз. Ако не възразявате, имате ли нещо против да ми кажете името на вашата банка?

— Защо не? Тя е „Ситибанк“. — И жената назова един от филиалите ѝ извън центъра на града.

— Благодаря ви. Това беше всичко.

— Един момент, мистър Китъринг. Мога ли да ви попитам нещо?

— Разбира се.

— Нещо, свързано с това, ще излезе ли по новините и как да знам кога, че да не го пропусна?

— Няма проблем. Вие толкова много ни помогнахте, мисис Мортъл, че ви обещавам лично да ви телефонирам и да ви уведомя.

Когато Китъринг остави слушалката, Джонатан Моуни се обади:

— Знаех си, че ще науча нещо ново.

— И какво е то?

— Как се създават приятели.

Китъринг само се усмихна, докато записваше адреса на жената с очарователния глас. Гласът можеше и да подвежда, разбира се, и нищо чудно тя да се окажеше стара и дебела, но инстинктът му подсказваше обратното. С течение на времето Джонатан щеше да научи и още нещо: работата на телевизионния журналист му предоставяше благоприятни възможности и за романтични приключения, които в някои случаи водеха и по-далеч.

Китъринг избра друга банкнота.

— Тук пише „Братя Николини“ — кимна той на Моуни.

Оказа се хлебарска и сладкарска работилница на Трето авеню. Мъжът, който се обади, отначало бе подозрителен и щеше да затвори телефона, но Китъринг вежливо и настойчиво го разубеди. Докато най-сетне получи името и на неговата банка: „Американ Амазонас“ на площад Даг Хамършелд.

Имената от следващите две банкноти не съществуваха в манхатънския телефонен указател.

Петата се оказа надписана с името на един услужлив управител на магазин за мъжка мода, който имал сметка в банка „Люми“.

След още няколко телефонни разговора попаднаха на осемдесет и шест годишен старец, живеещ в апартамент на Ийст Енд авеню. Той беше твърде немощен и вместо него говореше болногледачка, но се чуваше как той весело ѝ подсказва, че синът му, собственик на няколко

нощни клуба, често се отбивал и давал на баща си стодоларови банкноти, които старецът внасял в банката за черни дни. Коя банка ли? Ами „Американ Амазонас“ на площад Даг Хамършелд.

Следващият номер се оказа на ресторант, в който сервираха риби и други морски продукти, близо до Централната гара. Докато извикат собственика, мина доста време, а и той беше много нервен:

— Какво, по дяволите, искате? Как да не знаете фирмата на банката? Ще ви я кажа само ако ни споменете за реклама в новините. Тя е на оня площад с проклетото име, дето все не мога да го запомня... Даг Хамършелд... „Американ Амазонас“.

Като окачи слушалката, Китъринг събра с две шепи стодоларовите банкноти и каза на Моуни:

— Готово. Край на разговорите. Намерихме ключа. — И в отговор на въпросителния поглед на младия си колега добави: — Трима души да споменат една и съща банка не е просто съвпадение. Където и да са попаднали останалите банкноти, те са били внесени там по-рано и после пак са преминали през „Американ Амазонас“.

— Значи оттам е изтеглил пари Новак-Родригес да плати на Годой за ковчезите.

— Точно така. — Гласът на Китъринг бе станал някак твърд. — И ако не се лъжа, именно в тази банка проклетите похитители имат сметка.

— Значи оттук отиваме направо на площад Даг Хамършелд — подсказа Моуни.

Китъринг отблъсна стола назад и се изправи.

— Че къде другаде? Да вървим.

Като влезе в „Американ Амазонас“, Дон Китъринг имаше чувството, че не само го познаха веднага, но и че присъствието му не бе изненада за никого. Като поиска да говори с директора, секретарката с вид на матрона го уведоми:

— При него има човек, мистър Китъринг, но ще вляза да му кажа, че сте дошъл. — И като премести поглед от него на Джонатан, добави: — Сигурна съм, че няма да ви кара да чакате дълго.

Китъринг още разглеждаше стенописа в уютното неголямо помещение — революционна сцена със задъхани коне, развели сплъстени гриви, яхнати от униформени войници, — когато секретарката му съобщи:

— Мистър Армандо е вече свободен. Заповядайте, моля.

Табелката на бюрото в кабинета на директора уточняваше името: Емилиано У. Армандо, младши.

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Китъринг. Често ви гледам и се възхищавам на онова, което говорите. Но едва ли съм първият, който ви го казва.

— Въпреки това ми е приятно да го чуя. Армандо им направи знак да седнат и те се оказаха срещу голям гоблен на стената в тематичните сюжети и синьо-жълти багри на целия интериор.

Директорът беше дребен със сбръчкано лице, издаващо умора, с оредяла бяла коса и гъсти вежди. Имаше нервни движения, угрижено изражение и Китъринг го оприличи на застаряващ териер, който не може да свикне с променящата се обстановка наоколо. Но инстинктивно хареса човека насреща си, за разлика от Алберто Годой преди него.

— Предчувствах, че някой като вас ще намине скоро отгук — каза с въздишка банкерът, облягайки се в дълбоко си кресло. — Разбирате, предполагам, че настанаха трудни, смутни времена за всички ни.

Китъринг се наведе напред. Директорът явно бе решил, че той знае нещо повече, и предпазливо се съгласи:

— Разбирам ви. Точно така е.

— Извинявайте, че ви питам, но как узнахте? Финансовият кореспондент едва се сдържа да не попита: „Да узная какво?“ И се усмихна.

— Нали знаете, че в телевизията разполагаме с най-различни източници на информация, макар че не винаги можем да ги обявяваме.

— От информацията в „Пост“ ли знаете? — продължи Армандо.
— Но все пак много въпроси остават без отговори.

— Не си спомням дали точно това съм чел — сбърчи чело Китъринг. — Да имате случайно един екземпляр?

— Разбира се. — И Армандо отвори едно от чекмеджетата, за да извади изрезка от вестник в пластмасова папка. Заглавието гласеше: „ДИПЛОМАТ ОТ ООН УБИВА ЛЮБОВНИЦАТА СИ И СЕБЕ СИ В ИЗБЛИК НА РЕВНОСТ“.

Китъринг плъзна поглед по материала, отбелязвайки, че е публикуван преди десет дни, предишната неделя. Забеляза имената на мъртвите — Хелга Еферен от банката „Американ Амазонас“ и Хосе Антонио Салавери, член на перуанската делегация в ООН. Причината за тревогата на директора му се изясни. Въпросът беше дали случаят имаше някаква връзка с повода, по който журналистите от Си Би Ей бяха тук.

— Казахте, че има и много въпроси без отговор, нали?

Директорът кимна.

— Вестникът предава версията на полицията. Аз лично не я приемам.

— Бихте ли ми казали защо? — опипваше почвата Китъринг.

— Цялата работа е твърде сложна за такова просто обяснение.

— Вие не може да не сте познавали жената, работила тук. А познавахте ли мъжа, Салавери?

— За съжаление оказа се, че да.

— И по-точно?

Армандо се поколеба, преди да отговори.

— Бих искал да съм откровен с вас, мистър Китъринг, главно защото мисля, че всичко онова, което ни стана известно в банката през последните десет дни, рано или късно ще излезе наяве, а знам, че вие държите на истината в работата си. Но аз имам и задължения към банката. Ние сме влиятелен и уважаван институт в Латинска Америка,

освен че имаме добри позиции в САЩ. Бихте ли изчакали един-два дни, докато се консултирам с по-висшестоящото ръководство извън тази страна?

Значи имаше връзка! Китъринг отново се довери на инстинкта си и решително поклати глава:

— Няма време за чакане. Положението е сериозно и става дума за сигурността и живота на хора. — Реши, че е време и той да направи някои разкрития. — Мистър Армандо, нашата телевизионна компания има известни основания да предполага, че банката ви е била въввлечена по някакъв начин в отвличането преди две седмици на мисис Крофърд Слоун и още двама души от семейството на нашия именит колега. Сигурен съм, че вече сте чули. Така че ще ви попитам: случаят със смъртта на Еферен и Салавери има ли нещо общо с това отвличане?

Ако преди да чуе това, Армандо бе само притеснен, думите на Китъринг му се отразиха като смъртоносен гръм. Видимо поразен, той се облегна на масата с лакти и хвана глава между дланите си. След няколко секунди вдигна поглед.

— Възможно е — отвърна той шепнешком. — Сега разбирам. Не само е възможно, но е много вероятно. — И продължи съвсем съкрушен: — Много егоистично от моя страна, но тъй като излизам в пенсия само след два месеца, в момента си мисля единствено: не можеше ли всичко това да почака, докато се махна?

— Разбирам ви много добре. — Китъринг с мъка сдържаше нетърпението си. — Но неумолимият факт е, че вие и аз сме ангажирани с цялата работа. Очевидно и двамата разполагаме с различни сведения и колкото по-бързо ги обменим, толкова по-добре за нас.

— Съгласен съм — примири се Армандо. — Откъде да започнем?

— Нека аз пръв да говоря. Известно е, че голяма сума пари, поне десет хиляди долара в брой, може би и повече, са излезли от вашата банка в услуга на похитителите.

Директорът кимна мрачно.

— Като обединим вашата и моята информация, ще се получи много по-голяма сума. — Но изведнъж млъкна. — Ако ви помогна с някои подробности, необходимо ли е да цитирате името ми?

— Може би не. — Китъринг обмисляше. — Има една формулировка: „източник, пожелал да остане анонимен“. Ако предпочитате, можем да разговаряме на тази база.

— Бих предпочел. — Армандо помълча, събирайки мислите си. — В тази банка са сметките на няколко делегации в ООН. Няма да се впускам в повече подробности, но ще добавя, че поддържаме тесни връзки с определени страни, затова и сградата ни е в удобна близост с ООН. Сметките са под разпореждане на различни хора и един от тях бе мистър Салавери.

— Значи сметката е била на перуанската делегация?

— По-скоро свързана с перуанската делегация. Но не съм сигурен колко хора са знаели за тази сметка, освен Салавери, който имаше право да подписва и да тегли пари. Трябва да знаете, че всяка делегация в ООН може да разполага с няколко сметки, включително и такива за специални цели.

— Окей, но нека да се занимаем с най-съществената.

— През последните няколко месеца в тази сметка влизаха значителни суми, част от които бяха изтеглени. Винаги законно, разбира се, без банката да е вършила нещо нередно. С едно изключение само.

— А именно?

— Мис Еферен, която заемаше тук високопоставената длъжност на помощник-управител, изведнъж пое под свое разпореждане тази сметка, като държеше и мен, и останалите в неизвестност за състоянието ѝ и операциите по нея.

— С други думи, източникът на внасяните пари, както и онзи, на когото са били изплащани, са държани в тайна.

— Така излиза — кимна Армандо.

— И кой е теглил пари?

— Винаги Хосе Антонио Салавери, който се е подписвал. Няма ничий друг подпис и неизменно е било плащано в брой.

— Нека да се върнем малко по-назад — предложи Китъринг. — Казахте ни, че не сте съгласен със заключението на полицията относно причините за смъртта на Еферен и Салавери. Защо?

— Като започнах да разкривам нещата през миналата и тази седмица, реших, че вероятно онзи, който се е възползвал от сметката, е извършил двойното убийство, нагласяйки нещата така, че да изглеждат

в края на краищата като убийство и самоубийство. Предполагах и все още смятам, че Салавери е бил само посредник. Но като ми казахте, че похитителите на семейство Слоун имат нещо общо с тази работа, започвам да мисля, че това е тяхно дело.

Независимо от напрежението и предстоящото си пенсиониране, дребничкият директор очевидно не бе загубил логическото си мислене, заключи Китъринг. Той погледна Моуни и му предложи:

— Искаш ли да зададеш някакви въпроси, Джонатан?

Моуни остави бележките, които си водеше, и се изправи в креслото си.

— Ако приемем, че онова, което казвате, е вярно, мистър Армандо, имате ли някаква представа защо са били убити тези двама души?

Директорът вдигна рамене.

— По мое мнение те вероятно са знаели твърде много.

— Например? Може би имената на похитителите?

— А какво знаете за източника на парите, с които е разполагал тази Салавери? Знаете ли откъде идват те?

За пръв път директорът се поколеба.

— От понеделник насам водих няколко разговора с членове на перуанската делегация в ООН. Те също правят свое разследване. Но засега пазим в тайна онова, което са разкрили и което обсъждахме.

Китъринг го прекъсна:

— Нали се разбрахме, че няма да цитираме името ви. Хайде, кажете ни всичко. Откъде са дошли парите?

Армандо въздъхна.

— Нека да ви задам един въпрос, мистър Китъринг. Чували ли сте някога за организацията „Сендеро Луминосо“ или...

— „Сияйна пътека“? — довърши изречението му Моуни.

— Да, чувал съм — намръщи се Китъринг.

— Не сме сигурни — добави директорът, — но парите може да са идвали точно оттам.

* * *

След като се разделиха с Китъринг и Моуни на Куийнсбъро точно преди Манхатън, Хари Партридж и Мин Ван Кан решиха, че имат време да обядват в ресторанта на Улф на ъгъла на Петдесет и седма улица и Шесто авеню. Докато ядяха предпочетените и от двамата гигантски сандвичи с гореща пастърма, Партридж наблюдаваше Мин, който му си виждаше замислен този ден, необичайно угрижен, макар това да не се отразяваше на работата му при Годой. Леко четвъртитото лице на вьетнамеца с белези от едра шарка изглеждаше безразлично към онова, което става наоколо му.

— Тежки мисли ли имаш, приятелю? — попита го Партридж.

— Нещо такова. — Отговорът бе типичен за Ван Кан и Партридж знаеше, че няма смисъл да настоява повече. Мин сам щеше да му каже по своя си начин, когато намереше за добре.

Междувременно Партридж му довери намерението си да отлети за Колумбия може би още на следващия ден. Добави, че не знае дали някой ще го придружи; щял да говори с Рита. Но има нужда от оператор, ако не веднага, то по-късно, и настояваше Мин да отиде при него.

Ван Кан се замисли, претегляйки възможностите. После кимна.

— Окей. Ще го направя за теб, Хари, и за Кроф, но това ще е за последен път, последното ми приключение.

— Да не искаш да кажеш, че напускаш? — изненада се Партридж.

— Обещах на семейството. Снощи имахме разговор. Жена ми иска да съм си повече у дома. И децата имат нужда от мен, а и бизнесът ми. Така че, щом се върна, напускам.

— Но как така внезапно!

По лицето на Ван Кан се появи една от редките му леки усмивки.

— Не по-внезапно от заповед в три сутринта да замина за Шри Ланка или Гданск, нали?

— Разбирам какво имаш предвид, но страшно ще ми липсваш. Никога няма да е същото без теб. — Партридж тъжно поклати глава, макар че решението на Мин не го изненада.

Семейството на Ван Кан сравнително бързо се бе приспособило към американския начин на живот. Децата, подобно на много техни вьетнамски връстници, учеха усърдно и получаваха високи бележки в училище, а сега вече и в колежа. Партридж добре ги познаваше и се

възхищаваше, а понякога и завиждаше на семейното им единство. При това живееха много скромно, защото Мин спестяваше в банка по-голямата част от солидната си заплата, та чак някои колеги шушукаха, че бил милионер. Не беше изключено, мислеше Партридж, защото през последните няколко години Мин бе купил няколко малки магазина за фотоапарати в предградията на Ню Йорк, които после разшири и свърза във верига с помощта на жена си Тан. Нищо чудно Мин да е решил най-сетне, че му стига да пътува и да отсъства за дълго от къщи, че се е наситил на рискове, много от тях споделени с Хари Партридж в опасни зони.

— Като стана дума за бизнеса ти, как върви той? — попита Партридж.

— Много добре — усмихна се пак Мин и добави: — Но Тан вече не може да се справя сама, докато ме няма.

— Надявам се все пак, че ще се виждаме от време на време.

— Бъди сигурен, Хари. В нашия дом името ти ще бъде винаги на първо място в списъка на почетните гости.

В заседателната зала на „групата за бързо реагиране“ Хари се върна късно следобед, купил по пътя си някои провизии, които можеха да му потрябват: дебели чорапи, здрави туристически обувки и силен фенер. Рита Ейбръмс веднага го извика при себе си.

— Един човек те търсеше. Обажда се три пъти от сутринта. Не пожела да си каже името, но било много важно да разговаря с теб още днес. Казах му, че рано или късно ще се върнеш.

— Благодаря ти. Искам да ти кажа нещо. Реших, че трябва да отида в Богота.

Хари млъкна и двамата с Рита вдигнаха очи при звука на забързани стъпки пред вратата на залата. Миг след това влязоха Дон Китъринг и Джонатан Моуни.

— Хари! Рита! — Китъринг се задъхваше от бързане. — Намерихме гнездото на осите, при това широко отворено.

Рита се огледа, защото в помещението имаше и други хора.

— Да отидем в някой кабинет — предложи тя и тръгна първа.

Цели двацет минути Китъринг, допълван от време на време от Моуни, разказва каквото беше узнал. Показа им съобщението в „Ню Йорк Пост“ за смъртта на Салавери и Еферен, което директорът на

банката „Американ Амазонас“ им бе преснимал на ксерокс, преди да си тръгнат.

След като прочете изрезката, Рита попита Китъринг:

— Смяташ ли, че трябва да започнем разследване на тази двойна смърт?

— Отчасти, но това не е най-важното. Сензацията е в перуанската връзка.

— И аз мисля така — каза Партридж, — пък и Перу е златна мина. — Спомни си разговора преди два дни с Мануел Леон Семинарно, собственик и редактор на „Есцена“ в Лима. Без да се впуска в подробности, Семинарно категорично бе казал: „Отвлеченията са част от живота на Перу днес.“

— Да не забравяме, че все още не сме сигурни дали пленниците са въвн от страната — напомни Рита.

— Не съм забравил — отвърна Партридж. — Дон, научи ли нещо повече?

Китъринг кимна.

— Преди да напусна банката, убедих директора да се съгласи на интервю пред камера, може би по-късно днес. Той знае, че собствениците на банката може да му дърпат ушите за това, но е добро старче с чувство за отговорност и пое риска. Ако нямаш нищо против, Хари, ще се заема и с това.

— Напротив, то си е твоя тема. — И като се обърна към Рита, заяви: — Сменям решението си за Богота. Явно трябва да отида в Лима. Искам да съм там рано утре сутринта.

— Каква част от всичко това ще обявим и кога?

— Всичко, което знаем, и без много отлагане. А кога точно, ще обсъдя с Лес и Чък. Предпочитам да минат двайсет и четири часа в Перу, преди по петите ми да пристигне цяла армия други кореспонденти. — И продължи: — Затова започваме веднага и ще работим цяла нощ, за да сглобим всичко. Събери цялата група на съвещание. — Партридж погледна часовника си: беше 3,15 следобед. — Нека да бъде в пет часа.

— Слушам! — засмя се Рита, доволна, че ще се действа.

В същия момент иззвъня телефонът на бюрото. Рита вдигна слушалката и след като отговори, закри микрофона с ръка и се обърна към Партридж:

— Същият човек, дето те търси цял ден. Хари пое слушалката.

— Хари Партридж слуша.

— Не споменавайте името ми никъде в този разговор, ясно ли е?

— Думите отгатък звучаха приглушено, като че ли нарочно, но Партридж позна гласа на адвоката, защитника на организираниите престъпници.

— Да, ясно.

— Нали ме познахте?

— Да.

— Обаждам се от уличен автомат, за да не ни подслушват. И още нещо: ако ме споменете като източник на онова, което ще ви кажа, ще се закълна, че лъжете, и ще го отрека, разбрахте ли?

— Напълно.

— Поех голям риск да открия някои неща и ако се разбере за този разговор, това може да ми струва живота. Така че като затворя телефона, ще смятам дълга си към вас изплатен завинаги. Разбрано?

— Разбрано.

Другите трима в малката стая млъкнаха с приковани погледи в Хари, докато приглушените думи, разбираеми само за него, се редяха в слушалката.

— Някои мои клиенти имат връзки с Латинска Америка.

По-точно с търговията с кокаин, помисли си Партридж, но не го каза.

— Както вече ви казах сутринта, не биха си цапали ръцете с онова, за което ме питахте, но до ушите им стигат други неща.

— Разбирам — каза Партридж.

— Така че информацията ми е желязна, за което гарантирам. Хората, които търсите, са изведени от САЩ със самолет още миналата събота и сега са държани в плен в Перу. Чухте ли ме?

— Чух — отвърна Партридж. — Мога ли да задам един въпрос?

— Не!

— Само едно име — помоли се Партридж. — Кой е отговорен за всичко? Кой ги държи?

— Дочуване.

— Моля ви, почакайте. Добре, не искам да ми казвате името, само това направете: ще ви спомена едно име и ако греша, дайте ми

сигнал за отрицание. Ако съм прав, не казвайте нищо. Съгласен ли сте?

Настъпи пауза.

— Казвайте бързо.

Партридж си пое дълбоко дъх, преди да изговори:

— „Сендеро Луминосо“.

На другия край на жицата последва мълчание. После се чу щракването на окачената слушалка.

Още щом дойде в съзнание в сумрачната колиба в Сион, а и след като установи малко по-късно, че тя, Ники и Ангъс са пленници в Перу, Джесика прие като свое задължение да ръководи и да поддържа духа на злощастната група. Убедена бе, че тези две мисии са от основно значение за оцеляването им, докато чакат и се надяват да бъдат освободени. В противен случай щяха да изпаднат в пълно отчаяние и униение, които биха били фатални. „О, благодаря ви, генерал Уейд, Бог да ви благослови! Не съм и предполагала, когато идвах на тренировките ви и слушах вашите лекции, колкото да има поне един член от семейството ми, способен да се защитава сам, че ще имам нужда от вашите уроци и че така скоро ще ги приложам.“

Бригаден генерал Сидрик Уейд беше сержант от Британската армия в Корейската война, впоследствие елитен офицер от военновъздушните сили на Нейно величество. Като пенсионер той живееше сега в Ню Йорк и бе открил малка школа за тренировки с цел защита от терористи. Бе успял да си извоюва такава репутация, че и американската армия му изпращаше понякога курсисти. Генерал Уейд бе научил Джесика и другите си питомци да водят бой в тясно затворено пространство, без оръжие, но така че и най-слабият и лек човек, усвоил преподаваните умения, би могъл да разоръжи и атакува противника си, счупвайки му крак или ръка, или изваждайки му око. Джесика се бе оказала пъргава и възприемчива ученичка.

Откакто бе пленница в Перу, на няколко пъти имаше възможност да приложи знанията си от тренировките при генерал Уейд, но винаги се бе въздържала, от страх да не е прибързано. Предпочиташе да таи възможностите си за онзи момент, в който те биха били от решаващо значение.

Но такъв момент още не бе настъпил и засега нямаше изгледи да се стигне дотам.

Скоро тримата откриха, че пазачите, които се изреждаха пред килиите им, подобни на клетки, по различен начин изпълняваха строгите нареждания за тяхната охрана. Най-добронамерен към тях бе

Висенте, мъжът, който бе помогнал на Ники в камиона и който — по нареждане на Мигел — бе срязал въжетата около китките им. Той им позволяваше да говорят помежду си през цялото време, докато беше на пост, правейки им само знак да снишават гласовете си. Най-неумолим бе Рамон, при когото и дума не можеше да става за приказки. Останалите бяха някъде по средата и много зависеше от настроението им.

Първите няколко дни определиха режима на жалкото им съществуване. Три пъти дневно им донасяха отвратителна мазна храна, състояща се главно от зимен пъпеш, ориз и юфка. Първия ден Ники се задави от лойта, която имаше вкус на киснатото, а Джесика едва не повърна; но постепенно гладът надделя над отвращението и те поглъщаха всичко. На около четирийсет и осем часа изнасяха кофите, които им служеха за гърнета, но индианката, която вършеше това, или изобщо не ги миеше, или само ги изплакваше, защото, като ги върнеше, те воняха не по-малко отпреди. Вода за пиене подаваха във всяка от трите клетки със стари шишета от разхладителни напитки, а от време на време имаше и по някое канче вода за миене. Пазачите ги предупредиха с жестове да не пият водата за миене, която и без това беше тинесто-кафява на цвят.

Духът на Ники, който интересуваше Джесика най-много от всичко, не бе бодър, но поне не падаше; той се оказа доста устойчив след първоначалния шок от случилото се. От работата си в Социалните грижи за бедните в Ню Йорк Джесика бе установила, че в тежки ситуации децата обикновено се справят по-добре от възрастните. Вероятно, предполагаше, защото мисленето на децата не е особено усложнено и е по-откровено; а може би изведнъж съзряваха психически, когато обстоятелствата го изискваха. Каквато и да бе причината при Ники, той видимо се държеше.

Бе започнал да прави плахи опити за разговор с пазачите. Знаеше само някои основни изречения на испански, но ако слушателят му проявеше търпение и отзивчивост, успяваше да размени по няколко думи с него и да узнае по нещо ново. Най-добре вървеше разговорът с Висенте. От него научиха, че „докторът“ скоро щял да си замине за Лима. Това очевидно бе човекът, когото Джесика бе одрала по лицето. Но „сестрата“ щяла да остане, а тя несъмнено бе вечно намръщената жена, чието име се бе оказало Сокуро.

Тримата се мъчеха да си обяснят защо Висенте е по-различен от другите пазачи и несъмнено по-човечен. Но Джесика предупреждаваше Ники и Ангъс: „Не е чак толкова по-различен. Все пак той е един от онези, които ни доведоха тук и ни държат в плен. Не забравяйте това. Просто не е чак толкова лош и злонамерен като другите, затова в сравнение с тях ни изглежда по-любезен.“ Имаше и други причини, които Джесика би обсъдила, но реши да отложи това за по-късно. Щяха да имат нужда от нови теми за мислене и разговор през дългите дни, които ги очакваха. Затова само добави: „Но именно защото е такъв, нека да се възползваме от Висенте доколкото можем.“

По идея на Джесика Ники попита Висенте дали няма да им позволят да излязат от килиите си и да се разходят навън. В отговор Висенте поклати глава, но не стана ясно дали отговорът му е отрицателен, или просто не е разбрал въпроса. На свой ред Джесика настояваше да предадат на Сокоро, че пленниците искат да разговарят с нея. Ники се помъчи да обясни, но отново последва клатене на глава, без да е ясно дали молбата ще бъде предадена.

Сокоро обаче дойде по-късно същия ден, очевидно в отговор на тяхното искане.

Преди да влезе, застана на прага на външната врата, в чиято рамка се очертаваше стройното ѝ гъвкаво тяло, огледа трите клетки и сбърчи нос от натрапчивата воня. Джесика я заговори, без да чака:

— Знаем, че сте медицинска сестра, Сокоро, затова проявихте загриженост към нас, изслушахте ни и се застъпихте да ни развържат ръцете, а после ни дадохте шоколада.

— Не сестра, а санитарка — троснато отвърна Сокоро. Приблужи се до клетките със стиснати устни.

— Няма голямо значение, особено при тези условия — каза Джесика. — След като докторът си тръгне, вие оставате единственото медицинско лице тук.

— Хич не ми се подмазвайте. Няма да ви помогне. Викали сте ме. Защо?

— Защото вече ни показахте, че искате да сме живи и в добро здраве. Но ако не излезем оттук поне за малко на чист въздух, ще се разболеем.

— Трябва да стоите вътре. Не бива никой да ви вижда. Така искат.

— Защо? И кои са тези, които искат?

— Това не е ваша работа и нямате право да задавате въпроси.

Джесика не ѝ остана дължна.

— Аз имам правото като майка да се грижа за своя син, както и за своя свекър, който е възрастен и малтретиран.

— Заслужи си го. Много приказва. Вие също. Инстинктът подсказа на Джесика, че омразата на Сокоро е някак си насила. Опита се да я спечели с комплимент.

— Чудесно говорите английски. Сигурно дълго сте живели в Америка.

— Това не е ваша... — Сокоро млъкна и вдигна рамене. — Три години. Отвратително време. Мръсна корумпирана страна.

— Не съм убедена, че мислите така. Според мен ви е харесало, отнасяли са се добре с вас и сега ви е трудно да ни мразите — каза ѝ Джесика кротко.

— Мислете каквото щете — сопна се Сокоро, напускайки колибата, но на вратата се обърна. — Ще се опитам малко да проветря тук. — Устните ѝ се разтегнаха леко, като че ли за усмивка. — Заради пазачите.

На другия ден пристигнаха двама мъже с инструменти. Пробиха в стената срещу клетките няколко дупки като прозорци. Сумракът веднага бе изместен от дневната светлина и тримата пленници можеха вече по-ясно да се виждат помежду си, но да гледат и пазачите. Нахлу въздух, лек ветрец и макар вонята да не изчезна напълно, поне намалю.

Това бе победа за Джесика, но и доказателство — според нея, — че под враждебната си маска Сокоро не е чак толкова лоша и това може би ще им е от полза по-късно. Уви, тази малка победа нямаше да помогне на далеч по-големите страдания, които им предстояха. Едно от тях, което Джесика не подозираше, вече приближаваше.

Шест дена след пристигането на пленниците и придружителите им в Нуева Есперанса Мигел получи серия писмени нареждания от „Сендеро Луминосо“ в Аякучо. Донесе ги пратеник с камион, който бе изминал осемстотин мъчителни километра през опасни планински проходи и мочурливи пътеки из джунглата. Бе докарал и специални съоръжения.

Най-важната инструкция се отнасяше до видеозаписа, който трябваше да бъде заснет с пленницата. Донесен бе и текстът, в който не бе позволено да се правят каквито и да е промени. Изпълнението на тази задача бе възложено лично на Мигел. Другото нареждане потвърждаваше, че задълженията на Боделио са свършили и той трябва да се върне заедно с пратеника в Аякучо, откъдето щеше да замине със самолет за Лима. Камионът щеше да дойде в Нуева Есперанса отново след няколко дни, за да донесе още неща и да вземе готовия видеозапис.

Вестта, че Боделио ще се върне в Лима, не изненада, но обезпокои Мигел. От една страна, бившият доктор знаеше твърде много, от друга, той неизбежно щеше да възстанови навика си да пие, което значеше — и да приказва. Така че извън контрол Боделио представляваше заплаха не само за сигурността на малкото им укрепление тук, но и за безопасността на самия Мигел. А това го тревожеше най-много от всичко. При други обстоятелства би накарал Боделио да се поразходи из джунглата заедно с него, след което щеше да се върне само Мигел. Но колкото и да бяха безмилостни, хората от „Сендеро Луминосо“ щяха да побеснеят, ако някой наемник убие техен човек, независимо по каква причина. Ето защо Мигел се задоволи само да изпрати поверително послание със сериозно предупреждение за опасността, която би представлявал Боделио на свобода. В „Сендеро Луминосо“ бързо щяха да вземат подходящо решение. И Мигел не се съмняваше какво ще бъде то.

Остана доволен от изричното нареждане да поддържа тримата заложници в добро здраве поне засега. Фактът, че споменаваха за

„трима заложници“, чийто брой бяха узнали вероятно от новините, показваше одобрението на върховното командване към решението на Мигел да вземе и стареца, макар това да не се предвиждаше в първоначалния план.

Той насочи цялото си внимание към специалните съоръжения за записа на образ и звук. Това бе една камера „Сони Камкордер“ с касета, триножник, прожектор и портативен дизелов генератор на сто и десет волта. За Мигел не бе никакъв проблем да се справи с апаратурата, тъй като и по-рано бе правил видеозаписи на пленници.

Знаеше обаче, че ще му трябва помощ и някакви строги мерки, които да осигурят подчинението на тази непокорна жена. Той избра за асистенти Густаво и Рамон, които му бяха направили впечатление като най-сурови с пленниците и които му се виждаха достатъчно хладнокръвни и за най-жестоките мъчения, ако се наложеше. Сеансът, реши Мигел, щеше да се състои на другата сутрин.

* * *

Щом в колибата влезе достатъчно дневна светлина, Джесика се залови за работа. Макар да бе установила, че личната ѝ чанта и съдържанието на джобовете и на тримата са били иззети вероятно още при пленяването им, тя се зарадва на няколко кламера, един гребен, малко тефтерче в задния джоб на Ангъс и една химикалка, паднала през дупка в джоба на Ники, които бяха останали незабелязани. По нейно настояване тефтерчето и химикалката бяха скрити и предишния ден бе използвала дежурството на Висенте да ги получи от Ангъс и Ники. Джесика смяташе да нарисова лицата на хората, които бе видяла през това време, докато споменът за тях все още бе силен. Без да има никакъв талант, тя умееше да си служи с молив и се надяваше да улови характерното във всяко лице, та да го използва по-късно в разкриването на извършителите на това престъпление.

Първата рисунка, която все още не бе завършила, бе на високия оплешивяващ мъж с внушителна стойка, когото смътно бе различила все още в полусъзнание на вратата на първата колиба и към когото добре си спомняше, че бе отправила първата си молба за помощ. Ясно виждаше изненадата в реакцията на този мъж, който впоследствие

очевидно не бе направил нищо за тях. Кой бе той? Защо бе там? Участваше ли и той? Джесика бе убедена, че той бе американец, и се надяваше някой ден да бъде издирен благодарение на малката ѝ скица. На нея безпогрешно можеше да бъде разпознато лицето на капитан Денис Ъндърхил.

Шумът на стъпки отвън я накара бързо да прибере листчето в сутиена си, по липса на друго място. Тефтерчето и химикалката пъхна под тънкия дюшек на леглото.

Появиха се Мигел, Густаво и Рамон с апаратура, твърде добре позната на Джесика.

— О, не! — викна тя на Мигел. — Не си губете времето да правите това. Отказвам да ви съдействам с каквото и да е запис.

Мигел не ѝ обърна внимание. Той съвсем спокойно инсталира камерата върху триножника и нагласи прожектора, който включи към един кабел. Кабелът излизаше през вратата навън, откъдето се чуваше звукът на задействания генератор. Само след миг трите клетки бяха силно осветени, а прожекторът бе насочен към празен стол точно срещу обектива. Все така бавно Мигел се отправи към клетката на Джесика и каза с леден и твърд глас:

— Ще правиш точно каквото ти казвам и когато ти наредя, кучко! — Той ѝ подаде трите изписани на ръка страници. — Ще прочетеш точно това и нито дума повече, без да променяш каквото и да е в него.

Джесика взе страниците, прочете ги набързо и ги скъса на малки парченца, които изхвърли през бамбуковата решетка.

— Казах, че няма да го направя за нищо на света. Мигел не реагира, а само погледна към Густаво, който чакаше наблизо. Кимна му.

— Вземи момчето.

Решимостта на Джесика отстъпи пред тръпка на страх. Тя видя как Густаво отключи катинара, влезе в клетката на Ники, хвана го за рамото и като изви ръката му, го изблъска навън точно пред килията на Джесика. Видимо изплашен, Ники не каза нищо. Разтреперана, вече изпотена, Джесика строго попита двамата мъже:

— Какво ще правите? Никой не ѝ отговори.

Рамон донесе стола, използван обикновено от въоръжените пазачи. Густаво бутна Ники да седне и двамата мъже го завързаха с

въже. Густаво съблече ризата му наполовина, оголвайки слабите му гърди. Междувременно Рамон бе запалил цигара.

Предчувствайки какво се готви, Джесика викна към Мигел:

— Чакайте, може би действиях прибързано. Моля ви, почакайте! Нека да поговорим!

Мигел не каза нищо. Наведе се, вдигна няколко от парченцата, хвърлени от Джесика.

— Това бяха три страници. За щастие, предполагах, че ще направиш такава глупост, и ти дадох само копието. Но цифрата три си остава. — Той даде знак на Рамон с три пръста: — Изгори го три пъти добре.

Рамон разпали огънчето на цигарата си, извади я от устата и с рязко движение заби горящия ѝ край в гърдите на Ники. За миг момчето бе така стъписано, че не издаде звук. После изпищя от силната болка.

Джесика също пицеше — диво, безумно — и със сълзи на очи се молеше изтезанието да спре, уверявайки Мигел, че ще направи всичко, което той иска. В третата клетка Ангъс блъскаше решетката и също крещеше. Думите му се сляха с общата врява и почти не се чуваха.

Рамон слушаше и гледаше с иронична усмивка. Дръпна отново от цигарата си няколко пъти да засили огънчето. Когато краят ѝ отново почервения, той го притисна втори път върху гърдите на Ники. Письците на момчето станаха неистови, докато Рамон потрети процедурата. Миризмата на изгоряла плът се вплете сякаш в пишъците на момчето и отчаяните ридания на майка му.

Мигел остана напълно безразличен към всичко наоколо. Той изчака, докато врявата стихна, и нареди на Джесика:

— Ще седнеш пред камерата и ще говориш, като ти дам знак. Написал съм на картони всичко, което трябва да кажеш. Ще четеш текста от тях. Ще повтаряш дума по дума каквото е написано. Ясно ли е?

— Да — покорно отвърна Джесика, — ясно ми е. Като чу колко е прегракнала, Мигел каза на Густаво да ѝ донесе вода.

— Аз не искам... Ники има нужда... от грижи за раните си. Сокоро знае...

— Млък! — скара ѝ се Мигел. — Ако продължаваш да ни ядосваш, момчето пак ще си изпати. Ще стои така, а ти ще се

подчиняваш! — Той изгледа свирепо Ники, който тихичко плачеше. — И ти млъквай! — После се обърна към Рамон: — Рамон, дръж „ръжена“ горещ.

— Да, шефе — кимна Рамон и всмукна отново да разпали цигарата си.

Джесика затвори очи. Ето какво им бе навлякла нейната съпротива. Може би някой ден Ники ще ѝ прости. За да го предпази от нови страдания, тя щеше да изпълнява всичко, каквото ѝ кажат, без грешка. Но точно тогава я осени една мисъл.

Кроф бе предчувствал, че някой ден може да го отвлекат и да го накарат да прави подобен запис. Но ето че това се бе случило с нея, макар никой от двамата да не го бе подозирал. Сега се мъчеше да си спомни онези сигнали... Защото Кроф неизбежно щеше да види записа.

Отвориха клетката на Джесика и Густаво ѝ даде знак да излезе. Първият ѝ импулс беше да се втурне към Ники, но я спря ожесточеният поглед на Мигел и новата цигара, която Рамон бе запалил, докато ги наблюдаваше. Джесика само вдигна очи към Ники, срещна неговите и ѝ се стори, че той бе разбрал. Водена от Густаво, тя седна на стола срещу прожектора и камерата. Безропотно отпи от водата, която ѝ дадоха.

Текстът, който трябваше да прочете, бе написан с едри букви върху два картона, които Густаво ѝ поднесе. Мигел бе застанал зад камерата и се взираше през окуляра.

— Като ти дам знак с ръка, започвай.

Знакът бе даден и Джесика заговори, мъчейки се да поддържа гласа си монотонен.

— Отнасят се към нас добре и справедливо. След като ни обясниха причините за отвлечането ни, разбрахме защо е било необходимо. Казаха ни и колко лесно могат приятелите ни в САЩ да осигурят завръщането ни здрави и читави. За да бъдем освободени...

— Стоп!

Лицето на Мигел бе почервеняло и изкривено от гняв.

— Кучка! Четеш, като че ли изброяваш списък за пазар, без никакъв израз, хитруваш, та да звучи като насила.

— Ами че то е насила! — Миг по-късно Джесика съжали за поредния си протест.

Мигел даде знак на Рамон, който отново притисна горящата цигара към тялото на Ники, предизвиквайки нов писък.

Почти обезумяла, Джесика падна на колене и започна да се моли:

— Не! Няма вече! Ще го направя хубаво, както искате! Обещавам!

За нейно облекчение този път изтезанието не бе повторено. Мигел постави нова касета в камерата и посочи стола на Джесика. Густаво пак ѝ даде вода. След няколко секунди тя започна отново.

Събрала цялата си сила, се стараше да направи първите изречения колкото може по-убедителни, а след това продължи:

— За да бъдем освободени, вие трябва просто бързо и точно да последвате инструкциите, придружаващи този запис...

Веднага след думата „запис“ Джесика облиза с език устните си. Знаеше, че поема риск както за себе си, така и за Ники, но се надяваше, че движението ѝ ще изглежда естествено и ще мине незабелязано. Липсата на възражения доказа, че не се е излъгала, и така тя съобщи на Кроф и другите, че думите, които изрича, не са нейни. И независимо от всичко, което ставаше наоколо ѝ, изпита приятно задоволство и продължи да чете от картоните в ръцете на Густаво.

— ...но бъдете сигурни в едно: ако не изпълните точно тези инструкции, никога повече няма да ни видите. Много ви моля, не позволявайте това да се случи!

Но какви бяха тези инструкции? Каква цена искаха похитителите за освобождаването им? Джесика само се чудеше, но вече не смееше да пита. При това ѝ оставаше още твърде малко време да сигнализира и други неща. Бързо трябваше да реши: лявото или дясното си ухо да докосне... Вярно е, че хората тук бяха въоръжени и вероятно добре организирани, но охраната понякога не бе много строга, а пазачите им често заспиваха нощем: чуваха ги като хъркат... Без да се колебае повече, Джесика вдигна ръка и уж случайно почеса лявото си ухо. Готово! Никой не бе забелязал! И продължи със заключителните думи:

— Ние ще чакаме, разчитайки на вас, с искрената надежда, че ще вземете правилно решение и...

След няколко секунди записът свърши. Джесика затвори очи с облекчение, а Мигел изключи прожектора и се отместа от камерата с лека усмивка на задоволство.

* * *

Мина цял час, преди да дойде Сокоро, час на болки за Ники и мъчения за Джесика и Ангъс, които го чуваха как тихичко стене на леглото си, но не можеха да отидат при него. Джесика бе помолила с жестове дежурния на пост да ѝ позволи отиде при Ники, но макар човекът да разбираше какво е желанието ѝ, без да знае английски, отговаряше ѝ само с клатене на глава и с думите: „No se permite.“ („Забранено е!“)

Тя бе съкрушена от чувството си за вина. Опитваше се да обясни на Ники:

— О, миличък, толкова съжалявам. Ако имах представа какво ще направят, щях веднага се съглася със записа. Не можех и да предположа...

— Не се тревожи, мамо — опитваше се, въпреки болките си, да я успокои Ники. — Не беше твоя вината.

— Никой не би повярвал на какво са способни тези диваци, Джеси — обади се Ангъс от третата килия. — Много ли те боли, приятелю?

— Доста — трепереше гласът на Ники. Джесика пак се обърна към пазача:

— Доведете Сокоро, сестрата, разбирате ли, Сокоро. Този път мъжът не ѝ обърна внимание. Той седеше и си четеше някаква книжка с комикси, без изобщо да вдига очи от нея.

Най-сетне Сокоро дойде, но явно по свое желание.

— Моля ви, помогнете на Ники — каза ѝ Джесика. — Вашите приятели го изгориха.

— Вероятно го е заслужил.

Сокоро даде знак на пазача да отвори клетката на Ники и влезе. Като видя четирите рани, зацъка с уста, обърна се и напусна килията, която бе заключена веднага след нея.

— Нали ще се върнете? — извика Джесика.

За миг Сокоро като че ли пак щеше да отговори нещо сопнато, но само кимна и се отдалечи. Няколко минути след това се появи с един съд, кана вода и пакет с марля и превръзки. През решетките Джесика я гледаше как внимателно измива раните на Ники с вода, а той

потреперва от време на време, без обаче да издава звук. Сокоро ги изсуши с парче плат и на всяка постави по една марля, закрепвайки я с лейкопласт.

Джесика предпазливо я заговори:

— Благодаря ви. Много сте сръчна. Мога ли да попитам...

— Това са изгаряния втора степен и ще зараснат. След няколко дни ще махна превръзките.

— Можете ли да му облекчите болката?

— Тук не е болница. Ще търпи.

Но като се обърна към Ники, каза му сухо и без усмивка:

— Лежи мирно днес, момче. Утре ще те боли по-малко.

Джесика се осмели да попита още нещо:

— Моля ви, защо не ме оставите да ида при него? Той е само на единайсет години. Не може ли да постоя при него като майка поне само за няколко часа?

— Питам Мигел. Той каза не. — След секунда Сокоро я нямаше.

В настъпилата тишина се чу тихият глас на Ангъс:

— Така ми се ще да направя нещо за теб, Ники. Животът е несправедлив. Не биваше да ти се случва това.

Никой не каза нищо. След малко се обади Ники:

— Деденце...

— Кажу ми, старче.

— Има нещо, което...

— Което мога да направя за теб ли? Какво е то?

— Разказвай ми за ония стари песни, дето беше започнал последната сутрин на закуска у дома, или ми попей някоя.

Очите на Ангъс плувнаха в сълзи. Най-малко бе очаквал такова желание.

Всичко, свързано с песни и музика, привличаше вниманието на Ники и понякога в летните вечери на вилата им край езерото, близо до Джонстаун в щата Ню Йорк, дядо и внук слушаха песни от Втората световна война, които две поколения по-рано и при друг вид изпитания бяха поддържали духа на Ангъс и мнозина като него. Ники бе ненаситен за разказите на дядо си и сега Ангъс се мъчеше да си спомни любимите му думи и изрази.

— Във ВВС-то си имахме цяла колекция плочи на седемдесет и осем оборота. Те вече отдавна са изчезнали. Обзалагам се, че никога не

си виждал такива плочи.

— Виждал съм. Бащата на един мой приятел още пази няколко.

Ангъс се засмя. Двамата с момчето бяха водили подобен разговор преди няколко месеца.

— Както и да е, пренасяхме тези плочи от база в база и понеже са много лесно чупливи, никой от нас не ги поверяваше на друг вид транспорт. И навсякъде, където бивахме разквартирувани, се разнасяха песните на големите изпълнители и оркестри като Бени Гудман, Томи Дорси, Глен Милър... Пееха и млади певци като Франк Синатра, Рей Ебърли, Дик Кеймс. После ние си тананикахме песните им и сами под душа.

— Изпей ми сега една, деденце.

— И таз добра, дали ще мога? Гласът ми много е остарял.

— Нищо, опитай, Ангъс — подкани го Джесика. — А ако я знам, ще се присъединя и аз.

Ангъс затърси в паметта си. „Имаше ли Ники предпочитания към някоя песен?“ — опита се да си спомни той предишните им преживявания заедно.

Да, имаше! И като си пое въздух, Ангъс запя и погледна навън към пазача, чудейки се как е възможно да им налагат забрана да говорят. Но на човека, изглежда, не му беше до тях и си отгръщаше една след друга страниците на книжката с комикси.

Още щом Хари Партридж обяви в сряда следобед решението си да замине за Перу рано на другата сутрин, „групата за бързо реагиране“ в Си Би Ей превключи на по-висока скорост на действие. Паралелното му решение да отвори шлюзите на информационния поток 36 часа преди заминаването си създаде необходимостта от срещи и консултации за уточняване и приемане на приоритетна програма за следващите три дни. Първото, което предстоеше, бе да се запише съобщението на Партридж, за да бъде поставено в центъра на петъчния вечерен осведомителен бюлетин. То щеше да съдържа всичко, известно до този момент във връзка с отвличането на тримата от семейство Слоун, включително най-новите сведения за Перу и „Сендеро Луминосо“, идентификацията на терориста Улисес Родригес, наречен Мигел, ковчезите и собственика на погребално бюро, Алберто Годой, банката „Американ Амазонас“ и съмнителното убийство-самоубийство на Хосе Антонио Салавери и Хелга Еферен, за което вече се предполагаше, че е двойно убийство.

Но преди да започне работа, Хари Партридж посети Крофърд Слоун в кабинета му на четвъртия етаж. Той смяташе, че водещият пръв от всички трябва да бъде информиран за всяко ново нещо в развоя на събитията и плана за действие.

През тринайсетте дни, изминали от отвличането, Крофърд Слоун не бе престанал да работи, макар понякога да личеше, че е само телом там, а сърцето и умът му са другаде. Днес изглеждаше още по-изтерзан, с уморени очи и видими бръчки. Разговаряше с една журналистка и един продуцент, когато се появи Партридж.

— Аз ли ти трябва, Хари? — И когато Партридж му кимна, помоли другите двама: — Имате ли нещо против да довършим по-късно? — После предложи с жест на Партридж да седне.

— Изглеждаш много сериозен. Лоши вести ли има?

— Боя се, че да. Установихме, че твоите хора са във от страната. Държат ги като пленници в Перу.

Слоун се отпусна напред с лакти върху бюрото си, прекара длан през лицето си и едва тогава отговори:

— Очаквах нещо подобно... По-точно, боях се. Знаеш ли кой ги държи в плен?

— Предполагаме, че е „Сендеро Луминосо“.

— О, господи! Тези фанатици!

— Утре сутринта заминавам за Лима, Кроф.

— Ще дойда с теб! Партридж поклати глава.

— И двамата знаем, че това е невъзможно. А и компанията няма да позволи.

Слоун въздъхна, но не възрази.

— Имаш ли представа какво искат ония лешояди от „Сендеро“?
— попита той.

— Още не, но съм сигурен, че скоро ще разберем. — След известно мълчание Партридж продължи: — Свикал съм съвещание на групата в пет часа. Мислех, че ще искаш да присъстваш. След това ще останем да работим през нощта. — И той разказа набързо какво се бе случило през деня, обявявайки и намерението си да предаде в новините цялата получена информация.

— Благодаря ти. Ще дойда на съвещанието — каза Слоун и преди Партридж да си тръгне, го попита: — Имаш ли няколко минути?

Партридж се поколеба. Чакаше го работа, а времето течеше, но долови у другия силно желание да поговорят. И вдигна рамене.

— Добре, мога да остана няколко минути. Слоун мълчеше и търсеше подходящите думи.

— Не знам точно как да ти го кажа, а и дали изобщо би трябвало... — неловко започна той. — Но в такива моменти си мисля какво ли не. — Партридж търпеливо, но и озадачено го изчака да продължи. — Както и да е, Хари, чудех се какво изпитваш към Джесика. Нали бяхте толкова близки преди много, много години...

Това било значи! Мисълта тайно го е измъчвала през цялото време. Партридж започна, подбирайки внимателно думите си, защото съзнаваше, че моментът е много важен:

— Да, много се тревожа за Джесика, донякъде и защото бяхме близки, както казваш, навремето. Но безпокойството ми е главно заради приятелството с теб, чиято съпруга е тя. Колкото до онова,

което е било някога между Джесика и мен, то свърши в деня, когато се оженихте.

— Казвам ти го сега заради случилото се, но всъщност съм си го мислил много пъти през всичкото това време.

— Предполагах, Кроф. И много пъти аз също съм искал да ти кажа това, което току-що чу. Както и че никога не съм ти завиждал, че се ожени за Джесика и направи кариера като водещ. Нямах никаква причина да ти завиждам. Но все ми се струваше, че и да ти го кажех, нямаше да ми повярваш.

— Сигурно си прав — каза Слоун и замълча, мислейки. — Но ако те интересува, Хари, да знаеш, че сега ти вярвам.

Партридж кимна. Казаха си достатъчно много, а и той трябваше вече да върви. На вратата се обърна.

— Чудо ще направя, като стигна в Лима, Кроф. Ще видиш.

* * *

Още като влизаше в кабинета на Слоун, Партридж забеляза отсъствието на агента от ФБР Отис Хавилок, който им се натрапваше през последната седмица. И докато съобщаваше на Чък Инсън за спешното съвещание малко по-късно, го попита къде е отишло ченгето.

— Още е наоколо — отвърна програмният директор на информационния бюлетин. — Но може би е тръгнал по други следи.

— Знаеш ли дали ще се върне днес?

— Нямам представа.

Партридж се надяваше служителят на ФБР да си гледа работата другаде до края на деня. Така по-лесно щяха да запазят само помежду си намеренията си за тази вечер и плановете на Партридж за утре. Защото, ако в петък подочуеше нещо за оживление в Информационния отдел на Си Би Ей, ФБР вероятно щеше да иска да разбере какво става и нямаше да могат да запазят информацията си до вечерната емисия. Но дотогава Партридж щеше да е в Перу и някой друг щеше да поеме отговорността. Така или иначе, той реши, че контактите с ФБР щяха да бъдат още един елемент в плановете за следващите два дни.

* * *

На съвещанието в пет часа имаше много присъстващи. Лес Чипингъм и Крофърд Слоун също бяха там. Чък Инсън остана само петнайсет минути и си тръгна, за да подготви първата емисия на вечерните новини, но на негово място дойде един продуцент от „подковата“. Партридж седеше на председателското място, а до него бе Рита Ейбъръмс Айрис Евърли пристигна няколко минути по-късно, след като бе приготвила кратка подборка от новини около отвличането за вечерната емисия, но без да включва най-новите факти от деня. Там беше и Теди Купър, след като бе прекарал целия ден с временно назначените млади журналисти, обикалящи все още безрезултатно редакциите на местните вестници. Пристигнаха и Мин Ван Кан, и продуцентът Норман Йейгър, и Карл Оуънс. Новият член на групата бе Дон Китъринг. Джонатан Мони бе неизменно с него и го представиха на някои от присъстващите. За всеки случай бяха дошли и хора от помощния персонал.

Партридж започна с изложение за развоя на събитията през деня, съобщи за намеренията си да замине за Перу рано на другата сутрин и обяви решението сряда вечер да бъдат излъчени всички известни до този момент сведения.

Рита Ейбъръмс бе прожектирала още преди това силуетното интервю на Алберто Годой и бе видяла записа на интервюто на Дон Китъринг с директора на банката „Американ Амазонас“ — Емилио Армандо, който бе пристигнал тъкмо навреме, малко преди съвещанието. Беше ентусиазирана и от двата записа. След това тримата с Партридж и Китъринг имаха кратка дискусия, на която решиха да не излъчват кадъра с лицето на Годой, а да запазят първоначалното споразумение с него, тъй като той не е знаел технически какво прави, разкривайки самоличността си пред камерата.

Всички присъстващи на съвещанието бяха съгласни, че времето в ефир, отделено за редакция „Новини“, могат да посветят на историята с отвличането, без да се консултират с програмното ръководство на компанията. Рубриката „Анализи“ се излъчваше в девет часа петък вечер и неин продуцент бе Норман Йейгър. Чипингъм реши в себе си

да не докладва веднага на Маргот Лойд-Мейсън за това решение, а да я уведоми по някое време на следващия ден.

След това минаха на други въпроси. Партридж обяви, че Мин Ван Кан и Кен О'Хара, тонтехникът, с когото бяха работили на „Форт Уърт“, Далас, преди две седмици, щяха да го придружат в Перу.

Рита се обърна към Чипингъм:

— Лес, кореспондентското бюро чартира един „Лиърджет“ за Хари и другите, който ще излети от „Титърбъроу“ в шест часа утре сутринта. Трябва ми окей от теб.

— Сигурна ли си... — поколеба се Чипингъм, пресмятайки допълнителните разходи, които щяха да са необходими — че няма да стане с редовен полет? — Но като улови стоманения поглед на Крофърд Слоун, вперен в него, реши и кратко отвърна: — Имаш го.

Уточнено бе Рита да остане в Ню Йорк, за да следи хода на съобщението в петък вечер, както и едночасовото предаване „Анализи“, а след това, през нощта, да последва Партридж и другите в Лима. Мястото на Хари като ръководител на операциите на групата в Ню Йорк щеше да заеме Дон Китъринг, а неговите задължения на икономически кореспондент да поеме асистентът му.

Партридж изрично предупреди, че нито в емисията на новините, нито в „Анализи“ след това, където той щеше неколкократно да се появява, не бива да има и намек дори за пребиваването му в Перу. Нещо повече, трябваше да се създаде впечатлението, че той предава „на живо“, без разбира се, да се правят каквито и да е фалшификации.

В качеството си на президент Чипингъм обобщи:

— И нека не правим и не казваме нищо, което да издаде предварително сведенията ни и да лиши Хари от два и четирите часа преднина, така необходими му в момента. Помнете преди всичко, че са заложени няколко човешки живота... — И поглеждайки към Крофърд Слоун, добави: — ... на хора, които са ни близки и имат голямо значение.

За по-голяма сигурност бе решено през следващите два дни пред студията и апаратните, където щяха да се подготвят двете предавания, да бъдат поставени пазачи, допускащи вътре само хората по списък, изготвен лично от Рита. Освен това обичайните видеовръзки с останалите работни места щяха да бъдат прекъснати, така че никой друг от екипите да не следи на монитора си какво става вътре. Едва в

петък през деня периодически щяха да бъдат пускани съобщения за зрителите, че във вечерния информационен бюлетин и в „Анализи“ ще бъдат разкрити нови подробности около отвличането на тримата Слоун. Същата информация щеше да се подава и на другите телевизионни мрежи, както и на печата, без да им се разкриват повече подробности. Накрая Партридж попита:

— Има ли още нещо за уточняване, или да се залавяме за работа?

— Само една малка подробност — обади се Рита с леко закачлив глас. — Лес, моля те да се съ согласиш да наемем един „Лиър“ и за в петък през нощта, когато е мой ред да отлетя за Перу. Ще взема със себе си и един монтажист, Боб Уотсън, с цялата му апаратура. Освен това ще нося и много пари.

Някои от насядалите около дългата заседателна маса зацъкаха, а Слоун дори се усмихна. Рита почти си бе опекала работата за частния самолет, взимайки монтажист и обемистата му машинария, която трудно се транспортираше по друг начин. Пък и да се пътува по редовните линии с голямо количество американска валута бе съвсем неуместно; макар Рита да не бе споменала сумата, нямаше да е под петдесет хиляди долара. Твърдата валута бе най-важното нещо в страна като Перу, където местната бе почти обезценена, а с долари можеше да се купи всичко, включително специални привилегии, каквито непременно щяха да бъдат необходими.

Чипингъм въздъхна наум. Рита го поставяше натясно, колкото и просперираща да бе компанията им.

— Давай — съ согласи се той неохотно. — Наеми си и ти „Лиър“.

* * *

Няколко минути след края на съвещанието Партридж седеше пред екрана на своя компютър и пишеше встъпителните думи за водещия вечерния осведомителен бюлетин в петък.

„Няколко поразителни нови факта, свързани с отвличането преди петнайсет дни на съпругата, сина и бащата на водещия Крофърд Слоун, бяха разкрити в

последно време. Разследванията, направени от Си Би Ей, ни дават основание да смятаме, че тримата похитени са прехвърлени в Перу, където са пленници на маоистката партизанска организация «Сендеро Луминосо», или «Сияйна пътека», която от много години тероризира големи райони на Перу. Мотивите за това престъпление още не са известни.

Установихме обаче, че един дипломат от ООН е теглил пари от сметка в нюйоркска банка, които е давал на похитителите за тази и други техни терористични акции. Както обикновено се случва, нишката, водеща до множеството ни разкрития, започна да се разплита именно от тези пари. Ето какви сведения е събрал икономическият кореспондент на Си Би Ей, Дон Китъринг.“

* * *

Докато препрочиташе написаното, Партридж си мислеше, че това е само първото от цяла поредица подобни встъпления, които трябваше да съчини и запише, преди да напусне Манхатън, за „Титърбъроу“ в пет часа сутринта.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Когато в шест без пет сутринта, източно време, един „Лиърджет 36 А“ се отлепи от пистата на летището „Титърбъроу“ в Ню Джърси на път за Богота, Колумбия, бе още тъмно и валеше. В самолета пътуваха Хари Партридж, Мин Ван Кан и Кен О’Хара. Машината не можеше да покрие разстоянието до Лима без междинно кацане и след дълъг престой в Богота за зареждане трябваше да пристигнат в перуанската столица в един и трийсет следобед, източно време, което бе валидно в Перу през цялата година.

Още преди самолетът да се издигне и да поеме курса си, Партридж бе заспал. Когато се събуди след тричасов здрав сън, в пасажерската кабина, приготвена специално за случая със сгъваемо легло, бе още полутъмно, тъй като някой предвидливо бе спуснал щорите на прозорците. Само покрай ръбовете им се процеждаше ярката слънчева светлина отвън. Мин и О’Хара също спяха, свити в креслата си.

Партридж погледна часовника си: девет часът сутринта, нюйоркско време, или осем — в Лима. Посегна за летателния план, даден му от пилота още преди излитането, и пресметна, че им остават два часа до кацането в Богота. Двигателите бръмчаха тихо и равномерно и очевидно атмосферните условия щяха да бъдат благоприятни. Наслаждавайки се на спокойствието и удобството, Партридж отново се отпусна и затвори очи.

Този път сънят не дойде. Може би три часа му бяха достатъчни, а може би твърде сгъстените събития през последните дни не му даваха спокойствие. Усещаше, че скоро ще влезе отново в битка — и в преносния, и в буквалния смисъл, — поради което вътрешно бе целият нащрек.

Това познато чувство на приятно вълнение дремеше в него, докато не го събудеше приближаването към някоя „гореща точка“, като навремето Виетнам, а после и други войни. Затова някои журналисти му измислиха прозвището „кореспондентът Банг-банг“, което отдавна бе престанало да го смущава.

Не че винаги бе обичал напрежението. За известно време, докато живееха заедно с Джема, той съзнателно избягваше войните и опасността, защото бе твърде щастлив и не искаше да рискува сладкия си живот. По-късно всичко пак се промени. Когато Джема вече я нямаше, Партридж отново предпочиташе да го изпращат там, където има пукот на оръжия, и то не само защото там бе най-добър като кореспондент, но и защото никакви рискове вече не можеха да го уплашат. Навярно по същата причина, мислеше си сега, предприе и това пътуване.

Виждаше му се странно, че откакто започна цялата тази история, той някак си вътрешно преживя отново времето с Джема. За пръв път си спомни за нея, докато летеше от Торонто веднага след вестта за отвличането. Представи си как я срещна в папския самолет „ДС 10“ на „Алitalia“... Спомни си своя разговор с папата... После Джема с таблата за закуска и розата. На следващия ден и на по-следващия още спомени нахлуха през нощта в хотела му... как се влюбва в Джема и как, още преди да са слезли от папския самолет, ѝ предлага да се оженят... После пътуването им с такси до стария град в Панама по време на краткия престой и Джема, застанала до него, докато мировият съдия в пищния си кабинет ги обявява за мъж и жена.

И ето че сега пак на път със самолет, но поуспокоен, той отново се връща с мислите си при Джема. За разлика от преди обаче не им се противопостави и потъна в тях целият.

Животът им в Лондон бе невероятно хубав. Наеха приятен мебелиран апартамент на „Сейнт Джонс Уд“, където бе живял предшественикът на Партридж, и Джема бързо го обагри в своя стил. Стаите винаги бяха пълни с цветя, окачи картините, които бяха донесли от Рим, купи порцеланови сервизи и ленени покривки от Кенсингтън и добави екзотична бронзова пластика от един млад модерен скулптор, излагащ на Коркстрийт.

В лондонското бюро на Си Би Ей работата на Партридж вървеше добре. Повечето събития, които отразяваше, бяха в Англия, някои — на континента: във Франция, Холандия, Дания и Швеция. Но рядко отсъстваше от къщи за дълго. А когато беше свободен, заедно с Джема обхождаха Лондон и се възхищаваше на откритията си в историята, красотата и тайнствата на загадъчните тесни улички, запазили все още атмосферата от романите на Дикенс.

Лабиринтът от улици и пресечки объркваше Джема и тя често се губеше. А когато Хари ѝ напомняше, че някои места в Рим са не по-малко трудни, тя категорично отказваше да се съгласи. „Не напразно му казват Вечния град, Хари, саго! В Рим човек усеща как се движи напред. Докато Лондон все едно си играе с теб на криеница: връща те назад, праща те встрани и никога не можеш да разбереш къде си. Но аз обожавам това; като една безкрайна игра е.“ Уличният трафик я караше да се чувства съвсем безпомощна. Застанала с Партридж пред стълбището на Националната галерия, тя гледаше въртележката от таксите, коли и двуетажни автобуси около площад Трафалгар и го уверяваше: „Толкова е опасно, скъпи. Те всички се движат в обратната посока.“ И точно защото не можеше да свикне психически с лявото движение, Джема не проявяваше, за щастие, никакво желание да използва колата им; и когато Партридж го нямаше, тя или вървеше пеша, или взимаше метро и такси.

Освен Националната посещаваха и много други галерии, като умееха да се възхищават както на традиционното, така и на любопитното — от смяната на караула пред Бъкингамския дворец до зазиданите прозорци на старите сгради, останали така от началото на миналия век, когато бил наложен данък върху всеки прозорец, за да се финансират войните с Наполеон.

В неделя най-много обичаха да отиват в Хайд Парк, близо до Мраморната арка, където се събираха да държат речи всякакви чудаци — „пророци, кресльовци и лунатици“, както ѝ обясняваше Партридж.

„Какво чудно има, Хари? — каза му веднъж Джема, след като бяха отдали дължимото внимание на няколко оратори. — Та някои от сериозните речи, предавани по телевизията, са много по-сучни. Защо не напишеш нещо за «Спийкърс Корнър» в твоите репортажи?“

Малко след това Партридж предаде тази идея в Ню Йорк и от „подковата“ му отвърнаха ентузиазирани. Последвалият репортаж стана един от любимите скечове за финал на емисията в петък вечерта.

Друго любимо местенце им бе хотелът на Браун, основан от иконома на Лорд Байрон, където пиеха следобеден чай с изящни кифлички, петифури, конфитюр от ягоди и девъншърска сметана на пяна. „Като църковен ритуал, mio amore — обяви Джема. — Същинско причастие, само че по-вкусно.“

С една дума, всичко, което правеха заедно, ги забавляваше. А напредващата бременност на Джема им обещавахе още по-голямо щастие в бъдеще.

Тя бе в седмия месец, когато изпратиха Партридж за един ден в Париж да помогне на останалите малцина колеги там за отразяването на някакви обвинения срещу американски филм, представящ твърде критично — и неточно, както се твърдеше — френската съпротива през Втората световна война. Партридж написа материала си, изпрати го чрез сателит за Ню Йорк през Лондон, но не беше убеден, че е чак толкова важен, за да стигне непременно преди вечерната емисия. Като се върна в Бюрото малко преди да отиде на летището за обратния полет, го потърсиха по телефона от Лондон.

Обаждаше се Изекиъл Томсън, шефът на Лондонското бюро — грамаден, здрав, суров и смугъл, но опериран от всякакви чувства, както бяха убедени сътрудниците му. На Партридж веднага му направи впечатление, че гласът на Изекиъл бе задавен като от сълзи.

— Хари, никога не ми се е налагало да правя това... Не знам как... но трябва да ти кажа...

Томсън успя някак си да изрече и останалото.

Джема бе мъртва. Тръгнала да пресича улицата на оживено място в Нйтсбридж и после хората разправяли, че гледала наляво вместо надясно...

О, Джема! Скъпа, прекрасна, разсеяна Джема, убедена, че всички в Англия карат колите си на обратната страна! Така и не можа да се научиш накъде трябва да гледа пешеходецът, когато пресича.

...Един камион, идващ отдясно, я блъснал и прегазил. Свидетелите твърдели, че шофьорът не е виновен — просто нямал никакво време... Бебето им, момче, както установи Партридж покъсно, също било мъртво.

Партридж се върна в Лондон и когато направи всичко необходимо, остана сам в тяхното жилище и заплака. Не излезе дни наред, отказваше да вижда когото и да било, сълзите му се лееха — не само за Джема, всички онези сълзи, които не бе могъл да пролее през годините.

След това се опита да уреди живота си както може. От Си Би Ей му помагаша, като непрекъснато му възлагаша задачи и не му оставяха време за самовглъбяване. Оказа се, че където има конфликт или

опасност по света, Хари Партридж непременно трябваше да е там. Поемаше невероятни рискове, отърваваше кожата и всички започнаха вече да мислят, че над живота му бди щастлива звезда. Така минаваха месеци, после години.

Вече успяваше да не мисли за Джема все по-дълги периоди от време, без, разбира се, да я забравя. Но друг път — както през двете седмици след отвличането на тримата Слоун — тя бе постоянно на преден план в съзнанието му. И въпреки всичко не бе плакал от първите дни след смъртта ѝ.

* * *

И сега, на борда на наетия специално за него самолет, на един час път от Богота, сънят отново го завладя и в главата му минало и настояще се сляха... Джема и Джесика станаха едно... Джема-Джесика... Джесика-Джема... Независимо какви пречки се изправяха пред него, той щеше на всяка цена да я намери и да я прибере... Някак си щеше да успее да я спаси.

После заспа. Когато се събуди, самолетът заходеше към пистата на Богота.

Лима бе град на контрастите, така остри и потресаващо неприкрити — помисли си Хари Партридж, — каквито бяха кризите и конфликтите в политиката и икономиката, безмилостно разкъсващи цяло Перу.

Огромният, безводен, разпрострян на всички посоки столичен град бе разделен на няколко квартала и във всеки можеше да се види разточително богатство и жалка нищета, свързани единствено от нишките на взаимната омраза. За разлика от повечето други градове, които познаваше, тук почти нямаше средно съсловие. Луксозни величествени къщи, заобиколени от сресани градини, заемаха най-хубавата земя на Лима, а непосредствено до тях се простираха ужасните наблъскани коптори на бедните. Повечето от нямащите обитаваха пренаселени колиби от картон, а очите им излъчваха такъв яростен гняв, че Хари винаги бе имал усещането за ферментираща революция. Този път обаче още през първия ден се убеди, че бунтът е вече назрял и всеки момент може да избухне.

Още на летището ги посрещна Фернандес Пабур, редовният стрингер на Си Би Ей в Перу. Той набързо ги прекара през имиграционните и митническите власти — при което известна сума пари смени собственика си, — а после ги заведе до един микробус „Форд“ с шофьор.

Фернандес беше набит, мургав, гъвкав и енергичен, вероятно около трийсет и пет, с издадена напред уста и големи зъби, белеещи се почти постоянно в широка усмивка. Много пъти тя бе просто дежурна, но за Партридж това нямаше значение. Той харесваше уменията на Фернандес инстинктивно да отгатва какво е необходимо да направи и винаги да постига добър резултат. Този път го изненада с приятния апартамент за Партридж и хубавите стаи за екипа му, резервирани в елегантен хотел с пет звезди в квартала Мирафлорес.

Докато се преоблече Партридж, Фернандес вече му бе уредил първата среща — със стар познат, Серхио Уртадо, редактор и

говорител в Радио Андес. Един час по-късно той и Партридж седяха в малкото студио на радиожурналиста, което му служеше и за кабинет.

— Хари, приятелю, само тъжни неща мога да ти разкажа — бе започнал Серхио в отговор на първия въпрос. — В нашата страна вече не управлява законът. Демокрацията престана да бъде дори и фасада: просто я няма. Банкрутирали сме по всички линии. Убийствата, много от които по политически причини, са ежедневие. Партията на президента има свои ескадрони на смъртта; хората просто изчезват. Уверявам те, че никога по-рано в историята си Перу не е било толкова близо до кървавата баня. Така ми се ще да няма истина в думите ми. Но уви, всичко, което ти казвам, е вярно.

Макар да идваше от гротескно дебело тяло, дълбокият плътен глас бе убедителен и приятен както винаги, отбеляза Партридж. Нищо чудно, че Серхио владееше най-многобройната публика в страната, тъй като радиото тук бе все още главното средство за масова информация, с по-голямо значение и влияние от телевизията. Нейната публика се състоеше от заможни и богати хора и бе съсредоточена главно в градовете. Независимо че очите на Серхио се бяха смалили през годините, докато лицето му ставаше все по-едро, в мисълта му се отразяваше великолепното му американско образование, получено между другото и в Харвард. Серхио обичаше да му гостуват колеги от САЩ и мнозина го търсеха заради добрата осведоменост и върнатата преценка за нещата.

След като се разбраха, че разговорът им ще остане в тайна до следващата вечер, Партридж му очерта хронологията на престъплението, извършено с тримата Слоун, и попита:

— Какво ще ме посъветваш, Серхио? Чул ли си нещо, което би могло да ни е от полза?

Радиожурналистът поклати глава:

— Нищо не съм чувал. Но това не ме изненадва. В „Сендеро“ умеят да пазят тайна главно защото убиват всеки от своите хора, който се разприказва, а на другите им е достатъчно, че са живи, за да не смеят да си отворят устата. Но ще се опитам да ти помогна, като пусна тук-там няколко „пипала“. На доста места имам източници на информация.

— Благодаря ти.

— Колкото до съобщението ти, утре вечер ще го получи чрез сателит и ще го пригоя за моята публика. Тази страна върви към пропастта и в политиката, и във финансите, и във всяка друга област на живота.

— Противоречиви сведения имаме за „Сендеро Луминосо“. Наистина ли стават по-силни?

— Отговорът е положителен, но не само са по-силни, а имат и все повече власт над големи райони на страната. Ето защо задачата ти е много трудна, бих казал дори непосилна. Ако твоите отвлечени са тук, могат да бъдат скрити поне на хиляда места. Но съм доволен, че дойде най-напред при мен, защото мога да ти дам някои полезни съвети.

— А именно?

— Не търси помощ от официални институции — нито от въоръжените сили, нито от полицията. Избягвай дори да искаш съдействието им, защото те вече не заслужават доверие. Стигне ли се до убийства и безредици, те не са по-добри от „Сендеро“, но понякога са дори по-жестоки.

— Имаш ли някакви примери за това напоследък?

— Колкото искаш. Ще ти посоча някои, щом настояваш.

В този момент Партридж мислеше вече за кореспонденциите, които ще изпрати за вечерния осведомителен бюлетин в понеделник. Беше се уговорил да монтират част от материала му и сега се надяваше да успее да включи и гласа на Серхио Уртадо, както и на другите, с които щеше да разговаря.

— Като казваш, че тук фактически няма демокрация — обърна се той отново към своя събеседник, — това реторично ли е, или е факт?

— Не само е факт, но за повечето хора тук присъствието или отсъствието на демокрация с нищо не променя живота им.

— Силни думи говориш, Серхио.

— Въпрос на гледна точка, Хари. Американците смятат демокрацията за лекарство срещу всякакви болести: предписват я по три пъти на ден по рецепта. Защото при тях действа. Следователно трябва да действа и по целия свят. Но в своята наивност американците забравят едно: за да има ефект от демокрацията, по-голямата част от населението трябва да притежава нещо лично и да е заинтересована да

го запази. А повечето латиноамериканци нямат нищо. Следващият въпрос, разбира се, е: защо?

— Все едно, че съм ти го задал. Защо?

— В бедстващите райони на света, където се намираме и ние, живеят две основни групи хора: добре образовани и богати, от една страна, и невежи и безнадеждно бедни, което значи безработни, от друга. Първата група се размножава умерено, докато втората се множи като мухи. И неумолимо се превръща в бомба със закъснител, застрашаваща да взриви първата група. Достатъчно е да излезеш навън и да наблюдаваш какво става.

— Имаш ли някакво разрешение?

— Америка би могла да намери. Но не като дава оръжие и пари, а като изпрати по света екипи, които да научат хората как сами да контролират раждаемостта. Нещо подобно на Корпуса на мира, изпратен навремето от президента Кенеди. Е, ще трябва да минат няколко поколения, но ограничаването на прираста ще спаси човечеството.

— Дали не забравяш едно много съществено нещо? — попита Партридж.

— Ако имаш предвид католическата църква, ще ти напомня, че аз самият съм католик. И имам много приятели католици, образовани, знатни и богати. Но интересно как всички те имат малобройни семейства. И се питам: от секс ли са се лишили? Доколкото познавам мъжете и жените, сигурен съм, че не са. Много от тях говорят откровено и отричат църковната догма по отношение на ограничаване на раждаемостта, която всъщност е измислица на човека. А ако американците поемат инициативата, гласовете против тази догма ще станат все повече и повече.

— Като спомена за откровено говорене — каза Партридж, — би ли се съгласил да повториш пред камерата всичко, което каза дотук?

Серхио разтвори широко ръце.

— Защо не, драги мой Хари? Най-важното може би, което Америка възпита у мен, е страстта към свободното слово. Говоря свободно и по радиото, макар понякога да се чудя колко ли дълго още ще ме търпят. Нито правителството, нито „Сендеро“ одобряват онова, което казвам, а и двете разполагат с оръжия и куршуми. Но и без това никой не е вечен, тъй че ще направя за теб каквото искаш.

Под всичката тази тлъстина, мина през ума на Партридж, тупти храбро и честно сърце.

* * *

Още преди да пристигне в Перу, Партридж бе решил, че има само един начин да установи местонахождението на пленниците. А той бе да действа като телевизионен кореспондент при нормални обстоятелства — да се среща с приятели, да завързва нови познанства, да събира новини, да пътува където може и да разпитва, да разпитва с надеждата да се натъкне на късчета от информация, от които да сглоби следата, водеща към укрытието. Чак след това щеше да възникне още по-сериозният проблем за тяхното спасяване, но за него щеше да мисли, като му дойде времето. И ако не попаднеше внезапно на някаква щастлива случайност, цялата тази работа щеше да трае дълго, да бъде уморителна и мъчителна.

Следвайки установения път на телевизионния кореспондент, Хари Партридж се отправи след това към ЕНТЕЛ Перу, националната телекомуникационна компания със седалище в центъра на Лима. Тя щеше да бъде и базата му за връзка с Ню Йорк, включително предаванията чрез сателит. А като почнеха да пристигат репортери и от другите американски телевизионни компании, след няколко дни те всички заедно щяха да използват едни и същи съоръжения за работата си.

Фернандес Пабур вече бе установил връзка с Виктор Веласко, вечно заетия и забързан програмен директор на международния отдел на ЕНТЕЛ. Надхвърлил четирийсетте, с посивяваща коса и постоянно угрижено лице, Веласко несъмнено мислеше за другите си проблеми, когато каза на Партридж:

— Трудно намерихме място, но осигурихме кабина за вашия монтажист заедно със съоръженията му и свързахме вътре два телефона. Ще дадем на всички ви и пропуски.

В страни като Перу, отдавна бе установил Партридж, политиците и военните само се перчиха и забогатяваха, а нещата в страната се движеха благодарение на скромни ръководители като Веласко — съвестни, преуморени и зле платени. Още в хотела си Партридж бе

пъхнал хиляда долара в един плик, който дискретно подаде на перуанския си колега.

— Скромна благодарност за усърдието ви, сеньор Веласко. Ще ви се обадим, преди да тръгнем.

За миг Веласко се смути и Партридж се усъмни дали няма да откаже. Но като надникна в плика и видя американската валута, Веласко кимна и го сложи в джоба си.

— Благодаря ви. Ако ви трябва още нещо...

— Сигурно — прекъсна го Партридж. — Това е единственото, в което съм убеден отсега.

— Защо се забави толкова, Хари? — попита го Мануел Леон Семинарно, когато Партридж му се обади от хотела малко след пет следобед. — Чакам те още откакто разговаряхме по телефона.

— Имах да свърша няколко неща в Ню Йорк. — Партридж не уточни, че когато се бяха чули преди десет дни със собственика, редактор на „Есцена“, ролята на Перу в отвличането бе все още само вероятност, а не сигурна като сега. Само попита: — И междувременно се чудех дали си свободен днес за вечеря, Мануел.

— О, имам вече ангажимент. Ще вечерям в „Ла Пицериа“ точно в осем часа и мой гост ще бъде някой си Хари Партридж.

В осем и петнайсет, когато отпиваха от чашите си с популярния екзотичен перуански коктейл „Писко“ в „Ла Пицериа“ — нещо средно между бистро и традиционен ресторант, където често можеха да бъдат видени някои от най-добрите танцьори в Лима, — Партридж съобщи на Мануел причината за пристигането си в Перу.

— Чувам, че нещата тук вървят доста зле — добави той.

— Така е — въздъхна Семинарно. — Но нали знаеш, че нашият живот винаги е бил коктейл от най-различни неща. Как го беше казал Джон Милтън?... Не можело да се направи рай от ада, нито ад от рая. А ние, столичаните, умеем да оцеляваме — нещо, което се опитвам да отразя върху кориците на „Есцена“. — И той посегна към чантата си от фина бургундска кожа. — Какво ще кажеш за тези двете: за най-новия ни брой и това произведение на изкуството за следващата седмица? Мисля, че са многозначителни, поставени една до друга.

Партридж погледна най-напред готовия брой. Корицата бе заета от цветна снимка на висока сграда в центъра с плосък покрив. Върху покрива имаше видими следи от експлозия. В центъра на снимката бе

тялото на жена, паднала по гръб. Изглеждаше млада, а чертите на лицето ѝ, които все още можеха да се различат, издаваха, че е била красива. Коремната ѝ част бе разкъсана и кървавите вътрешности бяха излезли. Колкото и да бе свикнал с подобни гледки, Хари потрепера.

— Ще ти спестя писаното вътре, Хари. На отсрещната страна на улицата бизнесмени имали съвещание. „Сендеро Луминосо“, чийто активист била жената, решили да взривят сградата със съвещанието. За щастие на бизнесмените, но не и на жената, взривното устройство било саморъчно направено и експлодирало преждевременно.

Партридж погледна пак снимката и отмести очи.

— Разбирам, че „Сендеро“ се активизирали в Лима.

— Невероятно много. Техните хора се движат навсякъде съвсем свободно и тази несполучлива акция е едно изключение. В повечето случаи успяват. Остави това, ами погледни корицата ми за следващата седмица.

Снимката бе почти порнографска. Стройно младо момиче, на около деветнайсет, по почти символични бикини, се бе излегло на копринена възглавница, отметнало назад глава с разпилени руси коси, леко разтворени устни и премрежени очи. Позата на тялото ѝ бе твърде предизвикателна.

— Животът все пак продължава и той винаги има две страни, дори и в Перу — обясни собственикът на списанието. — Точно затова сега ще поръчам най-напред вечерята, Хари, за да осигуря продължителността и на твоя живот.

Блюдата бяха по италианска рецепта и превъзходни на вкус, а обслужването — безупречно. Към края на вечерята Семинарно се облегна назад в стола си.

— Трябва да имаше предвид, че „Сендеро Луминосо“ вероятно знаят за твоето присъствие тук, защото шпионите им са навсякъде. Но дори и да не знаят още, скоро ще научат, най-малкото след явяването ти по Си Би Ей утре, което ще бъде препредадено по цял свят. Така че веднага трябва да се снабдиш с телохранил, особено ако излизаш нощем.

— Вече имам един кандидат — усмихна се Хари. Фернандес Пабур бе настоял да го вземе от хотела с кола и да го докара дотук. Заедно с тях във форда пътуваше и мълчалив мускулест мъж, който приличаше на боксьор тежка категория. Ако се съдеше по издутото му

яке, беше въоръжен. Като стигнаха пред ресторанта, този мъж слезе пръв, а Фернандес и Партридж останаха в колата, докато им даде сигнал да се появят. Партридж не зададе никакъв въпрос, но Фернандес му каза: „Ще те чакаме след вечеря.“

— Добре — каза Семинарно, — твоят човек знае какво прави. А ти носиш ли оръжие?

Партридж поклати глава.

— Трябва. Много от нас го правят. А както ни съветва „Американ експрес“: „Не излизайте от къщи без пистолет!“ И още нещо, Хари, не отивай в Аякучо, крепостта на „Сендеро“. Те ще разберат, че си там, и може да се окаже, че си се самоубил.

— В един момент ще се наложи и дотам да стигна.

— Искаш да кажеш, ако аз или другите ти помощници научим къде са твоите приятели ли? В такъв случай ще трябва да действаш изненадващо: бързо да пристигнеш и още по-бързо да изчезнеш. Няма друг начин, освен да използваш чартърен самолет. Има тук пилоти, които биха се съгласили, ако им платиш достатъчно за риска.

Когато свършиха разговора си, повечето клиенти на ресторанта се бяха разотишли и скоро щяха да затворят заведението. Фернандес и телохранителят чакаха вън.

В микробуса на път за хотела Партридж попита Фернандес:

— Можеш ли да ме снабдиш с пистолет?

— Разбира се. Някакви предпочитания?

Партридж се замисли. Поради естеството на работата си имаше известни познания за пистолетите и умееше да си служи с тях.

— Предпочитам деветмилиметров браунинг, но със заглушител.

— Утре ще го имаш. Впрочем какви са плановете ти за утре, ако мога да знам?

— Също като днес. Ще се срещам с още хора — отвърна Партридж, а мислено си каза: „И с още повече вдругиден... докато открия нещо.“

Петък беше напрегнат ден в седалището на Си Би Ей в Ню Йорк. Част от работата беше предварително планирана, но много повече неща бяха непредвидени. Както обикновено, телевизионното предаване започваше в шест часа сутринта с „Журнал изгрев“. В програмата наред с рекламите се излъчваше и предварително съобщение за вечерния информационен бюлетин. То щеше да се повтаря през целия ден. Съобщението представляваше запис, направен от Хари Партридж пред камерата и със звук.

„Тази вечер гледайте в централния информационен бюлетин на Си Би Ей репортаж за изненадващия развой на събитията около отвличането на тримата членове от семейството на Крофърд Слоун. След това, в двайсет и един часа източно време, ще излъчим едночасов материал «Заплаха над телевизията: отвличането на тримата Слоун». Не изпускате тази вечер централния осведомителен бюлетин и едночасовата програма след него.“

Появата на Партридж в това съобщение изглеждаше естествена, тъй като той беше редовният водещ на всички съобщения около отвличането във вечерния информационен бюлетин. Същевременно присъствието му на телевизионния екран през деня щеше да създава впечатлението, че той се намира в САЩ.

Лес Чипингъм видя съобщението, докато закусваше набързо в апартамента си на Осемдесет и втора улица. Президентът бързаше, знаейки колко много неща го очакват през деня. А през прозореца на кухнята долу вече се виждаше лимузината на Си Би Ей с чакащия го шофьор. Колата му напомни за препоръката на Маргот Лойд-Мейсън още на първата им среща да използва такси вместо служебна кола, с която той не се бе съобразил. Не трябваше обаче да държи Маргот в неведение за онова, което ставаше, и реши, че ще ѝ телефонира веднага щом пристигне в кабинета си, тъй като и тя вероятно щеше да е видяла съобщението.

Но решението му бе излишно. Като влезе в колата, шофьорът му подаде телефонната слушалка и в нея изляя гласът на Маргот.

— Какви са тия работи за нов развой на нещата и защо не съм уведомена?

— Стана внезапно. Имах намерение да ти се обадя щом пристигна на работа.

— Цял свят вече разбра. Защо трябва аз още да чакам?

— Маргот, светът още не е разбрал; той ще разбере едва тази вечер. Докато ти ще узнаеш, щом седна на бюрото си, но не и по този телефон, защото не мога да знам кой още ни слуша.

Отсреща последва мълчание, но се чуваше тежко дишане.

— Обади ми се веднага.

— Слушам.

След петнайсетина минути Чипингъм отново имаше връзка с шефката на телевизионната мрежа и започна с думите:

— Много неща имам да ти казвам.

— Хайде, започвай!

— Първо: от твоя гледна точка нещата се развиват превъзходно. Някои от най-добрите ни сътрудници са открили изключително важни неща, които тази вечер ще осигурят на Си Би Ей най-многобройната аудитория в историята ни, а това незабавно ще повиши нашия рейтинг. За жалост обаче, що се отнася до семейството на Слоун, новините са доста лоши.

— Къде са близките на Кроф?

— В Перу. В плен на „Сендеро Луминосо“.

— Перу ли! Съвсем сигурен ли си?

— Както ти казах, с този въпрос се занимават някои от най-опитните ни хора, особено Хари Партридж, и всичко, което откриват, е съвсем достоверно. Аз нямам никакви съмнения и съм сигурен, че ти също нямаш основание за такива.

Въпреки всичко изненадата на Маргот при споменаването на Перу озадачи Чипингъм и той започна да се пита на какво ли се дължи тя.

— Искам да разговарям с Партридж — каза тя остро.

— Боя се, че е невъзможно. Той вече е в Перу от вчера. Очакваме да ни изпрати нови сведения за осведомителния бюлетин в понеделник.

— Защо действате така прибързано?

— Така се работи с новините, Маргот. За нас, новинарите, това е дълг. — Въпросът ѝ го смая, както и нотката на несигурност и нервност в гласа ѝ. Затова той добави: — Ти май се разтревожи за Перу. Би ли ми казала защо?

Отговорът дойде след известно мълчание и видимо колебание.

— „Глобаник Индъстрийс“ тъкмо урежда една суперсделка там. Залогът е много голям и е крайно важно съюзническите ни отношения с перуанското правителство да не се развалят.

— Мога ли да ти напомня, че телевизионната компания Си Би Ей няма съюзнически отношения с перуанското правителство, нито с което и да е друго правителство?

Маргот му отвърна троснато:

— Виж какво, Си Би Ей и „Глобаник“ са едно и също нещо. А щом „Глобаник“ е съюзник на Перу, същото се отнася и за Си Би Ей. Кога най-после ще разбереш тези прости неща?

На Чипингъм му се щеше да отговори: „Никога!“, но знаеше, че не бива, и вместо това каза:

— Ние сме преди всичко информационно средство и трябва да предаваме новините каквито са. Ще подчертая, че нямаме нищо общо с перуанското правителство; похитителите на тримата Слоун са хора на „Сендеро Луминосо“. Но така или иначе, щом репортажът ни бъде излъчен тази вечер, всички други информационни средства — телевизии, печат и каквото щеш още — ще се заловят за перуанската новина.

Дълбоко някъде в съзнанието на Чипингъм се таеше въпросът: „Наистина ли водим този разговор? Да се смея ли, или да плача?“

— Дръж ме в течение — каза накрая Маргот — и ако има някаква промяна, особено ще се отнася до Перу, искам да узная веднага, а не на следващия ден.

Чипингъм чу щракване и връзката бе прекъсната.

* * *

В елегантния си кабинет в „Стоунхендж“ Маргот Лойд-Мейсън се замисли. Рядко ѝ се случваше да не знае как точно да постъпи в ситуация като тази. Дали да телефонира на председателя на

„Глобаник“ Тио Елиът, или не? Тя си спомни предупреждението му във връзка с Перу, направено на срещата в клуба „Фордли Кей“: „Не искам нищо да накърни все още деликатните ни отношения... и да осуети начинанието, което може да се окаже сделката на века.“ Но в края на краищата реши, че трябва да го уведоми. По-добре да чуе новините от нея, отколкото от някоя информационна емисия.

Реакцията на Елиът бе удивително спокойна.

— Е, щом похитителите са партизани от „Сияйната пътека“, няма начин да не се съобщи. Да не забравяме, че перуанското правителство в никакъв случай не може да е ангажирано, защото то и „Сияйната пътека“ са смъртни врагове. Нека твоите хора в телевизията да подчертаят това.

— Ще се погрижа да го направят — отговори Маргот.

— Могат да направят и нещо повече — продължи Тио Елиът. — Събитията ни предоставят прекрасната възможност да изкараме още по-добро перуанското правителство и Си Би Ей трябва да се възползва от нея.

— Как точно? — озадачи се Маргот.

— Ами перуанското правителство несъмнено ще положи всички усилия да открие отвлечените американци и да ги освободи, дори ако трябва да използва армията и полицията си. Междувременно ние трябва да им помогнем, като изразим доверието си в тях и ги представим в по-благоприятна светлина по телевизията. Тогава ще мога да се обадя на президента Кастанеда, когото познавам лично, и да му кажа: „Ето, ние говорим само добро за вас и вашето правителство“, което ще ни бъде от полза, щом се стигне до сключването на сделката между „Глобаник Файнаншъл“ и Перу. Дори Маргот се поколеба.

— Не съм сигурна, че имам право да се намесвам чак дотам, Тио.

— Тогава бъди сигурна! Знам какво мислиш: че манипулираме новините. Да, но когато нещо е от особено голямо значение за нас, имаме право! — Председателят на „Глобаник“ повиши глас: — Исусе Христе, та нали ние сме притежатели на проклетата телевизия! Защо да не можем от време на време да се възползваме от този факт? А ти напомни на твоите журналисти, че и телевизията е бизнес, който трябва да е конкурентноспособен и да носи печалба. С част от която впрочем се плащат фантастичните им заплати — независимо дали им харесва, или не. А ако не им харесва, имат един-единствен избор: вълн!

— Слушам те, Тио — каза Маргот. Докато си водеше междувременен бележки, тя бе решила да възприеме тактика на три степени.

Най-напред щеше да телефонира на Чипингъм и да изиска в новините изрично да бъде подчертано незаангажираността на правителството в отвличането, точно както препоръча Тио. След това самата тя, като президент на Си Би Ей, ще се свърже с Държавния департамент на САЩ и ще настоява за незабавен натиск върху Перу да направи всичко необходимо, включително използването на армията и полицията, за намиране и спасяване на тримата Слоун. И най-сетне: за съдействието на перуанското правителство Си Би Ей ще съобщава при всяка възможност. Едновременно с това информационните емисии ще поддържат постоянен положителен отзвук за всички усилия, които се правят.

Сигурна беше, че ще срещне трудности и възражения, но по един въпрос нямаше място за две мнения: отношенията ѝ с Тио Елиът и лоялността ѝ към „Глобаник“ бяха от първостепенно значение и над всичко.

Лес Чипингъм вече беше свикнал с прищевките на Маргот, затова не му направи впечатление, когато тя му телефонира веднага след поредния им разговор. Причината за това обаче го смути, тъй като тя означаваше пряка намеса на корпорацията в съдържанието на новините — нещо, което рядко се случваше с телевизиите и никога не се отнасяше до важна новина. За щастие, в този случай имаше с какво да я успокои.

— Всички знаем, че перуанското правителство не е замесено в отвличането — каза президентът на Си Би Ей. — Убеден съм, че това ще бъде очевидно от новините ни тази вечер.

— Искам да е повече от очевидно. Искам недвусмислена декларация.

Чипингъм се поколеба, знаейки, че трябва да защитава твърдо независимостта на Информационния отдел, но съзнавайки същевременно до каква степен лично той е зависим от Маргот.

— Нека да погледна текстовете — каза ѝ той. — Ще ти се обадя след петнайсет минути.

— Но не повече.

След десет минути Чипингъм ѝ телефонира:

— Предполагам, че ще те зарадвам. Преди да замине за Перу, Хари Партридж е написал нещо, което ще бъде излъчено в новините довечера: „От много години правителството на Перу и «Сендеро Луминосо» са непримирими врагове и целта на всеки от тях е да унищожи другия. Както бе заявил президентът Кастанеда: «Докато „Сендеро“ съществува, Перу е в опасност. Тези престъпници са като нож, забит в ребрата ми.»“ Последните му думи ще бъдат придружени от архивен кадър със самия него и автентичен звук. — Гласът на Чипингъм издаваше облекчение и лек хумор. — Изглежда, Хари е отгатнал мислите ти, Маргот. Надявам се, че си доволна.

— Засега да. Прочети ми го пак. Искам да го запиша.

След телефонния разговор Маргот извика секретарката и ѝ продиктува послание до Тио Елиът, в което записаните току-що думи на Хари Партридж бяха предшествани от лична бележка.

„Тио, след като разговарях с теб, взех мерки в централния вечерен осведомителен бюлетин да фигурират думите: «Правителството на Перу...»“

Допълвайки от свое име, че президентът Кастанеда лично ще се появи на екрана, Маргот завършваше с благодарност към Тио за идеята и помощта.

Писмото трябваше да бъде предадено на ръка в „Глобаник Индъстрийс“ от специален пратеник.

Следващият телефонен разговор на Маргот бе с Вашингтон и лично с държавния секретар.

* * *

През целия ден до началото на информационната емисия на Си Би Ей в 18,30 в петък мерките за сигурност бяха засилени и не позволиха на никакви външни лица да получат достъп до извънредната информация, която будеше любопитството и на зрители, и на конкуренти. Журналисти от другите телевизионни компании,

радиостанции, информационни служби и вестници непрекъснато звъняха на приятели и познати в Си Би Ей, опитвайки се — било направо, било чрез заобикалки — да измъкнат някакви сведения за онова, което предстоеше. Но когато новината излезе в ефир и по цял свят започнаха да я записват и повтарят, Си Би Ей винаги биваше цитирана като първоизточник.

Програмите на другите телевизии бяха набързо преработвани, а вестниците промениха макетите на първите страници на нощните си броеве. Всички големи средства за масова информация вдигнаха на крак редовните си кореспонденти и стрингери в Перу, изпращайки набързо специални екипи от репортери, оператори и тонтехници на мястото на събитието.

И в разгара на всичко това дойде най-новото развитие.

Дон Китъринг, който ръководеше сега „групата за бързо реагиране“, го прие малко преди двайсет и два часа, когато приближаваше края на специалната актуална едночасова програма. Съобщи му го Норман Йейгър по телефона, докато траеше една от рекламите. Йейгър изпълняваше сега функциите на старши продуцент на мястото на Рита Ейбърмс, която час по-рано бе тръгнала за Титърбъроу да вземе самолета за Перу.

— Дон, налага се спешно съвещание на групата веднага след като свършим.

— Случило ли се е нещо, Норм? Нещо „горещо“ ли има?

— Горещо като пъкъла. Току-що ми се обади Лес. В „Стоунхендж“ са получили исканията на похитителите заедно с видеозапис на Джесика Слоун.

Най-напред пуснаха видеозаписа на Джесика. Беше 22,30 в петък. В малката прожекционна зала, използвана обикновено от висшестоящите началници, седяха десет души: Лес Чипингъм и Крофърд Слоун, Дон Китъринг, Норм Йейгър, Карл Оуънс и Айрис Евърли от „групата за бързо реагиране“, Маргот Лойд-Мейсън, дошла направо от седалището на корпорацията в „Стоунхендж“, един от вицепрезидентите, Том Нортандра, и Ъруин Брейсбридж, президент на телекомуникационния отдел на Си Би Ей. Там беше и специалният агент на ФБР, Отис Хавилок.

Около три часа по-рано във фоайето на „Стоунхендж“ бе пристигнал малък пакет, адресиран до президента на Си Би Ей. След обичайната проверка за сигурност пратката бе качена на етаж на Маргот Лойд-Мейсън, където обикновено чакаше неотворена до понеделник сутринта. Случи се обаче така, че Нортандра, чийто просторен кабинет бе непосредствено до този на Маргот, бе останал да работи до по-късно тази вечер заедно с двете си секретарки. Пакетът бе предаден на една от тях и тя го отвори. Разбирайки, че е нещо важно, тя съобщи на Нортандра, а той телефонира на Маргот в хотел „Уолдорф Астория“, където тя бе поканена на прием в чест на президента на Франция.

Маргот напусна приема и веднага се върна в Стоунхендж, където заедно с Нортандра и извикания набързо Брейсбридж изгледа видеокасетата и прочете приложения документ. Незабавно реши, че трябва да уведоми Информационния отдел на Си Би Ей, и свика съвещанието там.

Крофърд Слоун бе пристигнал с колата си от Ларчмънт заедно с агента Хавилок, който все още бе в дома му, когато съобщи за пристигналата касета.

Светлината в залата бе намалена и на големия високо вдигнат телевизионен екран все още се виждаха само светлинните точки на видеолентата, предшестващи образа. Звукът обаче се появи веднага:

няколко пронизителни писъка. Групата онемя. Крофърд Слоун се изправи на стола си и извика задавено:

— О, Боже, това е Ники.

Письците престанаха така внезапно, както бяха се чули. Миг след това се появи и образ — главата и раменете на Джесика на кафяв фон, очевидно някаква стена. Лицето на Джесика бе спокойно и сериозно, но на повечето от групата, които я познаваха, то изглеждаше измъчено и напрегнато. Когато заговори, гласът ѝ бе твърд и овладян, макар да създаде впечатлението, че тя прави усилие да говори нормално.

„Към нас се отнасят...“ — започна тя.

При думите „да направите всичко възможно“ се чу как Крофърд Слоун рязко си поема въздух и сподавя възклицание. Записът продължи.

„Умоляваме ви да не допуснете...“

На това място Слоун отново възкликна, сякаш въздъхна.

— Ето!

Гласът млъкна, но лицето на Джесика остана на екрана, безизразно, с немиждащ поглед, насочен напред. После настана мрак. Лампите в залата бавно светнаха.

— Вече извъртяхме цялата касета — обади се Труин Брейсбридж. — Няма нищо повече. Колкото до писъците в началото, смятаме, че са прикачени от друга лента. Ако се взрете внимателно при бавни обороти, ясно личи къде е направен монтажът.

— Защо им е било необходимо? — попита някой.

— Сигурно за да ни стреснат и уплашат. В такъв случай са успели, нали? — отговори Брейсбридж.

Последва приглушено потвърждение от всички.

— Сигурен ли си, че това бе гласът на Ники, Кроф? — предпазливо попита Лес Чипингъм.

— Абсолютно — мрачно отвърна Слоун. После добави: — Джесика даде два сигнала.

— Какви сигнали? — озадачи се Чипингъм.

— Най-напред облиза устните си, което означава: „Правя това против волята си, не вярвайте на нищо, което казвам.“

— Умно! Браво на Джесика! — зарадва се Брейсбридж.

— Хитруша! — добави друг. Останалите кимаха одобрително.

— Вечерта, преди да се случи това, ние двамата с нея обсъждахме такива сигнали. Очаквах някой ден да потрѣбват на мен самия... Животът е пълен със съвпадения. Джесика явно си е спомнила — обясни им Слоун.

— Какво друго успя да ти каже? — полюбопитства Чипингъм.

— Недейте, сър! — Гласът на агента Хавилок прекъсна разговора. — Каквото и да сте узнали, мистър Слоун, запазете го засега в тайна. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. После ще поговорим, ако нямате нищо против.

— Аз държа да знам всичко — настоя Норм Йейгър. — Нашата група успешно запази не една тайна досега. — И натъртено добави: — Тайни, до които успяхме да се доберем сами.

Агентът на ФБР го погледна гневно.

— Доколкото ми е известно, скоро ще давате обяснения защо не сте ни държали в течение.

— Стига сме губили време — намеси се Айрис Евърли. — Мисис Слоун споменава за някакви инструкции. Имаме ли ги?

Маргот, все още в люляковата вечерна рокля от приема на френския президент, най-сетне се обади:

— Ето ги тук. Най-добре е да ги прочетете на глас.

Вицепрезидентът Нортандра пое няколкото листа от Маргот, закрепил на носа си тесни очилца за четене и се приближи до светлината; преди да премине в ръководството на телевизионната компания, той бе адвокат на корпорацията. Гласът му внушаваше авторитет, изработен навярно от дългите години пледоарии в съда.

— Заглавието на този документ, или по-точно тази необикновена тирада, е: „Сияйното време настъпи!“ Ще ви го прочета без коментар, дословно:

„В историята на революционното просветление е имало моменти, когато неговите идеолози и водачи са предпочитали да запазят мълчание, да понесат страдания и да посрещат жалката смърт с надежда в бъдещето. Но друг път — в славни времена, потъпканото и експлоатирано мнозинство се е надигало да събори империализма и

тиранията и да даде заслужено възмездие на закоравялата капиталистическо-буржоазна класа.

За «Сендеро Луминосо» времето на мълчанието и търпеливото страдание свърши. Настъпи сияйното време на «Сияйната пътека». Ние сме готови за настъпление.

В света големите и самозвани свръхсили жонглират една с друга и се преструват, че искат мир, а всъщност се готвят за катастрофален сблъсък между силите на империализма и на социалистическия империализъм, които еднакво се стремят към световна хегемония. От всичко това най-много ще страда вече поробеното и онеправдано мнозинство. И ако бъдат оставени да продължат експлоатацията си на света, скоро шепа безумни властници с много пари ще контролират цялото човечество единствено за своя облага.

Но подобно на вулкан пред избухване, навсякъде се чувства революционно брожение. И тази революция ще бъде оглавена от партията «Сендеро Луминосо». Само тя има необходимите знания и опит, нейното растящо влияние се простира вече над целия свят. Време е да огласим и обясним нашите позиции.

Години наред мамещите средства за масова информация на капитализма и империализма, печатащи и предаващи само онова, което алчните им господари наредят, са пренебрегвали или злепоставяли героичната борба на «Сендеро Луминосо».

Всичко това трябва вече да се промени. За тази цел вземем капиталистически пленници, които държим като заложници.

С настоящето изискваме от американската телевизионна компания Си Би Ей да направи следното:

Първо. Считано от втория понеделник след получаването на този ултиматум, програмата «Централен вечерен осведомителен бюлетин» на Си Би Ей (и двете емисии) да бъде спряна за пет дни — една работна седмица.

Второ. Времето на спряната програма — запълнено с петте касети, които ще бъдат предадени на Си Би Ей. Заглавието на новата програма ще бъде: «Световната революция: „Сендеро Луминосо“ сочи пътя!»

Трето. По време на предаването за «Сендеро Луминосо» са забранени всякакви реклами.

Четвърто. Нито Си Би Ей, нито която и да е друга агенция да не се опитва да търси първоизточника на касетите, които ще получат. Първата от тях ще пристигне в четвъртък другата седмица. Останалите ще следват една по една всеки ден. И най-малкият опит да се търси произходът на касетите ще бъде последван незабавно от екзекуцията на един от тримата пленници, държани в Перу. Следващите подобни неразумни опити ще доведат до същия резултат.

Пето. Горните нареждания не подлежат на преговори и изискват точно изпълнение.

Ако Си Би Ей и останалите се подчинят на изискването в този документ, тримата пленници ще бъдат освободени четири дни след петото предаване за «Сендеро Луминосо». В противен случай пленниците няма да бъдат видени повече и никой няма да знае къде са телата им.“

— Има и още нещо — добави Нортандра. — То е на отделен лист.

„Копия от документа и видеокасетата на пленницата са изпратени и на други телевизионни компании, както и на печата.“

— Това е всичко — каза най-сетне Нортандра. — Нито един от листовите не е подписан, но фактът, че придружават касетата, потвърждава тяхната автентичност.

Настъпи мълчание. Като че ли никой не искаше да проговори пръв. Няколко погледа се насочиха към Крофърд Слоун, който се беше

отпуснал в стола си с помръкнало лице. Чувството му за безнадеждност се предаде и на останалите.

— А ние си мислехме, че ще искат пари — обади се най-сетне Лес Чипингъм.

— А те искат много, много повече — присъедини се към него Брейсбридж. — То и в пари би било неизмеримо, но очевидно не това ги интересува.

— Както ви казах още в началото — отбеляза Нортандра, — всичките тия приказки ми се струват доста неразбираеми.

— Революционерите рядко са разбираеми, освен може би едни за други. Кое то не значи, че не трябва да се отнасяме към тях сериозно. Да не забравяме поуката от Иран — заяви Норм Йейгър. Той погледна часовника над главите им, който показваше двайсет и два и петдесет и пет. После се обърна към Чипингъм: — Лес, да го съобщим ли веднага? Ако побързаме, ще хванем кръглия час и ще пуснем части от записа на мисис Слоун. Ако е вярно, че и другите компании са получили касета, може да пуснат съобщението преди нас.

— Да правят каквото искат — твърдо отсече президентът. — Това е нов развой, в който всички ние участваме, и не бива да бързаме. Ще излъчим съобщението в полунощ, за да имаме един час да помислим как да поднесем новината, и по-важното е какъв да бъде отговорът ни, ако изобщо се ангажираме отсега.

— И дума не може да става за отговора — намеси се Маргот Лойд-Мейсън. — Съвсем очевидно е, че е невъзможно да приемем тези смешни условия. Как така ще прекратим вечерния си осведомителен бюлетин за една седмица!

— Само че не е необходимо да заявяваме това поне в началото — обърна й внимание Нортандра. — Можем да кажем нещо като това, че исканията се обмислят внимателно и по-късно ще излезем със становище по тях.

— Извинете ме, че се намесвам — каза Йейгър, но едва ли бихме заблудили някого, особено ония от „Сендеро Луминосо“. Дълго време съм проучвал какво представляват тези хора и трябва да ви кажа, че независимо от всичко друго не са глупави, напротив, твърде проникателни са. И очевидно имат достатъчно сведения за нашата работа, като например това, че вечерният осведомителен бюлетин има

две емисии, както и че нямаме публика за новините в събота и неделя, и не случайно тези дни не ги интересуват.

— Тогава какво предлагате?

— Да оставите новинарите да подготвят най-подходящия отговор. Той изисква да се пипа много фино, а не някой да изтърси нещо от рода на „смешни условия“, Маргот. Журналистите от Си Би Ей са отлично подготвени, вещи в тънкостите и имат широки познания в политическата обстановка... — Йейгър изведнъж млъкна по знак на Чипингъм.

— По принцип съм съгласен с Норман — намеси се президентът — и тъй като аз отговарям за новините, ще дам зелена улица на нашите екипи да решат какъв да бъде отговорът именно защото ние сме най-добре осведомени, познаваме почвата, установили сме някои връзки, а и един от най-добрите ни кореспонденти, Хари Партридж, вече се намира в Перу и трябва да поискаме неговото мнение.

— Вие може да искате консултации и фино пипане — тросна се Маргот, почервенияла от дързостта на Йейгър да цитира нейното „смешни условия“. — Но тук става дума за интересите на корпорацията и решаващ глас в случая има нейното ръководство.

— Не! По дяволите! Не! — Думите бяха едновременно вик и стон. Всички глави се обърнаха в посоката, от която те идваха. Изрекъл ги бе Крофърд Слоун, който вече не седеше като вцепенен, а се бе изправил, с пламнал поглед и зачервено лице. Като заговори отново, гласът му трепереше и на моменти се губеше: — Корпорацията ни стои настрана от това! Норман е прав за опасността да бъде изтърсено нещо неподходящо, на каквото току-що станахме свидетели, именно защото бизнесмените нямат нито опит, нито знания в областта на телевизионните новини. Освен това ние вече чухме решението на корпорацията и доколкото си спомням, то гласеше: „Не приемаме условията, не можем да спрем новините си за цяла седмица.“ Нужно ли беше да ни казвате това? Нима ние, които правим новините — да, всички ние, включително и аз, — не го знаем най-добре? Или може би искате лично да го чуете, мисис Лойд-Мейсън. Ето, слушайте: знам, че не можем да спрем новините и да предоставим времето им за цяла седмица на „Сендеро Луминосо“. Бог да ми е на помощ! Приемам. Имате свидетели. — Слоун помълча, преглътна и продължи: — Единственото, което можем да направим в тази телевизионна

компания, е да вложим цялото си умение и професионализъм в печеленето на време. Засега най-необходимото ни нещо е времето. Времето и Хари Партридж, който е единствената ми надежда да прибере семейството си у дома.

Слоун млъкна, но не седна.

Брейсбридж изпревари реакцията на другите и възприе помирителен тон:

— В такива моменти за всички е трудно. Развълнувани сме, напрегнати, губим самообладание. Всичко, което бе казано тази вечер, можеше да се изрази по-вежливо. — На това място той се обърна към президентката: — И все пак аз смятам, Маргот, че изложената пред теб позиция заслужава да бъде обмислена, особено като имаш предвид — което потвърди и Кроф, — че твоето окончателно решение се посреща с разбиране. По този въпрос няма две мнения.

Получила възможност да излезе с достойнство от създалата се ситуация, Маргот се поколеба и се съгласи.

— Много добре — каза тя и нареди на Чипингъм: — Можеш да взимаш решение за временен стратегически отговор на горната база.

— Благодаря — отвърна президентът на Информационния отдел. — Нека само да си изясним едно нещо.

— Какво е то?

— Окончателното решение, което взехме, ще остане засега поверително.

— Нямам нищо против. Но по-добре получи уверения в това и от останалите присъстващи. И ме дръж в течение на всичко.

* * *

Чипингъм се върна в кабинета си в 23,25. В 23,30 той получи телекс от Ройтер с източник Лима, Перу и съобщение за исканията на „Сендеро Луминосо“. Минуты по-късно Асошиейтед прес предаде от Вашингтон по-подробно съобщение с пълния текст на документа: „Сияйното време настъпи!“ През следващите петнайсет минути компаниите Ей Би Си, Ен Би Си и Си Би Ес излъчиха кратки съобщения с кадри от записа на Джесика. Всички телевизионни компании обещаха да предадат пълните подробности в

информационните си емисии на следващия ден. Си Ен Ен, която в момента предаваше информационния си бюлетин, просто вкара в него новината и по такъв начин изпревари всички останали. Чипингъм не се отметна от първоначалното си решение да не прекъсва програмата на Си Би Ей, а да предаде настъпилия развой на събитията като внимателно построена новина точно в полунощ в бюлетина, подготвян в момента.

В 23,45 той излезе от кабинета си, за да отиде при „подковата“, където цареше необикновено оживление. Айрис Евърли работеше в монтажната върху записа с Джесика, а Дон Китъринг, който щеше да бъде водещ на извънредните среднощни новини, беше в ръцете на гримьорната, като междувременно препрочиташе и редактираше текста си.

— Ще го съобщя както е, без реакцията на Си Би Ей — уведоми Йейгър Чипингъм. — Смятаме, че ще разполагаме с достатъчно време за това по-късно, независимо какво ще решим. Впрочем отвсякъде звънят непрекъснато и питат за нашата реакция. От „Таймс“ и „Пост“ също. На всички казваме, че още не сме решили и въпросът се обсъжда.

— Добре — кимна одобрително Чипингъм.

Йейгър направи знак към Карл Оуънс, седнал на отсрещната страна на „подковата“.

— Само той има идея каква да бъде реакцията ни.

— Може ли да я чуя?

Оуънс, младши продуцент, работяга, който вече бе давал не една идея и чието усърдие бе довело до идентифицирането на терориста Улисес Родригес, погледна неизменните си бележки.

— В документа на „Сендеро Луминосо“ се казва, че пет видеокасети трябвало да заменят нашия вечерен осведомителен бюлетин. За разлика от касетата със записа на мисис Слоун, тези касети очевидно ще бъдат предоставени единствено на Си Би Ей.

— Това ми е известно — каза Чипингъм.

Йейгър само се усмихна, докато Оуънс продължи невъзмутимо:

— Предлагам да не обявяваме никаква реакция на Си Би Ей до вторник. А в понеделник само да съобщим, че предстои нещо важно на следващия ден. Тогава ще кажем само: „Никакви коментари, докато не

получим касетите, обещани за четвъртък, след което ще обявим нашето решение.“

— И какво ще постигнем с това?

— Ами ще спечелим шест дни. Да приемем сега, че касетите на „Сендеро“ пристигнат точно тогава.

— Окей. И после?

— Ще ги приберем на сигурно място, никой да няма достъп до тях, и тукати ще се явим в ефир, прекъсвайки програмата с много шумотевица. Ще кажем, че току-що сме получили касетите, но че те са дефектни. Вероятно са се повредили по пътя и по-голямата част от съдържанието им е изтрита. Опитали сме се да ги възпроизведем, после да ги поправим, но не сме могли. Тази версия ще бъде излъчена не само по телевизията, но ще я пратим на вестниците и на агенциите, за да може да бъде получена и в Перу, та да стигне и до „Сендеро Луминосо“.

— Мисля, че започвам да те разбирам — каза Чипингъм. — Но все пак ми обясни по-добре.

— Бандата „Сендеро“ няма да знае дали лъжем, или не. Както те, така и ние знаем само, че подобни неща могат да се случат с една видеокасета. И вероятно ще ни удостоят само със съмнения, докато приготвят и изпратят друга касета, което ще отнеме още няколко дни...

— ...което значи, че ние няма как да започнем излъчването на техните програми на определения ден — довърши вместо него Чипингъм.

— Точно така.

— Това е едната страна на нещата, Лес — намеси се Йейгър. — Но Карл има предвид, че по този начин ще спечелим още няколко дни, ако разбира се, мине номерът, което не е изключено. Какво ще кажеш на това?

— Според мен е блестящо — произнесе се Чипингъм.

* * *

През целия уикенд вестта за условията, поставени от „Сендеро Луминосо“, и подробностите около записа на Джесика бяха на първо място в емисиите на новините, а интересът към тях по цял свят

растеше. В Си Би Ей непрекъснато звъняха по телефона и настояваха за коментар от компанията, който предпочитаха да е под формата на официална декларация. Според предварително взетото решение всички подобни телефонни разговори бяха насочвани към информационния отдел на Си Би Ей, а ръководителите на другите редакции и секции бяха посъветвани да не отговарят на никакви въпроси от този род, дори и да са сигурни, че гласът им не се записва.

Три секретарки бяха извикани да работят извънредно през празничните дни, за да отговарят на телефоните. При всички случаи трябваше да казват едно и също нещо: Си Би Ей все още се въздържа от коментари и не може да каже кога ще излезе със становище. Но липсата на официална реакция от Си Би Ей не пречеше на останалите да изразяват собственото си мнение. В повечето случаи то бе: „Задръжете така! Не отстъпвайте!“

Но все пак удивително много бяха онези, които не виждаха нищо лошо в това да се изпълнят исканията на похитителите срещу освобождаването на пленниците, на което Норм Йейгър реагира с възмущение:

— Тия глупаци не могат ли да проумеят, че става въпрос за принципиен въпрос. Не разбират ли, че като създадем прецедент, ще насърчим всяка група лунатици по света да отвлича хора на телевизията.

На телевизионните дискусии в неделя — „С лице към нацията“, „Среща с журналисти“ и „Седмицата през погледа на Дейвид Бринкли“ — бе разисквана все същата тема и бяха прочитани откъси от книгата на Крофърд Слоун „Камерата и истината“, като особено внимание се обръщаше на становищата му за отношението към заложниците и твърдостта към терористите.

В цялата телевизия онези, които бяха обещали на Лес Чипингъм да пазят в тайна предварителното решение да не се приемат условията на „Сендеро Луминосо“, явно не измениха на думата си. Всъщност единствена наруши обещанието Маргот Лойд-Мейсън, която в неделя вдигна телефона и предаде на Тиъдор Елиът всичко, което бе узнала предишната вечер. Без съмнение Маргот бе убедена, че е постъпила правилно, уведомявайки председателя на „Глобаник“ за развоя на събитията. За съжаление обаче, оправдана или не, постъпката ѝ създаде условия за фатално изтичане на информация.

Седалището на „Глобаник Индъстрийс“ се помещаваше в приятен комплекс от големи къщи сред частен парк в Плезънтвил, Ню Йорк, на петдесетина километра от Манхатън. Това място бе избрано с изричната цел най-важните решения, отнасящи се до политиката на корпорацията, да се взимат далеч от ежедневноната атмосфера на натиск и напрежение във филиалите ѝ из индустриалните или финансови райони. „Глобаник Файнаншъл“ например, който осъществяваше сделката със заемите на Перу, заемаше три етажа в първия небостъргач на Световния търговски център близо до Уолстрийт.

Но и много от страничните въпроси, с които се занимаваше „Глобаник“, биваха пренасяни в Плезънтвил. По тази причина в понеделник сутринта, около десет часа, Глен Доусън, съвсем млад репортер на „Болтимър Стар“, чакаше да интервюира един от шефовете на „Глобаник“ по въпроса за палладиума. За този рядък метал много се говореше напоследък, а „Глобаник“ притежаваше мини, от които се добиваше не само палладиум, но и платина, а тъй като те се намираха в Бразилия, работническите вълнения представляваха сериозна опасност за по-нататъшния добив. Журналистът чакаше в елегантно овално фоайе, откъдето се влизаше в приемните и кабинетите на двама други високопоставени шефове на корпорацията. Скромно свит в канапето, той остана незабелязан, когато една от вратите се отвори и оттам излязоха двама души. Доусън веднага позна в единия Тиъдор Елиът, когото бе виждал на снимки. Другият също му се струваше познат, макар да не можеше да се сети откъде. Двамата продължаваха разговора си, започнат вътре; говореше вторият:

— ...Чух за оня случай в Си Би Ей. Заплахите на перуанските бунтовници ви поставят доста натясно.

Председателят на „Глобаник“ кимна.

— В известен смисъл, да... Ще те придружа до асансьора... Но вече сме взели решение, макар да не го обявяваме. Да не мислиш, че ще оставим шепа налудничави комунисти да ни притискат до стената?

— Значи Си Би Ей няма да отмени вечерния си информационен бюлетин?

— Изключено! Колкото до пускането на касетите от „Сияйната пътека“, хич да не се надяват...

Гласът заглъхна.

Като прикри тефтера си със списанието, над което надничаше, Глен Доусън набързо записа дословно думите, които току-що бе чул. Пулсът му се бе ускорил. Разбираше, че разполага с изключителна информация, до каквато безброй други журналисти се опитват да се доберат от събота вечерта.

— Мистър Доусън — извика го момичето от информацията, — мистър Ликата ще ви приеме.

Като минаваше покрай нея, той спря и я заговори усмихнат:

— Онзи джентълмен с мистър Елиът... сигурен съм, че го познавам, но не мога да се сетя откъде.

Информаторката се поколеба; той усети съмненията ѝ, но пак се усмихна. Това свърши работа.

— Беше мистър Оудън Роудз, заместник-държавният секретар.

— Ама разбира се, как не се сетих!

Доусън бе виждал заместник-държавния секретар по икономическите въпроси само веднъж преди това — по телевизията, докато даваше показания пред една от конгресните комисии. Но за момента най-важното бе, че знаеше името му.

Интервюто с високопоставената личност от „Глобаник“ му се стори безкрайно и той се постара да го приключи колкото се може по-бързо. Въпросът за паладиума и без това не го интересуваше кой знае колко: той беше амбициозен журналист и искаше да пише по въпроси, любопитни за по-голяма част от публиката, а онова, на което току-що се бе натъкнал, му се струваше нещо като пропуск за по-светло бъдеще. В края на краищата се наложи да се извини с липсата на време и направо да избяга.

Като погледна часовника си, Доусън реши, че има време да стигне до манхатънското бюро на „Болтимър Стар“, да напише набързо двата материала и да ги даде преди крайния срок за следобедното издание на вестника. Докато караше бързо, той съчиняваше мислено изреченията си. А като седна пред компютъра в скромното бюро на площад Рокфелер, Глен Доусън отхвърли най-

напред историята с паладиума. Това беше задължителният му материал и той го бе направил добросъвестно, след което пристъпи към по-възбуждащата втора история. Пръстите му танцуваха по клавишите, докато съчиняваше увода.

Доусън си зададе въпрос от областта на етиката, на който знаеше, че скоро трябва да получи отнякъде отговор: дали няма публикуването на информация, каквато подготвяше в момента, да утежни положението на пленниците в Перу. И по-точно: заложниците от семейството на Слоун няма ли да пострадат, като бъде разкрито решението на Си Би Ей да отхвърли исканията на „Сендеро Луминосо“ — решение, което очевидно на този етап не биваше да се разгласява.

Но от друга страна, нима публиката нямаше право да знае на какво е способен един инициативен репортер като него, независимо как се е добрал до сведенията си.

Макар да не пренебрегваше тези въпроси, Доусън бе убеден, че те не са негова работа, нито трябва да го тревожат. Правилата в такива случаи бяха съвсем ясни и всички заангажирани страни трябваше да ги знаят. Задължение на репортера бе да пише за всичко, заслужаващо внимание, което е успял да открие. А попадне ли на новина, работата му бе не да я премълчава и изопачава, а веднага да я съобщи, изцяло и точно, след което да я предаде на информационната организация, която му плаща. Всичко, написано от него до този момент, щеше да стигне до редактора. Нека той мисли за етиката. Точно това вероятно и ставаше в този момент в „Болтимър“, където материалът на Доусън излизаше на друг компютърен терминал. Междувременно той натисна копчето, за да го разпечата за себе си. Но една друга ръка посегна и взе първа напечатания лист.

Беше шефът на бюро, Санди Септън, който току-що влизаше. Репортер ветеран, Септън имаше още няколко години до пенсия и с Доусън бяха добри приятели. Като прочете текста, шефът на бюро лекичко подсвирна, после вдигна очи.

— Та ти си попаднал на живи въглини. Тия думи на Елиът... ти ли ги написа собственоръчно и кога бяха изречени?

— Само няколко секунди, преди да ги запиша. — И Доусън показва на по-възрастния си колега тефтера с бележките си.

— Божичко! Разговаря ли с този другия, Оудън Роудз?

Доусън поклати глава.

— Вероятно „Болтимър“ ще те накара. — В същия момент иззвъня телефонът. — Обзалагам се, че това е самият той.

Така беше. Септън отговори и изслуша другия отсреща, после добави:

— Тази вечер вестникът е под ръководството на мой човек. — Той се засмя широко, подавайки телефона на Доусън. — Това е Фрейзър.

Фрейзър бе един от директорите и не бе склонен да губи излишно време. Попита властно:

— Ти не си разговарял пряко с Тиъдор Елиът, нали?

— Така е, мистър Фрейзър.

— Тогава иди да говориш. Кажу ми с какво разполагаш и го помоли за коментар. Ако той откаже, съобщи и този факт. Ако отрече, потърси потвърждение от Оудън Роудз. Нали знаеш как да зададеш въпроса?

— Мисля, че да.

— А сега ще се обадя на Санди.

Шефът на бюрото пое телефона. Докато слушаше, намигна на Доусън, после каза:

— Прегледах бележките на Глен. Записал е на място думите на Елиът. Съвсем ясни са, няма опасност от недоразумение.

Като остави слушалката, Септън каза на Доусън:

— Още не си освободен. Продължавай с Елиът. Аз ще се опитам да намеря Роудз; едва ли се е върнал вече във Вашингтон.

Доусън набра номера на „Глобаник“. Отговори му женски глас. Репортерът се представи и поиска да говори с мистър Тиъдор Елиът.

— Мистър Елиът не е тук в момента. — Гласът звучеше приятно. — Аз съм мисис Кеслър. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Сигурно. — И Доусън внимателно обясни защо е позвънил.

Гласът отсреща внезапно охладня.

— Почакайте, ако обичате.

Минаха няколко минути. Доусън тъкмо се канеше да затвори телефона и пак да набере номера, когато отсреща прозвуча същият глас, този път леден:

— По мнението на мистър Елиът, онова, което смятате, че сте чули, е поверително и не може да бъде използвано.

— Аз съм журналист — възрази Доусън. — Щом чуя или узная нещо, за което не съм предупреден, че е поверително, имам право да го използвам.

— Мистър Доусън, няма смисъл да продължаваме този разговор.

— Искате да кажете, че мистър Елиът няма какво да добави?

Доусън си записваше и този разговор.

— Мисис Кеслър, бихте ли ми казали първото си име?

— Няма смисъл да... Е, добре, Едиан.

Доусън се усмихна при мисълта, че Кеслър навярно е решила, щом името ще се появява в печата, по-добре да е цялото. Преди да успее да ѝ благодари, телефонната връзка бе прекъсната.

В същия момент шефът на бюрото му подаде едно листче:

— Роудз е на път за „Ла Гуардия“ в кола на Държавния департамент. Това е номерът на телефона му там.

Доусън отново вдигна слушалката. Този път отговори мъжки глас, а когато Доусън попита за мистър Оудън Роудз, отговорът беше:

— Той е на телефона.

Репортерът отново се представи, като не забравяше, че Санди Септън слуша на деривата.

— Мистър Роудз, моят вестник би искал да знае какво смятате относно изявлението на Тиъдор Елиът, че Си Би Ей ще отхвърли исканията на „Сендеро Луминосо“, или по думите на самия мистър Елиът „няма да позволим на банда обезумели комунисти да ни притисне до стената“?

— Това от Тио Елиът ли го чухте!

— Чухте го със собствените си уши, мистър Роудз.

— Аз мислех, че той искаше да го запази в тайна. — Последва мълчание. — Чакайте за момент, вие ли седяхте там във фойето, когато ние с Елиът минахме през него?

— Да, аз.

— Доусън, вие ме изиграхте и настоявам този наш разговор да не се отпечатва.

— Преди да започна разговора си с вас, мистър Роудз, аз ви се представих и вие не ме предупредихте, че не мога да го записвам.

— Вървете по дяволите, Доусън!

— Това последното със сигурност няма да го отпечатваме, сър. Защото ме предупредихте.

И ухилен, шефът на бюрото направи с ръка знака за победа.

* * *

В „Болтимър“ не разискваха повече проблемите на етиката. Всяка информационна организация е склонна да разкрива нещата. Но при някои събития — каквото беше това — се налагаше да се зададат известни въпроси и да им се даде отговор. Главният редактор и редакторът на вътрешните новини, които щяха да следят публикацията, направиха тази дискусия помежду си.

— Публикуването на решението на Си Би Ей представлява ли опасност за зложниците?

— Зложниците и без това са в опасност и едва ли публикуването на каквото и да е може да има особено значение.

— Дали някой ще бъде убит в резултат от тази публикация?

— Едва ли, защото мъртвият зложник престава да бъде от полза.

— Тъй като Си Би Ей ще вземе решението си и ще го обяви до няколко дни, има ли значение дали то ще стане известно малко по-рано?

— Не особено голямо.

— След като Тио Елиът от „Глобаник“ е разкрил решението на Си Би Ей като че ли между другото, а посветените в него са повече от един, би ли могло то да остане в тайна още дълго време?

— Почти сигурно е, че не.

Накрая главният редактор изрази общото мнение на двамата: „Етиката не е нарушена. Да действаме!“

Материалът се появи на първо място в следобедното издание на „Болтимър Стар“ с тлъсто заглавие:

СИ БИ ЕЙ КАЗВА „НЕ“ НА ПОХИТИТЕЛИТЕ НА ТРИМАТА СЛОУН!

* * *

Но още преди „Болтимър Стар“ да се появи по улиците, съобщението заедно с историята на отвличането бе пуснато по телексите, като навсякъде бе цитиран за източник вестникът. Във вечерния осведомителен бюлетин на всички телевизионни мрежи информацията също се позоваваше на „Стар“, а в Си Би Ей преждевременното ѝ обявяване предизвика почти пълно отчаяние.

На следващата сутрин в Перу това бе първата новина, предадена от вестниците, радиото и телевизията, като навсякъде освен върху решението на Си Би Ей ударение се поставяше и на определението, дадено от Тиъдор Елиът на „Сендеро Луминосо“ — „банда обезумели комунисти“.

— Харесвам Висенте — каза Ники. — Той е наш приятел.

— И аз мисля така — обади се Ангъс от своята килия. Той лежеше на тънкия мръсен дюшек и запълваше времето си с наблюдения върху два големи брѳмба на стената.

— Тогава престанете да мислите така и двамата! — сопна им се Джесика. — Глупаво и наивно е да харесвате каквото и да е тук.

Но изведнѳж си прехапа устата и съжали за казаното. Нямаше нужда да говори така грубо. Като смени тона и попоглеждаше предпазливо към дежурния на пост, тя попита:

— Ангъс, и ти, Ники, чували ли сте за „стокхолмския синдром“?

— Мисля, че да — отвърна Ангъс. — Но не съм съвсем сигурен.

— А ти, Ники?

— Не, мамо. Какво значи това?

Пазачът им изглеждаше пак погълнат от своето списание с комикси и напълно безразличен към разговора им. Джесика знаеше, че той не разбира английски. Мислено тя сякаш чуваше гласа на генерал Уейд, който наставляваше малката си група курсисти: „Едно от нещата, които се наблюдават при почти всички терористични отвлечения на самолети или на хора, е това, че след известно време поне един от заложниците развива симпатия към терористите. Понякога се стига дотам, че заложникът смята терориста за свой приятел, а полицията или армията отвън, опитваща се да спаси заложниците, се възприема като враг. Това се нарича «стокхолмски синдром».“

Джесика бе потърсила допълнителна информация по въпроса и беше любопитна да узнае как явлението е получило това си наименование. И сега, ровейки из паметта си, тя разказа на Ники и Ангъс странната история.

„Това се случило в Стокхолм, Швеция, на 23 август 1973 година. Сутринта на централния градски площад, Нормалмсторг, един избягал затворник, Ян Ерик Оусон, 32-годишен, влязъл в шведската кредитна банка, една от големите столични банки. Изпод якето си Оусон извадил картечница, стрелял в тавана и създад паника сред

изсипалите се парчета бетон и счупени стъкла. Последвалата агония продължила шест дни.

Никой от участниците не можел да предполага, че в продължение на години или може би векове след това преживяното от тях щяло да стане известно в медицината и науката като «стокхолмски синдром», редом с понятията «Цезарово сечение» и «Болестта на Алцхаймер».

Всички банкови чиновници на работа в момента станали заложници на Оусон и на съучастника му Кларк Оловсон, 26-годишен. Трите жени и мъжът били все на по двайсет и няколко години. Следващите шест дни този секстет прекарал затворен в едно от хранилищата в подземие на банката, откъдето престъпниците изложили своите искания по телефона: три милиона крони в брой (седемстотин и десет хиляди долара), два пистолета и кола, с която да избягат. По време на обсадата заложниците изживели какви ли не страдания. Принуждавали ги да стоят прави с въже около врата, така че ако паднат, да се удушат. От време на време допирали дулото на картучницата до ребрата им и те очаквали всеки момент да бъдат застреляни. Цели петдесет часа нямали храна, а найлоновите торбички за смет били единствената им тоалетна. Терзаела ги клаустрофобия и страх.

Но въпреки всичко между заложници и похитители се появила необикновена близост. В един момент една от чиновничките имала възможност да избяга, но не го направила; друга успяла да даде някакви сведения на полицията, но после признала, че се чувства като предателка. А колегата им охарактеризирал похитителите като «много мили».

Стокхолмската полиция, която полагала всички усилия да освободи пленниците, срещнала враждебност от тяхна страна. По телефона те казвали, че искат да излязат заедно с крадците, че им имат доверие, че те всъщност ги пазели от полицията и дори че не вярват на шведската полиция.

По-късно се разкрило, че едното момиче държало за ръка по-младия си похитител, и после казало на следователя, че той ѝ дал нежност. А след като била освободена и я изнасяли на носилка, тя се провикнала към Оусон, че иска пак да го види.

При разговори с лекарите впоследствие свободните вече заложници наричали полицията свой враг и били убедени, че дължат живота си именно на похитителите си. Една от тях даже обвинила доктора, че се опитва да промие мозъка и от нейното уважение към Оусон и Оловсон. А друга ги посетила в затвора една година след драмата в банката и водила дълъг разговор с тях.

В края на краищата лекарите, занимаващи се със случая, стигнали до заключението, че реакцията на заложниците е типична за човек, изпаднал в екстремна ситуация, от която не е сигурно, че ще излезе жив. Цитирана била Ана Фройд, която описала подобни реакции като «идентификация с агресора». В края на краищата случилото се в шведската банка било запомнено завинаги със «стокхолмския синдром».

— Хей, че интересна работа, мамо — възкликна Ники.

— Изобщо не съм го знаел, Джеси — добави Ангъс.

— Знаеш ли още такива неща? — попита Ники.

Джесика остана много доволна.

— Знам още някои. Ще ви повтора съветите, които генерал Уейд даваше на групата си за съпротива срещу терористи. „Ако си пленник или заложник, на първо място се пази от «стокхолмския синдром»! Второ: когато имаш работа с терористи, не забравяй, че «обичай врага си» е пълна глупост. От друга страна, не губи време и усилия да мразиш терористите, защото омразата е напразно изхабяващо чувство. Просто никога не им вярвай и не изпитвай топли чувства към тях, като не забравяш никога, че те са ти врагове.“ След това Джесика описа няколко случая с отвлечени самолети, когато пътниците в тях, взети за заложници и третираны зле, започват да изпитват приятелски чувства към своите нападатели. Така станало със злощастния самолет на ТУА през 1985 година, когато някои от пътниците изразили съчувствие към похитителите си, шиити, и започнали да разпространяват пропагандистките теории на престъпниците.

А съвсем неотдавна, припомни им Джесика, един от освободените заложници в Близкия изток — само будещ съжаление, очевидно жертва на „стокхолмския синдром“ — дори предал послание от своите палачи до папата и президента на САЩ, спечелвайки си с това голяма популярност.

Още по-тревожна проява на „стокхолмския синдром“ бил случаят с отвлечената навремето Патриша Хърст, но за лош късмет на Патриша, която бе арестувана през 1975 година и изправена на следващата година пред съда за престъпления, извършени под влиянието на самите ѝ похитители, случката в Стокхолм още не била широко известна, за да може да ѝ осигури съчувствие и по-голяма справедливост.

— Значи ти искаш да ни предпазиш от това да се хванем на въдицата на по-дружелюбния Висенте — разсъждаваше Ангъс. — Той все пак ни е враг.

— Ако не беше — подчерта Джесика, — ние просто щяхме да можем да излезем оттук, докато той е на пост.

— Което съзнаваме, че е напълно невъзможно. — Ангъс насочи гласа си към средната килия. — Разбра ли това, Ники? Излиза, че мама е права, а ти грешиш.

Ники мрачно кимна, без да отговори. Тъжното в това пленничество, си помисли Джесика, е и това, че Ники се среща по-рано от нормалното с някои от недостойните качества на човека.

* * *

Както обикновено става в Перу, новините, отнасящи се до отвлечените членове на семейство Слоун, стигнаха до най-отдалечените кътчета на страната, изминавайки разстоянието дотам на вълните на радиото.

Първото съобщение за връзката на Перу и „Сендеро Луминосо“ с това престъпление бе излъчено в събота, деня след петъчния вечерен осведомителен бюлетин на Си Би Ей, в който бяха огласени всички резултати от работата на „групата за бързо реагиране“. Макар че отвлечането бе съобщено с перуанските средства за информация още преди това като почти незначително събитие, връзката му с тази страна го превърна веднага в първостепенна новина.

Пак перуанското радио предаде чак до планинския град Аякучо в Андите и селцето Нуева Есперанса в джунглата съобщението на „Болтимър Стар“ и американските телевизии за отказа на Тиъдор Елиът да изпълни исканията на похитителите, съпроводен с

пренебрежителното му отношение към „Сендеро Луминосо“. В Аякучо това стана известно на водачите на „Сендеро“, а в Нуева Есперанса го узна терориста Улиесес Родригес, наричан Мигел.

Малко по-късно се състоя телефонен разговор между Мигел и водача на „Сендеро“ в Аякучо, без нито един от двамата да съобщава името си, докато разговаряха. И двамата знаеха, че телефонните връзки са лоши и минават през други места, където всеки може да ги подслушва, включително армията и полицията. Затова разговаряха с най-общи думи, завоалирано, което впрочем практикуваха повечето хора в Перу, при условие че добре разбираха значението на всичко казано.

Ето какво бе то: трябва незабавно да се направи нещо, с което да се докаже на американската телевизионна компания Си Би Ей, че хората, с които си имат работа, не са нито глупаци, нито страхливци. Една от възможностите бе да бъде убит някой от заложниците и тялото му да бъде намерено впоследствие в Лима. Мигел се съгласи, че това би имало ефект, но предложи за момента да запазят и тримата, като капитал. Вместо убийство той препоръча друг метод на действие, спомняйки си нещо, което бе научил в Хакензак. Убеден беше, че то ще има същия психологически ефект върху хората от другата страна на уравнението в Ню Йорк. Идеята му бе незабавно приета и тъй като имаше нужда от транспортиране на товар, направена бе уговорката кола или камион незабавно да тръгнат от Аякучо за Нуева Есперанса. А там Мигел започна подготовката, като най-напред прати да извикат Сокоро.

* * *

Джесика, Ники и Ангъс гледаха как пред килиите им се точеше малка процесия. Тя се състоеше от Мигел, Сокоро, Густаво, Рамон и един от пазачите. От съсредоточените им лица бе ясно, че нещо важно ще се случи, и тримата пленници със страх зачакаха да разберат какво.

Скоро килията на Ники бе отключена и терористите го наобиколиха, без да обръщат внимание на Джесика и Ангъс.

— Какво правите?! Моля ви да не му причинявате болка. Той вече страда достатъчно. Ако е необходимо, направете го на мен! —

молеше тя в ужас.

Само Сокоро се обърна рязко към нея и изкрещя през стената от бамбукови пръчки:

— Млък! Не можеш да спреш онова, което ще стане.

— Какво ще стане? — запищя тя неистово. Видя, че Мигел бе внесъл в килията на Ники малка дървена масичка, докато Густаво и пазачът хванаха момчето и не му даваха да мръдне. — О, това не е честно, за Бога, пуснете го! — отново извика Джесика.

Сякаш изобщо не я бе чула, Сокоро се обърна към Ники:

— Ще ти бъдат отрязани два пръста от ръката.

Като чу това, Ники, и без това обезумял от страх, започна да пици и да се бори, но напразно.

Сокоро продължи:

— Тези мъже ще го направят, колкото и да се съпротивляваш. Просто ще те боли повече, ако се дърпаш, затова мирувай!

Без да я слуша, Ники говореше нещо неразбрано, а очите му диво се въртяха на всички страни, докато продължаваше да се бори отчаяно да се освободи или поне някак си да издърпа ръцете си. Но всичко бе безуспешно.

Джесика нададе пронизителен вой.

— Недейте, недейте пръстите! Не разбирате ли, той свири на пиано! Това е животът му!

— Известно ми е! — Този път към нея се обърна Мигел с ехидна усмивка на лицето. — Чух мъжа ви да го казва по телевизията в отговор на някакъв въпрос. Като му изпратим тези пръсти, ще съжалява за думите си.

От другата страна на килията на Ники Ангъс блъскаше по решетките и също крещеше. Протегнал бе ръцете си.

— Вземете моите! Какво значение има? Защо да съсипвате целия живот на момчето?

— Какво значение имат два пръста на едно буржоазно копеле, когато шейсет хиляди перуански деца умират ежегодно, преди да са навършили пет години — изкрещя му в отговор Мигел, изкривил този път злобно лицето си.

— Но ние сме американци! — не му остана дължен Ангъс. — Нямаме вина за това.

— Имате! Капиталистическата система, вашата система, която експлоатира хората, ги лишава от живот. Тя е виновна...

Статистиката на Мигел за детската смъртност бе цитат от Абимаел Гусман, основателя на „Сендеро Луминосо“. Мигел знаеше, че цифрата сигурно е преувеличена, но нямаше съмнение, че смъртността от недोхранване сред децата в Перу е една от най-високите в света.

Нещата се развиха светкавично на фона на разменяните обвинения и обиди. Приблжиха до Ники малката масичка, донесена от Густаво. Докато момчето продължаваше да се гърчи и да се дърпа, молейки през сълзи жално за пощада, Густаво постави насила малкото пръстче на дясната му ръка върху масата, свивайки надолу извън нея останалите четири. Рамон извади трионче. Хилейки се, той опита остротата му върху палеца си. После, доволен, пристъпи напред, постави острието върху втората става на пръстчето и с рязко движение натисна с месестата си длан триона към масата. Последва тъп звук, струя кръв и пронизителен писък от Ники; пръстът бе почти отделен, но не съвсем. Рамон отново вдигна триона и срязва останалата тъкан и плът докрай. Ники викаше отчаяно, вече от болка. Кръвта заля цялата маса и ръцете на мъжете, които държаха момчето. Те не й обърнаха внимание и повториха цялата процедура, този път с показалеца на момчето. Един удар на триона бе достатъчен. Пръстът се отдели и падна. Рукна още кръв.

Сокоро бе прибрала първия пръст в найлонова торбичка, където сложи сега и втория. Беше преbledняла, стискаше устни. Хвърли бърз поглед към Джесика, захлупила лице с ръцете си; тялото се разтърсваше от ридания.

Ники, почти в безсъзнание, преbledнял като пръст, бе паднал върху тясното легло, а писъците се бяха превърнали в стенания на агония. Докато Мигел, Роман и пазачът напускаха килията с окървавената маса, Сокоро каза на Густаво, комуто бе дала сигнал да чака:

— Изправи момчето, постави го да седне.

Докато Густаво изпълни нареждането ѝ, Сокоро донесе съд с топла сапунена вода. Пое дясната ръка на Ники и грижливо изми чуқанчетата на двата срязани пръста. Водата се обагри светлочервено от кръвта. После тя покри двете рани с по няколко парчета марля и

здро̀во бинтова цялата ръ̀ка. Скоро кръ̀вта проникна през марля̀та и превръ̀зката, но очѐвидно кръ̀вотечѐнието нама̀ляваше. Ники продъл̀жаваше да е в шок, ця̀лото му тя̀ло трепереше и нѝто пома̀гаше, нѝто пречѐше на о̀нова, което пра̀веха с него.

Мигел все о̀ще бе в колѝбата и Д̀жесика се прѝближи до вратата на кѝлията си.

— Мо̀ля ви, пу̀снете ме да отѝда при сѝна си, мо̀ля ви, мо̀ля ви, мо̀ля ви — из̀вика му тя̀, обя̀на в съл̀зи.

Мигел поклати гла̀ва и каза с пренѐбрежѐние:

— Ника̀ква май̀ка за б̀ъзливото хла̀пе! Та̀ка ще ста̀не мъ̀ж.

— Той е по̀вече мъ̀ж, отко̀лото ти ще б̀ъдеш ня̀кога — чу се гласът на Ан̀г̀с, из̀пълнен с гня̀в и омра̀за; той с̀що се бе прѝближил до вратата на кѝлията си с лѝце к̀ъм Мигел. Ан̀г̀с се опита да си спо̀мни испанската псу̀вня, която Ники му бе ка̀зал преди ѐдна седмѝца: — Ти си *maldito hĩjo de puta!* (Про̀клет кучи син!)

Ан̀г̀с си спо̀ми, че Ники му бе обя̀снил ко̀лко тѐжка обѝда е да спо̀менеш имѐто на май̀ката в ня̀коя испанска псу̀вня. Бавно и тѐжко Мигел изв̀ърна гла̀ва. По̀гледна Ан̀г̀с с ледени и зло̀бни очи, които не про̀щаваха. После, без да про̀меня ка̀менното изра̀жение на лѝцето си, о̀тново се об̀ърна.

Гу̀ставо бе изля̀зъл от кѝлията на Ники то̀чно ко̀гато бяха изречѐни ду̀мите на Ан̀г̀с и ста̀на свѝдетел на реакцѝята на Мигел. Ка̀то поклати гла̀ва, той про̀шепна на Ан̀г̀с с̀с своя недо̀дялан англий̀ски:

— Стар чо̀век, ти на̀правил ло̀ша греш̀ка. Той няма заб̀рави.

* * *

Часо̀вете мина̀ваха и Д̀жесика все по̀вече се трѐвожеше за псѝхическото с̀стоя̀ние на Ники. Бѐше се опита̀ла да му го̀вори, да се опита̀ по ня̀какъв на̀чин, ма̀кар и само с ду̀ми, да го успо̀кои, но безу̀спешно: не получѝ никак̀ъв от̀говор. По̀вечѐто врѐме Ники лѐжеше непо̀движно, про̀стенвай̀ки от врѐме на врѐме. После изведн̀ъж тя̀лото му се разт̀ърсваше в кон̀вулсии ня̀колко п̀ти и той нада̀ваше о̀стри пѝсъци, след което започ̀ваше да трѐпери. Д̀жесика бе сигу̀рна, че прѐкъснатите нер̀ви са прѝчина за кон̀вулсивните двѝжения и

съпровождатата ги болка. Доколкото виждаше, очите на Ники бяха отворени, но лицето му бе бледо.

— Само една думичка, Ники, миличък! Само една думичка! Моля те, кажи ми нещо, каквото и да е! — Но отговор не идваше. Джесика вече се чудеше дали самата тя не полудява. Безсилието ѝ да посегне и да докосне сина си, да се опита да му даде някаква физическа утеха я довеждаше до отчаяние.

Падна мрак. С напредването на нощта пазачите се смениха. Застъпи Висенте. Шумовете отвън станаха по-слаби и когато вече се чуваше само бръмченето на насекомите, пристигна Сокоро. Тя носеше същия съд с вода, още няколко марли, бинт и керосинова лампа, с която влезе в килията на Ники. Внимателно го постави да седне и започна да сменя превръзката на ръката му. Ники като че ли се беше поуспокоил, изглежда, го болеше по-малко, конвулсиите се поразредиха.

След известно време Джесика тихо заговори:

— Сокоро, моля ви!

Сокоро тутакси се извъртя назад. Вдигна пръст към устните си и даде сигнал на Джесика да мълчи. Несигурна за нищо, объркана от напрежението и страха, Джесика се подчини. Когато направи превръзката, Сокоро излезе от килията на Ники, но не я заключи. Нещо повече, приближи се до тази на Джесика и отвори катинара с ключ. И отново даде знак за мълчание. После махна на Джесика да излезе от килията си и посочи отворената врата на Ники.

Топла вълна обля Джесика.

— Трябва да се върнете преди изгрев — прошепна Сокоро и кимна в посока към Висенте. — Той ще ви каже кога.

Преди да влезе при Ники, Джесика спря и се обърна. Инстинктивно и импулсивно тя приближи до Сокоро и я целуна по бузата.

Миг по-късно Джесика вече държеше Ники, пазейки бинтованата му ръка.

— О, мамо — тихо каза той.

Прегърнаха се доколкото можаха. Ники скоро заспа.

След безплодно търсене на интересуващите ги обяви в местните вестници от три месеца назад временно назначените млади журналисти в Си Би Ей се канеха вече да се откажат от тази работа. А когато започнаха преди повече от две седмици, изглеждаше много важно да се намери базата, от която похитителите бяха действали в САЩ. Тогава съществуваше надеждата, че дори жертвите да не бъдат открити там, поне ще има някаква следа, сочеща към новото им местонахождение. Но тъй като вече се знаеше, че близките на Слоун са в Перу, значението на базата като че ли намаля.

А от гледна точка на телевизионните журналисти би било интересно да се направят снимки от мястото. Само че с всеки изминал ден ставаше по-малко вероятно да се постигне нещо в тази насока.

И все пак положените усилия не бяха напразни. Та нали Джонатан Моуни бе намерил в испаноезичния седмичник „Семана“ сведенията за Алберто Годой, чрез който бе идентифициран със сигурност терориста Улисес Родригес като съучастник в престъплението. Пак Годой ги бе насочил към банката „Американ Амазонас“ и получените там сведения за дипломата Хосе Салавери и любовницата му Хелга Еферен, както и за връзката им с Перу. Така че по общо мнение дори само тези открития оправдаваха по-нататъшното търсене на необходимата обява.

Междувременно изненадващата недискретност на Тиъдор Елиът направи достояние на целия свят решението на Си Би Ей, което трябваше да остане в тайна поне до следващия четвъртък. Но интересно, че никой от Си Би Ей не разкритикува вестник „Болтимър Стар“, осъзнавайки, че неговите репортери и редактори са направили не повече от онова, което на тяхно място би направила всяка друга информационна служба, включително и Си Би Ей. Колкото до Тиъдор Елиът, той нито обясни, нито се извини за случилото се.

В събота Рита Ейбърмс и монтажистът Боб Уотсън пристигнаха в Перу при Хари Партридж, Мин Ван Кан и тонтехника Кен О'Хара. Първият им общ материал бе изпратен чрез сателит от Лима в

понеделник и зае челно място във вечерната информационна емисия на Си Би Ей.

Основната тема в репортажа на Партридж беше драстичното влошаване на обстановката в Перу, както икономически, така и юридически, а и по отношение на обществения ред. Кореспонденцията стана още по-убедителна със звуковата картина на казаното от радио-журналиста в Лима, Серхио Уртадо, на Мануел Леон Семинарно, собственик и редактор на „Есцена“, а за автентичен фон бяха използвани кадри на разгневени тълпи от бедните квартали, които плякосват магазин за хранителни продукти без никакъв страх от полицията. Както казваше Уртадо: „Това бе една многообещаваща демократична страна, но ето че всъщност поехме по същия мъченически път към самоунищожението, следвайки по петите Никарагуа, Салвадор, Венецуела, Колумбия и Аржентина.“

А Семинарно бе поставил въпроса, на който нямаше отговор: „Какво ли има у нас, латиноамериканците, че сме хронически неспособни да създадем стабилно правителство?“ И по-нататък: „Защо сме такава жалка противоположност на мъдрите си съседи на север? Докато Канада и САЩ постигат нови споразумения за свободна търговия, осигурявайки стабилност за идващите поколения, ние на юг все още сме поляризирани и се избиваме.“

По настояване на Партридж Рита се опита да уравни репортажа му със запис на интервю, което поиска да вземе от президента Кастанеда. Но той отказа да я приеме. На негово място се яви един второстепен правителствен министър, който се зае да замазва положението. Според него проблемите на Перу били временни, банкрутиралата икономика на страната щяла да се изправи на крака, а мощта на „Сендеро Луминосо“ отслабвала и американските зложници скоро щели да бъдат намерени и освободени от перуанската армия или полиция.

Думите на министъра бяха включени в репортажа за понеделник вечер, но както се изрази Рита, и той, и посланието му били като „пикня на муха срещу вятъра“. Партридж посрещна с недоумение и гняв вестта за издадената от Елиът тайна на Си Би Ей; всичките му усилия бяха грубо подкопани. Независимо от това той реши да следва докрай тактиката, която бе възприел.

И вероятно защото истинската дейност на журналистите от Си Би Ей се бе преместила от Ню Йорк в Лима, на заседанието си във вторник „групата за бързо реагиране“ не обърна особено внимание на издирването на обявите във вестниците.

Лес Чипингъм пристигна малко по-късно и Норм Йейгър го уведоми, че ако той нареди, всеки момент е готов да прекрати операцията, още повече, че тя струва твърде скъпо. Без да им обяснява, че вече не се тревожи за преразходите на телевизионната компания, тъй като рейтингът ѝ невероятно се е повишил — нещо, което щеше да изтъкне и пред Маргот Лойд-Мейсън в случай, че тя се размърдеше, — Чипингъм попита Теди Купър:

— А ти какво мислиш, да се откажем ли от това издирване?

— Все още може да се пръкне нещо, както става с картите, когато дълго нямаш коз, а после изведнъж ти се паднат няколко.

В края на краищата надделя общото мнение на следващия ден да се бие отбой за акцията с обявите в местните вестници. Но само три часа по-късно, сякаш по каприз, съдбата се намеси и дойде резултатът, очакван от самото начало.

* * *

В два часа следобед в същата заседателна зала Теди Купър говореше по телефона с Джонатан Моуни. Момчето бе станало вече нещо като ръководител на групата временно назначени журналисти. По телефона гласът му бе задъхан и възбуден.

— Мисля, че го открихме. Бихте ли могли вие или Китъринг да дойдете?

— Открихте какво и къде се намирате?

— Помещението, използвано от похитителите. Почти съм сигурен. Намирам се в Хакензак, Ню Джърси. Доведе ни едно съобщение в местния вестник „Рекорд“, което проследихме.

— Задръж така! — каза му Купър, защото в този момент влязоха Дон Китъринг и Норман Йейгър. Купър затули микрофона на слушалката и им предаде наученото току-що: — Обажда се Джонатан. Смята, че е намерил града на крадците.

Йейгър само натисна копчето на диктофона и се обърна към Джонатан:

— Казвай, Джонатан. Какво си намерил?

Усилен от уредбата, отговорът на Моуни се разнесе из цялата зала:

— Имаше едно съобщение в „Рекорд“. Сходно с онова, което търсехме. Да ви го прочета ли?

— Давай.

Обявата, както стана ясно, се появила на десети август — месец и четири дни преди отвличането на тримата Слоун, което съвпаднаше с периода на наблюденията, предхождали престъплението.

„ХАКЕНЗАК ЗА ПРОДАН ИЛИ ПОД НАЕМ

Голяма къща с традиционна архитектура, с шест спални, помещения за прислугата, удобна за многочленно семейство или детска градина. Камина, централно отопление с нафта, климатична инсталация. Просторни помещения в двора за гаражи, работилници или конюшни. Усамотено място, далеч от шума. Допълнителните разходи за ремонт подлежат на договаряне.“

Едно от момичетата открило съобщението във вестника, известен с най-голямата си в областта рубрика за обяви. То веднага съобщило на Джонатан Моуни, но първоначално той не бил особено обнадежден: толкова много фалшиви тревоги от този род имало през изминалите две седмици. Този път обаче им съдействали самите агенти на фирмата, щом разбрали, че Си Би Ей прави разследване. Любопитството им се засилило от получените допълнителни сведения. Още щом се появила обявата, имотът бил взет под наем с едногодишна предплата. А направената неотдавна проверка разкрила, че къщата и прилежащите ѝ сгради са напуснати от наемателите. Един от агентите на фирмата допълнил: „Наемателите живяха там малко повече от месец и след това не сме ги чували, така че нямаме представа дали ще

се върнат. Засега още не знаем какво да направим, но ако имате връзка с тези хора, бихме ви помолили да им предадете да ни се обадят.“

Силно заинтригуван, Моуни обеща да държи фирмата в течение и веднага отишъл на мястото със своята колежка.

* * *

След един час кола на Си Би Ей пристигна и спря в имението Хакензак. От нея слязоха Дон Китъринг, Норм Йейгър, Теди Купър и двама оператори с камера.

— Разбирам защо в обявата се споменава за евентуален ремонт — отбеляза Китъринг, щом огледа старите занемарени сгради.

Купър сгъваше картата на района, която бе разгледал.

— Отгук до Ларчмънт има малко повече от шейсет километра. Така си го и представяхме.

Моуни ги запозна с младата кандидат-журналистка, Коуки Веил, червенокосо миньонче. Купър веднага я позна.

— Спомням си вашия въпрос, когато ви събрахме първия ден — каза ѝ той. — Тогаво живо се интересувахте дали ще имате на разположение снимачен екип. Както виждате, идваме с отговора.

Тя му отвърна с лъчезарна усмивка.

— Първото нещо, което ще ви покажа — започна Джонатан Моуни, — се намира на втория етаж.

И той ги поведе нагоре по витата стълба в порутената господарска къща. Отвори една врата и пропусна останалите да влязат вътре преди него.

Помещението беше пълна противоположност на околната обстановка — чисто, хигиенично белосано и с нов, бледозелен линолеум на пода. Моуни запали флуоресцентната лампа над главите им, също наскоро инсталирана, и всички видяха две болнични легла със странични табли и колани за връзване на пациентите. Третото легло бе старо и метално, но също снабдено с колани.

— Това като че ли е било добавено впоследствие. Отделение за първа помощ ли е имало тук?

— Или може би болнична стая за трима упоени, единият от които се е явил неочаквано.

Забелязаха и медицински инструменти: игли за инжекции, превръзки, памук, марля и две неразпечатани фармацевтични опаковки. Йейгър вдигна едната и прочете на глас:

— Диприван... пропофол. Това трябва да е упойката. — И закима утвърдително, след като прочете по-ситните букви на етикета. — Ами да, ето тук пише: за венозна анестезия. — После се спогледаха с Китъринг и той добави: — Всичко съвпада. Май няма никакво съмнение.

— Нека да ви покажа и долу — предложи Моуни.

Влязоха в една от малките постройки на двора. Моуни им посочи желязна печка, пълна догоре с пепел.

— Някой трябва да е горил много неща тук. Но не е унищожил всичко. — И той измъкна обгорено списание, върху което все още се различаваше името „Автомобили“.

— Това е перуанско списание — обади си Йейгър. — Познавам го добре.

Преминаха в една от по-големите сгради. Личеше, че е използвана за бояджийска работилница. Някой не се беше погрижил да я почисти. Наоколо се търкаляха кутии с боя, някои почти празни, други още неотворени. На повечето имаше един и същи етикет: „Автолак“.

Теди Купър взе да разглежда цветовете.

— Помните ли, като разговаряхме с хората, станали свидетели на интонирането пред дома на Слоун. Някои споменаваха за зелена кола, но никоя от марките, които изброила, не е произвеждана фабрично в този цвят. А ето тук зелен автолак, също и жълт...

— Тук са били — твърдо каза Йейгър. — Вече не се съмнявам.

— Съгласен съм — кимна Китъринг. — Да се залавяме за работа. Още тази вечер ще го съобщим в новините.

— Има и друго нещо — обади се Моуни. — Коуки го забеляза въвн.

Червенокосата хубавица стана сега център на вниманието. Тя поведе групата към няколко дървета встрани от къщата и обясни:

— Тук някой е копал съвсем скоро. После са се опитали да заравнят, но не са успели. Тревата не е поникнала.

— Изглежда, че са копали дупка, за да заровят нещо — каза Купър.

Всички се спогледаха. Купър като че ли се колебаеше. Йейгър се обърна встрани:

— Ами ако наистина е заровено нещо, какво ли може да е то? Труп или няколко трупа?

Всеки от присъстващите допускаше тази възможност. Йейгър предложи колебливо:

— Може би трябва да извикаме ФБР тук и да изчакаме, докато дойдат...

Цялата работа беше там, че след новините в петък директорът на ФБР във Вашингтон бе телефонира на Маргот Лойд-Мейсън, за да протестира остро срещу задържането на информация от страна на Си Би Ей. Но за изненада на мнозина в телевизията президентката ѝ не прие твърде тежко това оплакване, надявайки се вероятно, че то няма да бъде внесено в съда. Тя само уведоми Лес Чипингъм за телефонния разговор, а председателят на свой ред предупреди „групата за бързо реагиране“ да уведомява вече властите за всичко, освен ако няма крайно уважителни причини за противното.

А тъй като ставаше дума за веществени доказателства в имението Хакензак, те трябваше да станат достояние на ФБР преди емисията тази вечер.

— Разбира се, че ще им се обадим — съгласи се Китъринг. — Но първо искам да видя какво има тук под земята.

— Ей там в склада има няколко лопати — каза Моуни.

— Донеси ги. Всички сме здрави и яки, нека сами да го изкопаем.

Съвсем скоро стана ясно, че това не беше гроб. Заровени бяха разни неща, използвани от неотдавнашните обитатели, които очевидно е трябвало да бъдат скрити. Някои от тях бяха съвсем безобидни — храна, дрехи, тоалетни принадлежности, вестници. Други бяха поразобличителни, като например медицински инструменти, карти, няколко книги джобен формат на испански и монтьорски съоръжения.

— Вече ни е известно, че са имали цял парк от най-различни автомобили — обади се Йейгър. — Сигурно ФБР ще открие за какво са им били необходими, ако това изобщо има значение в този момент.

— Не мисля — заключи Китъринг.

Разкопаването бе записано вече на видеолента. Преди това Коуки Веил разказа пред камерата как е открила обявата, довела я до

Хакензак. Това щеше да е първата ѝ поява на телевизионния екран, но онези, които я наблюдаваха, имаха предчувствието, че няма да е последната.

Моуни бе скочил в изкопаната дупка и продължаваше да изхвърля пръстта, когато Китъринг реши да си тръгват. Тъкмо преди да се качи и той, Моуни усети под крака си нещо твърдо и разрови с лопатата. След миг извика другите да им покаже един радиотелефон в платнен калъф.

— Струва ми се, че отдолу има още един — каза той, подавайки апарата на Купър.

Оказа се не само един, а още четири. Скоро и шестте телефона бяха наредени на земята.

— Който ги е използвал, не ще да е пестил пари — отбеляза Коуки.

— И тъй като най-вероятното е да са били пари от контрабандата с наркотици, не са се ограничавали.

Дон Китъринг разглеждаше замислено телефоните.

— А може би... може би вече стигнахме до нещо...

— Пазят ли се записите на разговорите по радиотелефоните? — запита Йейгър.

— Разбира се — отвърна Китъринг, който неотдавна бе писал материал за бума на пазара с радиотелефони. — Записват се и други неща, включително името на обикновения телефонен абонат, както и адресът, на който получава сметките си. Тази банда не може да не е имала някъде съучастници. — После се обърна към Купър: — Теди, всеки телефон трябва да има кодов номер. Само с него може да се избира друг абонат.

— Слушам те — отвърна Купър. — Искаш ли да направя списък?

— Ако обичаш.

Докато Купър се зае да записва, другите продължиха да снимат с камерата къщата и пристройките. Накрая Китъринг се яви в едър план пред обектива със следните думи:

„Според някои откриването на изоставената американска база на похитителите вече няма голямо значение. Може и да е така. Но нека да оставим ФБР и

другите служби да прецеждат доказателствата и уликите, намерени тук, докато светът следи с напрежение развоя на събитията, без да губи надежда.

Аз съм Дон Китъринг, Си Би Ей, от Хакензак, Ню Джърси.“

Преди да си тръгнат, те позвъниха на местната полиция и я помолиха да уведоми ФБР.

* * *

Още преди да започне излъчването на вечерния осведомителен бюлетин, Китъринг успя да се свърже със свой приятел в телефонната корпорация, която обхващаше телефонните съобщения на Ню Йорк и Ню Джърси. Със списъка от кодови номера, направен от Теди Купър, той обясни какво му е необходимо: името и адресът на лицето или лицата, регистрирали шестте телефона, както и списък на всички разговори, водени с тези номера през последните два месеца.

— Надявам се, разбираш — започна приятелят вицепрезидент на корпорацията, — че ако ти дам тази информация, нарушавам не само неприкосновеността на личността, но и с незаконното си действие мога да загубя работата си. Ако бяхте разузнавателна служба и имахте съдебно решение...

— Не съм и не мога да бъда — отвърна му Китъринг. — Но обзалагам се, че утре ФБР ще ти поиска същите сведения и ще ги получи. Аз просто искам да ги имам преди тях.

— О, Господи, как можах да се замеся с хора като вас.

— Щом питаш, ще ти напомня, че един-два пъти си искал услуги от Си Би Ей и аз съм ти ги правил. Хайде, хайде! Ние си имаме доверие още откакто следвахме икономика и никога не сме съжалявали за това.

На другия край на жицата се чу въздишка.

— Продиктувай ми проклетите номера.

След като му ги каза, Китъринг чу отново гласа на приятеля си:

— Ти спомена ФБР за утре, което, предполагам, значи, че ти трябва още тази вечер.

— Да, но може и до полунощ. Ако искаш, обади ми се вкъщи. Имаш ли ми номера?

— За жалост, да.

* * *

Телефонът иззвъня в 22,45, когато Дон Китъринг тъкмо се бе прибрал. Отговори жена му, Ейме, и му подаде слушалката.

— Гледах новините ви тази вечер — каза му приятелят от телефонната корпорация. — Предполагам, че номерата, които ми даде, са били използвани от похитителите.

— Така изглежда — съгласи се Китъринг.

— В такъв случай съжалявам, че не мога да ти дам кой знае каква информация. Доста е оскъдна. Най-напред всичките телефони са регистрирани на името на Хелга Еферен. Имам адреса ѝ.

— Съмнявам се, че е валиден вече. Дамата е мъртва. Убита е. Надявам се, че си е платила всичките сметки при теб.

— Исусе Христе, вие новинарите сте били много хладнокръвни! — След кратка пауза той продължи: — Колкото до сметките, не се безпокой. Веднага след получаването на номера за тези телефони някой е внесъл депозит от по петстотин долара за всеки от тях или общо три хиляди долара. Не сме го искали, но е влязло в сметките като кредит.

— Предполагам, че, който и да е използвал телефоните, не е искал някой да му плаща разписки или да задава неудобни въпроси.

— Да, но кой знае защо, повечето пари стоят непокътнати. Изразходвана е по-малко от една трета, защото, само с едно изключение, всички разговори са се водили единствено между шестте телефона. А тези разговори струват съвсем евтино.

— Което говори за добрата организация и дисциплина на похитителите — потвърди Китъринг. — Но нали спомена за някакво изключение?

— Да... на тринайсети септември е воден международен разговор чрез пряко набиране с Перу.

— Това е точно денят преди отвличането. Имаш ли другия номер?

— Разбира се. Най-напред международният код е нула, нула, единайсет, после за Перу — петдесет и едно, а след това идва четиринайсет. Моите хора ми казаха, че такъв бил кодът на Лима. А точният адрес ще трябва да откриете сами. — След което услужливият вицепрезидент продиктува и останалите цифри.

— Сигурен съм, че ще успеем!

— Дано да съм ти помогнал. Желая ти щастие!

Няколко минути след това, гледайки в тефтерчето си, Китъринг набираше друг номер в Лима. Не чака дълго да му отговорят.

— Добър вечер, тук е хотел „Сесар“.

— Мистър Хари Партридж, моля — поиска Китъринг.

Уморен и обезкуражен от деня, Хари Партридж си бе легнал малко преди десет часа. Но мисълта му усилено работеше. Размишляваше върху проблемите на Перу.

Цялата страна, казваше си наум, е един парадокс — смесица от военен деспотизъм и свободна демокрация. В повечето от отдалечените райони на страната военните и така наречената полиция за борба с тероризма управляват с железен юмрук, често пренебрегвайки закона. Убиват произволно онези, които са сметнали за „бунтовници“, а за много от тях независимите разследвания, правени впоследствие, доказват, че не са били такива. Американската организация за защита на човешките права, „Америкас Уоч“, върши много полезна работа, издирвайки и регистрирайки цели поредици от екзекуции без съд и присъда, произволни арести, отвлечения и изтезания. Правителството нарича това „кампания за предотвратяване на безредици“.

От друга страна обаче, „Америкас Уоч“ е безпощадна към партизаните. В неотдавнашен доклад на организацията, който Партридж бе прегледал току-що, пишеше, че „Сендеро Луминосо“ систематично убива беззащитни хора, поставя експлозиви, застрашавайки живота на невинни минувачи, и напада военни обекти, без да се съобразява с риска за гражданското население. Организацията окачествяваше всичко това като „нарушения на основните принципи на международния закон за човешките права“. А цялата обстановка в Перу бе обобщена с думите: „Перу днес има тъжната слава на едно от най-опасните места в Южна Америка.“ Неизбежното заключение, потвърдено и от други източници, бе, че разликата между антиправителствените и правителствените сили е незначителна, когато става дума за убийства и други жестоки насилия.

Същевременно обаче в Перу се наблюдават и силни демократични елементи — не само привидни или на думи. Един от тях е свободата на печата, която, изглежда, е част от националната традиция. Благодарение на тази свобода Партридж и други

чуждестранни кореспонденти можеха да пътуват, да разпитват, да разследват и след това да пишат каквото намерят за добре, без да се боят, че ще ги изгонят или санкционират. Е, имаше и някои изключения, но засега бяха редки и изолирани.

Именно днес Партридж се бе занимавал с този въпрос по време на интервюто си с генерал Раул Ортис, шеф на полицейските сили за борба с тероризма.

— Как реагирате на толкова много доказателства, че вашите хора използват насилия и екзекутират без присъда? — бе запитал той гордо изправения военен в цивилни дрехи, който никога не се усмихваше.

— Повече бих се тревожил — отвърна полупренебрежително Ортис, — ако моите хора бяха екзекутирани, което неизбежно би се случило, ако не се защитаваха от ония терористи, за които вие, журналистите, сте така загрижени. Колкото до лъжливите съобщения, които имате предвид, ако правителството ги възпираше, хора като вас щяха да надигнат голяма врява и непрекъснато да ги повтарят. Ето защо предпочитаме да възприемем принципа „всяко чудо — за три дни“, което в повечето случаи бива забравено още след двацет и четири часа.

Макар че Министерството на вътрешните работи уреди бързо срещата му с генерала, искането му да вземе със себе си оператор и камера не бе удовлетворено. Освен това при обиска, който бе направен на Партридж, преди да влезе в седалището на полицията, от джоба му бе изваден и задържан миниатюрен репортерски магнетофон, който той смяташе да използва, след като получи разрешение. Генералът поне не направи уговорката разговорът им да не бъде отразен в записките на журналиста.

Докато беше при генерала, Партридж си даваше сметка, че точно под тях, в подземие то на сградата, са килиите, където държаха затворници понякога и по две седмици, без да им позволяват контакт с външния свят, а в други килии редовно се правеха разпити, съпроводени с изтезания. Когато най-сетне зададе въпроса, който най-много го вълнуваше: дали полицията за борба с тероризма има някакви сведения за местонахождението на похитените американци, получи следния отговор:

— Аз пък мислех, че вие сте дошли да ме уведомите за това, като имам предвид с колко много хора се срещнахте, откакто сте в Перу.

Партридж го възприе като не дотам деликатно предупреждение, че е под постоянно наблюдение. Предполагаше също така, че всички материали за Си Би Ей, изпращани чрез сателит до Ню Йорк, се следят и записват от перуанското правителство, независимо от свободата на печата.

Когато Партридж заяви, че няма сведения за своите сънародници, независимо от положените усилия, Ортис му каза:

— Тогава значи разбирате колко хитри и потайни са тези врагове на държавата, „Сендеро Луминосо“. А тази страна много се различава от вашата, защото в огромните пространства тук могат да се скрият цели армии. Но ние все пак имаме известни предположения къде биха могли да бъдат вашите приятели и нашите части вече претърсват тези райони.

— Ще ми кажете ли кои са?

— Смятам, че не е разумно. Във всеки случай вие не бихте могли да стигнете дотам. Да не би да имате такива намерения?

Макар вече да ги имаше, Партридж отговори отрицателно.

В почти същия дух протече и остатъкът от интервюто, като всеки от участниците се отнасяше с недоверие към другия, играеше си на криеница и се мъчеше да получи информация, без да разкрива напълно своята. В края на краищата никой от двамата не успя, макар че в репортажа си за вечерните новини Партридж все пак използва два цитата от думите на генерала — за обширните пространства в Перу, където можели да се скрият цели армии, и безцеремонната му забележка, че всякакви твърдения за нарушения на човешките права били чудо за три дни, забравяно още след двайсет и четири часа.

По липса на видеозапис в информационната емисия думите на генерала бяха изписани на екрана на фона на негова снимка. А за Партридж това посещение не донесе никакъв напредък.

По-доволен остана от следващото си интервю — със Сесар Асеведо, друг отдавнашен негов приятел и служител-мирянин на католическата църква. Срещнаха се в личния му кабинет в двореца на архиепископа на Пласа де Армас, официалния център на Лима. Домакинът му, дребничък, бързо говорещ и енергичен човек над петдесетте, бе дълбоко религиозен теолог. Посветил се бе изцяло на църковните дела и се ползваше със значителен авторитет, макар да се бе въздържал досега от духовен сан. Приятелите му все му натякваха,

че можел вече да бъде епископ, а защо не и кардинал. Известна личност в обществения живот на столицата, Сесар Асеведо не се бе женил никога.

Партридж го харесваше, защото винаги бе откровен и скромнен. Сега Асеведо работеше като изпълнителен секретар на комисията за благотворителна дейност на католическата църква и отговаряше за медицинската помощ, изпращана в отдалечените части на страната, където нямаше постоянен медицински персонал. Още в началото на разговора им Партридж разкри картите си.

— Предполагам, че от време на време си имаш работа и със „Сендеро Луминосо“.

— Изразът ти е много точен — засмя се Асеведо. — Църквата, естествено, не одобрява „Сендеро“: нито целите им, нито методите. Но ние действително поддържаеме връзки, макар и доста особени.

По свои си някакви причини, обясни мирянинът, „Сендеро Луминосо“ не желаят да настройват църквата срещу себе си и рядко я атакуват като институция. Но самите партизани не се доверяват на църковните служители и винаги когато подготвят антиправителствена акция или друга форма на съпротива, искат пратениците на църквата да напускат района, за да не стават свидетели на събитията.

— Просто отиват и казват на свещеника или на някой наш служител: „Махайте се оттук, ще ви кажем кога да се върнете.“

— И вашите свещеници подчиняват ли се на подобна заповед?

— Е, не е много достойно, но... — въздъхна Асеведо — обикновено нямат друг избор. Ако не се подчинят, хората на „Сендеро“ ще ги убият без колебание. И докато живеят свещеник все пак може да се върне там отново, мъртвият вече няма такъв шанс.

Внезапна мисъл осени Партридж.

— Точно в този момент има ли места, откъдето да са изгонени ваши свещеници или служители, за да не стават свидетели на някаква офанзива на „Сендеро Луминосо“?

— Има такъв район и той ни създава сериозни проблеми. Ела! Ще ти го покажа на картата.

Приблжиха се до стената, където бе окачена огромна карта на Перу с пластмасово покритие.

— Ето, целият този район тук — посочи Асеведо провинцията Сан Мартин, оградена с червено. — До преди три седмици там

действаше голям медицински екип, който изпълняваше една от нашите ежегодни програми. Повечето от работата им се състои във ваксиниране на децата, а това е много важно, защото тази област е част от джунглата, гъмжаща от смъртоносни болести. Преди около три седмици „Сендеро Луминосо“, които контролират целия район, настояха екипът ни да го напусне. Нашите хора протестираха, но се подчиниха. Сега искаме да ги изпратим обратно, но „Сендеро“ още не ги пуска.

Партридж се взря в оградения район. Надяваше се да е малък. Но се оказа страховито голям. Прочете имената на отдалечени едно от друго селища: Тосаче, Учиса, Сион, Нуева Есперанса, Пачиса. Записа си ги без особена надежда. Ако пленниците случайно се намираха в някое от тези места, напълно безсмислено беше да отива там, без да знае къде точно. Евентуалната спасителна операция би била трудна, може би дори невъзможна. Единствената надежда бе в тоталната изненада.

— Подозирам какво си мислиш — прекъсна го Асеведо. — Чудиш се дали твоите отвлечени приятели не се намират някъде вътре в този кръг.

Партридж кимна мълчаливо.

— Не вярвам, защото в противен случай нещичко би се разчуло. А до мен не е стигнало нищо. Но църквата има доста връзки. Ще се опитам да разбера и ще ти кажа, ако науча нещо.

Партридж нямаше какво повече да очаква. Но посещението в двореца на архиепископа му подейства потискащо и когато си спомни в хотелската стая всичко от този ден, почувства се отчаян от собственото си безсилие.

Телефонът до леглото му рязко иззвъня.

— Хари, ти ли си? — Разпозна гласа на Дон Китъринг.

След като си размениха поздравии, Дон пристъпи към същността:

— Случиха се някои неща, които смятам, че трябва да знаеш.

* * *

Рита, която бе отседнала в същия хотел, вдигна слушалката едва при второто иззвъняване на телефона си.

— Току-що ми се обадиха от Ню Йорк — уведоми я Партридж. После ѝ повтори всичко, което Дон Китъринг му бе съобщил за Хакензак и радиотелефоните. И добави: — Дон ми даде един телефонен номер в Лима, който са използвали. Искам да установя чий е и къде се намира.

— Дай ми го — отговори Рита.

Хари ѝ продиктува номера.

— Ще се опитам да се свържа с Виктор Веласко от ЕНТЕЛ и ще му възложа задача. Обади ми се пак, ако има нещо ново.

Тя му позвъни отново точно след петнайсет минути.

— Открих Веласко у дома му. Каза, че неговият отдел не се занимавал с това и едва ли ще му е лесно да се добере до необходимата информация, но смята, че може да я има до утре сутринта.

— Благодаря ти — отговори Партридж и малко след това заспа.

Телефонният номер в Лима, предаден от Дон Китъринг, бе намерен едва късно следобед в сряда. Човекът от ЕНТЕЛ Перу много се извиняваше за закъснението.

— Както може би се досещате, тези сведения по правило не се дават — обясни Виктор Веласко на Партридж и Рита, които в това време работеха на монтажната маса на Си Би Ей в ЕНТЕЛ с монтажиста Боб Уотсън. — Едва успях да убедя един от колегите си да ми даде това сведение.

— Срещу пари ли? — попита Рита и когато получи утвърдително кимване, каза: — Веднага ще ти ги върна.

На листчето, скъсано от тефтерче, пишеше: „Калдерон, Г-547, Уанкавелика, 10-Ф“.

— Ще ни трябва Фернандес — каза Партридж.

— Той вече е тръгнал за насам — уведоми го Рита и пъргавият стрингер наистина пристигна след няколко минути. Той бе продължил да работи с Партридж, а сега помагаше и на Рита.

Като му показаха адреса и му обясниха колко е важен, Фернандес Пабур бързо закима.

— Знам го. Това е една стара жилищна сграда близо с пресечката с авенида Такна. Но ще останете разочаровани от това място.

— Каквото и да е — увери го Партридж, — трябва веднага да отидем там. — И като се обърна към Рита, добави: — Искам да ме придружиш заедно с Мин и Кен, но аз ще вляза най-напред сам, за да видя какво можем да открием.

— Сам няма да влизаш — възрази Фернандес. — Веднага ще те нападнат и ограбят, а може и нещо по-лошо. Ще дойдем с теб заедно с Томас.

Това бе името на мълчаливия телохранител.

Авенида Такна беше широка артерия с усилено движение и се пресичаше под прав ъгъл с улица Уанкавелика. Кварталът не беше чак толкова мизерен, колкото бедняшките предградия, но очевидно западеше. Номер петстотин четирийсет и седем се оказа голяма

овехтяла сграда с олющена боя и напукана мазилка. Вътре ги посрещна миризма на урина и дългогодишна занемареност. По пода се търкаляха боклуци. Асансьорът, естествено, не работеше и те трябваше да изкачат пеша циментовите стълби до деветия етаж.

Партридж почука на вратата на указания апартамент, чу, че някой се движи вътре, но не дойде да отвори вратата, и той отново почука. Този път вратата се откряна само на няколко сантиметра, но веригата остана закачена. Писклив женски глас изля тирада на испански, от която Партридж различи само думите „animates... asesinos... diablos“. Фернандес леко го отмести, допря уста до процепа и почти толкова бързо зареди думи с успокоителна интонация. Постепенно гласът отвътре млъкна, веригата бе откачена и вратата се отвори.

Пред тях застана жена на около шейсетте, която някога трябва да е била красива, но времето и тежкия живот я бяха направили ъгловата, груба, с кожа на петна и с несресана коса, оцветена в няколко различни нюанса. Под изрисуваните вежди очите ѝ бяха червени и подпухнали от плач, а тежкия грим се бе размазал. Фернандес мина покрай нея и другите го последваха.

Партридж бързо се огледа. Намираха се в малка, оскъдно мебелирана стая с няколко дървени стола, канапе с изтъркана тапицерия, отрупана дървена маса и грубо скована етажерка. Изненадващото бе, че всичките ѝ лавици бяха пълни с дебели книги.

Оказа се, че само преди няколко часа мъжът, с когото е живяла, е бил убит. Заварила го мъртъв, като се прибрала. Полицията вече отнесла тялото. Отначало помислила, че ние сме убийците му, върнали се да довършат и нея. Успях да я убедя, че сме приятели. Партридж се опита да направи същото.

— Много съжаляваме за смъртта на вашия приятел. Имате ли представа кой го е убил?

Жената поклати глава и измънка нещо.

— Тя почти не говори английски — обясни Фернандес и преведе думите ѝ на Партридж.

Жената енергично закима и отново изля поток от думи, който завършваше със „Сендеро Луминосо“.

Опасенията на Партридж се потвърдиха. Човекът, когото се бяха надявали да видят, бе имал връзки със „Сендеро“, но за съжаление

вече бе недостижим. Сега оставаше въпросът дали тази жена знае нещо за отвлечените американци. Едва ли.

Тя пак заговори на испански, този път по-бавно, и Партридж успя да я разбере.

— Да — каза той на Фернандес да преведе, — с удоволствие ще поседнем и ще ѝ бъдем благодарни, ако отговори на няколко въпроса.

Фернандес повтори това на испански, а после преведе и отговора на жената.

— Съгласна е, стига да може. Обясних ѝ кой сте и тя си каза името: Долорес. Пита също дали ще пийнете нещо.

— No, gracias — отвърна Партридж, а Долорес кимна и отиде да вземе питие само за себе си. Но като вдигна бутилката от джин, установи, че е празна. За малко щеше да се разплаче отново, ала измърмори нещо и седна.

— Казва, че не знаела как ще живее отсега нататък. Нямала никакви пари — преведе пак Фернандес.

— Ще ви дадем пари, ако получим от вас необходимата информация — каза ѝ този път направо на испански Партридж.

Споменаването на пари бе последвано от кратък и бърз разговор между Долорес и Фернандес, който после обяви:

— Казва да задавате въпросите.

— Каква работа вършеше вашият приятел? — започна Партридж, но без да се доверява на оскъдния си испански, а използвайки Фернандес за преводач.

— Доктор беше. Специален доктор.

— Искате да кажете специалист?

— Той караше хората да заспиват.

— Анестезиолог ли?

Долорес поклати глава в недоумение. После отиде до шкафа, порови вътре и извади малък олющен куфар. Отвори го и измъкна папка с документи, които взе да прелиства. Избра два и ги подаде на Партридж. Бяха медицински дипломи.

Първата удостоверяваше, че Хартли Харълд Госидж е завършил медицинския факултет на Бостънския университет и има право да практикува професията на лекар. Втората диплома доказваше, че същото лице е квалифициран специалист по анестезиология. С жест

Партридж поиска разрешение да прегледа и другите документи. Долорес не възрази.

Първите няколко не представляваха интерес, но след тях той попадна на писмо с печата на медицинската регистрационна комисия в Масачузетс. Вътре пишеше, че д-р Х. Х. Госидж е уведомен с настоящето за отнетото му за цял живот право да практикува лекарската професия. Партридж остави писмото на мястото му. Започваше да му става ясно. Ето кой е упоил похитените. Лицето му се напрегна. Съжаляваше, че не се е срещнал с този човек, преди да го убият.

— Защо смятате, че хората на „Сендеро Луминосо“ са виновни за смъртта на вашият приятел лекар? — продължи той въпреки всичко да разпитва Долорес с помощта на Фернандес.

— Защото той работеше за тия кучи синове. — И спомняйки си нещо след кратко мълчание, тя добави: — Бяха му измислили и име, Боделио.

— Откъде знаете?

— Той ми каза.

— Каза ли ви какво друго е правил за „Сендеро“?

— Някои неща. Като се напихме заедно.

— Знаехте ли за отвличането? Всички вестници писаха.

— Не чета вестници. В тях има само лъжи.

— Напоследък Боделио отсъствал ли е от Лима?

Последва дълго и енергично кимане.

— Много, много време. Липсваше ми. — И след кратка пауза добави: — Телефонира ми от Америка.

— Знаем. А кога се върна?

Долорес се позамисли, преди да отговори.

— Преди седмица. Много се радваше, но го беше страх, че ще го убият.

— Каза ли защо?

Долорес пак се замисли.

— Май подочул нещо. Загдето знаел много работи. — И тя пак се разплака. — Много отдавна живея с него. Какво ще правя сега?

Оставаше и още един важен въпрос, който Хари нарочно отлагаше, защото се боеше от отговора.

— След завръщането си от Америка бил ли е някъде другаде в Перу, преди да дойде в Лима?

Долорес кимна утвърдително.

— Каза ли ви къде?

— Да. Нуева Есперанса.

Партридж почти не вярваше, че така внезапно и неочаквано ще стигне до това. Ръцете му трепереха, докато прелистваше назад страниците в тефтера си, за да намери интервюто със Сесар Асеведо и списъка на местата, откъдето „Сендеро Луминосо“ изгонили медицинските екипи. Името сякаш скочи от изписания лист: Нуева Есперанса!

Вече знаеше къде са Джесика, Ники и Ангъс Слоун.

* * *

Но тъй като все още бе преди всичко телевизионен кореспондент, Партридж се зае да обсъжда с Рита, Мин и О'Хара, доведени междувременно от Томас, как да направят видеозаписа с Долорес, апартамента и екстериора на сградата. Партридж искаше да има едър план на докторските дипломи и писмото от Масачузетс до Госидж, наречен Боделио. Макар да бе вече в гроба, бившият американски лекар, отдавна захвърлен на сметицето на професията си, трябваше да бъде запомнен със злото, което бе причинил на тримата Слоун, реши Хари. А за да не разкрива на други информацията, с която засега разполагаше само Си Би Ей, Партридж разпореди епизодът с Боделио да бъде запазен и излъчен по телевизията по-късно, когато дойде подходящият момент.

Като си свършиха работата, Хари пошушна нещо на Рита и тя извади хиляда долара в петдесетдоларови банкноти. Доста щедър хонорар при тези обстоятелства, но Долорес им бе дала най-важната може би информация; освен това и двамата ѝ съчувстваха и ѝ вярваха, че не е знаела нищо за отвличането въпреки връзката си с Боделио.

Докато траеше мъчителното чакане, Крофърд Слоун всеки ден изпитваше инстинктивното желание да телефонира на Хари Партридж в Перу и да го попита има ли нещо ново. Но се въздържаше, уверен, че всеки нов развой ще стигне до него по възможно най-бързия начин. Разбираше освен това, че трябва да остави Партридж на спокойствие, да действа както той намери за добре. А самият Хари бе достатъчно внимателен към Слоун и понякога вечер или рано сутрин му телефонираше в Ларчмънт, за да го държи в течение на всичко, което ставаше наоколо му. Но вече няколко дни от Перу нямаше вести и Крофърд Слоун с разочарование си мислеше, че са ударили на камък.

Той и не подозираше каква е истинската причина: според Партридж всички съобщения между Лима и Ню Йорк — чрез сателит, по телефона или писмени — вече не са сигурни. След разговора си с генерал Ортис той нямаше почти никакво основание да се съмнява, че телефоните могат да се подслушват и дори писмата да се четат. А сателитните сигнали можеха да се улавят от всеки, който има подходяща апаратура. Пък и Лима вече бе пълна с журналисти и телевизионни екипи на другите компании, които се надпреварваха помежду си да търсят пресни следи около историята с отвличането на Слоун. Ето защо Партридж предпочиташе да не съобщава на никого, особено по телефона, за посещението си на улица Уанкавелика. Нареди и на другите от екипа да се съобразяват с това, предупреждавайки ги, че експедицията, която планираха до Нуева Есперанса, трябва да бъде забулена в дълбока тайна. Дори Си Би Ей в Ню Йорк все още нямаше право да знае нищо.

В четвъртък сутринта Крофърд Слоун пристигна в Си Би Ей малко по-късно от обикновено, в 10,55. Придружаваше го един млад агент на ФБР, Айвън Унгар, който бе прекарал нощта в Лорчмънт. ФБР все още охраняваше Слоун, както и водещите в другите телевизионни компании. Отис Хавилок не беше се отказал от случая, но след като във вторник бе открита базата на терористите в Хакензак, пое ръководството на разследванията там. Друга група на ФБР имаше

задачата да проучи документацията около всички полети от недалечното летище „Титърбъроу“ от момента на отвличането до деня, когато бе оповестено, че похитените са в Перу. Но работата там вървеше много бавно поради големия брой излетели самолети през тези тринайсет дни.

Униформеният служител от охраната поздрави Слоун и спътника му, като минаваха през фоайето, но от полицаия, дежурил повече от седмица след инцидента, нямаше и следа. Сред потока влизаци и излизаци хора Слоун се запита дали Си Би Ей не се е върнала към навиците си от безгрижното старо време.

Още докато закачаше шлифера си, той забеляза на бюрото си кутийка от стиропор, каквито се използват в ресторантите за опаковане на порциите за консумация извън заведението. Наоколо имаше няколко ресторанта и закусвални, които изпълняваха поръчки по телефона за служителите в Си Би Ей, но Слоун не бе поръчвал нищо, а и обикновено сам слизаше да обядва в кафетерията, затова реши, че някой по грешка му е изпратил обяд.

За своя изненада обаче установи, че пакетът, здраво вързан, има етикет „К. Слоун“. С лека досада той извади ножици от бюрото си, срязва връвта и отвори опаковката. Извади няколко сгънати листи хартия и едва тогава му се разкри съдържанието.

Няколко секунди Крофърд Слоун гледеше с невярващи изумени очи, а после изрева оглушително от болка. Работещите наоколо вдигнаха глави. Агентът Унгар скочи от стола си и хукна към Слоун, изваждайки пистолета си в движение. Но Слоун беше сам, а продължаваше да надава викове, без да отмества поглед от пратката. Беше пребледнял като платно.

Хората наскочаха от местата си и се втурнаха в кабинета му. Повечето не можаха да влязат поради задръстването на вратата. Една редакторка се наведе над бюрото му и надникна в кутията.

— О, Господи! — успя да изрече тя и се дръпна назад, защото ѝ се повдигна.

Агентът Унгар прегледа съдържанието на кутията — два човешки пръста, облени със засъхнала кръв — и преглъщайки погнусата си, бързо пое нещата в свои ръце. Щом нареди на струпалите се да се разотидат, вдигна телефонната слушалка, натисна копчето за централата и направо кресна:

— Охраната, бързо! — И като чу отговор, изкомандва: — Заповед до всички пазачи да не пускат никого вън от сградата. При съпротива употребете сила. Повикайте след това полиция. Слизам веднага долу.

Междувременно Слоун се бе строполил в стола си. По-късно някой каза, че приличал на смъртник.

Отговорният редактор Чък Инсън си проправи път с лакти през тълпата и попита:

— Какво става?

Унгар само му направи знак към бялата кутия и нареди:

— Нищо да не се пипа. Изведете мистър Слоун и заключете вратата, докато се върна.

Инсън кимна, видял вече съдържанието на кутията и забелязал, че пръстите са малки и тънки, очевидно детски. Обръщайки се към Слоун, той зададе с поглед неизбежния въпрос.

Слоун успя само да кимне.

Инсън го обгърна с ръка и го изведе от стаята. По пътя към своя кабинет нареди на една от секретарките:

— Заключете кабинета на мистър Слоун и не пускайте вътре никого освен агента на ФБР. Повикайте след това дежурния лекар. — А на един от редакторите поръча: — Кажете на Дон Китъринг какво се е случило и го извикай тук. Трябва да се отрази в новините довечера. — На останалите препоръча да се връщат на работните си места.

Инсън настани Слоун на стол в кабинета си и смъкна щорите на прозорците. Слоун постепенно започваше да идва на себе си, макар още да седеше наведен напред, захлупил лице с длани. Започна да говори като че ли на Инсън, а всъщност сам на себе си.

— Те са знаели за Ники и за пианото. Как ли са разбрали? Ами да... аз се изпуснах. Аз съм виновен. На оная пресконференция след отвличането.

— Спомням си, Кроф. Но ти просто отговаряше на въпрос. Не си го съобщил специално. Пък и кой би могъл да предвиди... — кротко го успокояваше Инсън. После млъкна, разбирайки, че в този момент никакви думи не помагаха.

По-късно Инсън щеше да разправя на другите: „Признавам му го на Кроф. Силен мъж е. След това, което преживя, би трябвало като повечето хора да е готов да изпълни всички искания на похитителите.

Но той от самото начало знаеше, че не бива, не може и няма да го направи.“

На вратата се почука и влезе секретарката.

— Лекарят пристигна — съобщи тя.

* * *

Временната забрана да се напуска сградата бе отменена и бе направена проверка на всички присъстващи и на онези, които влизаха и излизаха. Очевидно пакетът с отрязаните пръсти е бил оставен много по-рано като обичайна поръчка, без да направи впечатление на никого. ФБР започна да разпитва хората в съседните ресторанти и закусвални, а полицията в Си Би Ей установяваше самоличността на сервитьорите, които внасяха храна в сградата. Но не можеше да се установи нищо с положителност, тъй като доставките бяха за различни хора и почти винаги от различни места. Нямаше никакво съмнение само в това, че пръстите са на Ники, тъй като междувременно ФБР изследва и направи съпоставка с многото отпечатъци, оставени от момчето в стаята му в Ларчмънт.

* * *

Сред всеобщото униение и суматохата в Си Би Ей още една пратка бе получена, този път в „Стоунхендж“. В ранния следобед тя бе намерена в кабинета на Маргот Лойд-Мейсън и съдържаше видеокасета, изпратена от „Сендеро Луминосо“. Това бе четвъртъкът, посочен в ултиматума, и по предварителна уговорка между Маргот и Лес Чипингъм тя незабавно бе изпратена по човек до председателя на Си Би Ей. Щом узна, Чипингъм извика Дон Китъринг и Норм Йейгър, за да изгледат касетата в кабинета на Чипингъм.

И на тримата им направи впечатление високото качество на записа — както в техническо, така и в художествено отношение. В началото се появиха титрите „Световна революция: «Сендеро Луминосо» сочи пътя!“ на фона на най-шеметните природни красоти на Перу — величествените върхове на Андите, глетчерите, Мачу

Пикчу в цялата си пищност, безкрайната зелена джунгла и лазурното крайбрежие с развълнувания океан. Йейгър веднага позна тържествения музикален съпровод — Третата симфония на Бетховен, „Ероика“.

— Явно разполагат с отлични професионалисти — отбеляза Китъринг. — Очаквах нещо по-нескопосано.

— Не се учудвам — каза Чипингъм. — Перу не е затънтена страна и има таланти, а и най-модерни съоръжения.

— А „Сендеро“ не се скъпи да им плаща — добави Йейгър. — Хитрите лисици са проникнали навсякъде.

Следваха бунтове в Лима, стачки в заводите, сблъсъци с полицията, протестни походи, поражения от нападение на правителствените сили над села в Андите. А гласът на невидимия коментатор обясняваше: „Ние сме светът и той е готов за революционен взрив.“

После дойде дълго интервю с Абимаел Гусман, основател и водач на организацията. Или поне така гласеше въведението, защото камерата бе насочена към гърба на седнал човек, което коментаторът обясни по следния начин: „Нашият водач има много врагове, които биха искали да го убият. Ако покаже лицето си, ще помогне на зловещите им намерения.“

Предполагаемият Гусман започна на испански: „Другари революционери, нашата задача и цел е да обединим всички, които вярват във философията на Маркс, Ленин и Мао...“ Постепенно гласът му затихваше и друг глас продължи на английски: „Другари, ние трябва да разрушим по целия свят един обществен ред, който не заслужава да съществува...“

— Гусман не говори ли английски? — учуди се Китъринг.

— Интересно, той трябва да е един от малкото образовани перуанци, които не говорят английски — обади се Йейгър.

Последваха познати думи, повтаряни многократно и от самия Гусман: „Революцията е справедлива, защото е против империалистическата експлоатация на всички бедни хора по света... Неверни твърдения обвиняват «Сендеро Луминосо» в безчовечност. А «Сендеро» е организация, по-хуманна от свръхсилите, които искат да унищожат човечеството с ядрени арсенали. Но нашата пролетарска революция ще забрани завинаги тези оръжия... Синдикалното

движение в САЩ, което представлява всъщност елитна буржоазна класа, измами и продаде американските работници... Съветските комунисти не са по-добри от империалистите. Съветите измениха на ленинската революция... Кастро в Куба е просто един клоун, лакей на империалистите.“

Декларациите на Гусман бяха, както обикновено, най-общи приказки. Ако някой се интересуваше от конкретни факти и подробности, напразно щеше да ги търси в неговите речи и писания.

— Пуснем ли това вместо вечерните новини — каза Чипингъм, — ще загубим цялата си публика и рейтингът ни ще падне под нулата.

Половинчасовият запис завършваше с още музика от Бетховен, нова поредица природни красоти и един лозунг на коментатора: „Да живее марксизмо-ленинизмо-маоизмът, нашата пътеводна доктрина!“

— Добре — заключи накрая Чипингъм. — Както се разбрахме, ще прибера касетата в сейфа си. Само ние тримата знаем за нея. Предлагам да не обсъждаме с другите нищо по този въпрос.

— Ще използваме ли идеята на Карл Оуънс със съобщението, че касетата е била повредена, когато сме я получили? — попита Йейгър.

— Как иначе, за Бога! Нима имаме друг избор? Да не би да искаш да я пуснем вместо новините в понеделник?

— И аз мисля, че нямаме друг изход — съгласи се Йейгър.

— Само дето шансовете ни да ни повярват не са вече толкова големи, след като Тио Елиът развали работата с „Болтимър Стар“.

— По дяволите, знам! — Гласът на председателя отразяваше цялото напрежение през последните няколко дни. Той погледна към часовника. Оставаха седем минути до четири часа. — Дон, точно в четири прекъсни програмата с едно извънредно съобщение. Кажете, че току-що сме получили касета от похитителите, но тя се е оказала дефектна и не сме успели да я оправим. От „Сендеро Луминосо“ зависи вече дали ще изпратят друга на нейно място.

— Добре.

— Междувременно — продължи Чипингъм — аз ще се обадя в международната прес-служба и ще пусна съобщение за телексите, което ще искам да бъде предадено и в Перу. Хайде сега на работа.

* * *

Дезинформацията, излъчена от Си Би Ей, стигна бързо до всички краища на света. Тъй като Перу бе един час след Ню Йорк (в САЩ действаше летен часови режим, какъвто нямаше в Перу), съобщението на Си Би Ей бе получено в Лима тъкмо за вечерните новини по радиото и телевизията, както и за вестниците на другия ден. В дневните емисии вече бе оповестено за отрязаните пръсти на Никълъс Слоун, получени от съкрушения му баща.

И двете съобщения стигнаха в Аякучо до ръководителите на „Сендеро Луминосо“. На второто, за повредената касета, те не повярваха. Затова решиха, че незабавно трябва да пристъпят към по-голяма заплаха от отрязаните пръсти на едно момче.

По-късно Джесика щеше да си спомня, че още от сутринта имаше някакво лошо предчувствие. Бе прекарала почти безсънна нощ, загубила вече вяра, че някой ще може да ги спаси. Основната причина за падането на духа ѝ бе жестокостта, извършена спрямо Ники. Защото дори и да успееш да се измъкнат оттук, неговият живот щеше да е променен завинаги. Момчешката му мечта да стане именит пианист бе помръкнала внезапно, безвъзвратно и така безсмислено. А какви ли други опасности, включително и смърт, ги очакваха през следващите дни.

За три дни болката на Ники бе понамаляла благодарение на редовните превръзки на Сокоро, но той бе мълчалив, седеше като унесен и не реагираше на опитите на Джесика да го извади от унинието му. И без това помежду им имаше две бамбукови решетки и гъста мрежа. Благодеянието на Сокоро през първата нощ след отрязването на пръстите не се повтори повече въпреки настойчивите молби на Джесика.

Още преди да се съмне, Джесика чу раздвижване пред колибата и приближаващи стъпки. Най-напред влезе Густаво, водачът на пазачите им, който отиде направо до килията на Ангъс и я отвори. Мигел вървеше по петите му. Той ругаеше под носа си, носейки нещо, което Джесика не бе виждала дотогава в ръцете му: автомат.

При вида на смъртоносното оръжие сърцето на Джесика се сви, дъхът ѝ секна. „О, не! Не Ангъс!“ — успя само да помисли тя.

Густаво бе влязъл в килията на Ангъс и грубо вдигна на крака стареца. Вързаха ръцете му отзад.

— Изслушайте ме! Какво правите? Защо? — завика Джесика.

Ангъс бавно обърна глава към нея.

— Джеси, мила, не се разстройвай! Нищо не можеш да направиш. Това са варвари и нямат понятие от достойнство и чест...

Джесика забеляза, че пръстите на Мигел се свиха по-силно около оръжието, докато кокалчетата му побеляха. Той нетърпеливо нареди на Густаво:

— Давай по-бързо! Не губи време!

Ники бе скочил от леглото. Той също гледаше подозрително автомата и попита:

— Мамо, какво ще правят с дядо?

— Не знам — отвърна Джесика, без сама да си вярва.

Както бе с вързани ръце, Ангъс изправи рамене, стегна се и се обърна към тях:

— Нямаме много време. Бъдете ми силни и двамата и не губете вяра. Не забравяйте, че там някъде Крофърд прави всичко, което е по силите му за вас. Помощта идва.

По лицето на Джесика се стичаха сълзи. Те задавиха гласа ѝ и тя едва успя да извика:

— Ангъс, миличък Ангъс! Толкова много те обичаме.

— И аз ви обичам, Джеси, и теб, Ники!

Густаво блъскаше напред стареца да го изкара от килията. Всички вече разбираха, че го водят на смърт.

Като се препъваше, Ангъс пак заговори:

— Ники, какво ще кажеш да изпеем една песен? Хайде да опитаме. — И сам запя.

Джесика и Ники отвориха уста, но сълзите ги бяха задавили и никой от тях не можа да се присъедини. Само чуваха гласа на Ангъс отвън, дълго след като се бе изгубил от погледа им. После песента му заглъхна. Настъпи напрегната тишина.

Минаваха секунди. Струваше им се, че са чакали по-дълго, отколкото всъщност бе минало. Най-сетне тишината бе пронизана от изстрели — четири откоса на кратки интервали един от друг. После пак тишина и втора серия откоси, но твърде нагъсто, за да ги преброят.

* * *

Вън, на ръба на джунглата, Мигел стоеше пред мъртвия Ангъс Слоун. Той го бе убил още с първите четири откоса, но после се бе сетил за обидата му във вторник, както и за презрението в думите му, изречени преди малко. Бесен от гняв, Мигел пристъпи напред и изпразни още един пълнител на своя съветски „АК 47“ в безжизненото тяло на стареца.

Така той изпълни нареждането, пристигнало от Аякучо предишната нощ. Оставаше Густаво да довърши работата с помощта на другите. А към импровизираната самолетна писта, до която се стигаше с лодка от Нуева Есперанса, вече летеше малък самолет, нает от „Сендеро Луминосо“. Скоро за там щеше да тръгне и лодката, за да предаде на самолета пратка за Лима.

* * *

Още преди пладне същия ден един автомобил рязко спря пред посолството на САЩ на авенида Гарсиласо дела Вега. От нея изскочи мъж, който носеше средно голяма кутия. Той я постави пред парапета на посолството близо до една от вратите, шмугна се бързо в колата и изчезна с нея. Цивилната охрана, забелязала всичко, вдигна тревога и всички изходи от посолството, което приличаше на крепост, бяха временно затворени. На помощ бе повикан специален отряд сапъори от перуанската армия.

Когато бе установено, че кутията не съдържа експлозиви, внимателно я отвориха и видяха обляната в кръв глава на възрастен мъж, надхвърлил седемдесетте. До главата бе поставен портфейл с карта на американските служби за обществено осигуряване, шофьорска книжка от Флорида със снимка на притежателя и други документи за идентифициране на убития като Ангъс Макмълън Слоун.

Докато ставаше всичко това, в сградата на посолството случайно присъстваше репортер от „Чикаго Трибюн“. Той бързо предаде съобщението, в което споменаваше и името на жертвата. От „Трибюн“ го поеа телексите, после всички телевизии, радиостанциите и другите вестници — най-напред в САЩ, а след това по света.

Планът за спасителната операция в Нуева Есперанса беше готов. В петък следобед бяха уточнени последните подробности, събрани бяха всички необходими неща. Рано сутринта в събота Партридж и екипът му щяха да отлетят от Лима в посока към джунглата на провинция Сан Мартин, близо до река Хуалага. Още от сряда вечерта, щом научи къде са пленниците, Партридж не можеше да си намери място. Първото му желание бе веднага да замине за там, но възраженията на Фернандес Пабур, както и собственият му опит го възпряха.

— Джунглата може да е приятел, но може да стане и враг — обясняваше Фернандес. — Из нея не се ходи като по улиците на града. Ще прекараме в селвата поне една нощ, а може би две, и ще са ни нужни припаси и екипировка, без които няма да оцелеем. А за транспортирането ни по въздуха дотам са необходими хора, на които да можем да се доверим. Освен да ни закара дотам, самолетът ще трябва да се върне да ни прибере, което изисква строга координация на действията и много добър разчет на времето. Ще са ни нужни най-малко два дни за подготовка, а и те едва ще стигнат.

Още от самото начало стрингерът говореше в първо лице множествено число, с което показваше, че се смята за член на експедицията.

— Не можете без мен — каза той простичко. — Много пъти съм бил в джунглата. Познавам я добре.

А когато Партридж се почувства задължен да му напомни, че рискът е голям, Пабур само вдигна рамене.

— Целият живот е пълен с рискове, а днес в Перу е риск дори да станеш сутрин от леглото си.

Основната им грижа бе да осигурят прехвърлянето си дотам със самолет. В четвъртък сутрин Фернандес бе изчезнал за известно време и като се върна, взе Партридж и Рита, за да ги заведе в едноетажна тухлена сграда близо до летището на Лима. Там имаше няколко малки канцеларии. Приблжиха се към врата, на която пишеше „АЛСА —

АЕОРОЛИБЕРТАД“. Фернандес влезе пръв и представи останалите на собственика на фирмата за чартърни полети, който бе и главният ѝ пилот. Казваше се Освалдо Силери.

Около тридесет и пет годишен, Силери беше приятен на вид, с атлетично телосложение. Личеше, че е предпазлив, но бе делови и прям. Той се обърна към Партридж:

— Доколкото разбирам, каните се да направите неочаквано посещение в Нуева Есперанса. И повече от това нито искам, нито трябва да знам.

— Всичко това е чудесно — каза му Партридж, — само че ние се надяваме да доведем с нас още трима пътници.

— Самолетът, който наемате, е тип „Шайен II“. Ще има двама пилоти и място за седем души. Как ще запълните тези места си е ваша работа. Нека сега да се разберем за цената.

— С мен — обади се Рита. — Колко искате?

— В американски долари ли ще плащате? — попита Силери.

Рита кимна.

— В такъв случай редовната цена на всяко отиване и връщане е хиляда и четиристотин долара. Ако се наложи в крайната точка да останем по-дълго във въздуха, кръжейки около пистата, ще ви струва по-скъпо. На всяко кацане в близост с Нуева Есперанса — район на контрабандисти, контролиран от „Сендеро Луминосо“ — ще искам по пет хиляди допълнително за поетия риск. А преди да тръгнем в събота, ще ми дадете шест хиляди долара в брой за депозит.

— Ще ги имате — каза Рита. — Само напишете всичко това в два екземпляра. Аз ще ги подпиша и ще задържа единия.

— Ще ви ги дам, преди да тръгнем. Искате ли да ви обясня някои подробности около своята работа?

— Добре би било — вежливо отговори Партридж.

И не без известна гордост Силери изрецитира очевидно наизустеното си слово.

— Самолетът „Шайен II“, а ние имаме три такива, е с два двигателя и перка. Той е изключително надеждна машина и може да каца на къса писта, което е особено голямо предимство в джунглата. Всичките ни пилоти, включително и аз, са обучени в Америка. Познаваме добре всички области на Перу, както и диспечерските

служби на различните места. А и те са свикнали с нас. Всъщност за този полет е мой ред да пилотирам.

— Всичко това е чудесно — призна Партридж, — но ни е необходим и един съвет от вас.

— Да, Фернандес ми каза. — И Силери се приближи до масата, на която бе разгърната карта на южната провинция Сан Мартин в много едър мащаб. Останалите тутакси се присъединиха. — Предполагам, че ще искате да кацнем достатъчно встрани от Нуева Есперанса, за да не се забележи пристигането ви.

— Предположението ви е вярно — кимна Партридж.

— Затова предлагам да кацнем ето тук. — И с един молив Силери посочи точица на картата.

— Това шосе ли е?

— Да, главното шосе през джунглата, но по него има малко движение, а понякога почти никакво. Ето как на няколко места това шосе е разширено и настилната му е подновена от контрабандистите, за да могат да кацат там самолетите им. Ние също сме я използвали.

Партридж се запита с каква ли цел са я използвали. Да продават наркотици на хора, които ги изнасят? Бе чувал, че в Перу всеки пилот е участвал поне веднъж в наркотрафика, макар и само като превозвач.

— А откъде ще ви взема с пътниците, с които ще се връщате? — попита Силери. — Фернандес и аз обсъждахме някои подробности и набелязахме план.

— Казвайте — подкани го Партридж.

Три били удобните места за кацане на връщане. Най-напред същото, на шосето. Освен това — импровизираната писта край Сион, до която можеше да се стигне по реката от Нуева Есперанса, и после още около пет километра по сушата. И третото място било твърде малка и слабо известна писта, използвана от трафикантите, която се намирала точно между другите две. Но и дотам се стигало главно по реката.

Като идва да ги вземе, самолетът ще обиколи тези три места и ще очаква сигнал от земята. Екипът на Партридж щеше да носи сигнални ракети в зелено и червено. Зеленото означаваше: „Кацане нормално. Всичко е чисто“, а червената ракета — „Кацайте колкото може по-бързо. Ние сме в опасност!“ В случай че от въздуха

забележеха картечен огън на земята, решено бе самолетът да не каца, а направо да се върне в Лима.

Тъй като не се знаеше точно кога ще са готови за обратния полет, самолетът щеше да полети над уречените места най-напред в неделя сутринта в осем часа и ако няма сигнал от земята, да се върне отново в понеделник по същото време. Решения за каквито и да е действия след това щеше да взима Рита, която по настояване на Партридж щеше да остане в Лима и да поддържа връзка с Ню Йорк.

Най-накрая бе подписан и договор между Рита от името на Си Би Ей и Освалдо Силери, скрепен с ръкостискане.

Гледайки Партридж право в очите, пилотът заяви:

— Ще спазим нашата част от споразумението и ще направим за вас каквото е по силите ни.

Инстинктът подсказваше на Партридж, че може да му вярва.

* * *

Като се върна в хотела си, Партридж свика всички на съвещание в своя апартамент, за да решат кого да включат в групата за Нуева Есперанса. Първите трима бяха сигурни: Партридж, Мин Ван Кан и Фернандес Пабур. Като се добавят и тримата пътници, които щяха да вземат на връщане, оставаше още едно свободно място. Трябваше да избират между Боб Уотсън, монтажиста, и тонтехника Кен О'Хара; или Томас, вечно мълчаливия телохранил.

Фернандес държеше на Томас заради силата му и умението му да се бие. Боб Уотсън, пушейки неизменната си пура, настояваше да вземат него. О'Хара каза само: „Много искам да дойда.“ В края на краищата Партридж избра О'Хара, защото го познаваше най-добре и бе убеден, че ще запази самообладание в критична ситуация, а освен това беше изобретателен. На Фернандес бе възложил да организира екипировката и в хотела вече се бяха натрупали леки хамаци, мрежа и спрей срещу комарите, суха храна за два дни, бутилки, пълни с вода, таблетки за дезинфекция на допълнителна питейна вода, няколко мамете, малки компаси, бинокли, няколко пластмасови чувала. А тъй като всеки щеше сам да носи багажа си, внимателно бе отбрано най-необходимото. Фернандес настоя да вземат оръжие и Партридж се

съгласи. Телевизионните кореспонденти и екипи по света често се движеха въоръжени, без да излагат това на показ. Шефовете им нито ги насърчаваха, нито ги укоряваха, оставяйки ги да решават въпроса сами на място. За себе си Партридж задържа браунинга със заглушител. Носеше и нож, който бе получил от един английски майор. Мин трябваше да е въоръжен с нещо по-леко, тъй като носеше и камера; затова Фернандес го снабди с една израелска картечница. О'Хара нямаше претенции и му се падна американският „М 16“. Всички оръжия бяха купени в Лима, без някой да пита кому и за каква цел са нужни.

Партридж дълго се бе чудил дали да уведоми перуанските власти, по-специално полицията за борба с тероризма. Спомни си, че радиожурналистът Серхио Уртадо му бе казал още при първата им среща да не търси съюзници между официалните власти и да им няма доверие. За всеки случай реши да му се обади пак за съвет, а и за да го запознае с най-новия развой на събитията.

— В такъв случай още повече държа на думите си — отговори Серхио, след като го изслуша. — Правителствените части отиват на такива акции тежко въоръжени и унищожават по пътя си всички, невинни и виновни, а въпросите задават едва след това. Обвинят ли ги за невинните жертви, отвърщат все едно и също: „Как да направим разлика. Ако не ги бяхме убили, те щяха нас да убият.“

Партридж си спомни, че същите думи бе чул и от генерал Раул Ортис.

Разговорът му със Серхио се състоя в ранния следобед. През цялото време радиожурналистът мачкаше с пръсти някакъв вестник на бюрото си. Най-сетне той му зададе въпрос:

— Хари, преди да дойдеш тук, получи ли някаква лоша вест? От сутринта, искам да кажа.

Партридж поклати глава.

— Тогава съжалявам, но ще трябва аз да ти я съобщя. — И като взе вестника, Серхио Уртадо го подаде на американския си колега. — Пристигна малко преди теб.

Съобщението бе телеграма на „Ройтер“, в която се описваше как в Си Би Ей в Ню Йорк са били получени отрязаните пръсти на Никълъс Слоун и как баща му бил съкрушен от скръб.

— О, Господи! — Болка и чувство за вина завладяха Партридж. Защо, мина му през ума, не бе предприел по-рано тази операция?

— Знам какво си мислиш — обади се Серхио. — Но не е имало начин да го предотвратиш. Разполагаше с твърде малко време и твърде оскъдна информация.

Партридж мислено се съгласи, но знаеше, че ще продължи да се упреква за бавния си напредък.

— Исках да те питам и друго, Хари. Твоята телевизионна компания, Си Би Ей, не е ли собственост на „Глобаник Индъстрийс“?

— Да, така е.

Перуанският журналист отвори чекмеджето си и извади няколко защипани листа.

— От няколко различни източника, единият от които — за голяма твоя изненада — е „Сендеро Луминосо“, получих една и съща информация. „Сендеро“ имат симпатизанти и шпиони на много места и един от тях ми е изпратил това тук с надеждата, че ще го излъча по радиото. Знам, че ме мразят, но понякога ме използват.

Партридж пое изписаните листа и започна да чете.

— Както виждаш — продължаваше Серхио, — има някакво споразумение между „Глобаник Файнаншъл Сървисис“ и перуанското правителство. Става дума за сделка с дълговете на Перу.

— Не разбирам от тия работи — поклати глава Партридж. — Законно ли е това?

— Да речем, почти — вдигна рамене Серхио. — По-важното е, че тази сделка е много изгодна за „Глобаник“, а перуанците няма да имат никаква полза от нея.

— Щом смяташ така, защо не го коментираш по радиото?

— По две причини. Първо, никога не вярвам на сведения, получени от Перу, и искам да проверя доколко са верни. Този път се оказа, че са верни. Но втората причина е, че още не съм установил кой перуански министър е получил или ще получи големия подкуп за такъв голям удар от страна на „Глобаник“. Като съм готов, ще го съобщя. Вероятно идната седмица.

— Има ли възможност да ме снабдиш с едно копие? — попита Партридж, като понечи да му върне страниците.

— Задръж тези. Аз имам друго копие.

* * *

На следващия ден, петък, Партридж реши, че трябва да провери още нещо преди заминаването си в събота. Дали и някой друг не се е добрал до телефонния номер, който отведе журналистите от Си Би Ей в жилището, обитавано от бившия лекар Боделио и от неговата Долорес? Ако и друг се бе интересувал от него, значи му бе известно голямото значение на Нуева Есперанса. От Дон Китъринг той бе разбрал по телефона в сряда вечер, че радиотелефоните, намерени в Хакензак, са вече в ръцете на ФБР. А ако ФБР е уведомило и ЦРУ, въпреки съперничеството между двете агенции, не е изключено да е било отправено искане до перуанското правителство за проверка на телефонния номер.

Ето защо, по настояване на Партридж, Фернандес посети за втори път Долорес. Тя бе пияна, но достатъчно на себе си, за да го увери смислено, че никой друг не е посещавал жилището ѝ.

Същия следобед обаче те узнаха от перуанското радио трагичната вест за смъртта на Ангъс Слоун. Партридж веднага отиде с Мин Ван Кан в американското посолство и изпрати материала си чрез сателит за вечерните новини. Междувременно там бяха пристигнали и други телевизионни екипи, както и журналисти от вестниците, но Хари успя да избегне разговорите с тях.

На съвестта му вече тежаха две поражения. Бе дошъл в Перу с надеждата да спаси и тримата заложници, а не бе успял да направи нищо за бащата на Кроф. Ники пък бе загубил пръстите си. Като се върна в хотела си, той цяла вечер лежа буден, самотен и отчаян.

Събуди се цял час преди изгрев с намерението да свърши две важни неща. Едното бе да изготви кратко, саморъчно написано завещание, а другото бе да състави текста на телеграма. Малко покъсно на път за аерогарата в микробуса, взет под наем, той накара Рита да се подпише на завещанието и ѝ го остави. Помоли я да изпрати и телеграмата, адресирана до Оуклънд, Калифорния. Говориха и за сделката между „Глобаник“ и Перу.

— Като го прочетеш, струва ми се, че е редно да го покажем и на Лес Чипингъм. Но тъй като то няма нищо общо с целта на нашето пребиваване тук, не възнамерявам да използвам информацията. И без

това Серхио ще я пусне другата седмица. — После се усмихна. — В края на краищата това е най-малкото, което можем да направим за „Глобаник“, след като ни дава хляба.

* * *

Самолетът „Шайен II“ излетя от пистата в Лима преди съмване. Седемдесет минути по-късно стигна пространството над онова шосе в джунглата, на което трябваше да остави Партридж, Мин, О’Хара и Фернандес. Вече бе достатъчно светло и долу по земята се виждаше всичко. Шосето наистина беше съвсем пусто. От двете му страни се стелеха стотици мили джунгла, покрила земята като огромно зелено одеяло.

Отмествайки за миг поглед от таблото пред себе си, пилотът Освалдо Силери извика на пътниците си:

— Скоро ще кацнем, бъдете готови бързо да скочите. Не желая да оставам на земята и секунда повече от необходимото.

След остър завой и бързо снишаване самолетът се насочи към шосето и го допря точно там, където започваше да се разширява; после спря след удивително кратък пробег. Четиримата мъже скочиха, натоварени с багажа си, и минути по-късно „Шайен II“ излетя.

— Бързо да се скрием! — подкани Партридж останалите и те се гмурнаха в джунглата.

След цялото напрежение на петъчния ден Хари Партридж дори не подозираше, че е предизвикал истинска криза в Ню Йорк.

Още докато закусваше, Маргот Лойд-Мейсън бе уведомена, че Тиъдор Елиът иска да я види незабавно в седалището на „Глобаник Индъстрийс“ в Плезънтвил. Наложил се Маргот да нареди на един от двамата си секретари да отмени всичките ѝ срещи, запланувани за сутринта. Нямаше представа какво иска от нея Тио Елиът.

Трябваше да почака няколко минути шефа си в елегантното фоайе, седнала неволно на същото място, където преди четири дни бе седял репортерът на „Болтимър Стар“, Глен Доусън. А когато бе извикана в кабинета му, Елиът я попита най-безцеремонно:

— Защо, по дяволите, не следиш какво правят проклетите ти журналисти в Перу!

— Как да ги следя? — озадачил се Маргот. — Та ние непрекъснато получаваме похвали за репортажите оттам, а рейтингът ни е...

— Говоря ти за мрачните, потискащи, разобличителни материали — тежко стовари ръка върху бюрото си Елиът. — Снощи ми се обади сам президентът Кастанеда от Лима. Каза, че всичко, което Си Би Ей изнася за неговата страна по телевизията, е критично и злепоставящо. Бесен е от гняв, както впрочем съм и аз.

Маргот се опита да му възрази спокойно.

— Другите телевизии, а и „Ню Йорк Таймс“ поддържат нашата линия, Тио.

— Не ми приказвай за другите. Аз ти говоря за нас! Освен това президентът Кастанеда смята, че ние даваме тон и на другите.

И двамата стояха прави. Елиът бе толкова разгневен, че не бе предложил на Маргот да седне.

— Имаш ли предвид нещо конкретно? — попита тя.

— Имам, дявол да го вземе! — И генералният директор на „Глобаник“ посочи няколко видеокасети върху бюрото си. — След разговора с президента снощи пратих моите хора да вземат касетите на

вечерните ви информационни емисии през седмицата. Изгледах всичките и разбирам защо е сърдит Кастанеда: в тях има само чернилка и помия. Колко било лошо в Перу... Нищо положително! Никъде не се казва, че Перу има светло бъдеще или че е прекрасно място за почивка, или че ония въшливи бунтовници от „Сияйната пътека“ скоро ще бъдат разгромени.

— Но по общо мнение нямало изгледи за това, Тио.

Елиът изкрещя още по-силно, сякаш не беше я чул:

— Кастанеда е прав да протестира! А ти много добре знаеш, че „Глобаник“ не бива да допуска подобно нещо. Предупредих те, но ти явно не си ми обърнала внимание. Освен това Фоси Ксенос също е бесен. Той смята дори, че ти нарочно искаш да осуетиш неговата голяма сделка с перуанските дългове.

— Но ти знаеш, че това са глупости. Какво можем да направим, за да излезем от тази ситуация?

Маргот съобразяваше бързо, осъзнала, че положението е по-сериозно, отколкото бе предполагала. Изведнъж си бе дала сметка, че собствената ѝ кариера в „Глобаник“ е изложена на опасност.

— Ще ти кажа точно какво да направиш. — Гласът на Елиът бе станал стоманен. — Оня репортер — Партридж ли му беше името? — дето си пъха носа навсякъде, да бъде върнат с най-скорошния полет и незабавно да бъде уволнен.

— Можем да го върнем, но не съм сигурна за уволняването.

— Уволнен, и при това незабавно! Ти май недочуваш тази сутрин, а, Маргот? Това копеле да се маха от Си Би Ей, за да мога още в понеделник да телефонирам на президента Кастанеда и да му кажа: „Вижте какво, ние изхвърлихме виновника за цялата тази бъркотия. Много съжалявам, че го изпратихме в Перу. Направихме голяма грешка, която няма да се повтори.“

Предвиждайки какви трудности ще има в Си Би Ей, Маргот възрази:

— Тио, трябва да ти напомня, че Партридж работи в тази телевизионна мрежа от почти двацет и пет години и си е извоювал името на отличен кореспондент.

Елиът лукаво се усмихна.

— Тогава награди този кучи син със златен часовник. Все ми е едно. Само го махай час по-скоро, за да мога да проведа разговора си в

понеделник. И да те предупредя за, още нещо, Маргот.

— Какво е то, Тио?

Елиът отстъпи зад бюрото си и седна на стола. Направи знак на Маргот също да седне и започна:

— Пази се от опасната мисъл, че журналистите и кореспондентите са нещо специално. Защото не са, колкото и да си въобразяват обратното и да се самозабравят от важност. Истината е, че никога няма дефицит на писачи. Отрежи един, други двама ще поникнат като плевели. — Разгорещен на тази тема, Елиът продължи наставнически: — На този свят значение имат хора като мен и теб, Маргот. Ние движим света напред. Ние правим сюжета на новините. Ето защо можем да купуваме журналисти, когато си поискаме, и то по двама за пени, както казват англичаните. Така че, щом не ти изнася вече такъв стар досадник като Партридж, вземи си нов — някой младок, току-що завършил университет.

Маргот можеше вече да се засмее. Явно гневът на шефа ѝ се бе укротил.

— Интересно становище имаш, Тио.

— Прилагай го. И още нещо.

— Слушам те.

— Не си мисли, че хората в „Глобаник“, между които и аз, не си даваме сметка как ти, Лио Айрънуд и Фоси Ксенос се надпреварвате помежду си да заемете един ден моето кресло. Е, колкото до теб и Фоси, тази сутрин Фоси е с няколко рамена по-напред. — Елиът направи знак с ръка, че разговорът е приключил. — Това е всичко, което имах да ти кажа. Обади ми се днес, щом уредиш нещата с Перу.

* * *

Маргот се върна в „Стоунхендж“ и веднага изпрати да повикат Лесли Чипингъм при нея. Извикана ненадейно самата тя, сега вътрешно злорадстваше, че си го връща на някого. Нямахше никакво намерение да допусне осуетяване на плановете за собствената си кариера. Ето защо, когато Чипингъм се появи рано след обяд, тя бързо премина на разговора с Елиът.

— Виж какво, въпросът не подлежи на обсъждане. Просто ти нареждам. Незабавно ще прекратиш трудовия договор на Хари Партридж. Утре да го няма в Си Би Ей. Да се връща и от Перу; ако не може утре, поне до неделя. Ако трябва, чартирай специален самолет.

Чипингъм я гледаше в недоумение с полуотворена уста. Когато най-сетне успя да намери думи, каза само:

— Не говориш сериозно.

— Съвсем сериозно говоря и не желая да слушам никакви възражения.

— По дяволите! Няма да стоя безучастно, докато един от най-добрите ни кореспонденти, служил предано на Си Би Ей двайсет и толкова години, бива изхвърлен без причина.

— Причината не е твоя работа.

— Маргот, но аз съм председателят, нали? Умолявам те! Какво, за бога, е сторил Хари? Ако е нещо лошо, трябва да го знам.

— Щом трябва да знаеш, става дума за начина, по който отразява събитията.

— Та той го прави по най-добрия възможен начин! Честно, компетентно, безпристрастно. Питай когото искаш!

— Няма нужда. И без това не всички са съгласни с теб.

Чипингъм я погледна с подозрение.

— Това е работа на „Глобаник“, нали? — озари го интуицията. — На твоя приятел, оня студенокръвен тиранин, Тиъдор Елиът.

— Казах, никакви обяснения — отвърна ледено Маргот. — Но те предупреждавам: ако нареждането ми не е изпълнено до края на работния ден, ти самият ще изхвъркнеш, а знаеш колко много чакат навън за място като твоето.

* * *

Като се върна в Си Би Ей, Лес Чипингъм съзнателно взе да протака и се зае с няколко ежедневни задачи. Едва към три часа следобед каза на секретарката никой да не го безпокои и затвори отвътре вратата на кабинета си. Седна до масата за съвещания, далеч от собственото си бюро, и впери очи в една от любимите си картини —

меланхолен пейзаж от Андрю Уейът. Разбираше, че е стигнал до кризисен момент в живота си.

Ако се подчини на Маргот, щеше да загуби уважението към самия себе си, извършвайки несправедливост спрямо един почтен, опитен и уважаван професионалист, приятел и добър колега, само за да изпълни нечий каприз. Чипингъм си даваше сметка, че няма да може никога да се примири с тази мисъл.

Но от друга страна, ако не го направеше той, щеше да го направи някой друг. Маргот му даде да го разбере съвсем недвусмислено. Толкова много амбициозни хора имаше във и извън Си Би Ей, че Маргот изобщо нямаше да се затрудни да му намери заместник. Така че Хари Партридж при всички случаи щеше да бъде по-жертван. Поне за Си Би Ей.

Разчуеше ли се, че напуска Си Би Ей, Хари Партридж нямаше да остане без работа повече от петнайсет минути. Другите телевизионни компании щяха да се изтрепят, за да го привлекат.

Като председател на телевизията Чипингъм също имаше трудов договор, по силата на който получаваше около един милион годишно, което изглеждаше много, но всъщност не беше. Значителна част отиваше за данъци. А тъй като имаше големи дългове, кредиторите откъсваха лъвския пай от останалото. Към него бяха насочени и алчните погледи на адвокатите на Стася. Така че в края на краищата, ако му останеше нещичко за една-две вечери в „Четири сезона“, смяташе се за щастлив.

За разлика от случая с Партридж обаче, другите телевизионни компании нямаше да хукнат подир него, ако го изхвърлеха от Си Би Ей. Та нали никъде не бе необходим повече от един председател, пък и не бе чувал някъде да се е овакантило място като неговото, което означаваше, че ще трябва да се примири с по-ниско платена длъжност, а Стася щеше да продължи да си иска своето. Изобщо мрачна перспектива.

Освен ако... ако изпълни нареждането на Маргот...

„Бог ми е свидетел, че се ненавиждам, Хари — промълви той, — но нямам друг избор.“

* * *

Петнайсет минути по-късно Чипингъм препрочиташе писмото, което лично бе написал на машината върху бюрото в кабинета си. То започваше така:

„Драги Хари,

С голямо съжаление трябва да те уведомя, че трудовият ти договор с телевизионната компания Си Би Ей е прекратен, смятано от датата на настоящето.

По силата на този договор...“

Чипингъм се бе запознал с договора и знаеше, че ако компанията го прекрати, е длъжна да изплати пълно обезщетение до края на посочения в него срок, в случая — една година. Чипингъм обаче отмени клаузата, която задължаваше Партридж да не постъпва другаде на работа поне за шест месеца, ако ползва правото си на пълно обезщетение. Това, реши той, бе най-малкото, което можеше да направи за Хари.

Възнамеряваше да изпрати писмото по факса до Лима. Чувстваше, че няма сили сам да му телефонира.

Тъкмо се канеше да подпише документа, някой почука на вратата. Инстинктивно Чипингъм обърна листа с текста надолу.

Влезе Крофърд Слоун. Той държеше току-що откъсната телеграма от телекса. Като заговори, едва сдържаше сълзите си.

— Лес, трябваше да те видя. Виж какво пристигна преди малко.

Телеграмата повтаряше съобщението в „Чикаго Трибюн“ от Лима за обстоятелствата, при които бе намерена отсечената глава на Ангъс Слоун.

— О, господи! Кроф, аз... — Като не можа да намери думи, Чипингъм само поклати глава, протегна ръце и спонтанно прегърна приятеля си.

— Не казвай нищо. Нямам сили да го чуя. Тази вечер няма да мога да се появя по телевизията. Казах им да извикат Тириса Той...

— Не се притеснявай, Кроф. Ние ще се погрижим за това.

— Има и още нещо. Но него сам ще свърша. Искам един „Лиърджет“ до Лима. Докато все още има някакъв шанс... за Джесика и Ники, аз трябва сам... — Слоун млъкна, опитвайки се да се овладее,

после добави: — Ще ида най-напред до Ларчмънт, оттам до „Титърбъроу“.

— Сигурен ли си, че трябва да го направиш, Кроф? Обмисли ли добре? — попита го недоверчиво Чипингъм.

— Отивам, каквото ще да става, Лес. Не се и опитвай да ме спреш. Ако Си Би Ей не плати самолета, аз ще го платя.

— Няма нужда. Сега ще поръчам да го наемат.

Чартърният „Лиърджет“ щеше да излети същата нощ от „Титърбъроу“ и да кацне в Перу сутринта.

* * *

Поради внезапната трагична новина за Ангъс Слоун писмото на Чипингъм до Партридж бе подписано и изпратено за Лима едва късно същия следобед. Чипингъм изчака секретарката си да тръгне, предаде го под номера на ЕНТЕЛ Перу със заръката да го занесат в студиото на Си Би Ей в същата сграда. Накрая Чипингъм бе добавил бележка с молба писмото да бъде поставено в плик и адресирано до мистър Хари Партридж с изричния надпис „лично“.

Партридж и останалите трима напредваха мъчително и бавно през джунглата, отдалечавайки се от шосето, където бе кацнал самолетът им. Пътеката, ако изобщо можеха да я нарекат така, често се скриваше под растителността и понякога за дълго изчезваше. Налагаше се да си проправят път, като изсичаха стъблата с мачете. Високите дървета образуваха почти плътен навес над главите им. Небето бе мрачно и от надвисналите облаци всеки момент щеше да се изсипе дъжд. Някои стъбла бяха гротескно извити, с дебела кора и листа като от кожа. Партридж бе прочел някъде, че в Перу растат осем хиляди известни вида дървета.

Бяха облени целите в пот, а и ятата насекоми още повече ги затрудняваха. Изглежда, че комарите дори харесваха спрея против тях, с който обилно се бяха напръскали, преди да тръгнат.

Гъстата джунгла бе прорязана само от река Хуалага, а според едромасщабната топографска карта, с която се бе сдобил Фернандес, няколко възвишения ги делеяха от крайната им цел. Нуева Есперанса бе на около петнайсет километра от мястото, където се намираха — трудно преодолимо разстояние в тези условия.

Партридж помнеше втория сигнал, който Джесика бе успяла да даде по време на видеозаписа. В запечатано писмо, връчено му лично от Рита в Перу, Крофърд Слоун обясняваше, че докосвайки лявото си ухо, Джесика е съобщила: „Охраната тук не винаги е строга. Нападение отвън би могло да се окаже успешно.“ Скоро щяха да проверят надеждността на тази информация.

Водени от Фернандес, който държеше топографска карта и компас, след няколко часа те стигнаха до едно оголено място, отвъд което забелязаха колиба между стволовете на дърветата. Партридж вече се бе убедил, че Фернандес познаваше тези места по-добре, отколкото сам бе твърдял. Дали пък не беше и той от онези полупочтени хора, които тайно черпеха облаги от незаконната търговия с кокаин? Доловил сякаш съмненията му, Фернандес обясни:

— Няколко пъти съм идвал тук на състезанията с кучета и понита, които нашето правителство има обичай да устройва за високопоставени гости от Вашингтон. Веднъж бе дошъл министърът на правосъдието и имаше много журналисти. Аз бях между тях.

Партридж се усмихна при споменаването на състезанието с кучета и понита — професионален жаргон между чуждестранните журналисти, използван в израз на пренебрежително отношение към зрелищата, устройвани от местните власти при посещение на американски правителствени служители. Това бе всъщност демонстрация на борба с наркотрафика, при която военни части правиха десант с хеликоптери на определено място и изкореняваха или изгаряха насаждения с кока и взривяваха една-две от лабораториите в околността. Зрителите се възхищаваха от експедитивността на правителствените сили, без да знаят, а може би пренебрегвайки факта, че хиляди хектари с кока и десетки други лаборатории оставаха непокътнати. На следващия ден в американските вестници се появяваха снимки от спектакъла, съпроводени от похвални декларации; същото се повтаряше и по телевизията. Само журналистите, знаейки, че са били използвани за статисти, преглъщаха и криеха срама си. Ето какви работи ставаха в Перу, без в страната да има все още нито диктатура, нито комунизъм, но едно от двете непременно щеше скоро да дойде, мислеше си Партридж.

Фернандес огледа оголеното място сред джунглата, после колибата и остана доволен, че в нея няма никой. И отново ги поведе на изток, пак през джунглата, но след малко им даде сигнал да спрат и да бъдат предпазливи. Раздели листата на една папрат и им посочи накъде да гледат. Един по един те заставаха пред импровизираната наблюдателница, за да видят групата паянтови постройки на около километър пред тях. Покрай брега на реката имаше два-триста колиби, от които по разкаляна пътека се стигаше до дървен кей с привързани към него най-различни лодки.

— Май стигнахме до Нуева Есперанса — прошепна Партридж с облекчение. Оттук-нататък командването поемаше той. — Слънцето е близо до хоризонта и скоро ще се стъмни. Искам да огледаме колкото се може по-добре, преди да настъпи мрак. Мин, вземи и другия бинокъл и ела с мен. Фернандес и Кен, застанете на пост и гледайте да

не дойде някой откъм гърба ни. Разберете се помежду си как да се сменят и ако се покаже някой, бързо ме извикайте.

Долу при колибите не се забелязваше почти никакво движение. На кея двама мъже работеха около лодка с извънборден мотор. От една колиба излезе жена, изсипа зад нея една кофа и се върна вътре. Откъм джунглата дойде мъж и влезе в друга постройка. Две мършави кучета ровеха из купчина смет. Навсякъде бяха разпилени боклуци. Гледана отгоре през бинокъла, Нуева Есперанса приличаше на сметище сред джунглата.

Партридж задържаеше поглед върху всяка колиба поотделно, убеден, че пленниците са в някоя от тях, но по нищо не можеше да разбере точно в коя. Очевидно щеше да му трябва поне още цял ден за наблюдения, така че бе изключено да мисли за какъвто и да е опит да действа още тази нощ, та да излетят със самолета утре сутринта. Реши да изчака, докато се стъмни.

В този момент Мин го докосна по ръката и посочи колибите. Партридж отново се взря през бинокъла. В слабата вече светлина видя един мъж да крачи по пътеката между двете части на селището. За разлика от другите, този човек се движеше бързо към някаква цел. Но му направи впечатление и нещо друго... А, да! Мъжът носеше пушка, праметната през рамо. Двамата с Мин започнаха да го следят с биноклите си.

Една от колибите бе като че ли малко по-настрани от другите. Партридж я беше забелязал и по-рано, но нищо особено не бе привлякло вниманието му към нея. Мъжът влезе точно там. През един отвор на предната ѝ стена проникваше съвсем малко от оскъдната дневна светлина. Няколко минути минаха, без да се случи нищо. После от същата колиба излезе друг мъж и се отдалечи. И той носеше пушка.

Дали не бяха станали току-що свидетели на смяна на пазачите в колибата с пленниците, се почуди възбудено Партридж. Необходими му бяха още доказателства и продължи да наблюдава.

Часовете минаваха.

Партридж нареди на Мин да остане за един час сам, а на Кен поръча да го смени.

— Всеки от нас трябва да си почива по малко, но по двама трябва да стоят на пост — единият ще гледа към колибите, а другият ще ни пази откъм гърба. Така че само двама ще могат да спят.

Решиха да се сменят на два часа.

Фернандес предвидливо бе закачил хамаците с мрежата против комари в колибата, на която попаднаха най-напред. И той, и Партридж бяха така изтощени, че моментално заспаха.

Още преди разсъмване Партридж бе намерил отговор на някои от въпросите си за Нуева Есперанса. Очевидно нощем там всичко утихваше — от време на време звънваха само струните на китара или се разнасяха изблици на пиянски смях. Но към 1,30 след полунощ заглъхваха и тези звуци в нощния мрак. Все още не можеше да се разбере дали през нощта пазачите се сменят и на колко време — или нямаше смяна, или бе останала незабелязана.

На следващия ден четиримата продължиха да се редуват на пост с биноклите. Свободните от наряд спяха по два часа в колибата.

По някое време следобед, докато лежеше в хамака си, Хари Партридж се запита: действително ли е всичко това? Наистина ли неговата малка неупълномощена от никого група, ще прави опит да спасява заложниците? Нима само след няколко часа ще трябва или да убиват, или да бъдат убити? Не е ли лудост, което правят? „Макбет“ ли играеха? Нали е професионален журналист? Телевизионен кореспондент, отразяващ военни действия, но не и участник в тях. А ето че изведнъж, и то по собствено решение, сам бе станал авантюрист, наемник, войник.

Но веднага дойде следващият въпрос: ами ако той, Хари Партридж, не успее да направи онова, което е необходимо, на място и веднага, кой ще го направи? И откри, че над всички тези мисли и съмнения бе Джесика. Джесика, която се намираще някъде съвсем близо тук, може би вътре в онази колиба. Джесика-Джема, два образа и два спомена, които винаги се сливаха в съзнанието му.

* * *

Когато отиде при постовите, установи, че всичко е спокойно и няма никаква причина за тревога. Но наблюденията бяха донесли нова информация и вече съществуваха оформени мнения.

Да, редовната смяна на въоръжени хора в същата колиба, която следяха от снощи, бе факт, който доказваше, че в нея действително има

пленници. Смяната ставаше приблизително на всеки час, но не винаги точно. Понякога закъсненията бяха около двайсет минути, което подкрепяше сигнализираното от Джесика.

От сутринта една жена на два пъти бе внасяла нещо като съдове с храна и пак на два пъти бе излизала с кофи, които бе изсипала в храстите.

Сменящите се пазачи, макар въоръжени с автоматични картечници, очевидно не бяха войници, нито имаха някаква строева подготовка.

През целия ден движението до и от Нуева Есперанса бе осъществявано само по реката. Не се виждаше път за автомобил. Двигателите на лодките явно се пускаха без ключове, което значеше, че лесно може да се открадне плавателен съд, ако спасителната операция го наложи. Но тогава щяха да останат достатъчно други лодки за преследвачите. Кен О'Хара, който разбираше от лодки и двигатели, бе набелязал кои са най-добрите.

Наблюдателите бяха единодушни, че хората долу са съвсем спокойни и очевидно не очакват да бъдат внезапно нападнати отвън. „Иначе биха поставили патрули, включително и на нашето възвишение“ — обясни Фернандес.

По здрач Партридж извика другите трима и ги уведоми:

— Достатъчно дълго наблюдавахме. Тази нощ слизаме долу. Ти ще водиш — обърна се той към Фернандес. — Искам да сме при колибата в два след полунощ. По пътя ще пазим пълно мълчание. Ако се налага, ще си шепнем.

— Ще дадеш ли знак за нападение, Хари?

— Да — отвърна Партридж. — Аз ще се приближа, ще надникна вътре и ще вляза пръв. Искам ти да вървиш плътно след мен, Мин, и да ме прикриваш откъм гърба. Фернандес ще остане по-назад и ще следи какво става около другите колиби, но ще дойде при нас, ако имаме нужда от помощ.

Фернандес кимна. Тогава Партридж се обърна към О'Хара:

— Кен, ти слизаш направо на кея. Реших да тръгнем с лодка. Не зная в какво състояние са Джесика и Никълъс, но едва ли ще могат да изминат целия път пеша.

— Ясно. Искаш да задигна лодка.

— И дори, ако можеш, да изкараш от строя няколко от другите, но без да вдигаш шум.

— Не можем да запалим мотора без шум.

— Не! — отвърна Партридж. — Ще гребем, докато се отдалечим, после ще се оставим на течението, което за щастие е в нашата посока. Едва след като сме достатъчно далеч, та да не ни чуват, ще пуснем мотора.

Още докато говореше, Партридж си даваше сметка, че залага на цяла поредица от щастливи случайности. Но ако нещата не се наредяха по най-благоприятния начин, щяха да взимат решение на място, включително и за използване на оръжието.

Като си спомни, че планираната среща с „Шайена“ на „Аеролибертад“ бе за осем часа сутринта, Фернандес попита:

— Реши ли към коя от двете възможни писти ще се насочим — Сион или малката?

— Ще реша на лодката в зависимост от това как се развият нещата и колко време ще имаме.

Оставаше само да проверят оръжието си и да се освободят от излишния багаж, за да се движат колкото може по-бързо. Всички бяха обзети от вълнение, смесено с напрегнато безпокойство.

Връщайки се в Лима, след като изпрати самолета на „Аеролибертад“, Рита остана крайно изненадана от две неща.

В помещението на Си Би Ей в сградата на ЕНТЕЛ Перу я чакаше съобщение, че Крофърд Слоун пристига рано сутринта в Лима, което значеше, че вече е тук. Като телефонира в хотел „Сесар“, където той щял да отседне, я уведомиха, че още го няма. Тя предаде да й телефонира.

Но повече я изненада факсът от Лес Чипингъм, изпратен предишната вечер до Хари Партридж. Операторът на ЕНТЕЛ очевидно не бе забелязал, че трябва да го постави в плик и да го предаде лично, та листът бе оставен заедно с другата поща. Като го прочете, Рита не повярва на очите си.

Хари е уволнен, освободен от работа в Си Би Ей! И на всичкото отгоре да се върнел в събота или най-късно в неделя! С чартърен полет, ако нямало редовна линия...

Колкото повече си мислеше за това, толкова по-нелепо ѝ се струваше то, особено сега. Дали пристигането на Кроф в Лима няма нещо общо с тази работа? Почти бе сигурна и затова с нетърпение чакаше да го разбере от Слоун, а гневът ѝ ставаше все по-силен.

* * *

Щом пристигна в хотела и прочете бележката от Рита, Слоун взе такси и отиде в ЕНТЕЛ. Бе работил веднъж в Лима и познаваше града.

— Къде е Хари? — бе първият му въпрос.

— В джунглата — отвърна малко заядливо. — Излага живота си на риск, за да спаси жена ти и сина ти. — И като му подаде рязко факса, на свой ред попита: — Какво, по дяволите, значи това?

Слоун взе съобщението и го прочете под настойчивия ѝ поглед. Прочете го втори път и поклати глава.

— Това е някаква грешка. Не може да бъде друго.

— Да не би да искаш да кажеш, че не знаеш нищо? — Гласът на Рита звучеше доста остро.

— Разбира се, че не знам — поклати нервно глава Слоун. — Хари е мой приятел. Точно сега имам нужда от него, повече от когото и да е друг на света. Та няма това, което прави в джунглата, не го доказва? — Слоун просто не бе повярвал на писмото и не възнамеряваше да губи повече време с него.

Рита преглътна тежко. От очите ѝ рукоуха сълзи; яд я беше на собственото ѝ късогледство и несправедливост.

— О, господи, Кроф, страшно съжалявам. — И тогава за пръв път тя забеляза новите бръчки по лицето на водещия, страданието в очите му. Изглеждаше много по-зле, отколкото преди осем дни, когато го бе видяла за последен път.

След това тя разказа на Слоун как е започнала експедицията на Хари и другите в джунглата.

— Искам да разговарям с този пилот и да разбере как е минало кацането. Как му е името?

— Силери — отвърна Рита и погледна часовника си. — Едва ли се е върнал, но ще опитам по-късно да се свържа с него. Колкото до заповедта, Кроф, аз мисля, че е истина. Хората не правят такива грешки.

— Ще телефонирам на Лес в Ню Йорк — предложи Слоун.

— Но преди това ми кажи вчера имаше ли нещо особено при вас. Слоун се замисли.

— Не си спомням... освен... чух, че Маргот Лойд-Мейсън повикала Лес, и то много спешно. Но не разбрах за какво.

Внезапна мисъл осени Рита.

— Дали не е било нещо във връзка с „Глобаник“? Виж това. — Тя отвори чантата си и извади оттам няколкото изписани листа, които Хари Партридж ѝ бе дал същата сутрин.

Слоун започна да ги чете.

— Много интересно! Такава голяма сделка с дълговете на Перу... За милиарди долари! Откъде имаш това?

— Хари ми го даде. — И тя му разказа какво е узнала от Партридж по пътя за летището и как той е получил този документ от перуанския радиожурналист Серхио Уртадо, който смятал да пусне информацията през следващата седмица.

— Би могло да има някаква връзка между това и уволняването на Хари — замислено каза Слоун. — Хайде да се обадим веднага на Лес.

По съвет на Рита помолиха Виктор Веласко да им предостави личния си телефон в ЕНТЕЛ, за да са сигурни, че няма да ги подслушват. Седнал на бюрото на главния редактор, Крофърд Слоун набра прекия номер на Лес Чипингъм в Си Би Ей. Никой не отговаряше. В това нямаше нищо чудно, тъй като бе събота сутрин. Тогава Слоун извади джобното си тефтерче с частни телефони и потърси номера на Чипингъм в жилището му в Манхатън. Но и там, изглежда, нямаше никой.

— Като че ли е решил да се скрие — каза Слоун и се замисли. — Ще опитам да се свържа с Маргот Лойд-Мейсън. — И вдигна отново слушалката.

Телефонистката в „Стоунхендж“ го уведоми, че „мисис Лойд-Мейсън не е в кабинета си днес“. Слоун се представи и помоли за домашния ѝ номер. Момичето обясни, че ѝ е забранено да го дава. Тогава Слоун реши да приложи друга тактика.

— Как е името ви, госпожице?

— Норийн.

— А познахте ли кой говори с вас?

— О, да, сър. Всяка вечер гледам новините. Напоследък много се безпокоя за...

— Благодаря ви, Норийн. Сега ви се обаждам от Лима, в Перу, и трябва спешно да разговарям с мисис Лойд-Мейсън. Ако ми дадете номера ѝ, обещавам, че няма да узнае откъде го имам, а следващия път като дойда в „Стоунхендж“, лично ще се отбия при вас да ви благодаря.

— О, наистина ли, мистър Слоун! Толкова ще се радваме.

— Винаги спазвам обещанията си.

И той записа продиктувания му в слушалката телефонен номер.

Слоун почака няколко секунди, докато чуе гласа на Маргот.

— Обажда се Крофърд Слоун. От Лима.

— Разбрах, мистър Слоун. И съм любопитна защо ме търсите, особено вкъщи. Но най-напред приежете моите съболезнования за смъртта на баща ви.

— Благодаря. — И без да се колебае, продължи: — Мисис Лойд-Мейсън, когато вчера сте решили да уволните Хари Партридж,

помислихте ли колко много е направил той в общите усилия да бъдат намерени и освободени моята жена, синът ми и баща ми?

Отговорът дойде като взрив:

— Кой ви каза, че решението е мое?

Той се изкушаваше да ѝ отвърне: „Вие, току-що!“ Но се въздържа.

— Нали знаете как са свързани нещата в телевизионния бизнес, та нищо не може да остане в тайна. Точно затова ви се обаждам.

— Не желая да говоря сега по този въпрос — сопна се Маргот.

— Много съжалявам — каза бързо Слоун, за да ѝ попречи да затвори телефона, — но може би ще искате да поговорим за връзката между уволняването на Хари и онази голяма сделка с дълговете на Перу, която прави „Глобаник“? Чудя се само кого ли са обидили честните и обективни информации на Хари от Перу.

В другият край на линията настъпи продължителна тишина, в която се чуваше само бързото дишане на Маргот. После тя попита с доста по-сдържан глас:

— Кой ви съобщи всичко това?

Значи все пак имаше връзка!

— Ами Хари Партридж сам е научил за тази сделка, защото е първокласен репортер, както сама знаете, а в същия този момент е отишъл да рискува живота си за честта на Си Би Ей. Във всеки случай Хари е решил да не използва информацията, която е получил. Доколкото ми е известно, казал е, че това е най-малкото, което може да направи за „Глобаник“, щом получава заплатата си оттам.

— Значи това няма да се разгласява? — попита Маргот отново след дълго мълчание.

— А, не съм казвал такова нещо. — При други обстоятелства, помисли си Слоун, би злорадствал, но сега се чувстваше нещастен и потиснат. — Един радио-журналист в Лима, който разкрил цялата история, разполага с копие от споразумението за сделката и възнамерява да го излъчи следващата седмица. Няма как да не се разчуе и извън Перу.

Маргот пак мълчеше. Чудейки се вече дали не е затворила телефона, Слоун попита:

— Там ли сте?

— Да.

— Не съжالياвате ли случайно за онова, което сте направили с Хари Партридж?

— Не. — Отговорът звучеше безпльтен, сякаш мисълта на Маргот бе много далеч. — Не — повтори тя. — Мислех си за съвсем други неща.

— Мисис Лойд-Мейсън — започна Крофърд Слоун с онзи режещо леден тон, който използваше понякога при особено противни новини в емисията, — казвал ли ви е някой напоследък, че сте студенокръвна кучка?

И затвори слушалката.

* * *

Освалдо Силери, собственик на „Аеролибертад“, бе чувал името на Крофърд Слоун и се отнесе към него с подобаващо уважение.

— Когато уговаряхме чартърния полет с вашите приятели, мистър Слоун, аз им казах, че не желая да зная целта на експедицията им. Но щом и вие сте тук, вече я отгатвам и желая успех и на тях, и на вас.

— Благодаря ви. — Слоун и Рита седяха в скромния кабинет на Силери близо до аерогарата на Лима. — Като оставихте групата в джунглата тази сутрин, как ви се видяха нещата?

Силери вдигна рамене.

— Ами джунглата си е винаги зелена, непристъпна и безкрайна. Наоколо не се забелязваха други хора освен вашите приятели.

— Чудех се дали... при положение, че баща ми... — опита се да обясни Слоун.

— ...дали няма да има място за вас и мис Ейбръмс, като отивам да ги прибера ли? — довърши вместо него Силери.

— Да.

— Нямам нищо против. Тъй като един от очакваните пътници е момче, а няма да има никакъв багаж, теглото не е проблем. Само че бъдете тук преди изгрев утре... и на следващия ден, ако се наложи.

— Непременно ще бъдем — отвърна този път Рита и поясни на Слоун: — Хари не залагаше много на успех още през първия ден.

Затова полетът утре е само за всеки случай. Но на втория ден смяташе вероятността за по-голяма.

* * *

Рита мислеше да направи още нещо. Без да казва на Кроф, тя написа един текст до Лес Чипингъм, който щеше да предаде по факса, та председателят да го намери, като пристигне в понеделник сутринта на работа. И нарочно не написа номера на факса в личния кабинет на председателя, а на онзи при „подковата“. Така щяха да го прочетат всички, както бе станало със съобщението за уволняването на Хари Партридж. За всеки случай в адреса добави и: „Копие до всички редакции“.

Посланието гласеше:

„Презряно, егоистично и страхливо копеле!

Да уволниш Хари Партридж по този подъл начин — без причина, без предупреждение и без каквото и да е обяснение — само за да не скършиш хатъра на оная кучка, твоята покровителка, жената айсберг Лойд-Мейсън, е предателство към всичко честно и почтено в Си Би Ей.

Но Хари ще излезе от тази тиня чист като младенец!
А ти воняш на канален плъх, какъвто си.

Недоумявам как съм могла да лягам с теб толкова пъти. Но никога повече! И последният мъж на света да останеш, пак няма да те пусна да припариш до мен.

И не си въобразявай, че ще работя повече за теб!

С дълбока тъга по онова, което беше някога и което никога вече няма да бъдеш, оставам твоя бивша приятелка, бивша почитателка, бивша любовница, бивша редакторка

Рита Ейбърмс“

След като горното бъде получено и асимилирано, помисли си Рита, Хари няма да е единственият, който ще си търси нова работа. Но

не се притесняваше. Почувства голямо облекчение, гледайки как факсът напуска ЕНТЕЛ, за да бъде след няколко минути вече в Ню Йорк.

В Нуева Есперанса бе 2,10 след полунощ. От няколко часа Джесика бе много неспокойна: ту се унасяше, ту се стряскаше, сънувайки кошмари, които се смесваха с реалността. В един момент, сигурна, че е будна, тя бе погледнала към грубо пробитата дупка в стената срещу килията си и ѝ се бе сторило, че в съвсем бледата светлина на отвора вижда лицето на Хари Партридж. После то изчезна така внезапно, както се бе появило. Наистина ли беше будна? Или още сънуваше? А може би имаше халюцинации?

Джесика разтърси глава да я поизбистри, но лицето пак се появи и този път остана. Една ръка ѝ направи знак, който тя не разбра, но се взря по-внимателно в лицето. Възможно ли е? Сърцето ѝ трепна: да, той е! Това наистина бе Хари Партридж.

Устните му беззвучно изричаха някакви думи, движеха се в опит да ѝ съобщят нещо. Тя се съсредоточи, за да разбере, и най-сетне успя да улови думата „пазачът“. Значи: къде е пазачът?

Тъкмо тогава на пост бе Висенте. Беше застъпил преди около час и явно със закъснение, защото Рамон, когото трябваше да смени, му каза нещо много разгневен. Отвърщайки му, Висенте говореше неразбрано — явно беше пиян.

Сега седеше на стола, където не можеше да го видят през прозореца. Стори ѝ се, че очите му са затворени. Автоматът му бе подпрян на стената до него. Наблизо гореше керосинова лампа, на чиято светлина Джесика бе различила лицето на Хари.

Много внимателно, за да не я забележи Висенте, Джесика отговори на безмълвния въпрос, посочвайки с глава към пазача. Устните на Хари отново започнаха да се движат. Чак на третия път тя разбра: „Извикай го.“ Леко кимна, а сърцето ѝ туптеше като лудо от присъствието на Хари. Значи това бе спасението, което толкова дълго бе чакала.

— Висенте! — повика го тя тихичко, колкото да я чуе през дрямката си. После повтори малко по-високо: — Висенте!

Този път той се размърда. Очите му се отвориха и срещнаха погледа на Джесика. Тя му кимна да се приближи до нея. Той се надигна бавно, сякаш се мъчеше да изтрезнее. Тръгна към нея, после изведнъж се обърна да си вземе оръжието. Държеше автомата здраво, готов всеки момент да го използва, ако трябва. Търсейки някаква причина, задето го е събудила, тя реши да го помоли с жестове да я пусне в килията на Ники. Знаеше, че ще ѝ откаже, но сега това беше без значение. Нямаше представа какво е намислил Хари. Знаеше само, че колкото и да е уплашена и напрегната, най-сетне бе настъпил моментът, който се боеше, че никога няма да дойде.

* * *

Снишен под прозореца, Партридж стисна по-здраво браунинга със заглушител на дулото. Дотук всичко бе минало гладко, но най-трудната и решаваща част на операцията едва сега започваше. Както изглеждаше, или трябваше да спласи пазача с пистолета си, а после да го върже, да му запуши устата и да го остави, или — само в краен случай — да го вземе с тях като заложник. Но имаше и друга възможност: да убие пазача, което той засега не предпочиташе. Поне на едно нещо можеше да разчита. Както я помнеше, Джесика бе изобретателна, с пъргава мисъл и бързи реакции.

Щом видя автомата в ръцете на пазача, Партридж разбра, че неговият браунинг няма да го спласи. Следователно оставаше неизбежната втора възможност. Партридж трябваше да го убие, като стреля пръв, за да го изненада. Само че имаше една пречка: Джесика. Тя бе точно на линията между него и пазача. Изстрелът можеше да попадне в нея.

Налагаше се да рискува. Това бе единственият му шанс. Сега всичко зависеше от светкавичната мисъл и реакция на Джесика. Като си пое дъх, викна високо и ясно:

— Джесика, легни на пода! Хайде!

В същия миг пазачът се извъртя рязко и вдигна оръжието си със свален предпазител. Но Партридж вече се бе прицелил, спомняйки си съвета никога да не се мери в главата, а в сърцето, защото куршумът винаги попада по-високо. Натисна спусъка и се чу лек тъп звук.

Винаги се бе удивлявал на заглушителите. Погледна към пода на колибата, готов за втори изстрел, но той не бе необходим. Джесика вече се изправяше.

Партридж се насочи към вратата на колибата, но точно пред него се стрелна една сянка. Беше Мин Ван Кан, който според уговорката сега минаваше на предна линия. Мин огледа катинара на килията на Джесика и я попита знае ли къде е ключът.

— Някъде на стената, около мястото на пазача — отвърна му Джесика. — Там е и другият, на Ники.

В съседната килия Ники се размърда и след това скочи рязко.

— Мамо, какво става?

— Хубаво нещо, Ники! Не се бой! — успокои го майка му.

Ники гледаше новопристигналите — Партридж с автомата „Калашников“ в ръце и Мин, който откачаше ключовете от един пирон.

— Кой са тези, мамо?

— Приятели, много добри приятели!

Все още сънен, Ники засия. После забеляза безжизнения пазач на земята и локвата кръв до него и почти извика:

— Това е Висенте. Убили са Висенте! Защо?

— Мълчи, Ники! — смъмра го Джесика.

— И аз не го исках, Никълъс — опита се да му обясни Партридж с тих глас. — Но той щеше да застреля мен и тогава нямаше да мога да спася теб и майка ти, за което съм дошъл.

— О, вие сте мистър Партридж, нали? — досети се Ники.

— Същият.

— Бог да те благослови, Хари! Милият Хари. — Джесика бе развълнувана.

— Още сме в опасност и ни чака дълъг път. Трябва да бързаме — говореше им шепнешком Партридж.

Мин вече изпробваше ключовете един по един на всеки от катинарите. Скоро майка и син се прегърнаха пред прага на килиите си.

— Помогни ми — обърна се Партридж към Мин. Двамата завлякоха тялото на пазача в килията на Ники и го сложиха на ниското дървено легло. Партридж се надяваше да забави поне мъничко откриването на избягалите пленници. Със същата мисъл той намали

пламъчето в лампата, колкото само да трепка, та във вътрешността на колибата да бъде почти тъмно.

Ники пусна Джесика и се приближи до Партридж. С почти немощен глас му заговори:

— Не се косете за Висенте, мистър Партридж. Той понякога ни помагаше, но все пак бе един от тях. Те убиха моя дядо и ми отрязаха два пръста от ръката. Така че вече няма да мога да свиря на пиано. — И той му показва бинтованата си ръка.

— Наричай ме Хари. Знам за дядо ти и за пръстите. Много ми е мъчно. — Партридж обгърна раменете на Ники и усети как момчето се притисна до него.

После кимна към Джесика и нареди на всички:

— Да вървим!

Без да пуска раменете на Ники, Хари тръгна, носейки в свободната си ръка автомата; в джоба на пазача бе намерил два резервни пълнителя и ги бе взел.

Мин вече снимаше с камерата излизането им, използвайки специални лещи за нощни снимки. Той още от предишния ден бе започнал да документира на лента операцията, но много пестеливо, тъй като разполагаше с ограничен брой касети.

Внезапно към тях се втурна Фернандес, който наблюдаваше останалите колиби. Задъхан, той предупреди Партридж:

— Идва... една жена! Сама. Май е въоръжена.

В същия момент се чу шум от приближаващи се стъпки.

Нямаше време за заповеди или някакви действия. Всички замръзнаха на местата си. Джесика стоеше точно до вратата, Мин бе срещу нея, а другите по встрани, в сянка. Партридж бе вдигнал автомата. Макар да знаеше, че стрелбата би събудила селцето, за да вземе браунинга със заглушителя, трябваше да остави автомата на земята и да освободи ръката си. А бе въпрос на мигове.

Сокоро бързо влезе вътре. Беше по нощница и държеше насочен напред револвер „Смит и Уесън“ с вдигнат предпазител. Независимо от оръжието си, Сокоро очевидно не очакваше нищо необичайно и в почти пълния мрак взе Мин за пазача.

— *Pense que escuche...*(Стори ми се, че чух...) — обърна се тя към него и чак тогава разбра, че той не е пазачът, а като погледна

наляво, видя Джесика. Сепната, тя възкликна: — Какво правиш?... — После изведнъж засече.

Онова, което последва, стана толкова бързо, че никой след това не бе в състояние да опише последователността на събитията. С пръст на спусъка, Сокуро пристъпи към Джесика, навярно за да я хване като заложница, с дулото, опряно на челото ѝ. Не по-малко бърза, Джесика си спомни хватките, които бе учила, но още не бе използвала. Тя мълниеносно се хвърли към Сокуро, вдигнала лявата си ръка, с която здраво улови и изви дясната ръка на похитителката си. В следващия миг дланта на Сокуро се разтвори по рефлекс и оръжието падна. Без да губи и секунда, Джесика заби два пръста в меката плът под брадата на Сокуро, притискайки трахеята ѝ. Едновременно с това тя я блъсна назад, изведе я от равновесие, после я обърна, приложи ѝ хватка, за да не може да мръдне, и оставаше само да ѝ пречупи врата.

Джесика, която никога не бе мислила, че може да убие някого, се поколеба. Усети как Сокуро се мъчи да каже нещо и леко отпусна пръстите си на гърлото ѝ.

— Пусни ме... Ще ви помогна... да избягате... знам пътя.

Партридж се беше приближил до тях.

— Можеш ли да ѝ имаш доверие?

Джесика пак се поколеба. За миг изпита съчувствие. В края на краищата Сокуро не бе винаги лоша с тях. Но нали и тя бе в групата похитители още от самото начало, а когато се готвеха да отрежат пръстите на Ники, му бе казала да мълчи и да мирува. После се сети за „стокхолмския синдром“ и отговори на Партридж:

— Не.

Очите им се срещнаха. Хари бе поразен от ловкостта на Джесика в ръкопашен бой и се чудеше къде и защо е усвоила това умение. Но сега нямаше значение. Важното бе, че трябваше да вземе решение, и очите ѝ очакваха отговор от него. Той леко ѝ кимна. И без да чака да види какво ще стане, се извърна.

Потръпвайки, Джесика стегна хватката си, счупи врата на Сокуро, после рязко изви главата ѝ, за да прекъсне гръбнака. Чу се щракване и тялото в ръцете на Джесика се свлече на земята.

* * *

Водени от Партридж, Джесика, Ники, Мин и Фернандес бързо минаха през тъмното селце, без да срещнат никого.

Долу на кея Кен О'Хара ги посрещна с думите:

— Мислех, че никога няма да дойдете.

— Възникнаха трудности — каза му Партридж. — Давай бързо! Коя лодка?

Влязоха в широка лодка, дълга около десетина метра, с два извънбордови мотора; при кърмата имаше няколко пластмасови туби с гориво.

— Откраднах ги от съседните лодки — обясни О'Хара.

Фернандес помогна на Джесика и Ники да се настанят. Джесика цялата се тресеше неудържимо и ѝ се повръщаше. Мин, който снимаше до последния момент, скочи миг преди О'Хара да развърже двете въжета и да отблъсне лодката от кея. После той и Фернандес грабнаха двете гребла и загребаха към средата на реката.

Като се огледа, Партридж забеляза, че О'Хара не бе бездействал, чакайки ги. Няколко лодки вече се носеха по водата отвързани.

— А на ония съм извадил тапите — показа О'Хара три-четири други, заседнали до брега, почти пълни с вода. — Могат да ги оправят, но ще им отнеме време. А и няколко от хубавите мотори хвърлих в реката.

— Браво, Кен! — похвали го Партридж, благодарен на себе си, че бе избрал именно него.

Докато двамата мъже бързо гребяха към средата на река Хуалага, Нуева Есперанса бледнееше вече на лунната светлина. Партридж бе погледнал часовника точно когато се отделяха от кея. Бе 2,35. Петнайсет минути по-късно той каза на Кен О'Хара да пусне двигателите.

О'Хара дръпна въжето най-напред на десния, после на левия мотор. Лодката рязко потегли.

Ясната луна, отразяваща се във водата, улесняваше навигацията по завоите на реката.

— Реши ли към коя писта ще се насочим? — попита Фернандес.

Партридж още пресмяташе, впил поглед в топографската карта, която знаеше вече почти наизуст. Пистата на шосето, където бяха кацнали, бе отпаднала като възможност още когато избраха водния път. Оставаше им малката просека, използвана от трафикантите, до която

щяха да стигнат след около час и половина, или по-далечната импровизирана писта край Сион, което значеше три часа по реката и още три часа през джунглата пеша. Трудно щяха да стигнат в Сион до осем часа, когато оттам щеше да прелети „Шайен II“ на „Аеролибертад“. Но на по-близката писта щяха да се озоват няколко часа по-рано и ако ги преследваха, щеше да се стигне до сражение, което — с оглед на по-многобройния им и по-добре въоръжен противник — почти сигурно щяха да загубят. Така че най-разумното бе с максимална скорост да увеличават разстоянието между себе си и Неува Есперанса.

— Насочваме се към Сион — съобщи Партридж на останалите. — Като излезем от реката и тръгнем през джунглата, ще трябва да мобилизираме всичките сили, които все още са ни останали.

* * *

Джесика постепенно се овладяваше; бе престанала да се тресе, вече не ѝ се повдигаше. Съмняваше се обаче, че ще може някога да забрави или да се примири с онова, което бе извършила.

Сега наблюдаваше Ники, който не се бе отделил от Хари Партридж, откакто напусна килията си, та на моменти дори му се пречкаше в краката. Сякаш Хари го привличаше като магнит. Дори и в лодката се бе сгушил до него, търсейки очевидно физически контакт, което, изглежда, не бе неприятно на Хари. Той дори го обгърна отново с ръка през раменете и двамата сякаш се сляха в едно. Едва когато Ники заспа, Хари внимателно го отдели от себе си, стана и клатушкайки се, се премести до Джесика.

Партридж също мислеше за миналото и вече бе успял да забележи, че тя почти не се е променила. Бе запазила онова, от което той най-много се бе възхищавал — бързия ум, силния дух, топлината, интелигентността и съобразителността си. Знаеше, че ако останеше по-дълго време с нея, старото чувство щеше да се събуди.

Тя също се бе обърнала към него, прочитайки сякаш мислите му. Умееше да го прави още тогава, спомни си той.

— Беше ли загубила вече надежда? — попита я Хари.

— На моменти почти, но никога съвсем — усмихна се Джесика.
— Е, ако знаех, че ти си се заел да ни спасяваш, щях да се чувствам съвсем различно.

— Бяхме цяла група — поправи я Хари. — И Кроф бе сред нас. Той страшно се измъчи заради вас. Като се върнем, двамата ще имате много, много нужда един от друг.

Той усети, че тя го разбра правилно: макар да се бе появил за кратко в живота ѝ, скоро щеше отново да изчезне.

— Колко мило, че мислиш така, Хари. А ти какво ще правиш?

— Ще продължа да пиша кореспонденции — вдигна той рамене.
— Все някъде ще има война. Нали знаеш, че винаги така става.

— А между войните?

Някои въпроси просто нямаха отговор. Той смени темата.

— Чудесен е твоят Ники. Точно такава момче съм си мечтал да имам.

„А можеше да го имаш, помисли си Джесика. Той можеше да бъде наш син през всичките тези години.“

Без да иска, Партридж отново си спомни за Джема и за тяхното неродено момченце.

До него Джесика въздъхна.

— О, Хари!

Мълчаха, заслушани в бръмченето на извънбордните мотори и шума на водната струя. Джесика протегна ръка и я сложи върху ръката на Партридж.

— Благодаря ти, Хари — каза тя. — Благодаря ти за всичко... за миналото, за настоящето... най-скъпа моя любов!

Мигел наруши тишината с три изстрела във въздуха. Това бе най-бързият начин да вдигне тревога. Само преди минута бе открил телата на Сокоро и Висенте и бе разбрал, че пленниците ги няма.

Освирепял от гняв, взе да буйства още в колибата. Грабна стола на пазача и го тресна в стената. Искеше му се да надупчи с куршуми и да нареже на парчета виновните за бягството на заложниците. За жалост обаче двама от тях бяха вече мъртви. А Мигел болезнено осъзнаваше, че част от вината е и негова. Откакто бяха пристигнали в Нуева Есперанса, той се отпускаше от време на време, а е трябвало да бъде нащрек. Нощем оставяше другите да охраняват, вместо сам да следи за всичко. Причината бе слабостта му към Сокоро.

Беше я пожелал още в имението Хакензак — непосредствено преди отвличането и веднага след него. По-късно усети, че тя го предизвиква, както предизвикваше и другите. Една нощ внезапно бе вдигнала голям шум с Карлос, вбесявайки от ревност Рафаел, когото бе отблъснала. Но тогава Мигел мислеше за други неща и задълженията му го принуждаваха да потиска влечението си към Сокоро.

Но в Нуева Есперанса бе съвсем друго.

Тук, в джунглата, която той иначе ненавиждаше, Сокоро, отстъпила пред неговата настойчивост, му разкри непознат дотогава сексуален рай. Правеха любов всяка нощ, понякога и денем, а тя се оказа най-опитната жена, която бе имал. Докато накрая го превърна в свой покорен слуга, очакващ като наркоман следващата им среща. Никога не му мина сериозно през ум възможността някой да направи опит да спаси пленниците.

Сега си плащаше и за похотта, и за небрежността.

Мислеше си с горчивина: скъпо ще му струва всичко, което се случи. А разберат ли от „Сендеро Луминосо“, ще поискат и живота му, особено ако пленниците не бъдат заловени отново. Ето защо най-напред трябваше да се опита да ги настигне. На всяка цена.

Събудени от изстрелите му, Густаво и другите наизлязоха от околните къщи и тичешком се втурнаха към колибата край реката.

Посрещаха ги ругатните на Мигел, които се сипеха от разпенената му уста.

— Проклети негодници! Едно куче щеше да е по-добър пазач. Докато спите като пънове, пияници, са дошли и отвлекли пленниците, а вас ви няма никакви! Съучастници им станяхте. Бързо да откриете откъде са дошли и как са избягали! Не може да няма следи.

Густво се върна след няколко минути и обяви:

— Избягали са по реката. Някои от лодките ги няма, други са потопени.

Обезумял, Мигел се затича към кея. Хаосът, който намери там — прерязани въжета, липсващи лодки и мотори, други пълни с вода, — го влуди окончателно. Но успя да си даде сметка, че ако не се овладее и не поеме нещата в ръцете си, няма да може да спаси нищо от целия този провал. С огромно усилие на волята започна да мисли по-трезво.

— Искам две от най-добрите лодки, които са останали, с по два мотора на всяка. Не след десет минути, а веднага! Извикай всички! Действайте бързо. Бързо, бързо, бързо! После елате тук с оръжията и патроните, готови за тръгване — нареждаше той на Густво.

Като прецени възможностите, той реши, че който и да е планирал освобождаването на затворниците, непременно е пристигнал в областта със самолет — най-бързия и удобен транспорт. Следователно ще си и замине по същия начин, което едва ли бе станало. Затова реши да изпрати две лодки с въоръжени хора — едната към по-близката писта за кацане, а другата — в посока към Сион. Избра да придружи групата за Сион.

Междувременно на кея кипеше усилена работа. Две от полупотопените лодки бяха изтеглени на брега и изпразнени от водата. На помощ на групата от „Сендеро“ се бяха притекли и други жители на селото. Знаеха, че ако водачите на „Сендеро Луминосо“ се разгневят на Нуева Есперанса, организацията ще заличи цялото население без никаква милост. Беше се случвало в миналото.

Няколко минути преди четири часа две лодки с по два мотора, работещи на пълна газ, потеглиха по течението на северозапад. Лодката на Мигел бе по-бърза. Рулят бе в ръцете на Густво. Мигел усещаше как гневът му се надига отново. Все още нямаше представа кой е освободил пленниците, но заловеше ли ги, върнеше ли ги

обратно — живи, както възнамеряваше, — щеше да ги подложи на бавни и чудовищни изтезания.

В понеделник на ранина, още в сивкавите зари на утрото, самолетът „Шайен II“ на „Аеролибертад“ излетя от Лима. Предишния ден, неделя, бе направил вече първият, но безуспешен опит да прибере пленниците и техните спасители. Сега се отправяше за втори път към джунглата.

Рита беше до Слоун на втория ред седалки. Пред тях бяха капитанът Освалдо Силери и един млад втори пилот, Фелипе Гера.

Слоун отчаяно се надяваше днес да не кръжат напразно над селвата.

С настъпването на деня самолетът се издигна над върховете на Андите и после бавно заслиза към джунглата и горната част на долината на река Хуалага.

* * *

Партридж си даваше сметка, че сериозно закъсняваха. Когато предпочете Сион пред по-близката писта, не допускаше, че могат да имат проблем с лодката. Той се появи около два часа след като напуснаха Нуева Есперанса, а им оставаше поне още час до мястото, където трябваше да слязат на брега. Внезапно откъм десния мотор се чу пронизително свирене. Кен О'Хара веднага спря двигателя. Звукът начаса престана. Лодката продължи да се движи много по-бавно само с единия си мотор.

— Поправимо ли е? — попита Партридж, който се бе приближил до кърмата.

— Едва ли — отвърна О'Хара, отворил вече капака на двигателя. — Прегрял е, затова започна да свисти. А водата, която изтича от него, е чиста, така че вероятно се е повредила водната помпа. Дори да имах инструменти, щяха да ми трябват нови части.

— Ами ако въпреки това го оставим да работи?

— Ще поработи известно време и пак ще прегрее. Тогава ще трябва просто да го хвърлим.

— Пускай го тогава — нареди Партридж. — Щом не можем да направим нищо друго, по-добре да го използваме колкото издържи.

— Ти си капитанът — съгласи се О'Хара, колкото и да му бе неприятно да съсипе двигател, поправим при други обстоятелства.

Както бе предвидил, моторът поработи още няколко минути, после със силно свистене и миризма на изгоряло спря и отказа повече да тръгне. Лодката продължи да се движи с наполовина намалена скорост, докато Партридж, притеснен, непрекъснато гледаше часовника си.

Но всъщност вместо да пътуват, както очакваше, два часа, изминаха разстоянието за два и четвърт и до седем часа оставаха само десет минути, когато видяха мястото за излизане на брега. Партридж и Фернандес го бяха намерили на топографската карта, маркирано отпреди. Наоколо бяха пръснати тенекиени кутии от напитки и други отпадъци. Имаха един час да изминат петте километра до пистата край Сион.

— Трябва да успеем — каза Партридж, след като обясни проблема на Джесика и Ники. — Изтощително е, но нямаме време за почивка. Ако се наложи, ще си помагаме. Фернандес ще води, а аз ще бъда последен.

Точно пред погледа им се разкри малко по-светло пространство в гъстата иначе джунгла. Ако имаха повече време, Партридж би се опитал да скрие лодката или поне да я пусне надолу по течението. Сега можеха да я оставят само на брега. Точно преди да навлязат в джунглата, Фернандес спря и даде знак на всички да запазят тишина. Наклонил глава на една страна, той се заслуша във все още свежия утринен въздух. По-добре познаваше шумовете на джунглата и слухът му бе свикнал да ги различава.

— Чуваш ли? — тихо попита той Партридж.

Партридж също успя да долови далечно бръмчене в посоката, от която бяха дошли.

— Какво е това? — попита той.

— Друга лодка — отвърна Фернандес. — Още е много далеч, но бързо се приближава.

Без да се колебаят повече, те поеха през джунглата.

* * *

Пътеката се оказа доста по-лека от онази, по която Партридж и другите бяха минали от шосето до Нуева Есперанса. Очевидно бе използвана много по-често. Въпреки това беше коварна, неравна, пресечена от изпъкнали корени, хлътваща на места; краката често потъваха в кал или локви.

Основният въпрос, който вълнуваше Партридж, бе колко дълго ще могат да вървят с тази скорост Джесика и Ники. След известно време се убеди, че Джесика ще издържи, но Ники даваше признаци на умора и започна да изостава, очевидно с намерението да се движи по-близо до Партридж както в началото. Но той го разубеди:

— После ще бъдем заедно, Ники. Сега искам да вървиш до майка си.

Ники се подчини с видима неохота.

Убеден, че с лодката пристигат преследвачите им, Партридж правеше сметка, че нападението ще дойде откъм гърба им. В такъв случай най-доброто щеше да бъде да го отбива сам, докато другите се движат напред. Отново погледна часовника — 7,35. Надяваше се, че за четирийсет минути са изминали три четвърти от разстоянието.

Няколко минути по-късно бяха принудени да спрат.

Фернандес, който така често ги бе предупреждавал да стъпват внимателно, се бе спънал и бе паднал лошо, а кракът му се бе заплел в калните корени. Докато Партридж стигне до него, Мин вече го държеше, а О'Хара се мъчеше да освободи стъпалото му.

— Изглежда, съм направил беля — каза той на Партридж. — Съжалявам, че ви създавам неприятности.

Когато кракът му бе освободен, Фернандес установи, че не може да стъпва. Очевидно глезенът му бе счупен или най-малкото зле изкълчен.

— Никога не си ни създавал неприятности — успокои го Партридж. — Ти ни беше водач и верен помощник и сега ще те носим, но трябва да направим някаква носилка.

Фернандес поклати глава.

— Дори да беше възможно, Хари, няма никакво време. Не ти казах, но чух шум зад гърба ни. Те са по петите ни. Вие

продължавайте, а мен оставете.

Джесика също бе дошла при тях.

— Не можем да го оставим тук — каза тя на Партридж.

— Един от нас ще те носи на гръб — предложи О'Хара. — Аз ще опитам.

— В тази жега? — Фернандес вече се сърдеше. — Няма да издържиш и сто метра и така ще забавим всички.

Партридж съзнаваше, че усилията им са напразни. Фернандес бе прав: нямаха друг избор, освен да го оставят. Но добави:

— Ако има някаква възможност, ще се върнем да те вземем.

— Не губите повече време, Хари. Чуй само какво ще ти кажа набързо.

Фернандес седеше облегнат на едно дърво. Партридж коленичи до него. Джесика също.

— Имам жена и четири деца. Бих искал да знам, че някой ще се погрижи за тях.

— Ти работиш за Си Би Ей — обясни му Партридж. — И компанията ще се погрижи за теб. Давам ти мъжката си дума, тържествено ти обещавам. И образованието на децата... всичко.

Фернандес кимна, после посочи оръжието до себе си.

— По-добре вземете това. Може да ви потрябва. Но аз не искам да попадна жив в ръцете им. Дайте ми един пистолет.

Партридж му подаде своя „Браунинг“, като махна заглушителя.

— О, Фернандес! — Гласът на Джесика бе задавен от сълзите, изпълнили очите ѝ. — Ники и аз ти дължим толкова много. — Тя се наведе и го целуна по челото.

— Тогава вървете — настоя Фернандес. — Не губете повече време!

Докато Джесика се изправяше, Партридж се наведе към Фернандес, прегърна го силно и го целуна по двете страни. Зад него Мин и О'Хара чакаха също да го прегърнат за сбогом.

Партридж бързо продължи напред. Повече не се обърна.

* * *

В момента, в който видя изоставената лодка в началото на пътеката през джунглата, Мигел я позна и се зарадва, че бе решил да се отправи към Сион.

Рамон пръв скочи на брега, изтича до другата лодка и по топлия още двигател разбра, че преследваните не са много далеч.

Групата на „Сендеро“ заедно с Мигел се състоеше от седем добре въоръжени мъже. Той се обърна към тях на испански:

— Мръсните буржоа не са много далеч. Ще ги заловим и ще ги накажем сурово. Нека се движим като гнева на Гусман!

С бурни одобрителни възгласи те бързо изчезнаха в джунглата.

* * *

— Подрали сме с няколко минути — каза Рита Ейбърмс на пилота Силери, докато се приближаваха към импровизираната писта на Сион — първата цел на днешната им въздушна обиколка. Миг преди това бе погледнала часовника си: 7,55.

— Ще се повъртим и ще наблюдаваме — отговори ѝ той. — Във всеки случай тук е най-малко вероятно да намерим вашите приятели.

Както бяха правили и вчера, четиримата в самолета — Рита, Крофърд, Силери и Фелипе — се взираха през покрива от зеленина под тях. Мъчеха се да различат някакво движение поне около късата просека, която се виждаше едва след като се изравняваха с нея. Но, както и вчера, нямаше никакви признаци на живот.

* * *

На Ники му беше все по-трудно да върви с непосилно бързото темпо по неравната пътека през джунглата. Хванали го за ръка от двете страни, Джесика и Мин почти го теглеха, а от време на време го повдигаха над дупки или корени. Не искаха още да го носят, за да не изхабяват докрай и без това изтощените си сили.

Бяха се разделили с Фернандес преди около десетина минути. Сега водеше Кен О'Хара. Партридж се бе върнал най-отзад и хвърляше

от време на време поглед зад гърба си. Все още не забелязваше никакви признаци на преследване.

Дърветата над главите им като че ли пооредяваха и през клоните проникваше все повече слънчева светлина; малко по-широка бе станала и пътеката. Дано това да показва, че приближава пистата, помисли си Партридж. В един момент му се стори, че чу далечен шум на самолет. Пак погледна часовника си — 7,55.

В този миг някъде откъм гърба му се разнесе кратко остро изпукване — най-вероятно единичен изстрел. Сигурно е Фернандес, реши Партридж. Използвайки „Браунинга“, от който Партридж нарочно бе свалил заглушителя, верният им помощник и стрингер на Си Би Ей бе изпълнил дълга си докрай — предупредил ги бе, че преследвачите са близо. Сякаш за да потвърдят информацията, отекнаха серия други изстрели.

Партридж се чувстваше на ръба на изтощението. Почти не бе спал през последните петдесет часа и не можеше дори да се съсредоточи. В размътеното му съзнание се породиха мисълта, че сега иска само да престане да действа... Веднъж да свършеше тази авантюра, щеше отново да се върне към своята едва започнала ваканция и просто да изчезне някъде... Но където и да отиде, щеше да вземе Вивиан — единствената жена, чиято любов му бе останала... Джесика и Джема принадлежаха към миналото; Вивиан можеше да е бъдещето. Сигурно се бе отнасял несправедливо към нея досега и в края на краищата би трябвало да ѝ предложи да се оженят... Още не беше твърде късно... Вивиан щеше да се радва... С огромно усилие той се върна в настоящето.

Изведнъж излязоха от джунглата. Пред тях бе импровизираната писта! Над главите им кръжеше самолет — един „Шайен“. Кен О'Хара — на него винаги може да се разчита, помисли си Партридж — зареждаше пълнител със зелена лента в сигналната пушка, която носеше през целия път. Зелената ракета означаваше: „Приземяване нормално, всичко е чисто!“

Пак така внезапно изотзад се чува още два изстрела, този път много по-близо.

— Изпрати червена ракета, не зелена! — изкрещя Партридж към О'Хара. — Веднага!

Червената ракета означаваше: „Приземяване бързо, ние сме в опасност!“

* * *

Беше осем и няколко минути. В самолета, който се намираше точно над пистата край Сион, Силери се обърна към Рита и Слоун:

— Тук явно няма нищо. Ще се насочим към другите две места.

Самолетът направи завой. В този момент Крофърд Слоун извика:

— Чакай! Струва ми се, че видях нещо!

Силери преустанови завиването и смени посоката на самолета.

— Къде?

— Някъде там, долу — посочи Слоун. — Не съм сигурен за мястото. Стори ми се само за миг...

Силери направи кръг. Продължиха да се взират в земята.

— Нищо не виждам. Мисля да продължа — реши пилотът.

В този миг от земята се издигна червена ракета.

* * *

О'Хара изстреля втора червена ракета.

— Достатъчно, видяха ни — каза Партридж. Самолетът вече се бе насочил към тях.

Сега само трябваше да знае в коя посока ще се приземи. Тогава щеше да заеме позиция, от която да задържи преследвачите, докато другите се качат на борда.

Въпреки изстрелите Партридж все още не виждаше никого. Може би просто бяха стреляли на сляпо, надявайки се да улучат някого.

— Бързо заведи Джесика и Ники до пистата и остани с тях. Пресрещнете самолета и се качвайте незабавно. Чу ли ме, Мин?

— Чух те. — Прилепил лице до окуляра, Мин невъзмутимо снимаше. Партридж реши да не се занимава повече с него. Той знаеше как да постъпи.

— Ами ти, Хари? — боязливо попита Джесика.

— Аз ще ви прикривам със стрелба в посока на пътеката. Щом се качите, ще ви последвам. Бързай сега!

О'Хара обгърна с ръка Джесика, която дърпаше Ники за здравата длан, и ги повлече напред.

Партридж забеляза няколко фигури, които се приближаваха към пистата с насочени оръжия. Той залегна зад малка издатинка и постави автомата пред лицето си, насочвайки цевта към неприятеля. Натисна спусъка и видя как откосът повали единия от преследвачите, а другите веднага се хвърлиха на земята. В същия миг чу самолета да минава ниско над главата му. Без да се обръща, знаеше, че той вече каца.

* * *

Силери натискаше в всички сили спирачките, докато машината се приближаваше до края на просеката. Успя да направи маневрата, за да спре точно където вече чакаха Джесика, Ники и О'Хара. Вторият пилот бе станал от мястото си и отиваше към опашката, за да отвори вратата, от която автоматично се спусна стълбата.

Най-напред Ники, после Джесика и О'Хара се качиха на борда и попаднаха направо в прегръдките на Слоун, Рита и Силери, които ги изтеглиха. Зад тях се покатери и Мин.

Докато Слоун, Джесика и Ники се притискаха развълнувани един в друг, О'Хара извика задъхан:

— Трябва да вземем Хари! Той остана да ни прикрива.

— Виждам го — обади се Силери. — Дръжте се! — Той натисна газта и самолетът се втурна напред.

В края на пистата той отново зави обратно, готов за излитане, но с все още отворена врата, през която се чуваше стрелба.

— Вашият приятел трябва да побърза — тревожно каза пилотът. — Искам веднага да се махам оттук.

— Ей сега — успокой го Мин. — Видя ни и ще дойде.

* * *

Партридж погледна през рамо и разбра, че самолетът се е приближил към него доколкото е възможно. Деляха ги около сто метра. Можеше да успее, ако хукне веднага и тича снишен. Но най-напред трябваше да стреля няколко пъти към джунглата, за да спре за малко хората на „Сендеро“. През последните минути бе видял, че се приближават още фигури, бе стрелял по тях и бе свалил едного. Останалите се криеха сега зад стволите на дърветата и не се виждаха, но бяха на достатъчно разстояние от него, за да успее да стигне до самолета. Бе пхнал нов пълнител в автомата, натисна спусъка, задържа пръста си на него и изсипа от двете страни на пътеката дъжд от изстрели. Откакто бе започнала престрелката, той бе усетил в него да се обажда старото вълнение, онзи необясним трепет, безумната страст към сцените на битки.

Като изпразни пълнителя, пушна автомата, скочи на крака и хукна, приведен на две. Самолетът бе пред него. Щеше да успее! Бе изминал една трета от пътя, когато куршумът улучи крака му и го покоси. Стана толкова бързо, че в първите няколко секунди сам не разбра какво се е случило.

Куршумът бе попаднал в сгъвката на коляното му. Не можеше да мръдне повече. Обзе го страхотна болка, каквато никога не бе предполагал, че съществува. Разбра, че няма да стигне до самолета. Знаеше, че няма и време. Самолетът трябваше да излети. А на него му оставаше да направи същото като Фернандес преди по-малко от половин час.

Събирайки последните си сили, той се надигна и махна на самолета да излита. Важното беше да го разберат.

* * *

Мин стоеше на вратата и продължаваше да снима. С вариообектива си бе уловил Партридж в едър план точно когато го застигна куршумът.

— Улучиха го. Според мен няма надежда. Дава ни знак да излитаме — извика Фелипе, който стоеше точно до Мин.

Слоун се втурна към вратата.

— Трябва да го приберем.

— Да! Непременно! — изпищя Джесика.

— Моля ви се, не тръгвайте без Хари! — подкрепи я Ники.

Мин, който единствен знаеше какво е война, каза:

— Нищо не можете да направите. Няма време.

През обектива си той бе видял приближаващите се хора на „Сендеро“. Няколко души вече бяха стигнали до края на пистата и продължаваха да тичат, стреляйки. Куршумите им удряха самолета.

— Излитам — обяви Силери. Бе пуснал задкрилките и натискаше газта. Мин политна и падна назад заедно с камерата си. Фелипе се отдръпна от вратата, придърпа я и я затвори.

Набрал скорост, Силери отлепи самолета. „Шайен II“ започна да се издига над пистата.

Джесика и Ники се държаха един за друг и плачеха. Слоун, притворил очи, бавно клатеше глава, сякаш не вярваше на видяното току-що.

Мин бе застанал с камерата до един прозорец и снимаше последните кадри от сцената долу.

* * *

Партридж проследи с поглед как самолетът се издига. Но и още нещо: през мъглата на болката в очертанията на вратата се откри усмихната стюардеса с униформата на „Алitalia“. Тя му махаше. Сълзите на Партридж, задържани толкова време, рукохнаха. Улучиха го още куршуми и той умря.

Загледан в тялото на Хари Партридж, Мигел се закле, че никога повече не ще допусне да му се случи днешното фиаско. Урокът му бе ясен като бял ден: нищо не става лесно и гладко, дори да тръгне така в началото. Отсега нататък щеше да го знае. Какво му оставаше да направи?

Преди всичко трябваше да напусне Перу, защото иначе щеше да плати с живота си. „Сендеро Луминосо“ нямаше да му простят. Не можеше, а и за щастие не трябваше да се връща и в Нуева Есперанса. Преди да я напусне, бе прибрал за всеки случай всичките си пари, включително повечето от онези петдесет хиляди долара, които бе взел от Хосе Антонио Салавери при последното си посещение в ООН, и те бяха в портфейла, който носеше сега на кръста си под дрехите. Попила го. Неудобен, но сигурен. Парите бяха предостатъчно, за да се прехвърли от Перу в Колумбия.

Най-напред трябваше да се вмъкне в джунглата, така че никой да не го забележи. На около двайсет и пет километра имаше писта, където често кацаха и излитаха самолети на трафикантите, управлявани от колумбийски пилоти. Щеше да си плати пътя до Колумбия, където бе въвн от опасност. А опита ли се някой от групата, дошла от Нуева Есперанса, да го спре, щеше да го убие на място. Но едва ли някой ще посмее. От седмината, тръгнаха с него, бяха останали живи само четирима. Рамон и други двама бяха убити от този гринго, дето лежеше тук в краката му. Не го познаваше, но явно бе добър стрелец.

Поражението неизбежно щеше да се отрази на репутацията му дори и в Колумбия. Но нямаше да е за дълго. А и за разлика от „Сендеро Луминосо“, колумбийските картели на наркотрафикантите не бяха фанатични. Безмилостни, да, но прагматични и делови. А Мигел имаше неоспорим талант като анархист-терорист. Щеше да им потрябва. Наскоро бе узнал, че е в ход дългосрочна програма за превръщане на няколко малки и средни латиноамерикански държави в страни по модела на Колумбия, доминирана вече от наркокартелите. Сигурен бе, че в този проект щеше да може да прояви и своите

способности. С демокрацията в Колумбия бе свършено. На пръв поглед оставаха някакви привидни белези колкото да заблуждават света, но дори и те изчезваха с убийствата на малцината привърженици на старото време, извършвани по нареждане на милиардерите, които стояха начело на картелите. За да се превърнат и другите страни в копия на Колумбия, трябваше корупцията да стигне и до правителствата, та да могат картелите да ги завземат отвътре и да установят контрол върху властта. После, упорито и потайно, те щяха да станат по-силни от правителството. А оттам връщане нямаше.

Засега се споменаваха само четири страни като потенциални обекти за колумбианизирани: Боливия, Салвадор, Гватемала и Ямайка. По-късно към списъка щяха да бъдат прибавени и други.

С несравнимо богатия си опит и умение да се изплъзва Мигел нямаше да остане без работа още дълго време.

Няколко минути трябваше да минат, преди Крофърд Слоун да успее да проговори. Прегърнал Джесика и Ники, той сякаш не забелязваше нищо друго. Най-сетне вдигна глава и попита Мин:

— За Хари... видя ли нещо повече?

— През цялото време го следих през обектива. Удариха го още няколко куршума. Няма съмнение.

— Той беше най-добрият... — Слоун въздъхна, без да завърши.

Думите му допълни Мин с изненадващо силен и ясен глас:

— Той бе несравним. Като журналист. Като човек. Познавам много хора, но никой не е можел и да се сравнява дори с Хари през всичките тези години. — Думите му бяха изречени сякаш като предизвикателство. Той познаваше и Слоун, и Партридж еднакво дълго.

— Съгласен съм с теб — каза простичко Слоун, без да оспорва предизвикателството, ако изобщо го бе усетил.

Джесика и Ники слушаха, потънали някъде в мислите си.

В този момент само Рита не бе забравила професионалните си задължения.

— Може ли да видя някои снимки? — каза тя на Мин. — Знаеше, че независимо от смъртта на Хари, като пристигнат в Лима, трябваше да приготви репортажа. Знаеше също, че това бе изключителен материал от световна величина.

Мин превъртя лентата и подаде камерата „Бетакам“ на Рита. Присвила очи, тя погледна през визьора обработената вече видеолента. Снимките бяха превъзходни. А последните — Хари ранен, после покосен от фаталните куршуми — бяха жестоки и разтърсващи. Като подаде камерата обратно на Мин, обърса очи с opakото на ръката си, защото нямаше време нито за сълзи, нито за жалби по Хари. Те щяха да дойдат по-късно, като останеше сама вечерта.

— Хари имаше ли някого... приятелка? Знаем, че не се ожени след Джема — каза Слоун.

— Има — отвърна Рита. — Казва се Вивиан. Медицинска сестра е и живее в Порт Кредит край Торонто.

— Трябва да ѝ се обадим. Ако искате, аз да говоря с нея.

— Да, моля те — отвърна Рита. — Кажй й, че Хари е направил завещание още преди да тръгне и то е у мен. Оставил е всичко на нея. Тя сигурно не знае, но той бе станал милионер. Изглежда, е успявал да депозира парите си в банки по цял свят, за да ги освободи от данъци. Към завещанието има и списък на банките. — После се сети за още нещо, което бе донесла от Лима, и като бръкна в една от чантите си, извади оттам съобщение, получено по телекса в ЕНТЕЛ Перу.

— Преди да замине — обясни тя, — Хари ме помоли да изпратя телеграма до негов приятел, хирург в Оукланд, Калифорния. Той бил един от най-добрите специалисти по травми на китката. В телеграмата си го питаше за Никълъс. Ето отговора.

Слоун пое телеграмата и започна да чете.

„Прочетох телеграмата и узнах от вестниците подробности за ръката на твоя млад приятел. Протеза не се препоръчва. Няма да му помогне да свири на пиано, може дори да му пречи. По-добре да се научи да извърта ръката си надолу и да докосва клавишите с остатъка от показалеца и малкия пръст. Необходимо е търпение и упорство, но ако иска, ще успее. Възрастта също е в негова полза. Имах пациентка, загубила същите пръсти, която сега свири на пиано. Ще се радвам да ги срещна, ако искаш. Пази се, Хари. Искрени поздрави!

Д-р Джак Тъпър“

Настъпи тишина. Пръв я наруши Ники.

— Може ли да я видя, татко? — посегна той към телеграмата.

— Да не я загубиш — предупреди го Джесика. — Това ще ти е за спомен от Хари. — И си помисли колко хубава, макар и кратка, бе тази инстинктивна близост между Хари и Ники. Явно момчето никога нямаше да свири на концерти, за което бе мечтало, но все пак щеше да стане пианист и да се радва на музиката.

— Винаги ще има за какво да сме благодарни на Хари — каза Крофърд Слоун.

— Да не забравяме и Фернандес — обади се Джесика. Вече бяха говорили за саможертвата на перуанеца. Сега тя каза на Крофърд и Рита какво му бе обещал Хари, преди да се сбогуват.

— Щом Хари го е казал — увери я Слоун, — то е било от името на Си Би Ей и има силата на документ. Като се върнем, ще се погрижа обещанието му да бъде изпълнено.

— Има само една пречка — напомни му Рита. — Станало е след уволняването на Хари, макар и той да не го знаеше.

— Няма никакво значение — отвърна Слоун. — Обещанието на Хари ще бъде зачетено.

— Но все пак трябва да решим нещо друго — каза Рита. — В репортажа си оттук ще споменаваме ли, че Хари е уволнен?

— В никакъв случай — разгорещи се Слоун. — Няма да вадим на показ мръсните ризи на компанията.

„Но рано или късно те все пак ще излязат на показ — помисли си Рита. — В края на краищата нищо не остава тайно.“

Крофърд все още не знаеше за посланието, изпратено от Рита по факса до Чипингъм, но спомняйки си го, тя реши, че вероятно вече е уволнена. Все едно, сегашното си задължение към Си Би Ей трябваше да изпълни докрай.

— Имам чувството, че съм била вече по тези места — обади се Джесика. — Усетих го по пътеката, после на пистата... Изглежда, тук са ни докарали, преди да дойдем в съзнание. Само че тогава не съм знаела, че това е писта. Но ето тук пазя нещо. — И Джесика извади изпод дрехата си недовършената рисунка на човека, когото бе видяла най-напред в колибата. Подаде я на Рита с думите: — Не зная кой и какъв бе той, но съм сигурна, че е американец. Помолих го за помощ, но той не направи нищо.

— Тази вечер ще пуснем рисунката ти във вечерния осведомителен бюлетин и ще помолим който го познава, да ни се обади. От двайсет милиона души, които ни гледат, все ще се намери някой...

„Шайен II“ се носеше над върховете на Андите и скоро щеше да започне снижение към морското равнище и Лима. Току-що бе минало девет часът. Оставаше им да летят още четирийсет минути. Като се

добави и времето, докато стигнат от летището до Лима, правеше сметка Рита, първата част на материала си щяха да изпратят около десет и трийсет. Щеше да постъпи както в Далас — най-напред няколко кадри в суров вид с текст като бюлетин. Тогава пак бяха тя, Кен О'Хара, Мин и Хари... Преди по-малко от месец... Нима само толкова бе минало оттогава? Струваше ѝ се много повече — цял един свят.

Трябваше да направи заявка за сателитно време. Отиде при пилотите и потупа леко Силери по рамото. Посочи му радиото.

— Можете ли да ме свържете с Ню Йорк?

— Разбира се.

Тя му написа един номер и му го подаде. Удивително скоро по високоговорителя се чу:

— Си Би Ей, международна информация.

Вторият пилот, Фелипе, ѝ подаде микрофон.

— Говорете оттук.

Тя натисна копчето.

— Тук е Рита Ейбърмс. Искам време за бюлетин в десет и половина по часовия пояс на Лима. Уведомете „подковата“.

— Ще го имате — чу се лаконичният отговор.

— Благодаря. Довиждане — И тя върна микрофона.

Трябваше да се напишат текстове най-напред за бюлетина, а после за целия репортаж. Рита започна да ги нахвърля, но реши да остави на Кроф другото. Той винаги намираще най-подходящите думи. А може би щеше да импровизира, като влезеше отново в ролята си на водещ. Толкова добре умееше да го прави.

Сега трябваше да използва времето за работа. Нищо, че ще го отдели от прегръдките на Джесика и Ник: Кроф щеше да разбере, че е спешно. Те също. За всички, свързани с телевизията, новината винаги беше на първо място.

— Кроф — внимателно го подкани Рита, — ние с теб имаме да вършим работа. Време е да започваме.

Издание:

„Интерпринт“, София, 1992

Художник Александър Алексов

Коректор Людмила Стефанова

ISBN 954-8026-05-8

Печат: ДФ „Полипринт“, Враца

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.